Născută în Oraşul Viselor, Hollywood, Caprice Crane şi-a dorit dintotdeauna o carieră în televiziune, mai cu seamă că mama ei a fost actriţă, iar tatăl ei, Les Crane, moderator de talk-show-uri distins cu un premiu Grammy pentru realizarea unor faimoase interviuri televizate cu Malcolm X, Bob Dylan şi mulţi alţii. Caprice a ales să

studieze cinematografia la New York University. La scurt timp după absolvire, a lucrat ca scenaristă şi realizatoare de emisiuni la MTV, apoi s-a reorientat către muzica de film şi a înfiinţat o casă de discuri. Însă, în cele din urmă, pasiunea pentru scris a determinat-o să-şi încerce norocul ca romancieră şi i-a reuşit de minune. Primul ei roman, *Sunt aiurlă şi se ia*! (*Stupid and Contagious* – titlul reproduce un vers al hitului *Smells Like Teen Spirit* al formaţiei Nirvāṇa) apare în 2006 şi cucereşte instantaneu şi definitiv publicul. Nu-i de mirare că faimoasa Courtney Love, văduva lui Kurt Cobain, a furat un exemplar al cărţii dintr-o librărie! Următoarea carte, *Vai, ce-am uitat*! *Forget About It*, 2007) a fost desemnată de Romantic Times Book Reviews Best Chick Lit Book în 2007 la categoria *mainstream*. Următorul său roman, *Family Affair*, apare în octombrie 2009. În prezent, Caprice Crane lucrează la continuarea celebrului serial *Beverly Hills 90210*. Până acum în colecţia „Cocktail" a apărut romanul *sunt aiurită şi se ia*!

Caprice Crane
Vai, ce-am uitat!
Traducere din engleză şi note de ROXANA BĂLTĂREŢU
Coperta de ILINCA SIMIONESCU
Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU
CAPRICE CRANE
FORGET ABOUT IT
Copyright © 2007 by Caprice Crane
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, UŞA.
All rights reserved.
© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.Humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ tel. /fax 021/311 23 30

C.P.C.E.
— CP 14, Bucureşti e-mail: cpphumanitas.ro www.librariilehumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRANE, CAPRICE
Vai, ce-am uitat! / Caprice Crane; trad.: Roxana Băltăreţu.
— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978 – 973 – 689 – 302 – 5
I. Băltăreţu, Roxana (trad.)
821.111 (73) – 31135.1

Tatălui meu, Les Crane, la care moştenesc umorul ciudat.

El e de vină.

1. Primul meu mariaj

M-am măritat când aveam şapte ani. Îmi amintesc de parc-a fost ieri. M-am măritat cu vecinul meu de vizavi, Todd Beckett. Todd a fost împotriva întregii afaceri (tipic masculin, deşi în necunoştinţă de cauză cu privire la plăcerile vieţii conjugale, întrucât informaţiile astea nu se regăseau în curriculumul clasei a doua) – suferea de fobia asumării responsabilităţii –, dar până la urmă s-a arătat de acord, din moment ce nu aveam altceva de făcut în ziua aia. Ceremonia a fost oficiată de prietena mea cea mai bună, Catherine Parker.

Era pe la mijlocul lui iulie, dar era o vreme absolut perfectă pentru nuntă: briză, 24 de grade C şi un cer de un albastru perfect. Mă simţeam norocoasă că puteam purta ţinuta de gală – blugii scurţi de la Jordache şi sutienul în culorile curcubeului de la costumul de baie. Cat purta şortul ei preferat din petice colorate de la Dolphin şi tricoul cu Van-Halen moştenit de la frate-su mai mare – mă rog, nu atât moştenit, cât şparlit –, iar Todd era îmbrăcat ca întotdeauna într-un tricou de la Hang Ten şi reiaţi. Temperatura nu avea nicio importanţă pentru el – Todd purta reiaţi şi bascheţi indiferent de gradele de afară.

Ceremonia a fost organizată în curtea din spatele casei părinţilor mei, chiar sub leagăn; acolo am stat în faţa

lui Cat, care ne-a privit grav şi a început: „Iar tu Jordan «Jordy-Jeleu» Landau, îl iei pe Todd Beckett să îţi fie un soţ legal la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţi?” Am iertat-o pe Cat pentru invocarea jeleului, poreclă de mare inspiraţie, dată de tatăl meu vitreg – ştiam că era turbată că trebuia să joace rolul ofiţerului, şi nu cel de mireasă.

— Da, am spus fiecare.

— Vă declar soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa. Şi trebuie să ţină cât ai zice de trei ori Mississippi.

Şi ne-am sărutat. Mă rog, buzele ni s-au atins şi nu am mişcat un muşchi cât a numărat Cat „un Mississippi, doi Mississippi, trei Mississippi”. Şi asta a fost tot. Eu, desculţă cu flori în păr. O ceremonie simplă. Fără discuţii în familie. Niciun stres cu privire la numărul invitaţilor. Fără coşmaruri legate de certificate de căsătorie. Fără probleme. Dar aveam tort. Mereu vedeam cupluri în filme mânjindu-se cu tort pe faţă şi am considerat că asta făcea parte integrantă din ceremonie.

— E timpul pentru tort! a strigat Cat şi ne-am pregătit să ne murdărim.

Cu o oră înainte de ceremonie scosesem două prăjituri cu ciocolată Sara Lee din congelator, ca să se dezgheţe. Le-am cocoţat una peste alta în încercarea de a crea efectul de turn al torturilor de nuntă pe care le văzusem în filme. M-am furişat pe lângă prăjitura mea cu etaj şi mi-am lins un deget îndulcit. Erau dezgheţate. Aşa că am luat o mână zdravănă de prăjitură şi l-am împroşcat pe Todd. Apoi a luat şi el o mână şi m-a împroşcat, atent să nu îmi intre în păr. Asta la început. Până când şi-a dat seama cât de mult apreciez eu atenţia cu care se ferea să-mi glazureze bretonul meu cel aranjat. La revedere şuviţe, bun venit glazură! Cat a îndrăznit să râdă, aşa că amândoi am împroşcat-o şi pe ea. Aparent din răzbunare, de fapt ca să nu se simtă exclusă.

Mi-am amintit că văzusem de curând Karate Kid II, film în care avea loc un fel de ceremonial al unui legământ în care un cuplu de japonezi bea ceai unul din ceaşca

celuilalt, aşa că am hotărât să facem şi noi la fel. Era prea cald pentru ceai, drept care eu şi Todd am mestecat câte o bucăţică de gumă Hubba Bubba de struguri, am făcut baloane şi ne-am apropiat unul de altul până când baloanele s-au atins şi s-au lipit – aşa vom fi legaţi pe viaţă. Cadou de nuntă, Todd mi-a dat un pachet întreg nedesfăcut de Bubblicious cu aromă de pepene.

A fost o zi nebună. Ceea ce îmi amintesc cel mai clar e cât de repede au mers lucrurile. Cred că a durat cam două minute de când am clocit ideea şi până când am spus „Da”.

Asta înainte de a mă îngrozi la gândul că aş fi putut rămâne însărcinată de la sărutul de trei secunde. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă îngrozeam mai tare, aşa că l-am apucat pe Todd de mână.

— Crezi că aş fi putut rămâne însărcinată de la sărutul ăla? am şoptit eu.

— Nu ştiu. Ai fi putut? a întrebat.

— Dacă aş şti, nu te-aş mai întreba.

Şi am rămas aşa privindu-ne un moment, Todd clipind des şi ridicând din sprâncene.

Apoi a dat din umeri.

— Ei bine, noi tocmai ne-am căsătorit, aşa că, dacă eşti însărcinată, bănuiesc că e OK. Cred că ar fi fost mai rău dacă n-am fi fost căsătoriţi.

— Şi eu cred la fel, am spus.

Problema era deja rezolvată. Ceremonia se încheiase, iar căsătoria s-a consumat cu un joc de-a prinselea.

Căsătoria cu Todd a fost, probabil, încercarea mea de a construi o legătură între doi oameni mai armonioasă sau, cel puţin, nu la fel de dezastruoasă, precum fusese mariajul părinţilor mei. Îmi amintesc ziua când primul meu tată şi-a lăsat mâinile pe umerii mei. M-a privit drept în ochi şi mi-a spus:

— Jordan, vreau să ştii că te iubesc foarte mult şi vreau să ţii minte acest lucru.

Îmi amintesc că m-a încercat un sentiment de groază, deşi nu-mi dădeam seama exact dacă asta era – ştiam doar

că nu mă simţeam bine, aşa că am încercat să îmi distrag atenţia, studiind firele de păr care îi ieşeau un pic cam mult din nas.

— Ştii asta, Jordan? Ştii că te iubesc mult, atât cât e omeneşte posibil? a întrebat.

Am clipit şi am privit unicul fir de păr gri care se furişa afară din nara stângă ca un şoricel printre alţi şoricei negri, ca să vadă dacă drumul e liber.

— Jordan?

— Da, tati.

— Înţelegi?

— Îhm…? am răspuns, mai puţin convinsă decât probabil îşi dorea el.

— S-ar putea să nu ne mai vedem o vreme, a continuat, dar asta nu înseamnă că n-o să fiu pe-aproape…

Cuvintele lui s-au risipit cu o pauză prea teatrală. Părul din nas a şuierat încet în liniştea aşternută. Eram hipnotizată. Apoi a reluat, gata să tragă concluzia finală:

— Vreau doar să mă asigur că ştii că tati te iubeşte şi că nu o să ajungi o lesbiană care urăşte bărbaţii.

Aveam abia cinci ani. Un milion de gânduri se întreceau în capul meu – un milion de întrebări pe care voiam să i le pun, dar mă simţeam paralizată. De ce îmi spui asta? Unde pleci? Când te întorci? Ce e aia o lesbiană? Şi, cel mai important, o să-ţi tai vreodată firele de păr din nas?

N-a ieşit nimic din gura mea. Ei bine, nimic din cele unşpe milioane de întrebări care îmi vâjâiau în cap ca o ploaie de meteoriţi, pustiindu-mi mintea până când îşi epuizau energia şi se stingeau. Singurul lucru pe care l-am îngăimat a fost „OK”.

A dat din cap aprobator, a spus „Ce fată bună!” şi dus a fost.

Când mama s-a întors din curtea din spate, câteva minute mai târziu, nu m-a crezut când i-am spus că am impresia că tata nu se mai întoarce acasă. S-a burzuluit la mine pentru că am spus asemenea grozăvii şi m-a întrebat dacă „mă cred ghicitoare-n stele”. I-am spus că nu. I-am

spus că nu sunt ghicitoare şi nici lesbiană – asta pentru că, deşi nu ştiam ce înseamnă cuvintele astea, mi s-a părut că asta trebuia să spun şi mi-am dat seama că mama avea nevoie de încurajare.

— CE? a ţipat.

Şi i-am explicat – spunându-i tot ce mi-a zis el, atât de exact pe cât mi-am putut aminti – şi cred că am prins esenţa destul de bine pentru că după asta ea s-a dus în baie şi a plâns trei ore jumate.

Când în sfârşit a coborât, avea faţa uscată şi ţinea capul sus. Era evident că petrecuse câteva ore în faţa dulapului cu haine bune; purta o rochie neagră, pe care nu o mai văzusem, cu un dublu şirag de perle la gât. Efectul era acela de eleganţă, presărată cu o fărâmă de sexualitate – şi, sincer, acest moment mi-a distrus pentru totdeauna mitul despre *little black dress*. M-a dus în camera mea, m-a îmbrăcat cu rochiţa liliachie de ocazii, m-a pieptănat şi mi-a strâns părul cu două panglici. Apoi m-a aşezat pe pat şi mi-a spus că o să o luăm de la început. Şi exact asta am şi făcut.

Trei ani mai târziu aveam o viaţă nou-nouţă, întregită cu o casă nouă, un tată nou şi o bonă nouă. Aţi putea crede că toate chestiile astea mă speriau, şi poate aşa şi e, dar la momentul respectiv nu sufeream deloc.

Walter Landau a intrat repede în viaţa noastră, s-a căsătorit cu mama şi mi-a spus să îi zic „tată”. Mama l-a denumit „noul şi îmbunătăţitul meu tată”, dar nu reuşeam să văd ce fusese atât de rău la celălalt. Mi-a oferit-o pe domnişoara Butterworth, o corcitură de câine maro, care avea o dungă albă, ca o nuga, în creştetul capului. Domnişoara B. Era cea mai bună prietenă a mea din lume. Stătea sub picioarele mele la masă, mă urmărea peste tot – chiar şi atunci când mă duceam la baie ea mă aştepta la uşă – şi dormea cu mine în fiecare noapte. Aveam o familie minunată, pe prietena mea cea mai bună, Cat, şi pe noul meu soţ, Todd.

Cat, Todd şi cu mine eram cei trei muşchetari. Făceam totul împreună. Cat şi cu mine eram diametral

opuse, chiar şi fizic. Eu aveam părul castaniu şi lung, ea era blondă. Eu eram albă cu pistrui pe nas şi în jurul lui, ea era veşnic bronzată. Aveam amândouă aproximativ aceeaşi înălţime, dar Cat a fost întotdeauna mai subţire decât mine. Am devenit surori de cruce înţepându-ne degetele şi lipindu-le unul de celălalt. Eram prea mici să ştim despre SIDA şi că lucrurile de genul ăsta nu sunt chiar recomandabile, dar acelea au fost vremuri bune, vremuri când clasa întâi era considerată precoce pentru a face sex neprotejat şi a-ţi injecta heroină, aşa că totul a ieşit bine.

Nunta mea a avut loc cu o lună înaintea zilei mele de naştere şi de asta îmi aduc aminte, pentru că îmi doream cu disperare drept cadou o bicicletă albastru-metalic de la Schwinn cu şaua în formă de banană şi cu un coş de răchită cu beculeţe în formă de flori. Îmi doream bicicleta aia mai mult decât orice pe lume şi, când în dimineaţa aia fatidică tata mi-a zis să ies până afară să îi aduc ziarul, ochii mi-au picat pe bicicleta visurilor mele – Schwinnul mult râvnit!

Am zbierat atât de tare de fericire, încât soră-mea cea mică s-a dezlănţuit într-o mare de lacrimi, dând semnalul de pornire a unei rivalităţi crude ce a durat peste două decenii.

Amintirile din acea perioadă sunt frumoase, în mare parte, şi presupun că asta se datorează faptului că nu sunt neapărat amintiri, ci, mai degrabă, poveşti construite în jurul fotografiilor şi filmelor de atunci. Adevărul e că după ce tata ne-a lăsat baltă, mama a dezvoltat o fobie vizavi de abandon şi sărăcie. A ripostat transformându-se într-o materialistă mârşavă în raport cu toate aspectele vieţii sale, iar noua mea familie a luat aspectul unei alianţe incomode dintre un bărbat care făcea o căruţă de bani şi două femei cărora le făcea plăcere să-i cheltuiască – aceste femei fiind mama şi soră-mea, Samantha, care a crescut ca o copie la indigo a mamei mele. Şi mai eram şi eu. Eram şi eu pe-acolo, mai degrabă ca un ingredient inutil provenit din familia ratată, şi nu ca un plus al celei noi. Sau poate că asta era doar în capul meu. Ca atunci când Samantha

mi-a zis că taică-meu a pompat în mine toate genele lui nasoale de n-am mai putut moşteni nimic din genele bune ale mamei. Sau poate astea erau doar boscorodeli frăţeşti. Dacă pricinuirea unor coaste rupte poate fi o chestie ce se face între surori.

Dacă amintirile noastre ar fi înregistrări a ceea ce am simţit şi văzut, mulţi dintre noi am fi probabil copleşiţi sau chiar oripilaţi de ceea ce se întâmplă. Dar am ajuns în pragul vârstei de opt ani cu voie bună. Deşi aveam primul mijloc de locomoţie, prima zi de şcoală şi prima mea căsnicie… prima maşină, prima slujbă şi prima indiscreţie sexuală erau încă departe.

Viaţa era frumoasă. Şi mă iubeam aşa cum eram.

2. Gutter chic[1]

Când am împlinit douăzeci şi cinci de ani mă uram pentru ceea ce eram. Eram scârbită de fiecare lucru din viaţa mea.

Îmi schimbasem demult Schwinnul pentru o Cannondale cu zece viteze, pe care o uram atât de mult, pe cât iubisem Schwinnul. Nu atât bicicleta în sine, cât senzaţiile tari pe care le trăiam în traficul oraşului. Faptul că aveam douăzeci şi cinci de ani era o grozăvie având în vedere că locuiam în New York şi scăpasem ca prin urechile acului din ghearele morţii din pricina vreunui taxi sau autovehicul de transport în comun.

Să pedalezi pe străzile New York-ului pe două roţi e o treabă cu dus şi-ntors, ţinând cont că mă duceam la muncă şi trebuia să minimizez efortul depus pentru a evita transpiraţia în hainele de serviciu. Cu un salariu ce mă situa în categoria zilierilor, foloseam bicicleta nu dintr-un impuls nobil de a salva planeta de la încălzirea globală sau din dragoste pentru privelişti, ci pentru că o călătorie cu taxiul era la fel de convenabilă ca o vacanţă în Europa, iar autobuzul şi metroul însemnau un drum lung şi multe schimbări. Când eram copil, mersul pe bicicletă era ca o vânătoare de nimic; mă duceam până la cineva acasă sau

1 Stil vestimentar lansat de John Galliano în 2000, denumit şi urban couture.

la magazinaşul aflat la patru străzi mai încolo să-mi iau acadele. Acum, când chestia asta avea scopul de a mă duce la jobul de la Splash Direct Media – firma de publicitate de care îmi legasem toate speranţele şi care îmi aducea la fel de multe satisfacţii ca o slujbă de spălat veceuri în Gara Centrală – devenise un ditamai ghimpele în coastă. Chiar şi aşa, cum vremea ţinea cu mine, dădeam la pedale. Şi făceam slalom…

Ultimul meu oferă pe bicicliştii-de-stânga – oamenii care mă depăşeau în timp ce eu încercam să nu transpir şi ţipau „mergi pe stânga” în timp ce accelerau şi mă ţintuiau cu privirea. Am auzit cuvintele „mergi pe stânga” aşa de des, încât uneori aveam senzaţia că deveneam conservatoare în lipsă de altceva.

Practic, nu trebuia să le răspund când mă depăşeau. Îmi semnalau că urmau să treacă şi eu trebuia doar să fiu pe fază. Dar mă plictiseam, aşa că, ocazional, după ce îmi spuneau „pe stânga”, eu răspundeam „pe dreapta”. Şi dacă mă simţeam mediocră, le răspundeam cu o idioţenie, pentru amuzament. „Urmează-ţi visul!” i-am spus odată unui biciclist libidinos îmbrăcat în spandex, despre care puteam să jur că e Lance Armstrong. Două străzi mai încolo, se înfipsese într-o maşină de gunoi, tot uitându-se înapoi şi afişând o mină neliniştită.

Altă dată mă pomenisem la semafor lângă un curier pe bicicletă şi ne salutaserăm discret. Întotdeauna eram tentată să mă iau la întrecere când se făcea verde; şi mai mult decât atât, scena din *Better off Dead* îmi tot venea în minte, iar coloana sonoră, asigurată de un adolescent asiatic din gaşca fraţilor Howard Cosell, îmi tot zumzăia în minte. De cele mai multe ori n-o băgăm în seamă.

Mai nasol era că în timp ce pedalam mă împroşcam cu un milkshake de noroi, şi asta se întâmpla cam o dată pe lună. Vreo junăprinţesă „dă oraş”, care îşi conduce Range Roverul în timp ce se dă cu ruj, latră în mobil, mă ratează la milimetru, dar reuşeşte cu brio să mă ude fleaşcă cu apă mâloasă. Iar asta se întâmplă de obicei când mai am o stradă sau mai puţin până la muncă. În general,

încerc să dau talpă în astfel de situaţii, înconjurându-mă de un cerc negru de la gambe în jos, indiferent dacă port pantaloni sau fustă cu colanţi de biciclist pe dedesubt, iar în sus, pete întunecate îmi punctează pulpele şi ocazional bluza şi mânecile. Eu îi zic „apă mâloasă” pentru că cei care nu locuiesc în New York aşa i-ar spune; adevărul este că apa care curge pe străzile New York-ului este cel mai adesea un mâl toxic verde-fosforescent, aşa de dens că ţi-ai dori să fie noroiul acela clasic şi deja demodat.

Zilele acestea erau mai dese decât mi-aş fi dorit. Era ca şi când Dumnezeu ar fi făcut glume proaste pe seama mea. Mă întrebam dacă unul dintre asistenţii lui Dumnezeu îi comunicase programul meu într-una din zilele când era gripat, aşa că a făcut ca fiecare a treia zi să fie Ziua Noroiului.

Când se întâmpla asta, de obicei nu mai aveam timp să mă întorc acasă să mă schimb. Şi în vreme ce mă târam pe holurile de la birou, primeam priviri curioase de la colegi şi şefi, care se întrebau ce nu e în regulă cu mine şi de ce tot continui să ajung la muncă arătând ca un tablou de Jackson Pollock[2].

Bineînţeles, în zilele în care eram împroşcată cu noroi, inevitabil dădeam nas în nas cu domnul Billingsly, preşedintele agenţiei. Şi aşa s-a întâmplat şi azi.

L-am văzut venind din capătul celălalt al holului şi mi-am lăsat privirea în jos ca să nu mă recunoască, dar, fiind la mâna destinului, ne îndreptam unul spre celălalt, aşa că mi-a blocat trecerea. E nostim, mai ales pentru că de obicei mă simţeam invizibilă la serviciu, iar acum, singura dată când chiar îmi doream să fiu cu adevărat aşa, totul ţipa pe mine. Billingsly era de-a dreptul intimidam, deşi nu dădea impresia la prima vedere, fiindcă arăta ca un director de şcoală supraponderal, unul care s-ar putea costuma în Moş Crăciun de sărbători: păr alb, faţă rumenă, durduliu, cu gropiţe în obrăjori. Dar, în secunda în care deschidea gura vraja se rupea: comentariile lui distrugătoare i-ar fi pârlit nasul lui Rudolph, în loc să îi

2 Cunoscut pictor expresionist american (1912-1956).

lumineze calea. Din fericire, Billingsly era tot timpul pe fugă, aşa că orice interacţiune se termina înainte să înceapă. Dar NU şi în ziua aceea.

— E totul OK, Jordan? m-a întrebat domnul Billingsly.

— Cu mine?! Daaa! Super! am răspuns, până să îmi dau seama că se referă la halul în care arătam. Ah! Vă referiţi la asta? E noua tendinţă. *Gutter chic*, i-am răspuns încercând să fiu cât mai convingătoare.

— Las-o la intrare data viitoare.

Din moment ce asta nu a mers, am decis să schimb tactica.

— M-a stropit cineva. Vă fac o mărturisire: aş putea fi mascota companiei. Ceva de genul „Pată de culoare”[3] am spus aplecându-mă şi dând din mâini.

Domnul Billingsly m-a ţintuit cu privirea, fără să se amuze, s-a decis că nu merită să interacţioneze cu mine de data asta şi s-a îndepărtat rapid. Aşa că am fost coborâtă la statutul de fraieră.

Pe scurt şi la obiect, Splash Media se reducea la asta: eram total nefuncţionali. Sarcina fiecărui angajat de la marketing era să se asigure că problemele clienţilor erau ţinute sub control, iar într-o agenţie competentă, aceşti oameni fac în general o treabă bună ca să fie toată lumea mulţumită. Dar angajaţii *noştri* erau în mare parte nişte lingăi care îşi flituiau colegii şi care ar fi putut fi mult mai eficienţi lucrând pentru clienţi decât pentru Splash. Mergeau la Creaţie şi „discret” le indicau direcţia clientului cam aşa: „Sunt în totalitate de acord cu voi; şi eu cred că sunt duşi, dar hai să mergem pe ideea lor de data asta”. Apoi, mergeau cu rezultatul muncii celor de la Creaţie la client şi îl prezentau aşa: „Sunt în totalitate de acord cu voi şi ştiu că mai trebuie lucrată, dar idei există”. Lucrând la ambele capete, se orientau în funcţie de cum bătea vântul.

Oamenii de la Creaţie erau „primadonele” şi credeau că tot ce dejectează ei e aur. Dacă schimbai un cuvânt sau micşorai un grafic, ţipau de parcă li se luase suzeta.

3 Joc de cuvinte legat de numele companiei: splash — pată (engl.).

Desigur, resentimentele mele se datorau faptului că îmi doream să fiu una de-ai lor.

Cei de la Producţie erau oameni cu bune intenţii, prietenoşi, aflaţi sub conducerea despotică a lui Marilyn Mason. Era maestră într-o formă de manipulare psihologică cunoscută sub numele de „agresiune activă”. Asta diferă de agresiunea pasivă la modul că întotdeauna încerca să facă lucrurile numai în felul ei – şi o durea undeva ce crede lumea. Ca urmare, departamentul nostru de producţie era tot timpul nevrozat. Pentru că numele ei se asemăna aşa de mult cu cel al lui Marilyn Manson – şi pentru că de aici nu mai era decât un pas până la „Charles”[4] – am botezat echipa de producţie „Familia”. Ei aveau un scop mesianic similar, crezând că nimic nu merge fără ei, şi, dacă ar fi înclinat să creadă asta mai mult în vreo zi, am fi fost toţi morţi. La figurat. Mă rog, speram noi.

Eu lucram la Trafic şi făceam asta de doi ani şi jumătate. Traficul era ochiul şi timpanul oricărui departament din companie. Văzusem măruntaiele şi scheletele tuturor şi mulţi dintre noi le folosiseră pentru binele companiei. Era un volum de muncă destul de mare, dar oamenii care se angajau şi doreau o carieră în publicitate, făceau de obicei pasul spre Producţie. Unii se orientau spre managementul contabil sau părăseau nava, ducându-se să lucreze pentru clienţii noştri. Niciuna din variantele astea nu mă interesa deloc, iar drumul ăsta greşit pe care apucasem îmi crea mari probleme de atitudine, în ciuda dispoziţiei mele de a fi drăguţă şi conciliantă. Splash încerca să dea impresia că slujbele noastre de rahat sunt de fapt de vis adoptând o nouă denumire a funcţiilor noastre – manageri de proiect –, numai că, indiferent de titulatură, eu ştiam că nu suntem decât nişte şoareci de corporaţie. Organizam şedinţele, schimbam joburile de la un departament la altul şi, după

4 Charles Manşon, criminal în serie, conducătorul cultului Manşon Family, care propovăduia poligamia şi era format în mare parte din femei.

umila mea părere, o frecam.

Zilele mele de lucru însemnau jonglerii cu valurile de informaţii, dând sute de telefoane, încercând să îmi păstrez luciditatea de la o şedinţă la alta, verificând notiţele pentru comentarii, luptându-mă cu cei de la Creaţie să respecte deadline-urile, tratând cu vreun scrib binevoitor la studio, verificând primurile, apoi reluând turul departamentelor pentru a mă asigura că sunt la curent cu toate schimbările şi problemele. Oricât de mult mă exasperau toate astea, aşa simţeam cel mai bine pulsul întregii agenţii şi era o sursă foarte bună de menţinere a activităţii cardiovasculare din moment ce nu era niciun secret că uram mersul la sală.

Am acceptat slujba pentru că voiam să prind trenul într-o piaţă de muncă suprasaturată. Întrebaţi un chelner din New York ce îşi doreşte cu adevărat să facă şi şansele sunt de nouăzeci la sută ca răspunsul să fie „actor”. Întrebaţi un tip care spală vasele şi sunt cam aceleaşi şanse ca răspunsul să fie „copywriter”. Credeam că dacă o să lucrez la Trafic voi avea acces la toate campaniile de publicitate. Directorul de creaţie pentru care lucram cel mai des era Lydia Bedford – cel mai respectat director de creaţie din întreaga agenţie, dar care mai era bine-cunoscută şi pentru faptul că îşi chinuia oamenii ca pe hoţii de cai.

Nicăieri în fişa postului nu se spunea că trebuie să scriu, să fac corectură de texte de reclamă, spoturi sau să fac texte eu însămi, dar, ocazional, mi se mai oferea câte ceva, cum ar fi să dau o idee, să sugerez în şoaptă o replică mai bună, şi aproape de fiecare dată mica mea contribuţie îşi făcea loc până în campanie. Lydiei îi făcea plăcere să profite de zelul meu creativ şi de bunăvoinţa mea de a fi exploatată. Nici pe mine nu mă deranja. Mai ales când Lydia a avut probleme personale şi a cam lăsat baltă munca vreo două săptămâni. Era acolo, dar nu era acolo. Aşa că am făcut o mapă şi o campanie directă prin poştă pentru un concurent online al companiei IKEA. Am făcut singură totul, de la zero. Clientul a fost încântat. Agenţia a

fost încântată. Şi consumatorii au fost încântaţi. Un detaliu neînsemnat: nu mi s-a acordat niciun credit, dar a fost OK pentru că mi-am imaginat că va fi doar o chestie de timp până când Lydia avea să-şi dea seama de contribuţia mea şi aveam să avansez.

Nu eram singura care căuta să avanseze. Kurt Wyatt, un tip de la Achiziţii – unul care se angajase la şapte luni după mine – căuta să pescuiască promovarea mea. Eram sigură că urmărea un câştig, dar nu făcea nimic să-l merite.

Asta, de fapt, nu e adevărat. El se ocupa cu „periatul", chestie pe care eu o uram. Dar din punct de vedere creativ nu făcea absolut nimic. Mie nu-mi plăcea să ies în fiecare seară cu colegii mei. Mulţi dintre ei nu erau oamenii cu care să-ţi pierzi vremea dacă nu eşti plătit să faci asta.

Agenţia dezvoltase un program de „băute" după program care avea loc în anumite zile, cu anumite ocazii. Singura problemă era că în afară de Lunea Lungă, Marţea Monstruoasă, Miercurea Mierlită, Joia Jinduită şi Vinerea Vandalizantă, în absolut fiecare zi apărea câte o ocazie. Pentru a face parte din cheful de după muncă, nu numai că nu trebuia să ai altă treabă, trebuia să mai fi şi alcoolic. Kurt se ducea în absolut fiecare seară, îşi juca rolul şi pupa cururi. Câteodată mă duceam şi eu doar să ţin pasul cu Kurt şi întotdeauna era ciudat. Nu sunt bună la stat la taclale. Urăsc chestia asta.

Urăsc vorbăria de după serviciu la fel de mult cum urăsc să fiu întrebată „Cum a fost în weekend?" de cineva căruia nici măcar nu-i pasă lunea dimineaţă. În lift. Sau în chicinetă, când tânjesc după indispensabila cafea. Sau în timp ce încerc să duc şpalturile la Creaţie, doar ca ei să mai facă modificările de ultim minut şi să se grăbească la studio, dar, cu siguranţă, nu înainte de a-i spune lui Harry Cum-A-Fost-Week-endul-Tău cum a fost weekendul meu, numai ca să văd cum îi sticlesc ochii când îi răspund sau, şi mai rău, să plece pe la jumătatea frazei.

Eram angajată cu normă întreagă şi cred că ar fi

trebuit să fiu mulţumită. Dar mă simţeam ca într-o cuşcă. De fiecare dată când încercam să evadez, mă pocneam de câte un căpăţânos cu creieri spălaţi la vreo şcoală de business, vreun artist egocentric, frustrat şi atotştiutor, purtător de helancă neagră, sau vreo scorpie cu coadă de cal şi buze roşii care urlă că un rânduleţ a fost plasat prea departe de coloană pentru a corespunde standardelor grafice ale Companiei Powerplace Gym, iar acum clientul o să ne facă scandal şi că nu putem dracului să facem şi noi o amărâtă de aranjare grafică în locul ăsta de tot căcatul?! (închei citatul).

Bineînţeles, uitându-te la viaţa mea poţi spune: apreciază beneficiile şi nu mai comenta. Caz în care n-ai decât să-mi iei locul. După atâtea discuţii despre identităţi furate, eu cu siguranţă dormeam liniştită. A mea era acolo pentru a fi luată.

După umilitorul moment Billingsly, m-am instalat în cubicului meu din Iad, un loc pe care îl împărţeau toţi oamenii de la Trafic. Biroul meu nu era aşa de înţesat cu lucruri personale ca al celorlalţi, pentru că, spaţiul fiind deschis, simţeam că orice aş fi pus acolo ar fi fost scanat şi judecat. Aşa că, singurele lucruri cu care l-am decorat erau un poster cu David Hasselhoff în care se prostea cu bună ştiinţă, făcut pentru amuzament, şi o poză a lui Johnny Cash „cu deştu-n sus”, menit să taie cheful de discuţii post-week-end sau orice altă discuţie.

Mi-am deschis inboxul şi m-am pomenit cu un val de e-mailuri de la mama şi de la tata. Asta era o constantă şi importantă sursă de enervare pe care mi-o produsesem. Într-o zi, acum câţiva ani, am avut o ieşire nervoasă apropo de dispreţul evident al mamei mele faţă de sentimentele/ principiile mele /etc., iar tatăl meu vitreg, având intenţii bune, a venit cu ideea asta (care era pur şi simplu îngrozitoare, dar m-am simţit prea jenată de ieşirea mea copilărească să o mai anulez): îmi vor copia fiecare email pe care şi-l vor scrie între ei. De cele mai multe ori, mailurile nu aveau nimic de-a face cu mine şi erau banale, ridicole sau strigătoare la cer, de genul: „Of, Doamne, asta

nu e treaba mea, de ce, de ce aţi dori să citesc chestia asta?”

Am decis pentru a cincizecea oară că o să pun capăt situaţiei. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe mama, doar ca să mă pună s-o aştept în timp ce ea a vorbit într-o spaniolă de baltă vreo şase minute cu menajera, care venea în casa aia de vreo zece ani pentru un singur motiv: era catolică devotată şi cu siguranţă că jinduia la sanctificare.

Când mama, în sfârşit, m-a băgat în seamă, m-a întrebat dacă Dirk, iubitul meu, avea de gând să vină de Ziua Recunoştinţei. Ca să ştie toată lumea, niciodată nu am crezut că mă voi vedea cu un tip pe care îl cheamă Dirk[5] (sau în orice caz Kip[6] sau Chet[7]), dar Dirk nu era numele lui. Numele lui era Michael Dirkston, însă mai erau câţiva Michael la şcoala unde învăţase, aşa că i-au scurtat numele, prima dată Dirks, apoi Dirk şi s-au blocat. Nu fusese prea încântat de porecla lui la început, dar când a aflat că Dirk era, de fapt, un cuvânt scoţian pentru pumnal lung, a decis că se potriveşte.

— Nu, mamă, am spus. Ţi-am zis deja. Dirk nu poate veni. E ocupat.

— Prea ocupat pentru tine? a întrebat ea şi i-am auzit sprâncenele ridicându-i-se prin telefon.

— Da, prea ocupat pentru mine.

Nu merita să ne încontrăm.

— Ei bine, eu nu înţeleg.

— Are propria lui familie, mamă.

— Bărbaţii din viaţa mea au făcut din mine întotdeauna o prioritate.

Tocmai de aceea a trebuit să audă că primul ei soţ a părăsit-o de la copila ei de cinci ani. Am reuşit să păstrez remarca pentru mine, aşa că a trecut la intimidări.

— Dirk e un băiat minunat, Jordan. Ai făcut ceva?

— Nu, n-am făcut nimic. Doar dacă faptul că nu

5 Dirk, stilet, pumnal (engl.).

6 Kip, piele netăbăcită (engl.).

7 Chet, tip superficial, imatur (engl.).

suntem neamuri e ceva rău. El o să fie cu familia lui.

Întotdeauna se sugera că eu sunt vinovată dacă lucrurile nu se petreceau conform planului. În plus, Dirk îi cam cânta-n strună maică-mii şi-i gâdila ego-ul, şi-i spunea că e sora mea mai mare. Başca Dirk e şi avocat – potrivindu-se perfect cu visul oricărei mame ca fiica sa să se mărite cu un avocat sau doctor. Deci normal că maică-mea nu credea că el putea să facă ceva rău. Mama mea are cam 1, 60 m şi cântăreşte cam 45 de kg. Este într-o condiţie fizică perfectă. Are ţepi à *la* Sally Hershberger[8], întotdeauna se îmbracă de parcă ar fi cu zece ani mai tânără, dar mereu îi reuşeşte. Eu am 1, 73 şi sunt pur şi simplu o fată normală. Mama mereu ţine să atragă atenţia tuturor că ea e delicată şi la fel e şi copia ei la indigo, soră-mea, Samantha. Ele îşi împrumută hainele pe care eu nici măcar nu aş putea să le încerc fără să mă chircesc de teamă că tivul s-ar rupe, şi niciuna dintre ele nu înţelege cum am ajuns eu aşa de ciolănoasă. Înfloriturile acestei conversaţii care se tot repeta făcea minuni eului meu.

Nu eram chiar nefericită că Dirk sărea peste masa în familie. Anul trecut, mătuşa Sally şi cel de-al treilea soţ al ei, Stewart, făceau scrimă cu cuţitul de tăiat carne şi, printr-o abilă întoarcere, Stewart l-a înjunghiat pe Walter în antebraţul drept. Walter, fiind un tip care trece uşor peste toate, a glumit zicând că ce sărbătoare e aia dacă cineva nu e înjunghiat. Cu un an înainte, mama mea se afla sub imperiul freneziei (a se citi psihozei), al entuziasmului pentru nuci, graţie bogăţiei de informaţii privind beneficiile lor pentru sănătate şi, în consecinţă, fiecare fel de mâncare includea nuci. Mazăre cu migdale? Să fie. Cartofi dulci cu topping de nuci prăjite? Fantastic. Plăcintă cu pecan? Bineînţeles.

Dar caju în sos? Fie. Simplu. Nasol. Şi a mai fost şi sărbătoarea dinaintea ei, când vărul meu Jeff a băut cam multe beri Sam Adams înainte de cină în timp ce urmărea meciul de fotbal. Chiar la începutul ospăţului, Jeff a decartat fix lângă umplutură, iar similaritatea vizuală m-a

8 Hairdresser celebru.

săturat pe viaţă. Nu, nu pot să zic că mă deranja că Dirk zicea pas.

Încercam să schimb subiectul, când Lydia a trecut pe lângă mine. Cea mai aproape de realitate descriere a Lydiei este că seamănă cu un papagal. Are o faţă ascuţită care e tot timpul prea roşie din cauza tratamentului antiacneele şi antirid. Arăta de parcă se ducea la dermatolog în fiecare dimineaţă pentru un peeling. Avea un nas în vânt şi ochi mici, ca două mărgele. Părul ei vopsit roşu era la origine buclat, dar ea şi-l întindea în fiecare zi. Asta ar fi trebuit să ducă la o ţinută aranjată, numai că uscăciunea părului de la atâta vopsire şi întindere o făcea, din păcate, să pară ca fata dintr-o reclamă la produse de îngrijire a părului, înainte de a folosi balsam.

Dacă aş fi fost în locul ei, mi-aş fi lăsat buclele. Cu siguranţă că ar mai fi îmblânzit-o un pic, dar ţinea morţiş să arate de parcă ar fi fost electrocutată.

— Of, Jordan, crezi că ai putea să mai aştepţi cu telefoanele personale până când îmi rezolvi şi mie problema cu cei de la Kideo? mi-a spus Lydia în felul ei puţin afectat şi fals compătimitor, de parcă mi-aş fi petrecut mai toată dimineaţa la telefon.

Adică, o făcusem, dar nu erau decât cinci minute, iar cafeaua mea nici măcar nu-şi făcuse efectul.

— Mamă, trebuie să plec, am spus şi i-am închis telefonul.

Art, tipul de la Corespondenţă, mi-a bătut palma când a trecut pe lângă mine fără ca măcar să mă privească şi fără nicio tresărire a feţei. Asta era o chestie de-a noastră, salutul inconştient. Art şi cu mine aveam o relaţie perfectă. Aveam mai mult de o înclinare a capului, dar mai puţin de nişte glumiţe de rahat care se fac între cunoscuţi. Îmi dădeam seama dacă era plecat, dar nu simţeam nevoia să îl sun să văd de ce nu e şi nu aveam nici numărul lui de telefon. Era relaţia perfectă între doi colegi.

Am deschis dosarul Kideo din inbox şi am înţeles de ce Lydia era înnebunită. Ideile ei erau proaste rău. Poate e

cam dur, dar erau complet neinspirate. Cu siguranţă nu ideile astea o aduseseră unde era azi.

Până să îmi bat capul să scot ceva concret, am auzit clopoţelul mesageriei şi am găsit un mail de la tata şi mama, care îmi fusese trimis şi mie.

From: wallygator317 hotmail.com

To: judypatootie521 hotmail.com

Subiect: Pui diseară… sau alta oratanie umpluta?

Patoots – pui diseară? Sau e prea devreme, din moment ce am mâncat şi miercuri? Şi mai voiam să ştiu dacă îţi place fasolea, pentru că o să cumpăr. Garnitura faina.

Mă întreb cum doi oameni care sunt căsătoriţi de peste douăzeci de ani nu ştiu dacă soţului lor îi place fasolea. Şi m-am mai minunat de faptul că tatăl meu vitreg s-a simţit obligat să îmi aducă la cunoştinţă asta.

Pedalând spre casă după serviciu, m-am pomenit că îmi taie calea şi ţipă la mine un taximetrist mustăcios, care vorbea la celular.

— Fii atentă, nenoroc! a zis el, după ce m-a scos de pe carosabil.

— Itoo! Nenorocito! l-am corectat.

— Nenorocit eşti tu! mi-a răspuns.

Dumnezeu să binecuvânteze New York-ul!

M-am dat jos de pe bicicletă în faţa blocului şi mă pregăteam s-o târăsc pe scări, când am văzut-o pe prietenoasa mea vecină *homeless*.

S-a apropiat de mine cu o privire serioasă şi insistentă. Vocea ei era disperată.

— *Oh, Mama, I'm in fear for my life from the law…*

Asta era semnalul – mă uitam într-o parte şi în alta, apoi direct la ea.

— *Hangman is coming down from the gallows and I don't have very long*, am răspuns eu, iar ea a încuviinţat şi a plecat mai departe.

Noi schimbam versuri cam de când mă mutasem în acest apartament. Multe din ele te-ar speria de moarte dacă nu ai şti că sunt din cântece. Am văzut-o odată

abordând un bărbat într-un pardesiu, pe care l-a făcut să plângă cu *Borderline… fils like I'm go-ing to lose my mind*.

Când am intrat în clădire, m-am intersectat la lift cu tipul cu freza înfricoşătoare, care locuia trei uşi mai încolo de mine. Era genul ăla cu muşchi, şorturi din spandex şi tricouri de antrenament, de obicei din gama Tiger Shulmann[9]. Mi-a tras un zâmbet până la urechi, în vreme ce eu apăsam în neştire butonul de la etajul nostru. Nu e genul de bărbat de care m-aş simţi atrasă vreodată. Simt nevoia să clarific chestia asta înainte de a preciza că tipul are şi cel mai masiv penis pe care l-am văzut, amplificat în fiecare zi, indiferent de vreme, de şorturile de spandex. Îl expunea cu mândrie să-l vadă toată lumea, bătător la ochi ca Monumentul Washington, şi trebuia să faci eforturi să nu-l priveşti. Locuiam acolo de patru ani (asta includea şi patru ierni geroase ca în New York) şi nu îl văzusem decât în şorturi.

— Bună, Jordan, a rânjit el cu toţi dinţii.

Nu i-am spus niciodată cum mă cheamă, dar tot mă striga pe nume.

— Bună, am răspuns eu, mulţumită că nu îl ştiam pe al lui.

— Când ne apucăm şi noi de lecţiile alea de ka-ra-ţi?

— Of… nu ştiu, i-am spus politicos, dar pe un ton ce însemna niciodată.

— New York-ul e un oraş periculos, a spus el holbându-se la mine în timp ce uşile liftului se deschideau, iar penisul lui colosal mă înghesuia. Când vrei, treci pe la 5B şi am să îţi arăt câteva scheme.

— Ha-ha, i-am răspuns, ceea ce însemna, din nou, că nu mă interesa deloc ca el sau penisul lui să îmi arate vreo schemă, niciodată, în niciun apartament, în această viaţă.

M-am furişat rapid în apartamentul meu şi am început să cercetez corespondenţa. Nimic bun. O poliţă de la Citibank. Un catalog Williams-Sonoma. O ofertă de la Capital One, încercând mişeleşte să mă fac să îmi transfer fondurile de pe celălalt card de credit depăşit. Cupoane de

9 Luptător de karate american.

la Valpak. O solicitare a unei companii de cablu de a mă transfera de la cea actuală, a cărei factură, şi ea printre capturile zilei, era neplătită. Şi un bilet de mână de la proprietar: „Încă nu am văzut cecul pentru luna trecută. Acest obicei de a întârzia nu-mi dă cale de-ntors. Te rog de acea să îl remiţi cu toate taxele la zi”.

Mult mai grav decât mustrarea în sine era tonul biletului. „De acea?” Cu siguranţă că individul copiase greşit din *Manualul proprietarului nesuferit*, dar implicaţiile erau clare: sau împrospătez lichidităţile, sau rămân în fundul gol pe drumuri. Prima Landau pe drumuri. În curând aş cânta la unison cu prietena mea *fulltime*.

Mă gândeam să fac un film indian despre mine. L-aş numi o *viaţă mizerabilă*. Ar fi vorba despre o femeie care crede că mai bine nu s-ar fi născut şi, după o zi petrecută cu ea, îngerul ei păzitor chiar îi dă dreptate.

3. Consideră că l-ai pupat

Mă vedeam cu Dirk de aproape doi ani. Ne încadram într-un clişeu: nu eram fericiţi, dar nici nu ne uram definitiv, începuserăm să ne întâlnim la doi ani după colegiu şi, cu toate că lucrurile mergeau destul de rău în ultimele luni, asta nu atârna la fel de greu ca frumuseţea momentelor pe care le avuseserăm la început. Ne-am cunoscut la State, un bar cu specific sportiv din centru, unde se transmitea un derby cu cei de la Notre Dame.

Dirk lucra la Staton, Seal, Shafer & Long LLP ocupându-se de drept corporatist – cumpărări şi vânzări, licitaţii publice, fuziuni şi achiziţii.

În mod normal i-ar fi luat opt ani să promoveze, dar Dirk părea să fie pe calea cea bună şi încerca să ajungă partener Prin Toate Mijloacele. Trebuia să petreacă cel puţin 2.500 de ore pe an la serviciu, ceea ce însemna cam 10 – 12 ore de muncă pe zi şi câteodată şi în weekenduri.

Faptul că muncea sute de ore şi reuşea totuşi să mai iasă la o băuturică chiar mai des decât noi, cei care munceam în publicitate, era un motiv de mândrie extraordinară pentru Dirk. Jurasem că nu o să mă cuplez cu un tip care o să zică vreodată „întâi munca şi-apoi

distracţia*”, dar am zis să fiu fată bună.

Ieşisem cu o prietenă şi eram în faza căutării-bărbaţilor-acolo-unde-sunt-ei. Ea zisese că nu sunt printre rafturi la cumpărături, nici în librării, cum ar crede toată lumea, şi că era nevoie să mergem în baruri în serile cu meciuri, în steak houses în timpul săptămânii şi în strip clubs în orice seară aveam suficient tupeu. Steak houses mie nu îmi suna prea bine. Desigur, puteau fi o droaie de bărbaţi acolo luându-şi cina. Dar îşi luau cina. Adică nu ar fi cam ciudat să dăm târcoale printre mese, ca nişte câini aşteptând un os?

Şi cluburile de striptease… Nu prea mă încânta ideea. Plus că trimitea semnale greşite. Doar nu lucram la Flash Dancers[10] şi nici nu voiam ca un potenţial partener să creadă aşa ceva. Ar fi fost reclamă falsă. Destul că purtam Wonderbra. Cluburile de striptease ieşeau din ecuaţie şi rămâneam doar cu barurile.

Mi-au picat ochii pe Dirk când jucam un biliard; s-a întâmplat să am noroc. El era înalt şi bine făcut, păr castaniu, ochi superbi care făceau nişte riduleţe când zâmbea. Arăta ca un George Clooney mai tânăr. Machiavelic de frumos. Plin de încredere. Genul de tip la care o fată s-ar uita de două ori.

Am observat că mă privea, aşa că am încercat să arăt extracool când loveam următoarea bilă. Bineînţeles că am râcâit masa cu tacul, dar asta a fost când s-a apropiat de mine şi s-a prezentat. Ar fi trebuit să înţeleg din prima – a vânat slăbiciunea. Avea aerul unui băieţandru arătos şi avea mai mult şarm ca Bill Clinton în ziua angajării internilor la Casa Albă. Şi bineînţeles că m-am amorezat de el.

Dirk şi cu mine tocmai treceam prin şocul postabsolvire – el de la Drept de la Columbia şi eu de la NYU – şi ne-am ajutat să scăpăm de el. Pentru câţiva dintre oamenii pe care îi cunoşteam, universitatea însemna libertatea deplină, o alergătură de patru ani (şapte în cazul lui), de sex iresponsabil şi beţii – cum ar fi să fii plătit să

10 Flash Dancers Gentlemens Club, club newyorkez.

vânezi parteneri de pat şi să nu îţi pese de viaţa adevărată. Apoi venea perioada de secetă cu întrebările de genul unde-a-dispărut-sexul-fără-bariere? La care se adaugă şi faptul că nu îţi poţi programa serviciul cum ai făcut cu orarul, în aşa fel încât să nu fii nevoit să te duci la muncă înainte de 11 şi vinerea. Viaţa reală era iadul.

Amândoi avuseserăm mai mulţi parteneri. Pentru mine, un motiv de a mă vedea exclusiv cu Dirk era faptul că mi se părea complicat să fiu cu mai mulţi bărbaţi în acelaşi timp. Pentru Dirk, cred că era recunoaşterea faptului că, dacă te vezi cu mai multe femei, plăteşti mai multe mese şi nu îţi garantează nimeni că o să ai neapărat parte şi de sex, dar dacă te vezi cu o singură femeie, cu siguranţă o să ai parte de sex şi probabil reduci notele de plată la jumătate. Dirk are un simţ practic de nota zece. Nu era tocmai o abordare romantică, dar asta era situaţia.

La început părea şi el cam nesigur de toată chestia, dar într-o zi, cam după trei săptămâni, s-a schimbat ceva. Era de Crăciun, cam pe când se aprindea bradul din Rockefeller Center. Amândoi locuiam în New York şi mai văzuserăm bineînţeles luminiţele, dar niciunul nu fusese la aprindere şi credeam că o să fie amuzant să ne ducem. E un supereveniment, cu mii de oameni care se înghesuie pe străzile din jur pentru a vedea staruri pop făcând playback la colinde şi pentru a fi martori la aprinderea bradului. Se tot vorbea de asta la televizor şi la radio, deci ştiam că o să fie ca la nebuni, aşa că am decis să ne ducem devreme.

Era dar cea mai geroasă zi a anului şi din nu ştiu ce cauză aberantă am hotărât să mergem pe jos. Nu era foarte departe de biroul meu, dar la cât de frig era, am îngheţat amândoi. Pe la jumătatea drumului, ne-am oprit la un Starbucks să ne mai dezmorţim, mi-am luat un *latte* cu piper, iar el şi-a luat o ciocolată Chantico, pe care a poreclit-o „crackito” din cauză că putea da dependenţă. Urmau să ne ţină de cald pentru restul călătoriei.

Am mers şi am râs, dar plimbarea prin ger ne-a încălzit şi bine dispus. Pe când ne apropiam de Rockefeller Center ne-am îngrijorat că din cauza presei, a localnicilor

şi turiştilor nerăbdători n-o să prindem un loc bun, aşa că pe ultimele străzi plimbarea s-a transformat într-o cursă contra-cronometru.

Când am ajuns acolo, locul arăta surprinzător de dezolant. Erau câteva indicatoare care arătau oamenilor încotro să o apuce, dar nu erau oameni. Am traversat pe la Sacks Fifth Avenue şi am intrat în Rockefeller Center. Pustiu, doar câţiva oameni pe patinoar. Bradul era acolo, dar fără luminiţe. Apoi am văzut indicatorul cu reclama la aprinderea bradului de marţi. Era luni. Veniserăm devreme. Cu douăzeci şi patru de ore şi douăsprezece minute. Ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit într-un râs cu lacrimi. Poate a fost din cauza frigului, dar eram isterici de-a binelea. M-a sărutat lângă bradul neaprins şi jur că am văzut luminiţele aprinzându-se pentru o secundiţă. Ne-am distrat atât de tare, încât am decis că era mult mai nostim aşa, decât dacă ne buluceam să ne facem loc prin marea de oameni. De fapt, ne distraserăm într-atât, încât ne-am hotărât că nici nu mai voiam să venim a doua zi.

Credeam că trăim apogeul, dar picajul a început aproape imediat, ca o expediţie pe Everest grăbită să coboare de epuizarea oxigenului şi de iminenţa unei furtuni. Totuşi, privesc înapoi cu mândrie la punctele tari, crezând prosteşte că o să le atingem din nou.

Nici până azi nu am văzut aprinderea bradului. Dar din acel moment, totul s-a schimbat între mine şi Dirk. În bine, la început. Dacă înainte nu îl interesa să aibă o iubită, dintr-odată a început să mă invite la evenimentele de la serviciu.

Am fost prezentată tuturor partenerilor, iar ei m-au adoptat repede în familiile lor bine închegate – şi nu prea s-au sfiit să ne sugereze şi nouă să ne-o întemeiem pe a noastră. Nu ştiu dacă au făcut-o pentru că, în opinia lor, eram un cuplu nemaipomenit sau pentru că lor le plăcea ca avocaţii lor să aibă ipoteci, soţii şi copii… ca să nu poată demisiona.

Indiferent cât avea de lucru, mă suna la câteva ore doar ca să îmi audă vocea. (Mai târziu mă suna „doar ca să

îmi audă vocea”, dar era de fapt ca să fie sigur că eram acasă astfel încât să nu fie prins făcând ce făcea în altă parte.)

Dar în acele prime luni m-a făcut să mă simt cea mai norocoasă fată de pe pământ. Ne plimbam pe stradă şi mă ţinea de mână şi avea mersul ăla de cocoş şi eu mă simţeam cool, chestie pe care, altfel, o simţeam foarte rar. Găteam împreună. În fine, de fapt eu găteam pentru el, dar el stătea pe lângă mine şi făcea pe comentatorul live:

— Şi acum, Jordan sparge un ou, spunea el. Să vedem dacă poate să evite gafa de a scăpa gălbenuşul din coajă, greşeală atât de frecventă la mişcarea asta. Nivelul de dificultate este aproape şapte, dar ea se dovedeşte a fi foarte pricepută.

Câteodată chiar afişa o tabelă cu scorul. Mă bosumflam dacă obţineam o notă mai mică decât meritam, dar el era de obicei destul de corect.

La început, viaţa noastră amoroasă a fost destul de încinsă. E cu câţiva ani mai mare ca mine şi avea mult mai multă experienţă – m-a cam ajutat să capăt şi eu. Nu-mi aduc aminte să fi stat vreodată deasupra înainte să fi fost cu el. De fapt, cred că eram cea mai plictisitoare parteneră de sex de pe planetă. Dar nu s-a plâns nimeni niciodată, aşa că nu mi-am pus problema. Cei mai mulţi ţipi erau fericiţi să o facă, punct. Dar Dirk mi-a arătat o lume nouă şi pentru asta îi voi rămâne etern recunoscătoare.

Ideea e că ne potriveam. Am avut nişte prime şase luni aşa de romantice, încât pentru fiecare oră întârziată el încerca să îmi servească micul dejun în pat: ouă Benedict prăjite fără milă, oferite pe o tavă cu un trandafir şi un bilet scris de mână pentru „un nears şi delicios mic dejun la restaurantul nostru preferat”. Şi pentru dăţile când nu apărea deloc, era o vreme când apărea nechemat doar pentru că nu mai putea să stea fără mine. Legătura era aşa de puternică, încât mă ajuta să trec peste momentele grele, în speranţa că ne vom regăsi calea. Am încercat să readuc romantismul în relaţie din când în când. De obicei, ratam mizerabil.

Şi iată-ne acum… după doi ani, lucrurile se schimbaseră considerabil. Cel puţin între noi. Apartamentul lui Dirk mai arăta, dar mai ales mirosea, şi acum ca o casă a unei frăţii, împărţea un apartament cu două camere cu Jim Murphy, un coleg de frăţie (care abandonase Dreptul), de care cumva nu reuşea să se despartă – ca şi cum a locui singur ar fi însemnat că este oficial un adult –, aşa că foarte rar aveam apartamentul doar pentru noi. Nu că îmi doream neapărat să petrec mult timp acolo, cu un arsenal de beri peste tot – emanând încă o uşoară duhoare de băutură învechită un trofeu de cerb pe care îl câştigase la un joc de poker şi, bineînţeles, piesa de rezistenţă: posterul cu Farrah Fawcett din anii ’70 în care i se vedea sfârcul.

Din când în când, după câteva beri, îmi arăta sfârcul ei, de parcă ar fi fost prima dată când îl vedea. Nu am ştiut niciodată dacă se aştepta să bat palma cu el sau să îmi rup tricoul de gelozie sau de altceva, dar, de obicei, dădeam din cap: Da, într-adevăr e sfârcul lui Farrah Fawcett.

Odată plănuiserăm o seară în doi şi am adus lumânările cumpărate de la Pottery Barn, tocmai pentru „atmosferă”. Era una din cele mai recente încercări de a revigora un pic relaţia noastră care se cam evapora. Urma să gătesc o cină romantică şi, Dumnezeu ştie de ce, adusesem şi flori care să completeze decorul. Am tot mutat florile pe masă ca să fie perfect. Apoi am scos una dintre lumânări şi am pus-o între cele două locuri de la masă. La radio cânta *Love Me Tender*. Dirk a început să cânte, imitându-l pe Elvis foarte prost.

— Ador cântecul ăsta, am spus. Adică îl adoram înainte de această interpretare.

— O să te *love you tender*, a spus el. O să te iubesc aşa de tandru, încât nu vei mai putea să pedalezi până acasă.

Apoi m-a pocnit peste fund şi a ieşit din cameră. Şarmant tipul.

Când am aprins o lumânare m-am ars la un deget cu chibritul.

— Arşşşş! am ţipat, dar Dirk nici nu şi-a luat ochii de la televizor.

Am făcut o grimasă şi am ţipat din nou, de data asta mai tare pentru efect.

— Arşşşş!

Nimic.

— M-am ars la deget, am spus. Vrei să-l pupi ca să-mi treacă?

— Consideră că l-am pupat, a zis el fără să se uite.

Ce era asta? Puteam să o iau razna. Chiar aşa şi trebuia.

Trebuia să spun: „Consideră-te hrănit” şi să îi iau bunătăţile de sub nas sau „Consideră-te futut” şi să îi iau bunătatea de vagin de sub ochi. Dar nu am zis nimic de genul ăsta, ci „Uauu, mersi” şi mi-am văzut de gătit până când am auzit o bătaie la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

— Mda, a zis. Tony şi Greg vin să vedem meciul… Am uitat să îţi spun. Crezi că ce faci ajunge pentru toţi?

— Imm… Dirk? am făcut o pauză să îmi adun gândurile şi să îmi potolesc piciorul stâng care începuse să tremure nervos. Îmi plac mult toţi tipii cu care lucrezi, mai ales Tony şi Greg… dar am crezut că asta urma să fie seara noastră. Nu de asta s-a cărat şi Jimmy? am întrebat în timp ce continuam să amestec în paste.

— Este seara noastră. Fiecare seară e a noastră, iubito.

— Dar am crezut că urma să cinăm doar noi doi. Cum ai spus tu. Nu vreau să par enervantă şi plângăcioasă, dar în ultima vreme nu pari prea dornic să-ţi petreci timpul cu mine.

Din momentul în care am zis-o, mi-am dorit să nu o fi făcut. Dacă uram să fiu enervantă şi plângăcioasă, de ce am terminat fraza? De ce am început-o? Am amestecat în paste furioasă, frustrată din cauza amândurora, încât aproape mi-a dat mâncarea peste cratiţă.

— Jordan, îţi dai seama că înainte să mă văd cu tine mă întâlneam cu trei, patru, cinci ţipe deodată? Mă

vedeam cu mai mulţi oameni o dată decât cu câţi te-ai văzut tu în toată viaţa ta? a spus el, desprinzându-şi ochii de la televizor pentru prima dată în seara aia. Şi ştiu că ştii câte fete se dau la noi când facem serile între băieţi la Keens. A aşteptat pentru a primi o oarecare încuviinţare, dar eu îmi vedeam de mâncare, deranjată de raţionamentul lui, aşa că a continuat: Faptul că acum am ales să mă văd doar cu tine este o chestie foarte importantă. Ar trebui să ştii să apreciezi.

— Apreciez, am spus şi o lacrimă sărată mi-a căzut în cratiţă.

— Buuun. Deci o să faci cât să ne ajungă tuturor?

— Mda… Nicio problemă.

— Cool, a zis. Ştiu că am zis că nu vom fi decât noi astă-seară, dar… uită şi iartă.

„Uită şi iartă” era zicala favorită a lui Dirk şi principiul după care mă ghidam eu în marea majoritate a relaţiei noastre. Eforturile lamentabile ale lui Dirk de a întruchipa un iubit – sau chiar un om – erau aproape imposibil de şters din mintea mea.

Da, eram o fraieră şi jumătate. Ştiu asta. Nu ar fi trebuit să îl las să se poarte cu mine aşa, dar admit chestia asta dinainte, pentru că ce a urmat a *fost* şi mai rău. Am petrecut seara uitându-mă la ei cum se uită la TV, bătând palma pentru orice tâmpenie. Gestul cu pricina era important pentru Dirk. Mi-am promis că următorul tip cu care mă voi cupla nu va bate palma. Niciodată. Cu excepţia ironiei ocazionale vizavi de bătutul palmei. Până la urmă, totul în viaţă poate fi parodiat.

După vreo două ore de distracţie de genul ăsta, s-a terminat berea. Eram deja plictisită, aşa că m-am oferit cu juma’ de gură să mă duc să mai iau.

— Mersi, scumpo, a spus şi m-a ciufulit.

Ştiu că nu ar trebui să te oferi să faci ceva ce nu vrei să faci, aşa că m-am cam băgat în chestia asta, dar chiar atunci a tunat şi m-am uitat la Dirk, aşteptând o schimbare de plan.

— Ăăă… Nu uita umbrela, a zis cu un zâmbet aproape

inocent.

Eram şocată la maximum de cât de josnic ajunsese, şi seara asta nu era o excepţie.

— Nu o lăsa să se ducă prin ploaie, frate. Jordan, mă duc eu, a zis eternul galant Tony.

— Nu-nu. Eu m-am oferit, i-am aruncat eu, doar aşa, de chestie, sperând ca Dirk să îşi dea seama că oferta venise înainte să se schimbe vremea şi să îi crească o conştiinţă.

— Sigur nu te superi? a întrebat Tony, uitându-se de la mine la Dirk.

— Absolut deloc. Ador să mă plimb prin ploaie, i-am spus radiind de sarcasm.

Singura problemă era că sarcasmul le lipseşte în general celor care bat palma pe bune şi fără intenţie ironică.

— Cool, mersi, a zis unul dintre ei.

Zgomotul asurzitor al tunetului care a izbucnit atunci, a făcut dificilă identificarea autorului.

Şi iată-mă afară la vânătoare de bere, la zece seara, pe o ploaie torenţială. Şi chiar l-am auzit pe Dirk făcând mişto cu prietenii despre cât de bine eram „educată”, în timp ce ieşeam pe uşă. Am fost pur şi simplu tentată să intru în el pentru că mă numise pudel, dar uram confruntările şi nu voiam să îi arăt că am dreptate comportându-mă ca o nenorocită; aşa că m-am dus să iau berea.

M-am udat până la piele pe drumul spre non-stop. Era o furtună din alea tipic manhattaneze, în diagonală, când oricum ai ţine umbrela, te vei face fleaşcă. Era aşa de frig, eu udă leoarcă şi ofticată de-mi venea să plâng până să ajung la magazin. Am inspectat diversele mărci de bere; când m-am decis într-un final pentru Pete Wicked Ale, mi-am dat seama că Dirk a uitat, intenţionat, să îmi dea bani. La fel de intenţionat nici eu nu aveam destui bani la mine, iar cel mai apropiat bancomat era la câteva străzi mai încolo, aşa că am ieşit din nou în furtună. De data asta

plângeam. Penau un minut. Era genul ăla de plâns fără plâns. Ca atunci când te îneci cu vorbele la o reclamă la ATT, dar în secunda următoare eşti într-o reclamă la Tide, şi dintr-odată, nici nu îţi mai pasă de o fetiţă care îşi sună tatăl duminica, pentru că totul se reduce la pata aia verde de grăsime şi dacă va ieşi sau nu.

Când am ajuns înapoi la Dirk, am încercat să intru în conversaţie sau măcar să încep una, dar ei mă tot reduceau la tăcere, aşa că am adormit pe ceea ce Dirk numea „Fotoliul Bărbatului”. Când m-am trezit, o oră şi jumătate mai târziu, băieţii plecaseră, iar Dirk aţipise pe canapea. M-am ridicat şi am mirosit florile pe care le adusesem, gândindu-mă la proverbul ăla care spunea că e bine să te opreşti să miroşi trandafirii din când în când. Nu miroseau prea bine; de fapt mi-au întors stomacul pe dos, aşa că le-am azvârlit la gunoi. Am încercat să îi spun noapte bună lui Dirk, dar nu s-a trezit. Considerând seara aia un accident nefericit m-am condus singură afară.

4. A făcut pipi în dulapul meu

Imediat ce am ajuns acasă l-am sunat pe Todd. Todd cel de încredere. Cel mai bun prieten al meu şi fostul soţ de când aveam şapte ani. Mi-am aruncat geanta pe jos şi m-am dezbrăcat de tricoul încă umed, dând din mâini în semn de dezgust faţă de propria-mi persoană, în timp ce recapitulam seara aia nefericită. Mă fâţâiam de colo-colo numai în sutien – fără îndoială, un adevărat spectacol pentru oricine ar fi aruncat o privire pe ferestruica mea. Ceva groaznic mi-a trecut prin minte: dacă vecinul Spandex m-ar vedea de la geamul lui şi mi-ar interpreta supărarea ca pe o invitaţie şi ar veni să mă salveze cu ka-ra-ţi-ul lui? Brusc, disperată să ies din casă, l-am rugat pe Todd să ne vedem la o cafea târzie.

Relaţia pe care o aveam cu cafeaua nu semăna cu nimic altceva. Semăna mai mult cu relaţia mea cu Todd. Amândoi mă înviorau când eram la pământ, mă ajutau să merg mai departe când nu prea mai aveam energie şi mă făceau constant să urinez. Există şi o parte proastă în a avea un prieten care te face să râzi în fiecare minut. Todd

era un tip bine. Era slăbuţ, dar nu genul ăla de puşti tembel. Era mai degrabă genul hipster. Trăia în tricouri cu formaţii de care un om normal nu ar fi auzit, jeanşi şi Pume. Lucra ca graphic designer la o altă agenţie de publicitate şi, chiar dacă a lui era o agenţie adevărată, populată de alţi oameni decât inadaptaţii, m-a înţeles când mă plângeam de căcaturile de la muncă. Aşa s-a născut un nou joc de poker în doi: Slujba Mea E Cea Mai Naşpa, decartam necazurile mele din publicitate, el ridica miza cu ale lui.

În timp ce ne gândeam unde să ne vedem, am remarcat un gândac imens care se urca fără pic de ruşine pe perete. L-am recunoscut. Îl mai văzusem şi altă dată şi îl botezasem Maiorul Deegan, după o autostradă de aici, din New York. Maiorul Deegan s-a oprit puţin când m-a văzut şi ne-am uitat sfidător unul la altul. O luptă mexicană cu la cucaracha. Eu şi gândacul. Fiecare revendicându-şi teritoriul de drept. Asta era New York-ul până la urmă, toată lumea ştie că un apartament aici sub 1 200 de dolari pe lună include şi gândaci. În orice altă parte a ţării, cu 1 200 de dolari ai putea să îţi închiriezi ceva decent. În New York – un apartament cât o cutie de chibrituri cu o duzină de colegi cu şase picioare care nu vor contribui la chirie, dar care se vor simţi totuşi liberi să îşi lase excrementele peste tot.

Eram atât de atentă la gândac, încât nici măcar nu îl mai auzeam pe Todd. Până la urmă gândacul s-a plictisit şi a continuat să urce pe perete şi eu m-am întors la conversaţie, la timp să aflu că ne-am hotărât să ne vedem la Cozy’s Soup n Burger.

— Ne vedem într-un sfert de oră, a zis el.

M-am îmbrăcat cu un tricou uscat şi-am pornit spre uşă, simţindu-mă infinit mai bine deja, acum că boscorodisem şi mă plânsesem lui Todd şi ştiind că Maiorul Deegan ar fi fost fericit dacă îi lăsam casa la dispoziţie.

În drum spre Todd am trecut pe lângă poeta rătăcită, care s-a oprit în faţa mea, măsurându-mă, de sus până jos. Apoi a zis:

— *Now there's trouble bussin în from outta state...*" şi şi-a îndreptat capul, cu un ochi la mine, aşteptând.

— *And the D.A. Can't get no relief*, am replicat, cu ochii la ea şi capul înclinat un pic.

A acceptat replica mea cu ceea ce semăna a fi o privire vicleană, dar care era de fapt începutul unui strănut. Springsteen. Era cât pe-aci. Ne-am continuat drumul în direcţii opuse, întrebându-mă dacă se gândea vreodată la mine când nu eram prin preajmă, încercând să mi se înfăţişeze cu un vers care să mă încuie, sau dacă eram ca oricare altul pe care îl acosta, iar faptul că am ştiut răspunsul corect era ca o uşurare bine-venită.

Când am ajuns la Cozy, non-stopul nostru favorit, Todd se instalase deja în separeul nostru şi comandase câte o cafea şi o prăjitură. Una cu brânză şi o negresă. Todd era prietenul gay perfect cu menţiunea că nu era gay. Avea de fapt mai multe gagici decât orice alt cunoscut – incluzând aici toţi afemeiaţii de amici avocaţi ai lui Dirk. Avea ceva din Woody Allen, dar numai nevroza şi inteligenţa lui, nimic la capitolul „aspect fizic". Această înfăţişare de hipster după care mureau toate femeile din New York, îl avantaja la greu. Deşi avea destule partide, niciuna nu rămânea cu el – şi asta nu din cauză că nu încercau. Le găsea întotdeauna câte un defect – câte un lucru ridicol, ba că le-a găsit o carte de poezie a lui Jewel pe noptieră, ba un Phish[11] de contrabandă în colecţia de CD-uri, ba o pereche de Uggs – şi asta distrugea tot.

Todd îl ura de moarte pe Dirk.

— Nu trebuie, nu trebuie să te mai vezi cu el, stăruia el.

— Nu e chiar atât de rău.

— Nu, ai dreptate. Se foia nervos. De fapt, ia te uită, Dirk e chiar aici – stau pe el! Ah, nu, stai – nu e decât un furuncul de pe fundul meu. Iartă-mă pentru confuzie.

Am rămas tăcuţi o vreme. Ştiam că nu terminase. Doar îşi organiza strategia. Mi-ar fi amintit de nişte lucruri teribile pe care Dirk mi le făcuse şi eu l-aş fi apărat până la

11 Formaţie rock americană lansată în 1983.

epuizare. Amândoi ştiam că are dreptate şi că ar trebui să mă despart de el, dar că nu aveam curajul.

— A uitat de ziua ta, a început.

— Urăsc zilele de naştere oricum.

— Nimeni nu îşi urăşte zilele de naştere, a spus el cu dispreţ. Oamenii urăsc să îmbătrânească, dar toată lumea iubeşte o zi de naştere.

— Nu, eu chiar urăsc zilele de naştere, l-am contrat.

Era adevărat. Începuse la vârsta de şase ani, când am fost sigură că tata va fi acolo, pentru că, deşi spusese că e posibil să lipsească o vreme, chiar nu am crezut că va lipsi atât de mult, şi cu siguranţă se va întoarce de ziua mea. El, desigur, n-a apărut. Şi apoi a fost la nouă ani, anul în care am fost şi băieţi, şi fete. Walter plănuise o petrecere hip-hop pentru că hip-hop-ul era la modă şi s-a gândit că puştilor le va face plăcere să danseze. Băieţii au stat într-o parte a casei, fetele în cealaltă şi singura amestecătură s-a făcut la un joc de softball iniţiat de Billy Engbert, care voia de fapt să îşi arate forţa cu care arunca, dar mingea a aterizat fix în faţa mea. Şi cine ar putea să uite petrecerea de la paisprezece ani, de care a uitat toată lumea, transformându-se într-un omagiu la *Sixteen Candles*[12] o glumă proastă, desigur, ce urma să-mi fie dezvăluită la petrecerea-surpriză – o petrecere ce nu a avut niciodată loc. Pentru astea şi alte şuvoaie de aniversări nereuşite, eu efectiv dispreţuiam aniversările. Todd urma să piardă la faza asta. Aşa că a încercat altă manevră.

— S-a dat la soră-ta.

— Încerca să îmi cunoască familia.

— În familia ta se practică salutul ăla în care îţi vârî limba pe gâtul ăluia cu care faci cunoştinţă? m-a întărâtat el, cu cel puţin un decibel mai sus decât permitea locul.

— Nu a fost nicio limbă, l-am apărat eu. Iar Sam e o târfă.

— Bunn, deci amândoi sunt nişte cretini. Ceea ce nu înseamnă că el e mai puţin cretin.

— Ştiu… Ştiu.

12 O aniversare cu bucluc, film american lansat în 1984.

— Vrei să mai zic ceva?

— Cred că da, am bombănit eu.

— OK. S-a pişat în dulapul tău. Vreau să spun… asta mă lasă fără cuvinte.

— Ţi-am mai spus! Era somnambul după ce băuse multe-multe beri în seara aia. A crezut că e baia.

Privirea lui Todd spunea „Lasă vrăjeala – pe cine încerci să prosteşti?”

— Pe bune! am protestat.[13]

— Nu a venit la înmormântarea bunicii tale.

— Înmormântările îl bulversează. Nu îi plac oamenii morţi…

— Noi ceilalţi murim după ei. Zău, Jordy! E un nenorocit. Ca soţ al tău îţi cer să te desparţi de iubitul tău. Nu trebuie să mă asculţi, să mi te supui sau ceva în genul ăsta?

— Bine. Am auzit destule pentru seara asta, i-am spus. O să mă gândesc.

Dirk chiar era un nenorocit şi o ştiam. Dacă mă puteam ţine de sentimentul pe care îl aveam în minutul ăla, atunci aş fi avut curajul să mă despart de el. Dar mă întorceam acasă, mă culcam, mă trezeam şi începea o nouă zi. Aş fi fost naivă să sper că poate această zi va fi diferită. Mă gândeam că poate se va transforma şi se va purta mai frumos cu mine. Că-şi va aminti, poate, cum erau lucrurile înainte şi va încerca să reaprindă sentimentele. Poate. Mda, desigur şi poate se inventează şi pastila aia minune care îţi dă voie să mănânci orice fără să te îngraşi.

Reabilitarea lui Dirk era o iluzie, dar una necesară. Ţineam cu dinţii de fantezia că lucrurile ar putea fi iar ca la început pentru că, pe lângă neputinţa mea de a avea o confruntare directă cu cineva, nu îmi place să mă dau bătută. O fi o slăbiciune, dar şi un punct forte. Speranţa nestrămutată şi hotărârea de a nu accepta eşecul. Deşi, câteodată, tăria de a recunoaşte că ai pierdut e egală cu încăpăţânarea de a nu ceda. Deci asta e. Eram obligată să lupt pentru o relaţie cu un iubit care, pe bune acum, aş

13 O aniversare cu bucluc, film american lansat în 1984.

prefera să uit că a existat.

5. Voi face copywrite pentru a supravieţui

Ajunsă acasă mi-am verificat robotul. Alt mesaj de la Citibank. *Delete*. Am scotocit prin sertare să găsesc ultimul extras de credit şi m-am minunat de cât de mult le datoram, având în vedere că nu aveam mai nimic prin buzunare. Dar asta e o chestie universală în cazul creditelor. Mda, ai cheltuit 11.000 de dolari, dar unde e maşina? Unde e sistemul stereo şi plasma de 152 de centimetri? Pe ce am cheltuit atâţia bani? I-am pipat? Tot ce am cumpărat a fost mâncare, dar nu se putea să mănânc în valoare de 11.000 de dolari, nu? Oi avea eu un apetit de nestăvilit, dar, Doamne, nici aşa.

Am dat fuga la oglindă cu certitudinea că mă voi vedea în toată splendoarea celor 270 de kilograme. Dar… nu. M-am văzut prinsă între fericirea şi în acelaşi timp dezamăgirea faptului că nu cântăream valoarea banilor în mâncare.

Eram strânsă cu uşa în raportul dintre intrări şi ieşiri, asemenea unui taximetrist care încearcă să îşi facă loc pe banda a treia când strada n-are decât două benzi. Ce bucluc! Faza era aşa: 30.000 de dolari împrumutul pentru facultate, plus 11.000 la credit, plus banii de chirie, utilităţile, asigurarea medicală şi necesităţile (cum ar fi mâncarea) nu prea au cum să ajungă în condiţiile unui venit anual de *34*.000 de dolari. Şocant, nu? împrumutul pentru facultate putea fi evitat, dar îi făcusem maică-mii o promisiune curajoasă, şi doar pe jumătate serioasă, că voi acoperi o parte din costuri, iar ea n-a fost niciodată din cale-afară de orgolioasă – sau mă rog, foarte atentă cu banii. Nu mai e nevoie să spun că o parte reprezintă mai mult decât vă aşteptaţi. Şi nici măcar nu am fost exagerată. Dar cred că termenul potrivit ar fi fraieră.

Am băgat la loc extrasul, care, ironia sorţii, a intrat fix între paginile unui ghid al restaurantelor Zagat, şi am început să scriu în jurnal. Am hotărât să fac o listă de pro şi contra Dirk. Câteodată, când pui lucrurile pe hârtie, începi să vezi situaţia mai clar. Am început cu o listă ce s-a

transformat, ulterior, într-o diagramă ca un tort. Devenea înfricoşător. Ştiind câţi bani am dat pe mâncare, m-am gândit că era mai bine să las tortul deoparte. Am închis rapid jurnalul şi m-am mutat la computer – şi am făcut o megaprezentare în Powerpoint. Lucrurile deveneau prea clare, aşa că am închis documentul fără să-mi bat capul să îl salvez.

Faptul că mă simţeam ca dracu' a avut şi avantaje. Geniul se naşte adesea din nefericire. Eram destul de dezamăgită şi, cum nu aveam altceva de făcut, am început să fac curat prin casă şi să mă gândesc la treburile de la serviciu. Mai exact, mă gândeam la campania Kideo a Lydiei. Kideo era un centru regional de distracţie pentru copii, cam ca Gymboree, cu spaţiu de joacă pentru toate vârstele şi o mulţime de evenimente cum ar fi desen, muzică şi sport. Dacă aş fi copil, aş avea de unde alege. Şi, subit, ideile au început să curgă. Am dat fuga la computer şi am stat jumătate de noapte „punându-le pe hârtie" pentru prezentarea de a doua zi.

Când am dat buzna în biroul Lydiei, nu s-a bucurat deloc să mă vadă. Dacă nu aş fi cunoscut-o de ani de zile, m-aş fi gândit că am greşit cu ceva. Dar, cunoscând-o, ştiam că era obişnuita ei privire dezaprobatoare. Mereu părea că îi pute ceva. O dată am făcut greşeala să întreb de chestia asta, pentru că în permanenţă părea că o deranjează ceva.

— Ţi se pare că miroase ceva urât? am întrebat.

— Nu, a zis ea, zgâlţâind din cap, sugerând că aş fi nebună. Ţie?

— Nu.

Şi am stat aşa uitându-ne ciudat una la alta. Mă privea, pe de o parte, îngrozită şi, pe de alta, interesată, de parcă era Tara Reid pe covorul roşu, cu un sfârc expus lumii şi zâmbind larg la camere – şi apoi, a ridicat dintr-o sprânceană, ca şi cum m-ar fi întrebat: „Mai e şi altceva?"

— OK, atunci. Super. Făceam un chestionar, i-am zis. Asta înseamnă trei „Nu, nu îmi miroase a nimic urât" şi un „Da, da, îmi miroase, dar probabil că e de la băşinosul meu

coleg de cubicul”.

Asta era o încercare a mea de a face glume. Una dintre numeroasele ratări pe care am învăţat să le accept ca pe nişte perle din comoara descoperită. S-a uitat la mine cu o privire goală, după care mi-a dat de muncă cât pentru şaptezeci şi cinci de ore, asigurându-se că nu mai am timp de umblat prin birouri aplicând chestionare.

Aşa că în dimineaţa aia în care am dat buzna în biroul ei, pentru a-i împărtăşi ideile mele, privirea ei spunea la fel de multe. Vorbea la telefon. Şi-a smuls telefonul de lângă maxilarul încordat şi ascuţit.

— Ce e?

— Cred că am nişte idei trăsnet pentru campania TV a Kideo, am sărit eu.

Părea deranjată de întrerupere, dar îndărătul aparenţei de regina gheţii era curioasă. Chestia asta mi-a fost confirmată de faptul că i-a spus celui cu care vorbea la telefon că va reveni ea cu un telefon. Nu renunţa niciodată la telefon pentru mine. Părea disperată şi exasperată, dar ştiam că era nerăbdătoare ca o virgină în noaptea balului să îmi audă planurile.

— Ce ai?

Asta era şansa mea. Urma să o dau pe spate cu ideile mele şi să încep să fac şi eu copywrite pe-aici. Singura mea legătură cu Traficul va fi aceea de-a încerca să îi evit. Aş fi un copywriter genial. Am tras aer în piept.

— OK. Am câteva idei… unele pe aceeaşi temă. Imaginează-ţi un consiliu de administraţie condus de o mână de puşti îmbrăcaţi la costume care vorbesc despre strategii de marketing – oferte etc. E o imagine reprezentativă prin ea însăşi. Şi acum vocea din off: „La Kideo, şeful nostru e puştiul tău de cinci ani”.

Lydia stătea acolo uitându-se la mine. A înclinat din cap. Mă întrebam ce se petrece în creierul ei. Nu mă încuraja prea tare să continui, aşa că i-am spus totuşi următoarea idee:

— OK, efect vizual: primul puşti real desenează un alt puşti care se rostogoleşte, transformându-se într-un puşti

care, la rândul lui se rostogoleşte într-o mare de mingi care ţâşnesc din mâinile un jongler, ale cărui picioare devin picioarele unui alt puşti ce dansează cu o profesoară, ale cărei mâini arată spre un fundal ce se transformă într-o tablă de clasă la care un puşti studiază în timp ce bate din palme într-un cerc cu alţi puşti care cântă şi apoi toţi cad pe jos de râs. Şi aici vocea din off: „Kideo. Veniţi să învăţaţi. Veniţi să vă jucaţi. Ce mai aşteptaţi?” 1

Încă nu a reacţionat, dar a scris totuşi ceva în notepad.

— Continuă, a zis ea.

— OK, asta e o încercare pentru un spectacol pe Broadway. Din întunericul sălii de teatru ne ridicăm privirile pline de speranţă spre scenă – instructori, profesori şi ajutoare de la Kideo. Auzim vocea unui copil: „OK. Îmi place ce văd la Arte; la Orele de dans, sunteţi fantastici; Gimnastica, frumoasă treabă; Excursii, Muzică, Limbi străine, Citire, Ora de gustare – sunteţi tari”. Apoi la sfârşitul intervenţiei, vedem un tip şleampăt la costum cu umerii căzuţi. Vocea apare din nou: „Ah, Plictiseală? Mulţumim că ai venit. Te sunăm noi”. Apoi vocea finală: „Kideo. Zilnic la matineu. Bucuraţi-vă de spectacol!”

Lydia şi-a mai notat ceva. Încă n-ajunsesem s-o citesc prea bine, dar m-am gândit că dacă lua notiţe, însemna că îi plăcuseră ideile mele măcar un pic. Am mers mai departe.

— Acum, un vizual nou: imaginează-ţi o linie de asamblare pentru cutii mari în care se află câte un copil şi care se îndreaptă spre un carusel. Vocea din off este: „La Kideo, nu facem copii”, apoi mutăm cadrul pe un copil care cade pe un tobogan într-un bazin de mingi colorate. „Noi doar facem copiii fericiţi”.

Lydia a zâmbit pentru prima dată. Probabil de săptămâni. Am crezut o făcuse pentru că îi plăcuse. Îi plăceam! M-am simţit ca Sally Field la Oscar când a spus: „Vă place de mine! Chiar vă place de mine!” Eram gata să explodez. Dar apoi zâmbetul ei a devenit unul batjocoritor. Aproape de milă.

— Ei, a zis ea, e bine că te păstrezi activă. E probabil prea târziu să mai ajungă la Producţie, deşi… Vom vedea. Dar continuă să ai o ocupaţie, pentru că nu se ştie niciodată…

— OK, am spus, complet dezumflată, stând încă acolo blocată.

— Poţi să pleci acum.

Mi-a făcut vânt. Dar era în regulă, pentru că ştiam că în sinea ei era impresionată. Asta trebuia să fie începutul carierei mele.

După serviciu m-am văzut cu Cat la sală pentru şedinţa noastră bisăptămânală de tortură pe banda de alergare. Cat era într-o formă mai bună decât mine, aşa că era întotdeauna bine să o am alături măcar de dragul motivaţiei. Cat era cea mai veche prietenă a mea, împreună cu Todd. Îmi era mai soră decât soră-mea, dar asta nu e prea greu când am o soră care mai încerca încă să îmi bage degetul în apă caldă când ajungeam acasă ca să fac pipi în pat. I-am spus lui Cat ce se întâmplase azi la muncă.

— Asta e nemaipomenit! Văd o promovare în viitorul apropiat al cuiva.

— Crezi?

— Cu siguranţă! Astea sunt nişte idei foarte bune. O să aibă loc schimbări majore în viaţa ta. O simt.

Cat întotdeauna putea „să simtă” lucruri. Şi „vedea” chestii. Nu chestii din viitor, dar chestii care nu erau acolo. Oameni, ca să fiu mai dară. Cat vedea staruri de cinema, personalităţi TV şi celebutante[14] de vreo cinci ori pe zi. Mergeam pe stradă şi ea o ţinea una şi bună că tocmai am trecut pe lângă Jon Bon Jovi.

— Aia era o femeie, îi spuneam eu.

— Ah!

Pe cât de entuziasmată era pentru astfel de privelişti, pe atât de impasibilă rămânea când o informam că nu era, de fapt, Elvis (pe bune, zău, e mort de aproape jumătate de secol). Nu ştiu exact de ce ţinea ea morţiş să vadă oameni

14 în orig. celebutants, alipirea cuvintelor celebrities şi debutants.

faimoşi. Poate era un antidot pentru munca ei de terapeut ascultând întruna rutina vieţii pacienţilor ei. Pe de altă parte, faptul că avea o căsnicie ridicol de fericită, făcea ca vederea unor staruri să reprezinte încercarea ei de a-şi mai condimenta un pic viaţa. În general vorbind, Cat era cea mai raţională persoană pe care o cunoşteam.

Cat s-a măritat la un an şi jumătate după ce s-a mutat în oraş, iar ea şi soţul ei, Billy, aveau un apartament uluitor în Soho. Profesional era un copil-minune, cu o specializare în psihologie şi cabinet situat la parterul clădirii în care locuiau. Strânsese o mică avere din terapie individuală şi de grup, dar mare parte a clienţilor ei venea pentru dramoterapie pe roluri şi psihodramă, jocuri pe roluri spontane în timpul cărora clienţii ei mimau groaza, traumele etc.

— Nu te opri! mi-a ordonat Cat şi a crescut viteza la 7, 5 pe bandă, o viteză despre care doar citisem în revistele de fitness.

— Când am să fiu promovată, pot să nu mai vin la sală?

— Nu. M-a încurajat: O să te revigorezi!

Am slăbit ritmul.

— Nu te lăsa, m-a avertizat Cat, presimţind încotro se îndreptau lucrurile. Hai să jucăm un joc. O să fie distractiv.

— A, nu… i-am zis. Nu, nu, nu.

În încercarea de a mă extrage din zona mea de confort pentru activarea unei alte zone a creierului, care să îmi stimuleze, pe lângă creativitate şi personalitate, şi spiritualitatea, mă lăsasem, prosteşte, antrenată de Cat într-un joc cu ceva timp în urmă. Poate, cine ştie, aveam să-mi dezvolt abilităţi care să mă lanseze vreodată într-un sitcom.

Era o profesoară excelentă, dar eu eram un elev dezastruos. Pe de o parte, pentru că era Cat şi – oricât de profesionistă ar fi încercat să fie – ne cunoşteam pe toate părţile, şi nu eram capabilă să fiu altcineva fără să mă simt jenată total, iar, pe de altă parte, pentru că nu puteam să las garda jos. Eram sortită să trec prin viaţă incapabilă să

fac din Jordan Landau altcineva mai mult decât… Jordan Landau.

— Ai fost promovată. Eşti plină de încredere, ai succes… a continuat ea.

— 5, 2… am zis eu şi-am continuat să încetinesc. 4, 1. 3, 7…

— Fără jocuri, fără exerciţii – cu toate astea… îmi voi exercita dreptul de a mânca o îngheţată Ben Jerry. Chiar acum.

Cat m-a privit dezamăgită, dar nu ştiu cum am trecut peste. O meritam… Nu era îngheţată de compătimire… era îngheţată de fericire! Văzusem tentativa aia de zâmbet pe faţa răutăcioasă a Lydiei, chiar dacă mă desfiinţase şapteşpe secunde după. Am ştiut că văzuse ceva în ideile alea. Repurtasem, în sfârşit, o victorie la muncă! Asta era îngheţată pentru victorie!

Când am ieşit afară, o vedeam încă pe Cat pe fereastră, şi ea pe mine. Mă privea cum încercam, fără succes, să opresc un taxi. Şi chiar când am oprit unul, o fată a rupt-o la fugă prin faţa mea şi mi l-a furat. Cat şi cu mine aveam o întreagă istorie în a rata taxiurile şi am simţit-o că îşi dorea ca eu să îl fur de la fata aia, să fiu mai insistentă. Dar nu mă pricep să ripostez când cineva îmi fură taxiul. Fie pentru că era din cauza dezgustului făţiş pentru confruntări, fie pentru că viaţa e prea scurtă să disperi din cauza asta. Oamenii vor continua să îţi fure taxiul şi, dacă ăsta e cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla, consideră-te norocos.

Am decis că nu era nevoie să iau taxiul oricum, aşa că am luat autobuzul înapoi spre St. Marks şi m-am oprit la market la Astor Place la raionul de îngheţată – oferta era cam slăbuţă. Am dezbătut între Brownie Batter, care e ciocolată cu bucăţele de negresă, şi clasica vanilie. Ceea ce îmi doream eu era vanilie cu bucăţele de negresă. Ciocolata cu ciocolată e prea mult. Vanilia cu negresă ar fi fost perfect.

De fapt, le scrisesem celor de la Ben Jerry şi le sugerasem să creeze acest sortiment. Fără costuri. Nu le

ceream drepturi de autor sau vreun credit sau altceva. Ar fi fost o răsplată pentru mine faptul că dădeau viaţă sortimentului meu. Sigur, ar fi fost drăguţ ca ei să îi dea numele meu, dar cu denumirile lor – Chunky Monkey, Cherry Garda – Dumnezeu ştie cum s-ar fi numit a mea. Jordans Junkfood? Jolly Jordan? Sau, mai rău, Chunky Jordan? Nu, mai bine mă lăsau pe dinafară.

Ben Jerry îmi răspunseseră, până la urmă, cu o scrisoare formală (în aparenţă, nu eram prima care le sugera un nou sortiment) în care îmi mulţumeau pentru sugestie şi includeau un cupon pentru îngheţata lor. Avusesem nişte fantazii nebuneşti cu un camion oprindu-se într-o zi, iar nişte tipi incredibil de faini, coborând unul câte unul cu lăzi de îngheţată Gorgeous Jordan. O paradă de masculi cărând bucăţi de negresă pe o îngheţată de vanilie, de-a lungul unui covor roşu. Ar fi venit să mă surprindă pentru că Ben Jerry perfectaseră sortimentul meu şi doreau să fiu prima care să se bucure de el. Iar masculii mei ar fi fost fără tricouri, bineînţeles, transpirând în timp ce cărau cutiile de la camion în apartamentul meu. În acest moment, frumos ar fi fost să îi invit la o îngheţată şi, ei bine, restul se poate ghici.

(înainte de a vă imagina continuarea, vreau să clarific că nu ar avea loc vreo orgie sau ceva asemănător – nu sunt genul. L-aş fi ales pe cel mai bun. Acum vă puteţi imagina continuarea.) în fine, nu s-au arătat niciodată, aşa că tichetul pentru următoarea achiziţie ar trebui să mă mulţumească.

M-am dus cu cuponul la Ernie One-Brow, tipul cu o sprânceană, gen Frida Kahlo, care de obicei opera la casa de la Delion. Consolare: transpira abundent când a bombănit de cupon şi a făcut schimbul nervos.

În fine, m-am oprit la Chocolate Chip Cookie Dough, şi, dacă tot eram acolo, am luat şi o caserolă de Peanut Butter Cup. În caz de urgenţă.

Traversând strada în dreptul Broadway şi West 4, am văzut-o pe Poetă venind spre mine. S-a apropiat timid şi a declamat:

— *Know it's sounds funny but I just cant stand the pain*… şi s-a oprit. Aşteptând.

Am privit în gol şi m-am gândit un minut, am cântat în gând de câteva ori şi apoi PAC!:

— *Girl, I'm leaving you tomorrow*, i-am răspuns.

M-a privit, şi-a strâns buzele un pic, ochii mici şi şi-a văzut de drum, mulţumită.

Când ieşeam din lift la etajul meu, am avut marea neplăcere de a-l vedea pe Tiger Shulmann cu Cocoşel de Spandex, aplecându-se spre gheena noastră, aruncând un sac de ziare în pubelă. Chestia aia era monstruoasă. Înfricoşătoare de-a binelea. Am fugit, practic, pe lângă el pentru a evita altă ofertă de ore private de autoapărare.

Ajunsă în siguranţă în apartament, am început imediat să recapitulez planul pentru compania Kideo. Dacă ar fi vrut cineva să vin cu idei noi voiam să fiu pregătită.

Nici măcar n-am observat că luminiţa de la robotul telefonului licărea. Cică aveam un mesaj. Vocea metalică pe care ajunsesem să o cunosc atât de bine. Singura care îmi pronunţa numele cu un ton de oţel, cu accentul pe silaba incorectă.

— Bună, Jordan Landau, aici Cindy de la Citibank. Este un telefon foarte important. Ai depăşit cu şaizeci de zile termenul de achitare a creditului. Te rog să ne suni de luni până sâmbătă între 8 a.m. Şi 8 p.m.

Apoi dădea un număr de telefon, pe care nu puteam niciodată să îl înţeleg de pe robot.

Ai observat că veştile bune sunt rare când te sună de la bancă? Niciodată nu spun: „Voiam să ne exprimăm mirarea că v-aţi reglat plăţile!" Sau: „Voiam doar să vă mulţumim că existaţi!"

Situaţia mea financiară era cam de căcat. Ai crede că o licenţă te ajută la ceva, dar pe piaţa de joburi era secetă când am absolvit eu şi am luat ce mi s-a oferit cu promisiunea unei creşteri salariale. Încă o mai aştept. Pur şi simplu, nu am ştiut cum să aduc vorba despre asta. De fiecare dată când eram gata-gata, deveneam agitată, începeam să transpir şi mă făceam mică.

Cu toate astea, să fiu a naibii dacă aveam de gând să mă duc la mama şi la tatăl meu vitreg să mă milogesc. Nu cred în genul ăsta de chestii. Adică genul de chestii ca umilinţă şi vinovăţie şi prelegeri de la una dintre cele mai mari cheltuitoare din lume din toate timpurile despre cum ar trebui să fiu mai cumpătată. Încrederea în sine şi responsabilitatea sunt o bază bună. Dacă adaugi un creditor refractar şi încrezut, eşti pe calea cea bună spre independenţa financiară.

6. O gură de aer îţi va face bine

Era sâmbătă şi îmi planificasem acum câteva săptămâni să ies cu maică-mea la masă. Am luat trenul spre Long Island şi stăteam lângă un tip care se lăsase de fumat chiar în ziua aia şi simţea nevoia să vorbească non-stop despre asta.

— Nu e prima dată când mă las, a zis el după ce, în sfârşit, luase o pauză, iar eu credeam că se terminase.

— Îhâmm, am încuviinţat.

— Mda, m-am mai lăsat o dată… vreau să spun, m-am lăsat de mii de ori înainte, dar de data asta e pe bune.

— Aha, e greu să te laşi.

Am crezut că o afirmaţie de genul ăsta şi o privire pe fereastră i-ar da de înţeles că am epuizat subiectul.

— Dar, evident, m-am apucat din nou. Şi ştii când? După aproape patru luni. M-am lăsat dintr-odată. Şi mă simţeam bine. Foarte bine. Şi după aia, mergeam pe stradă şi m-a lovit ca un trăsnet: aveam nevoie de ţigară în secunda aia. Nu mai aveam răbdare până la magazin şi nici s-aştept vreun fumător ca să simt mirosul de tutun. M-am oprit chiar acolo şi m-am uitat pe jos. Sigur că am găsit un chiştoc. Unul grăsan.

Puteam să jur că n-o să se lase. Nici de fumat, nici de vorbit. Niciodată.

— M-am aplecat, am luat chiştocul ăla şi uau, mamă… raiul pe pământ.

Am coborât din tren cu o staţie mai devreme şi am mers pe jos până la maică-mea, ceea mi-a mai luat încă o jumătate de oră. Locuiam într-o suburbie de fiţe – nu atât

pe vremuri, cât acum. Azi casele au nişte preţuri atât de mari, încât vecinii noştri pare că au paralizat: ca în cazul unor acţiuni ce continuă să crească, nu vor să vândă acum de frică să nu se pârlească dacă valoarea casei va creşte şi mai mult.

Acum străbăteam cartierul şi mă gândeam la copilărie. Am trecut pe lângă Andersoni şi mi-am amintit ce uluită am fost de decoraţiunile lor de Crăciun care, întotdeauna, erau mai cu moţ decât cele ale celorlalte case de pe stradă. Când am trecut de Dickersoni, m-am gândit la zvonul că domnul Dickerson avea o amantă, zvon atât de răspândit, că şi dacă nu avea ar fi trebuit să aibă. Şi m-am încruntat când am trecut pe lângă casa domnişoarei Cooper – o nebună care ne ameninţa că o să ne împuşte câinii dacă mai latră.

Când am ajuns, soră-mea, Samantha, mi-a aruncat o privire demnă de Scorpia liceului. Şi ea, şi mama au fost absolut surprinse să mă vadă şi niciuna prea încântată. Maică-mea nu se hotărâse nici acum dacă mă vrea sau nu în preajmă. Dar asta numai de când absolvisem şi mă mutasem, înainte ţinea morţiş să mă ştie sub acoperişul ei – nu pentru că i-ar fi plăcut compania mea, ci ca să mă aibă sub ochi. Eram parte din ea, cu siguranţă, nu partea preferată, dar o parte. Un accesoriu. Aşa că mutarea mea a fost ca o amputare – pentru că întotdeauna era vorba despre ea. Sam locuia încă acasă şi frecventa un curs la colegiul de stat pentru a se justifica.

— Sal’tare, Jordan, a zis Samantha uitându-se la mama, neînţelegând ce dracului caut acolo.

— Sal’tare, i-am răspuns.

— Mama nu-şi putea lua ochii de la mine din cauza şocului.

— Jordan, scumpete, ce faci aici?

— Luăm prânzul împreună, ai uitat? i-am spus, mai mult ofticată decât suferindă.

Uita aproape de fiecare dată când ne făceam planuri. Şi jur că nu uita nimic din altele, dar când era vorba de mine… în fine.

— Eşti sigură, J? m-a întrebat sceptică. I-am spus Samanthei că azi merg cu ea la cumpărături.

Sam avea douăzeci de ani şi tot nu putea să-şi cumpere altceva în afară de lenjerie intimă fără mami. Şi portofelul ei.

— Mda şi am întârziat, a scrâşnit Miss Scârboşenie.

— Ei bine, am mers cu trenul o oră şi jumătate şi încă patruzeci de minute pe jos să vin să te văd, cum plănuiserăm. Mă rog, partea cu mersul pe jos n-o plănuiserăm. Asta a fost din cauza unui nefumător dus cu pluta, dar trenul era în plan. Aveam un plan, mamă, m-am trezit smiorcăindu-mă şi m-am urât pentru asta.

De ce mă provoca? De ce-o lăsam? Mi-am scos agenda şi i-am arătat că stabiliserăm întâlnirea de câteva săptămâni.

— Offf, îmi pare rău, scumpo. Eu te-am notat pentru mâine. Te-aş invita să vii cu noi, dar… ştiu că ţie nu-ţi place. Îţi place să faci cumpărături? Nu m-am gândit… a bâiguit ea.

Nu, nu gândea. Cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Vin la cumpărături, am suspinat eu.

Adevărul e că nu mă deranja să merg la shopping, doar că nu-mi plăcea să mă duc cu ele. De fiecare dată când mergeam împreună, ele îşi luau două chestii din fiecare, aceeaşi mărime, culori diferite. Două treninguri Juicy Couture, mărimea zero, două perechi de blugi închişi prespălaţi mărimea 24, două perechi de blugi deschişi prespălaţi mărimea 24, două de-astea, două de-alea, două, două, două, două, DOUĂ.

Nu mă deranja prea tare că nu-ncăpeam în garderoba lor comună, ci că nu-ncăpeam în familia mea, lucru pe care-l simţeam prin toţi porii.

Mama şi Samantha s-au uitat una la alta. Mama o întreba telepatic pe Sam dacă era în regulă dacă mergeam şi eu. Sam o implora telepatic pe mama să nu mă ia. Ştiam că nu voia să vin şi eu şi, credeţi-mă, nici eu nu voiam. Dar cu cât Sam era mai enervată de prezenţa mea, cu atât mi se părea mai incitant.

Am luat maşina – mama la volan, Sam pe locul din faţă şi eu în spate. Mama şi Samantha trăncăneau despre tot felul de tâmpenii, în timp ce părul îmi fâlfâia în toate părţile şi-mi biciuia faţa, fiindcă toate geamurile fuseseră coborâte. Samantha îşi punea la punct lista cu chestii de făcut.

— Visez şi noaptea noua colecţie Jimmy Choo! Toată lumea îi purta pantofii în ultimul număr din *US Weekly*.

— Dar asta nu înseamnă că până săptămâna viitoarea o să fie out?

— Nu, a zis ea. Ei, mda, a adăugat ea. Dar… Maamă! Sunt aşa de drăguţi!

Nu mai suportam să-mi vină tot părul în faţă.

— Fetelor, credeţi că puteţi să ridicaţi geamurile, vă rog?

— E o zi frumoasă, dragă, bucură-te de ea. Stai toată ziua închisă în apartamentul ăla al tău. O gură de aer îţi va face bine.

Şi pentru că asta n-a fost de ajuns, în timp ce maică-mea emitea acest ultim adevăr, când să obiectez, o gâză mi-a zburat direct în gură. Am început să mă zbat, să mă schimonosesc, să dau din mâini, să scuip, în vreme ce maică-mea asista la spectacol privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Jordan! Ce-ai? a început Sam să râdă de mine şi să clatine din cap.

Am reuşit să scap de gâză, dar îmi mai pipăiam gingiile ca să fiu sigură. Dispăruse. Părul meu era ca un cuib de şobolani. Mă uitam în ochii maică-mii, care încă se holba la mine în oglinda retrovizoare.

— Nimic.

— Zău, Jordan câteodată te comporţi atât de aberant, încât îmi vine să mă întreb dacă eşti fiică-mea.

— Poate a fost adoptată, a trântit-o Sam. Tatăl lui Jordan chiar era aşa de masiv?

— N-a *fost* adoptată, Sam, şi da, taică-său era înalt.

M-am afundat în scaun în timp ce *We Are Family* al celor de la Sister Sledge îmi bubuia neîncetat în minte.

Eram la raionul de încălţăminte de la Bergdorf Goodman, când Samantha a scăpat bomba.

— Ştii că o să plec la Cancún cu Amy şi Alex săptămâna viitoare, nu? a făcut ea şi, pe când eu credeam că vorbeşte cu mama, ea se uita, de fapt, la mine.

— Nu, n-am ştiut, i-am spus. Mişto.

— Ei, m-am gândit să ai tu grijă de Sneevil Knievel în timpul ăsta…

Sneevil Knievel era canarul ei. Să am grijă de el… vezi să nu.

— Cred că ar fi un lucru foarte frumos din partea unei surori, J., a zis mama. Uau, pantofii ăştia sunt mortali! Sunt mortali sau nu? a întrebat-o pe Sam.

— Super, a zis Sam cu o mutră de miloagă. Doar o săptămână.

— Te duc cu maşina în oraş cu colivia, s-a oferit mama.

— Bine, am zis.

— Super, a scheunat Sam. Îţi rămân datoare.

Într-un târziu ne-am întors în oraş. Partea nasoală în ceea ce priveşte mersul la cumpărături cu mama şi Samantha… era mersul la cumpărături cu mama şi Samantha. Partea bună e că m-am întors cu maşina, lucru la care nu mă gândisem.

Când am ajuns acasă, cu colivia în braţe, vecinul meu lăsase o cutie uriaşă lângă uşa apartamentului, peste care a trebuit să sar. Aşa se întâmpla săptămânal. Tipul era distribuitor la o firmă, iar tonerul sau cartuşele de imprimantă comandate în pl us le vindea apoi pe ebay pentru un profit considerabil, ca afacere auxiliară. Am stat aşa, gândindu-mă la toate micile secrete pe care ajungi să le ştii despre vecinii tăi şi m-am întrebat de ce era el aşa de mândru de furtişagurile lui. Dacă eram poliţistă? Sau fiica şefului lui? Administratorul blocului era şi el vinovat. Le livra iarbă tuturor locatarilor şi nu numai lor. Nu fusesem niciodată la el în apartament, dar având în vedere ocupaţia lui, îmi imaginam că arăta ca o seră unde se produce marijuana pe bandă rulantă. Mai ales că, atunci

când m-am mutat eu, mi-a zis să nu las, sub nicio formă, niciun reprezentant al municipalităţii, inclusiv pompieri, poliţişti sau inspectori de orice fel, în bloc, lucru cel puţin ciudat pentru un cetăţean care respectă legea.

Sneevil Knevil a început să ciripească, aşa că a trebuit să mă opresc din meditaţia asupra destinului meu de paznic al tainelor vecinilor, am deschis TV-ul şi am butonat până când m-am oprit la o veche dragoste: *Viaţa lui Henry*. M-am schimbat în pijamale şi m-am făcut comodă gata de vizionare. Am scris un pic în jurnal, cu un ochi la film şi întrebându-mă cum ar fi dacă ai uita de toţi şi de toate, şi apoi am adormit.

7. Spune nu S. V.

Prieteniile între colegii de facultate mi se par la fel cu cele care se leagă în tabere – profunde, trainice şi sudate prin glume, istorii comune, strângeri de mână secrete. N-am fost niciodată în tabără şi întotdeauna mi s-a părut că am pierdut ceva la capitolul relaţii. Aşa s-a născut inadaptarea mea socială, ca un fel de reacţie în lanţ – când m-am dus la facultate m-am dezis de frăţia fetelor, gândindu-mă că, în mare parte, amiciţiile se leagă altminteri. Probabil că toţi studenţii ăia fericiţi credeau că, dacă se implică vrând-nevrând într-o activitate socială, îşi fac prieteni pe viaţă, cu care să se vadă în fiecare an, ca să rememoreze vremurile bune. Nu-i înţelegeam.

Şi nu din cauză că jurasem pe maxima lui Groucho Marx să nu vreau să fiu membra nici unui club care mă dorea ca membră, ci pur şi simplu fiindcă n-am găsit un club pe gustul meu. Aveam destul probleme în găsirea unui om pe gustul meu, ce să mai vorbim de un club întreg.

O dată, când eram în anul doi, cu o seară înainte de Sfântul Valentin, m-am lăsat târâtă de colega mea de cameră la petrecerea unei frăţii de la etajul trei al clădirii ce adăpostea cinci frăţii – una pe fiecare etaj. La chef era supraaglomerat şi inconfortabil de umed, aşa că, după un sfert de oră am luat-o frumuşel spre scări ca să scap cât mai repede. Un etaj mai jos, s-a deschis o uşă şi în pragul ei s-a ivit un tip foarte drăguţ pe care îl remarcasem la

cantină, cu o săptămână înainte, în îmbulzeala de la salate. I-am recunoscut ochii albaştri ca marea şi mi-am amintit că se asortau perfect cu dungile de la adidaşi. Mi-am mai amintit şi că nu se apropiase de morcovi, dar că era înnebunit după năut.

Asta se întâmpla acum câţiva ani, aşa că unele chestii sunt cam în ceaţă, dar discuţia cu el a fost aşa de fermecătoare, că am făcut cale-ntoarsă spre unul dintre dormitoarele de la etajul doi – părea o chestie tipică în facultate.

Domnul Fermecător şi cu mine am făcut-o într-un pat împrumutat pentru vreo oră. N-au fost atingeri intense, doar diverse variaţiuni pe tema sărutului. Când am făcut o pauză să ne mai tragem răsuflarea, s-a uitat la mine întrebător în timp ce îşi aprindea o ţigară American Spirit şi inhala fumul pe nas.

— M-am hotărât să nu mă înscriu în nicio frăţie, a zis el, uitându-se oarecum melancolic pe fereastră. Şi mai cred că s-ar putea să fiu gay.

Ceasul arăta 12.01 a.m. Era oficial Sfântul Valentin. Un Sfânt Valentin… fericit… futu-i. Sunt sigură că m-am întrebat de ce se deranjase să se culce cu mine. Speram că nu eu sunt testul final în decizia de schimbare a taberelor, dar nu puteam să-l întreb. De fapt, nu eram în stare nici să vorbesc. Mi-am pus haina pe mine, am luat-o pe scări şi-am ieşit din clădire, fără să mă mai întorc vreodată.

Aşa că, în dimineaţa de Sfântul Valentin, când m-am văzut cu Cat la cafeneaua dintre campusurile noastre – eu cu faţa căzută din cauza evenimentelor jenante din seara trecută, ea purtând un tricou anti-Sfântul Valentin pe care scria SPUNE

NU S.V., am ştiut că o aveam deja pe singura prietenă de care aveam nevoie. Cat era la Columbia la Psihologie şi îşi făcea a doua specializare în rictusuri şi hilaritate disfuncţională.

Îmi amintesc de bârfa din dimineaţa aia festivă aşa de clar în timp ce intru în apartamentul lui Cat acum, şapte ani mai târziu. Luam masa cu Todd la Jerry’s pe

Prince Street, dar mă duceam s-o iau eu de-acasă numai ca să văd renovările pe care le făcuseră ea şi Bill. Am ajuns acolo cu vreo douăzeci de minute mai devreme şi m-am hotărât să aştept afară, dar apoi am văzut-o pe Cat pe geamul biroului, făcându-mi semn să intru.

Când am deschis uşa şi am văzut o femeie înlăcrimată uitându-se la mine, mi-am dat seama că am înţeles greşit. Cat de fapt îmi făcea semn să plec. Am dat să ies, dar m-a luat de mână.

— Intră. Ea e Ruth.

— Bună, Ruth, i-am zis femeii care mă privea pieziş şi am îmbrăţişat-o scurt pe Cat.

— Bună, a zis Ruth cu o voce oţelită.

Cat s-a mutat de pe un picior pe altul, apoi mi-a zâmbit larg.

— Ce zici, vrei să-mi dai o mână de ajutor? m-a întrebat cu o voce veselă, dar în care am recunoscut exasperarea totală.

— Eu? am spus. La ce te referi?

— Eu şi Ruth facem o psihodramă şi, fiindcă suntem atât de bune prietene, nu poate să îşi închipuie că sunt mama ei. Poţi tu să fii mama lui Ruth? Nu va dura decât câteva minute.

— Sigur, am ridicat din umeri. Cred…

— Minunat, a zis Cat.

Când Ruth s-a dus după apă, a venit lângă mine şi mi-a şoptit:

— Indiferent ce se întâmplă, tu ascult-o şi spune că îţi pare rău. Mă ocup eu de restul. Apoi când s-a întors Ruth, a spus: tu doar stai aici. Ruth, acum, spune-i mamei tale ce simţi.

— OK, a zis ea. Eşti… aici. Şi eşti mama mea…

Şi-am stat acolo şi-am aşteptat. Ruth m-a privit, iar bărbia a început să-i tremure. Arăta de parcă ar fi vrut să spună nişte lucruri, dar ceva o oprea. A început să curgă.

— Unde-ai fost? a zis ea.

Am stat acolo, eu uitându-mă la ea, ea la mine, şi nu ştiam dacă ar fi trebuit să îi răspund sau nu. M-am uitat la

Cat, iar Ruth a bătut din picior.

— Uită-te la mine! Te-am întrebat ceva. Unde-ai fost? a ţipat.

— Nu, nu ştiu, am spus ezitant. Dar îmi pare rău că nu am… unde ar fi trebuit să fiu?

— La antrenamentul de fotbal. Ai uitat să mă iei. Domnul antrenor Bidwall a trebuit să mă aducă el acasă, tu nu erai de găsit. Şi asta nu o dată. Ştii cum e să aştepţi să vină să te ia cineva şi să vezi cum toţi părinţii vin să-şi ia copiii, iar după tine să nu vină nimeni?

A ridicat bărbia întrebător. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i răspund.

— Ştii? se lamenta ea şi a început să se tragă de păr, în timp ce mucii i-o luaseră la vale.

Eu nu voiam decât să iau masa cu prietena mea şi dintr-odată mă pomenesc vinovată pentru că am uitat să iau pe cineva de la antrenamentul de fotbal acum douăzeci de ani. Aş vrea să spun că ştiam cum să mă descurc în situaţia asta, dar ar fi o minciună. Atitudinea mea tipică este aceea de a sta deoparte, pasivă, preferând să las totul la voia întâmplării. Am fost tentată să joc rolul la modul clasic, al lui Jordan, dar atunci nu eram eu. Eram mama părăsitei Ruth. Am deschis gura fără să primesc instrucţiuni de la Cat:

— Ruth, am zis, fără să ştiu unde se va ajunge; şi atunci fraza preferată a lui Dirk mi-a trecut prin minte: Putem să iertăm şi să uităm? Am schiţat un zâmbet, sperând să încălzesc un pic atmosfera.

— Nu te iert, a sâsâit. Toate temerile mele sunt din cauza ta. Şi, o dată pentru totdeauna, am urât mereu tofu şi uleiul de peşte pe covrigi. De ce n-am putut să mănânc şi eu brânză topită ca orice copil?

Mă fixa cu sălbăticie. Eu eram avatarul mamei care o părăsise, fapt ce mă umplea de o ciudată mândrie şi de responsabilitate. Să uiţi de antrenamentul la fotbal e una, dar tofu cu ulei de peşte pe covrigi? Asta e tortură. Aşa că mi-am încercat norocul din nou şi i-am luat mâna.

— Ruth nu pot să îţi spun decât că îmi pare foarte rău

că te-am rănit, i-am spus. Am încercat să fac lucrurile cât de bine am putut cu ce mi-a dat Dumnezeu. Acum depinde de tine.

Cat m-a privit cu ochi sălbatici, mai mirată decât Ruth, care tăcuse acum.

— Mulţumesc, a zis Ruth, acum mai puţin sălbatică şi cu umerii încovoiaţi. Poate ne putem întâlni vreodată să mâncăm covrigi cu brânză topită.

Fără să ştiu cui i se adresa – mie sau mamei ei m-am uitat la Cat, al cărei maxilar se muta dintr-o parte în alta semnalizând ceva nebulos.

— Eu prefer unt de arahide pe al meu, i-am spus nesigură, fapt ce a făcut-o pe Cat să se strâmbe şi mai tare, dar, da, sigur că da.

Asta a rupt vraja, ca să zic aşa. Ruth a zâmbit şi a încuviinţat. Cat şi-a dres glasul şi a anunţat:

— Uau, am făcut progrese remarcabile azi, Ruth. Şedinţa noastră s-a terminat.

— Cred că am spart gheaţa, în sfârşit, a respirat Ruth, atingându-mă pe umăr. Da.

După ce-am ieşit, o vreme Cat nu s-a uitat la mine.

— Cred că ce-ai făcut m-ar fi deranjat teribil, dacă nu aş fi aşa de… şocată de cât de diferită ai fost. M-a privit cu un zâmbet iertător. Poate că amândouă aţi învăţat ceva.

— Cu siguranţă, am spus. Copilul meu nu s-ar duce în veci la antrenament fără mobil.

Şi-a dat ochii peste cap şi duse am fost spre Jerry’s, uitând şi de tofu, şi de uleiul de peşte.

Când ne-am aşezat în separeul nostru, Cat a băgat mâna în haină şi a scos o hârtiuţă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a zis şi mi-a împins-o dinainte.

Era prinţul unei sonograme. Cel puţin aşa credeam. Nu mai văzusem decât în filme.

— Eşti însărcinată? am îngăimat, iar ea a încuviinţat entuziastă.

M-am uitat la poză şi nu voiam să o jignesc, dar nu eram sigură unde e copilul.

— E chiar aici, mi-a spus, ghicindu-mi confuzia. Chestia asta mică.

— Aha, am făcut şi am îmbrăţişat-o peste masă, atentă să nu-i strivesc burta. Asta e nemaipomenit, Cat. Felicitări! Încercaţi de mult?

— Ei, nu pot să spun că nu încercăm, a zis ea.

Majoritatea prietenilor mei sunt necăsătoriţi, dar am şi o mână de amici căsătoriţi şi se pare că „nu pot să spun că nu încercăm" e următorul pas într-o căsătorie – asta din câte mi-am dat eu seama. Dacă întrebi un cuplu proaspăt căsătorit dacă vor copii, de obicei îţi spun ceva de genul: „Nu chiar acum. Am vrea să ne bucurăm unul de altul deocamdată… Să călătorim… etc". Apoi vine faza doi: s-au săturat de bucuria de a fi împreună – sau chiar s-au săturat unul de altul – şi sunt gata să aibă copii. Totuşi, n-o să spună asta. N-o să spună că „încearcă". Asta poate pentru că nu vor să simtă presiunea oamenilor care îi întreabă cum merg lucrurile; şi asta e de înţeles, dar „nu pot să spun că nu încercăm" nu e acelaşi lucru cu „încercăm"? De ce misterioasa dublă negaţie? Când Todd m-a întrebat în dimineaţa aia ce o să fac după-amiază, n-am zis: „Nu pot să spun că nu iau masa cu Cat în Soho, aşa că poate vrei să vii cu noi?"

În fine, Cat era însărcinată şi asta era o veste fantastică. O adoram pe Cat şi mă bucuram pentru ea. Am vorbit despre minunatul ei apartament şi minunaţii ei vecini cu care ea şi Billy se împrieteniseră. Ei aveau un bebeluş de două luni, care avea să fie cel mai bun prieten al bebeluşului ei.

Apoi a apărut Todd, Cat s-a scuzat pentru monopolizarea discuţiei pe tema vieţii ei „minunate" şi şi-a mutat atenţia spre mine, întrebându-mă de Dirk.

— Ei…? m-a întrebat ea plină de speranţă. Cum e viaţa în ţara lui Dirk?

— Of… ştii şi tu… i-am spus, însemnând, de fapt, „de toată jena", dar nu voiam să mă plâng.

Întotdeauna mă simţeam vinovată faţă de Cat, căreia îi destăinuiam problemele mele, pentru că ea asculta

frământările tuturor şi câştiga bani din asta. De ce să îndure încă o şedinţă de terapie în pauza de prânz? Era atât de deşteaptă ca să-şi dea seama că lucrurile nu mai mergeau de ceva vreme. Viaţa mea semăna cu un sandviş cu rahat în comparaţie cu a ei. Suprasolicitată şi prea puţin plătită? S-a marcat. Un proprietar nenorocit, un apartament abia încălzit? S-a marcat, înglodată în datorii până-n gât? S-a marcat (cu siguranţă nu încasat). Un iubit uituc pe care l-am supraevaluat acum şase luni şi nu am tupeu să fac nimic în privinţa asta? Marcat, marcat, marcat.

Cat a început să pună întrebări la obiect cu privire la Dirk. În special, despre cina romantică, pe care ştia că urma să i-o pregătesc şi cum a decurs totul. Am minimalizat, dar chiar şi aşa nu suna prea bine. Todd nu a zis nimic. Dar a dat din cap dezgustat.

— De ce suporţi aşa ceva? m-a întrebat ea.

— Nu am vrut să fac o scenă în faţa prietenilor lui.

— Cui îi pasă de prietenii lui? Cine sunt ei? Ai dreptul să te aperi, Jordan.

Ştiam că era groasă dacă îmi spusese pe nume. Dacă voia vreodată să vorbească cu mine despre o sarcină sau ceva, întotdeauna îmi zicea Jordan. Nu „J” sau „Jordy” cum îmi spunea de obicei. Jordan. E ca atunci când te strigă părinţii cu tot numele după ce ai făcut vreo tâmpenie. Sau cu numele şi prenumele dacă e groasă.

— Ştiu că ar trebui să îmi apăr teritoriul, am spus.

— Atunci de ce n-o faci? a zis ea. Nu te poţi lăsa călcată în picioare.

— Ai dreptate, am zis cu ironie superioară. Că dacă nu iau atitudine, mă pot trezi băgată în şedinţele de terapie ale oamenilor. Am tăcut pentru efect. Ah, ia stai! Asta s-a întâmplat deja. Ai dreptate. Sunt în mare belea.

M-am uitat la Todd sperând să-mi ia apărarea, dar a fost de partea ei.

— Ca să nu mai spun că meriţi pe cineva mai bun decât boul ăla. Na. Am şi eu dreptul să spun asta măcar o dată în fiecare conversaţie, nu? N-a aşteptat să-i răspund.

A făcut semn înspre Cat: Dar Cat are dreptate. Doar din asta trăieşte. De ce nu vrei să te aperi?

— Mda. Uite cine-mi dă mie sfaturi despre relaţii – la tipul care nu are o prietenă mai mult de o săptămână… şi asta de când te ştiu.

— Nu în ultima vreme, a zis Cat, curioasă. Ce-ai păţit? E secetă?

— Am trecut de faza cu promiscuitatea, a anunţat Todd. Sunt prea bătrân pentru asemenea rahaturi.

— Aşa că te plimbi pe Lower East Side căutând-o pe Miss Right? am întrebat.

— Nu-i acolo, mi-a zis el şi s-a ridicat să se ducă la toaletă.

— Sigur că nu, i-am zis lui Cat. Şi o ştie foarte bine pentru că a luat la rând toată populaţia feminină din Lower Manhattan, iar acum are nevoie să descopere noi orizonturi.

— Un nou loc în care să foreze după petrol, a adăugat Cat.

— Eu încercam să fiu mai subtilă, am spus, dând la o parte supa de roşii.

Când am coborât din lift la etajul meu, Sneevil Knevil se auzea cântând, aşa că nu m-am mirat să găsesc un alt bileţel lipit de uşa mea de la proprietar. Zicea aşa: „Pentru informaţia d-voastră (sic): Mi-a ajuns la urechi că în apartament e o pasăre zgomotoasă. Animalele de casă au nevoie de aprobare şi noi nu avem nicio o solicitare de aprobare a unei păsări pentru apartamentul d-voastră. Să (sic) primit deja câteva reclamaţii. Vă rog, faceţi-o (sic) să tacă sau vom fi nevoiţi a loa măsuri”.

De parcă nu era destul de nasol că găsisem biletul ăla ameninţător pe uşă, halul în care arăta apartamentul meu m-a adus în pragul unei crize de nervi. Sneevil reuşise cumva să arunce fiecare bucăţică de mâncare pe podea şi pe birou. Am găsit seminţe şi între tastele calculatorului şi până şi pe patul lăsat nestrâns. Proprietarul avea dreptate – era normal „a loa” măsuri.

8. Dumnezeu a murit

Luni dimineaţă. Pedalez spre muncă. Surprinzător, nimeni nu îmi taie calea până la serviciu. Am ajuns, fără niciun motiv, la concluzia că avea să fie o zi bună.

Cu trei străzi înainte de serviciu am auzit pe cineva strigându-mă.

M-am întors să mă uit, dar n-am văzut de unde venea. Am pedalat înainte, gândindu-mă că poate mi se năzare, când m-a ajuns un taxi din urmă şi un cap s-a ivit în geam.

— Unde ţi-e casca?!

Era Stu Elliot, unul dintre iluştrii mei colegi de la Splash, un individ al naibii în genul Lydiei, dar căruia îi lipsea instinctul de killer (şi lanţul de cadavre), care l-ar fi adus la nivelul ei. Îmi plăcea tipul. Era mai puţin stresant să lucrezi în echipa lui decât cu Lydia. Aş fi vrut să cred că îmi aprecia munca şi de-asta strigase după mine, dar nu era prima dată când cineva ţipa chestii de genul ăsta dintr-o maşină în mers. Oamenii adoră să se dea mame-surogat.

Nu sunt genul care refuză să poarte cască. O port aproape întotdeauna. Doar că atunci când mă grăbesc (sau am o întâlnire importantă şi nu vreau să mi se tufleasică freza) o uit (sau o uit cu bună ştiinţă). Acum, pe bune, eu nu urlu după colegii mei care îşi iau pauzele alea infernale de ţigară că şi-au uitat plasturele cu nicotină, aşa că ce-ar fi să nu ne mai judecăm viciile autodistructive?

Ajunsă în sfârşit la birou m-am oprit la chicinetă să îmi iau doza dublă de cafea incredibil de proastă. Ajunsesem imună la gustul nasol al cafelei şi ştiam că o singură cafea nu era suficientă, aşa că mi-am turnat două căni din prima ca să nu mai fac două drumuri. Când am ajuns la biroul meu, mă aştepta un nou e-mail de la tata către mama. Nu numai că nu era treaba mea, dar m-a şi făcut să sufăr.

From: wallygator317 hotmail.com

To: judypatootie521 hotmail.com

Subiect: a fost wally super?

Scumpete cu funduleţ ca de vedete. Sam vrea să îi luam un laptop nou. Ar trebui să îi cumpărăm din moment ce nu are încă o slujbă? Dell-ul cred că poate să ne facă o

ofertă buna, nu?

Asta trebuia să înceteze. Să îmi dea CC la fiecare mail, să asist la răsfăţarea exagerată a lui Sam şi chiar trebuie să vorbească de curul maică-mii? Bleah!

După vreo zece minute de făcut aproape nimic, mi-a picat fisa: Lydia nu-mi lătrase niciun ordin şi nu se învârtise crizată prin jur, aşa cum ar fi făcut în mod normal în ziua unei prezentări. Veneau ştabii de la Kideo şi trupa Lydiei se ocupa de prezentare. Era o linişte suspectă, mă întrebam dacă e la serviciu, aşa că m-am ridicat de la birou. Stătea cu uşa întredeschisă. Am tras cu ochiul prin minuscula deschizătură ca să nu o deranjez în cazul în care într-adevăr se agita să termine ce-avea de făcut. Era acolo – şi mai era cu cineva, cu spatele la mine, aşezat cu o jumate de fund pe birou. Din pricina părului perfect gelat, oxigenat şi a micii creste din frunte ca de rinocer, mi-am dat seama că e Kurt. Apoi am mai văzut ceva – la început nu mi-a venit să-mi cred ochilor, am zis că imaginaţia îmi joacă feste ori că am halucinaţii, aşa de nelalocul lui şi complet aiurea părea.

Lydia îl mângâia uşor pe obraz.

Acum, dacă n-aş fi ştiut cum stau lucrurile, aş fi crezut că se încinge atmosfera. Dar eram convinsă că există o explicaţie logică. Poate îl pocnise cineva şi ea îi acorda primul ajutor. Kurt mă adusese şi pe mine de mai mult de câteva ori în pragul violenţei, aşa că era de înţeles.

Până când am văzut sărutul.

Cel puţin am crezut că e un sărut. M-am retras înainte să mă vadă, încercând să mă gândesc la cele întâmplate. Lydia şi Kurt? În ce univers alternativ ar ceda Lydia unui tip de la Trafic, cu zece, cinşpe ani mai tânăr? Eu aveam impresia că se petrece ceva dezgustător între ea şi Billingsly, dar se părea că mă înşelasem. Rău de tot.

Eram îngreţoşată şi cutremurată, dar nu era momentul să dezvălui ce simt. O să vomit într-o pubelă pe drumul spre casă dacă s-o ivi ocazia. Acum eram în priză pentru prezentare. Când Kurt s-a strecurat afară din biroul Lydiei

(îmi luasem o poziţie de interes maxim pentru o bucată de vată de sticlă de pe hol tocmai pentru a-l observa mai bine), totul a revenit la normal. Lydia se agita între studio şi sala de conferinţă mai ceva ca mine. Ceea ce era cam ciudat. De)

obicei mă punea pe mine să fac toate astea, dar de data asta era prinsă până peste cap. Singurul lucru pe care m-a pus să-l fac a fost să iau graficele comparative de la Producţie şi să i le aduc. În rest, a făcut ea cam totul.

Stăteam la birou, întrebându-mă dacă m-ar fi putut considera, în sfârşit, egala ei şi dacă de-asta nu mă mai mâna ca pe-un măgar de închiriat. Atunci am auzit dingul unui e-mail.

From: judypatootie521 hotmail.com

To: wallygator317 hotmail.com

Subiect: re: wally sparge gheata?

Re: Sam… l-a comandat deja online. Minţile (şi fundurile)

bestiale gândesc la fel. LOL!

Greţos. Pe bune. Cred că am simţit un gust de vomă în gură. Covrigi cu brânză topită, în onoarea lui Ruth. Ca să fiu cu un pas înainte.

— Oameni buni… se poate să fiţi atenţi, vă rog? am auzit-o pe Lydia spunând, aşa că am şters e-mailul şi m-am uitat la ea împreună cu încă vreo zece indivizi de la Trafic şi Creaţie adunaţi în camera comună. În mijlocul nostru este cineva extrem de isteţ şi deseori neapreciat, cred eu. Acest om a muncit din greu şi şi-a dorit asta de foarte mult timp… să-l primim cu toţii aşa cum se cuvine în Departamentul de creaţie.

Exaltarea şi panica au pus stăpânire pe mine. Avusesem dreptate. Lydia avea de gând să mă promoveze. În public. Atât de repede! Atât de neaşteptat! Şi totuşi atât de meritat! Tipa care nu se băga unde nu-i fierbea oala şi care îşi făcea treaba cât putea de bine şi întotdeauna avea câte o idee genială pentru o reclamă sau o schiţă perfectă, pentru un material sclipitor… în sfârşit, venise şi vremea mea. Mă gândisem eu că avea să fie o zi bună, dar nici

chiar aşa.

— Începând de azi, va fi cu o persoană mai puţin la Trafic.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat.

— Noul nostru copywriter este Kurt Wyatt! Felicitaţi-l! a zis ea şi ceva ce semăna a zâmbet se lupta să apară pe buzele ei subţiri.

Am răsuflat. Nu, am răsuflat din greu. M-am dezumflat complet. Dacă aş fi fost în desene animate, aş fi zburat prin cameră ca un balon cu o spărtură urâtă, şuierând şi zbârnâind până ce n-ar mai fi rămas nimic din mine… şi aş fi căzut la pământ. Şi aş fi fost probabil călcată în picioare.

Kurt? Era promovat în locul meu? Eram blocată. Nu ştiam ce să zic. Toată lumea îl felicita, iar eu rămăsesem acolo mută până când s-a uitat la mine.

— Nu ştiam că vrei să devii copywriter, i-am spus.

— Sigur, a spus el familiar. E visul meu dintotdeauna.

Ba nu. E visul meu. Îl bănuiam că îmi cotrobăise prin sertarele din birou, mi-l găsise şi mi-l furase. Nu dădea doi bani pe asta, dar din moment ce pentru mine însemna totul, s-a gândit să şi-l însuşească, doar ca să mă vadă dezintegrându-mă.

Eram aşa de frustrată, că mi-am muşcat limba – şi nu în sens figurat, adică m-am abţinut să-i zic ceva ce aş fi regretat, ci la propriu; îmi curgea sânge. M-am oprit la baie să-mi clătesc gura în drum spre sala de conferinţe, unde avea loc prezentarea celor de la Kideo. Lydia îşi aranja coafura în oglindă, dar s-a evaporat în secunda în care m-a văzut.

Când am intrat în sala St. Bart (sălile noastre de conferinţe erau botezate după insule numai bune de vacanţă), prezentarea începea. M-am uitat la planşă şi am înţepenit.

Uau, m-am gândit pentru o milisecundă, astea sunt ideile mele, într-o formă magnifică.

Apoi m-am gândit: „Scârbă împuţită, astea sunt ideile mele, într-o formă magnifică!” Cadrele mele de pe

Broadway, puştii mei aranjaţi pe linia de asamblare – toate ideile pe care i le spusesem Lydiei, lustruite, mărite şi puse în vânzare. Şi le expunea de parcă ar fi fost ale ei. Nicio referire la mine.

Îmi furase întreaga campanie! Nemulţumirea care fierbea în mine nu semăna cu niciun sentiment cunoscut. O furie ce începea din străfundul stomacului meu şi îmi umplea plămânii până la punctul în care cred că aş fi putut scoate flăcări pe gură dacă aş fi încercat.

Ar fi trebuit să zic ceva sau măcar ar fi trebuit să îi dau foc părului cu răsuflarea mea, dar clienţii deja se aşezaseră. Cel puţin asta a fost povestea de adormit copiii pe care mi-am spus-o la câteva minute după ce am ieşit din sală, cu ochii strânşi să nu mă buşească plânsul. Dacă aş fi fost sinceră cu mine, aş fi recunoscut că nu i-aş fi zis nimic niciodată, chiar dacă Lydia şi eu am fi rămas singurele de pe planetă – şi mă uram pentru lipsa mea de tărie de caracter. Pentru lipsa tupeului. Pentru că eram, încă o dată, Jordan Landau.

Am ieşit din sala de şedinţe şi am pornit spre ieşire. Mă gândisem că aş avea nevoie măcar de o lungă pauză de prânz. Mi-am dezlegat bicicleta şi am băgat viteză, chiar dacă habar n-aveam încotro. Când am ajuns pe 59th Street, am traversat Central Park şi dintr-odată am ştiut exact unde să mă duc.

Alice’s Tea Cup, 73rd Street colţ cu Columbus. Era cel mai micuţ şi mai fermecător restaurant. Dirk m-a dus acolo când eram la început, chestie care nu prea îi stătea în caracter, şi îmi amintesc că m-am topit toată şi m-am întrebat cum îl descoperise. Serveau mii de sortimente de ceai şi erau fel de fel de toasturi şi sandvişuri tradiţionale englezeşti. Totul era servit pe farfurii încântătoare şi servicii de ceai şi m-am îndrăgostit de locul ăla. Şi m-am îndrăgostit şi mai tare de el.

Nu mai fusesem acolo de atunci, dar era o amintire atât de frumoasă, că era exact locul unde îmi doream să fiu, chiar dacă eram de una singură. Mi-am prins bicicleta de un indicator care spunea STAŢIONAREA INTERZISĂ,

îmi amintesc de o fază de când eram mică şi am văzut pentru prima dată semnul „Staţionarea interzisă”. De ce nu erau oamenii lăsaţi să stea acolo? Şi dacă nu era voie să stea locului, atunci trebuiau să sară-ntr-un picior? Tocmai când analizam problema, am văzut un poliţist apropiindu-se şi uitându-se fix la mine – aşa că am ţipat din toţi bojocii şi-am sărit într-un picior, julindu-mă la genunchiul stâng în timpul manevrei. Când mama m-a întrebat ce Dumnezeu fac, am mărturisit că am crezut că poliţistul venea să mă aresteze.

L-am sunat pe Todd de pe mobil şi am pornit spre Alice şi am început să bombăn despre Lydia şi ce nenorocită era.

Dar am rămas fără glas.

Cel puţin pentru un minut. Am clipit pentru a fi sigură că văd bine. Apoi am clipit din nou, crezând că poate dacă clipesc mai tare imaginea s-ar putea să dispară. Dar nu. Acolo, la o măsuţă caraghioasă în neobişnuitul restaurant Alice’s Tea Cup, era Dirk, sau mai bine zis, erau Dirk şi o blondă slăbănoagă ţinându-se de mână!

De parcă viaţa mea n-ar fi fost şi aşa îndeajuns de nasoală. Mă afundam într-o gaură de iepure, ca în *Alice în Ţara Minunilor*, fără să ştiu ce fel de petrecere cu ceai absolut nebunească m-ar fi putut aştepta la fund.

— Jordy? L-am auzit pe Todd spunând. Mai eşti acolo?

Mi-am dres glasul şi m-am uitat pe geam. Nu m-au observat. Erau singurii oameni de pe lume.

— Mă uit la Dirk, am spus.

— HA?

— Dirk e la cinci metri de mine, într-un loc pe care îl credeam al nostru… de mână cu alta!

— Ce bou! Arată bine?

— Da, Todd. Arată bine. Arată bine şi e slabă şi are părul de aur. Îmi urăsc viaţa.

— Poate e soră-sa, s-a oferit el.

— N-are surori.

— Dă-o-n mă-sa şi pe ea, şi părul ei. Du-te şi spune-i

să se ducă dracu'! a ţipat Todd, dar nu mă puteam mişca.

Mă uitam la ei, cu mobilul înţepenit la ureche şi Todd lătrând la mine să mă duc să îmi fac dreptate. Am privit-o cum râdea de ce-i spunea el. M-am întrebat dacă nu erau aceleaşi lucruri pe care mi le spusese şi mie.

— Jordan, ce se întâmplă acum?

— Îi dă părul la o parte, am şoptit eu, deşi nu ştiam de ce şopteam.

— Poate că are mâncare pe faţă, a zis el.

N-am răspuns. Stăteam acolo şi mă uitam la ei.

— Ce se întâmplă acum? a întrebat.

— Nu văd.

— De ce?

— Pentru că şi-a apropiat foarte mult faţa de a ei.

— Of, Doamne, a spus.

— Ei, s-ar putea să nu fie nimic, l-am scuzat eu fără vlagă.

— Ai dreptate. Poate îi mănâncă mâncarea de pe faţă, a zis el.

— Cine ştie, poate are vreo scuză… ceva.

— Ce-i cu tine? a urlat. Întreţii arta de a fi făcută preş?

Nu, n-o întreţineam. Numai că nu voiam ca asta să fie realitatea mea. Dar a devenit şi mai crudă.

Următoarea dată când m-am uitat la ei, erau chiar pe punctul de a se săruta. Gata de giugiulit.

— O sărută! am spus deloc în şoaptă.

— Doamne! Boul dracului! Du-te să-i ceri socoteală!

— Nu vreau să-i cer socoteală. Nu vreau să fac nimic! Vreau doar să se termine totul!

— Jordan, mi-a zis, trebuie să faci ceva ca să se termine!

— Trebuie să închid.

I-am închis lui Todd şi am stat acolo, uitându-mă pentru ultima oară. Nu voiam să privesc, dar în acelaşi timp nu puteam să îmi iau ochii de acolo. Eram îngreţoşată complet. Şi bonus: a început să plouă.

M-am întors la bicicletă şi m-am gândit că poate Dirk

mă văzuse. Cel puţin se uitase în direcţia mea. Nu am mai aşteptat să aflu dacă s-a prins că-l văzusem.

Pedalând de la naufragiul relaţiei mele, abia puteam să văd pentru că lacrimile îmi curgeau puhoi pe faţă. Nici nu plângeam ca lumea. Mergeam doar pe bicicletă şi lacrimile continuau să curgă, înecându-mi ochii şi înceţoşând totul în faţa mea.

Mă gândeam la toate căcaturile pe care le suportasem şi la toate momentele în care ar fi trebuit să o rup cu el dar nu o făcusem. Acum mă aflam în faţa unei situaţii fără posibilitatea de a alege.

Mă întrebam de cât timp se vedeau… dacă mai fuseseră şi altele… dacă era mai drăguţ cu ele decât cu mine. Mi-am şters o parte din lacrimi şi am remarcat că cineva scrisese cu spray pe un zid:

DUMNEZEU A MURIT.

Nietzsche, 1883

Super. Deci, boul de iubită-miu mă înşală, nu am fost promovată, şefa mi-a furat nepreţuitele mele idei originale şi s-a folosit de ele, debitul la cardul de credit este mai mare decât al drogatului de administrator de bloc, familia mea mă tratează aşa cum tratează un câine hidrantul… şi Dumnezeu e, de fapt, mort de mai bine de 124 de ani. Se vede treaba că asta nu era o zi bună. Deloc.

Şi pe urmă m-am pomenit că zbor.

Zburam, pluteam, liberă, dar numai cât îi ia unui corp uman să sară patru metri în aer peste capota unei maşini şi să se prăbuşească la pământ, mai întâi cu capul şi apoi cu umărul. Nu pot să spun exact ce s-a întâmplat, dar îmi amintesc totuşi un bâzâit puternic şi senzaţia unui trăsnet care încearcă să îşi facă loc prin coloana mea vertebrală până sus în urechi.

Cineva de lângă mine a strigat „Oh, Doamne!” de vreo şase ori foarte repede. Mi-am ţinut ochii închişi, să nu las trăsnetul să iasă afară, dar tot îmi dădeam seama că ceva îmi blochează lumina. Simţeam că mi-a asudat jumătate de faţă, aşa că am scos limba să o ling şi am descoperit că era sânge. Mintea mea nu procesa deloc ce

mi se întâmplase, aşa că m-am apucat să mă gândesc la toţi oamenii care îmi treceau prin cap – Kurt, Lydia, Dirk, Tipul cu Cocoşelul de Spandex, dar îmi alunecau din cap de parcă erau unşi cu grăsime. Apoi m-am concentrat la cei care îmi erau mai apropiaţi – mama, Todd, Cat –, dar chiar şi ei îmi scăpau printre degete, moment în care am început să simt că mă afund.

Vocile din jur vorbeau fel de fel de lucruri.

— E OK? Cine e? Ai văzut-o? A văzut cineva ceva?

Se-nvârteau pe deasupra mea şi i-am auzit întrebându-se din nou cine-oi fi. Aş fi putut să le spun cum mă cheamă, dar ce rost avea? Jordan Landau. Cine era ea, de fapt? Nimeni; nu era cine mi-aş fi dorit eu să fiu.

Treptat s-a făcut mai întuneric, dar nu mă apropiam de moarte – erau doar umbrele alea de deasupra mea. Nu prea vedeam mare lucru printre gene.

Un lucru era clar: undeva deasupra mea era un înger.

— Eşti bine? a întrebat îngerul, iar panica i se citea pe faţă.

Mi-am întors capul spre el şi mi-am simţit părul lipit de faţă.

— Nu, nu, n… nu sunt OK, i-am spus şi totul a început să se învârtă din ce în ce mai tare şi mi s-a părut că mă afund fără întoarcere. Simt aşa o…

— Durere? a întrebat el.

— Nu, mersi, i-am răspuns. Mi-a ajuns.

9. De la capăt

Am auzit girofarul ambulanţei în fundal şi îmi amintesc că mă gândeam că parcă e un strigăt de împerechere – sirena încerca să mă seducă. Sau poate doar le atrăgea atenţia celorlalţi să se dea la o parte. Când au ajuns medicii, l-am auzit pe unul dintre ei spunând să mă imobilizeze. M-au întors cu faţa în jos şi au început să-mi taie hainele, căutând răni. Eu ba îmi pierdeam cunoştinţa, ba mi-o recăpătăm, iar obiectele din faţa mea ba piereau în ceaţă, ba se materializau sub ochii mei, lucru ce mă surprindea peste măsură. Mi-a fost pusă rapid o proteză pentru gât. Îmi amintesc că mi-au imobilizat capul,

ceea ce m-a băgat în sperieţi. Cineva îmi tot spunea „Rămâi trează, rămâi cu mine”.

Îl auzeam pe un tip vorbind la telefon cu asistenta de la triaj. Spunea că am cam douăzeci şi-un pic de ani şi vreo 65 de kilograme. Îmi venea să-i spun că nu-i treaba lui câte kile am eu, dar faza cu „douăzeci şi-un pic” m-a făcut să mă simt mai bine, aşa că am stat cuminte, în timp ce tipul îmi punea întrebări, probabil ca să mă ţină trează.

— Cum se numea primul tău animal? De când mergi cu bicicleta?

Îmi aminteam că primul meu animăluţ fusese un iepuraş botezat Tropăilă. Am dat să-i spun, dar m-a luat iar cu ameţeală, aşa că am închis ochii. L-am auzit pe tipul de la telefon spunând „vehicul cu motor *versus* bicicletă” şi mi-amintesc clar că mi-am zis că asta nu era o luptă dreaptă.

De îndată ce am ajuns la Urgenţe, o ditamai armata de oameni a început să mă întrebe alte chestii, întrebări ameţitoare – nu din cauza întrebărilor în sine, care erau de rutină, ci din pricina vitezei cu care le puneau. Cum mă cheamă? câţi ani am? Cine e cea mai apropiată rudă? Dar toate aceste întrebări cuplate cu durerea de cap şi cu neoanele care-mi băteau în ochi mă oboseau teribil şi n-am mai rezistat. Aşa că mi-am închis ochii – deşi, îmi amintesc de o lacrimă solitară şi grea care a reuşit să îşi facă loc şi să se rostogolească pe obrazul meu.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este o lumină. Zăceam liniştită, cu ochii închişi să nu intre lumina şi concentrată la o voce bărbătească, încercând să desluşesc cuvintele. Nu deschisesem ochii încă, dar auzeam pe cineva vorbind.

— Totul pare în regulă, până acum, pupilele normale, tomografia arată o fractură minusculă a craniului. Vreau să fac şi o radiografie şi poate şi o electroencefalogramă să vedem dacă are leziuni pe creier. Va rămâne aici cel puţin peste noapte pentru nişte analize.

— Mulţumim, domnule doctor, a spus vocea maică-mii, neobişnuit de tremurată.

Şi apoi am auzit şi restul. Samantha a fost prima.

— Nu-mi vine să cred că a căzut de pe bicicletă. Parcă ar fi în clasa a cincea.

Walter mi-a luat apărarea:

— Sam, scumpo, a avut un accident cu o maşină.

— Mă întreb dacă nu s-ar putea să-şi aranjeze un pic şi nasul dacă tot e aici, a zis Sam plină de speranţă. Are nările ca nişte pâlnii.

— Nasul ei e în regulă, a asigurat-o tatăl meu vitreg.

Dar Samantha a luat-o de la capăt:

— Sau să-şi mărească sânii. Poate şi o lipo?

Am deschis ochii şi am clipit de câteva ori, nevenindu-mi a-mi crede urechilor.

— Ei, a zis mama, dacă eu aş fi nevoită să zac într-un pat de spital, nu m-ar deranja câteva retuşuri pe ici, pe colo. Dar Jordan se simte bine aşa cum este.

Şi nici acum nimeni nu şi-a dat seama că deschisesem ochii! Nu îmi dădeau nici cea mai mică atenţie. Erau prea ocupaţi să-mi planifice operaţii estetice. N-am cine ştie ce experienţă în trezitul prin spitale după o traumă destul de serioasă, dar îmi dădeam foarte bine seama că nu aşa trebuia să fie. Într-un târziu, mama şi-a întors privirea spre mine şi a observat că sunt trează.

— Jordan, Dumnezeule mare! Mulţumesc, Doamne! Ne-am făcut atâtea griji!

M-am uitat prin ea. Nu-şi făcuseră nicio grijă! Mă disecau ca pe un cobai.

— Jordan? Bună! Şi-a pierdut nişte celule nervoase cât a stat aşa?

Asta venea de la soră-mea cea plină de compasiune.

Voiam să tacă odată, dar făcusem deja greşeala de a deschide ochii. Îmi aminteam de ultima discuţie cu Todd… cum îmi spusese să-i cer socoteală lui Dirk… şi cum îi zisesem eu că vreau să se termine totul… şi cum îmi replicase el că lucrurile nu se termină aşa cu una, cu două – trebuia ca eu să le pun punct.

— Jordan… eşti bine?

Asta era maică-mea. Părea îngrijorată, dar când s-a

aplecat spre mine aş fi putut să jur că s-a holbat dezaprobator la un coş de pe fruntea mea. Chiar şi acum! Doamne, ce-aş fi vrut să am o mamă care să mă consoleze… dar nu-i cazul cu maică-mea. Nu m-ar fi deranjat să scap o vreme de mama asta şi să angajez pe altcineva care să-i ţină locul cât a mea se ducea la şcoală să mai înveţe câte ceva despre cum să iubească.

Tot ce ştiam e că nu voiam să ascult toate meschinăriile şi egocentrismele acestor oameni. Nu mai voiam să fiu rudă cu ele. Nu mai voiam să îi cunosc. Toţi oamenii ăştia din jurul meu şi nicio amintire frumoasă cu ei. În timp ce îmi plimbam privirile prin încăpere mi se părea că o pâclă ciudată, albăstruie, îi făcea pe toţi să pară reci şi mici şi mi-am dorit să mă fi trezit în altă parte.

Sau altcineva.

— Jordan? a zis mama din nou.

Şi apoi mi-a picat fisa. Puteam să fac în aşa fel încât să se termine totul. Puteam să fac în viaţa reală ceea ce nu reuşisem în psihodrama lui Cat.

Urma să mă angajez în spectacolul vieţii mele. Aveam nevoie de un nou început. Mai mult decât orice pe lume. Am clipit de câteva ori şi mi-am ridicat privirea spre mama.

— Bună! am zis pe un ton confuz şi inocent în acelaşi timp. Te cunosc de undeva?

Mama a ezitat ca şi cum nu ar fi înţeles ceea ce întrebasem.

— Jordan? Scumpo, te-ai trezit.

Am privit-o.

— Aşa e, am zis. Dar cine eşti tu?

În spate, Sam a încetat să îşi mai aranjeze părul şi s-a întors încet să mă privească.

— Ce-a spus?

M-am uitat când la mama, când la Sam şi la tata. M-am oprit la Walter.

— Eu… Cu gura deschisă, am privit îngrijorată. Ce caut aici?

— Poate dacă o luăm la palme, îşi revine, a zis Sam,

apropiindu-se gata de atac.

Walter a ridicat mâna.

— Stai un pic, a mârâit. Nimeni nu face nimic până nu mă întorc. Mă duc după un doctor.

Toţi au rămas perplecşi. Şi eu la fel, teribil de dezorientată.

După ce am mimat neştiinţa totală în legătură cu toţi cei din cameră, cu tot ce s-a întâmplat la serviciu, acasă şi în legătură cu toate lucrurile de pe lumea asta, a apărut şi doctorul.

— Jordan? a întrebat.

Mi-am lăsat ochii să umble prin încăpere, lăsând să se înţeleagă că nu ştiu că vorbeşte cu mine, ci poate cu mama sau cu soră-mea sau cu asistenta care se uita la mine întrebător. Doctorul a inspirat adânc şi m-a măsurat din cap până-n picioare. Cum nu avea niciun motiv să creadă că mă prefac, iar o rană destul de serioasă la cap putea susţine această posibilitate, a explicat familiei că amnezia mea poate fi o reacţie temporară datorată traumei.

Nu îmi venea să cred. Căzuseră în plasă.

Ultima dată când încercasem să joc teatru aveam şapte ani şi mi se dăduse rolul unui copac într-o piesă la şcoală. Nu aveam nicio replică, dar toată lumea a spus că fusesem foarte convingătoare. Acum, după atâţia ani, se dovedise că aveam acest talent ascuns de a juca rolul inocentei perfecte. Cine şi-ar fi putut da seama? Tot ce trebuia să fac era să mă port ca şi cum nu aş fi ştiut cine sunt eu sau cine sunt cei din jurul meu şi eram liberă. Floare la ureche. De ce nu s-a gândit nimeni înainte? Sau poate că se gândiseră. Dacă toţi cei care sufereau de amnezie se prefăceau luându-şi o binemeritată pauză de la viaţa lor?

Familia mea părea îngrijorată, dar, la urma urmei, şi ei ar fi putut să se prefacă. Poate că toată familia avea talentul ăsta şi nimeni nu era conştient de el. Doctorul le-a explicat că o să consulte şi un specialist. Taică-meu se încrunta pe măsură ce asculta, iar maică-mea s-a apropiat

şi a început să-l mângâie pe frunte. Era poliţistul de riduri: dacă cineva se încrunta în prezenţa ei, îl oprea imediat. Avea chiar şi nişte triunghiuleţe lipicioase din hârtie numite „încruntaţii" pe care le pui între sprâncene şi care te împiedică să te încrunţi. Mă mir că nu le cară după ea să le lipească tuturor celor care-i ies în cale.

Samantha s-a apropiat de marginea patului şi m-a cercetat cu privirea. Ceea ce-am făcut şi eu.

— Chiar nu-ţi aminteşti nimic? m-a întrebat.

— Îmi amintesc că am un pat, dar nu prea ştiu unde, i-am spus scuzându-mă.

— Sunt sora ta, a rostit Sam rar, un pic cadenţat, de parcă aş fi fost o idioată.

M-am uitat la ea, apoi la mama.

— Îmi place de ea, i-am spus mamei, zâmbind. Pare drăguţă!

— Of, Doamne, a spus tata panicat. Chiar şi-a pierdut memoria.

Chiar atunci a venit în fugă şi cu răsuflarea tăiată Todd. Părea din cale-afară de speriat şi se uita când la doctor, când la familia mea, când la mine – ca până la urmă să rămână cu privirile aţintite asupra mea. Am văzut groaza din ochii lui, şi deşi capul mă durea ca dracu' şi camera se învârtea cu mine, mă simţeam bine pentru prima dată de când mă trezisem. Până acum ştiam că era singurul care trecuse pragul încăperii şi pentru care băgăm mâna în foc că îi pasă de mine.

— Jordy? Eşti bine? a zis el.

Voiam să-i răspund, dar în acelaşi timp nu voiam să mă dau de gol. Aşa că m-am uitat în jur cu o expresie goală şi căutând explicaţii de la doctor.

— S-ar putea să nu îşi amintească de tine, i-a spus acesta lui Todd, în timp ce mă cerceta cu atenţie. Apoi s-a uitat la mama şi la Walter. S-ar putea ca asta să fie un pic cam deranjant pentru ea, oamenii ăştia care îi sunt complet străini. Mă gândesc…

— Nu, i-a spus mama, e OK. Putem să limităm vizitele, dar pe el îl ştie dintotdeauna. S-ar putea chiar să

îşi amintească de Todd. Scumpo?

— Şi tu faci parte din familie? am zis eu plină de speranţă.

— E amnezică, i-a spus mama lui Todd.

Todd s-a apropiat cu grijă şi mi-a aranjat o şuviţă de păr care-mi cădea în ochi.

— Ei, a zis el cu bine-cunoscutu-i zâmbet prostuţ. Ne-am căsătorit când aveam şapte ani. Cred că tehnic fac parte din familie.

— Trebuie să vă repet că mi-e foame? a intervenit Sam.

Walter a părut derutat şi i-a şoptit ceva la ureche.

— Mă bucur că eşti aici Todd, i-a spus mama şi Walter i-a şoptit ceva şi ei.

— Jordan…

Mi-a văzut întrebările din privire.

— Jordan, mi-a zis ea cu o mână pe braţul meu. Îţi aminteşti? Jordan crezi că o să fii OK dacă dispărem un minuţel să ne ducem până la cafenea? Un minuţel?

— Nu mă mişc de-aici, i-am spus.

— El e Todd şi va avea grijă de tine. Poţi să ai încredere în Todd. Aţi copilărit împreună, scumpo.

Doctorul, pe picior de plecare, le-a dat câteva indicaţii mamei şi lui Walter. Apoi toţi patru – doctorul, mama, Walter şi Sam – au ieşit pe rând din rezerva mea, privind înapoi la curiozitatea de mine.

Todd era acolo, aşa că ei considerau că pot să plece liniştiţi. Îşi făcuseră norma, schimbul doi venise şi aveau şi ei nevoie de-o gustare. M-am uitat la uşă ca să mă asigur că plecaseră.

Todd era înmărmurit, stătea chiar în uşă, destul de speriat.

— Pot să ne vadă? i-am şoptit eu.

— Nu, a spus Todd curios.

— Şi nu sunt nici camere de supraveghere? am întrebat. Ne-am uitat dintr-un colţ în altul.

Am bătut bine salteaua cu câtă forţă am putut eu, zgâlţâind perfuziile, pentru a-l face să se apropie.

— Ascultă-mă, sunt bine, Todd. Sunt eu. Nu sunt amnezică.

— Ce?

— Şşşttt! Uite ce e, am nevoie s-o iau de la capăt. Viaţa mea e de căcat.

— Ce? a spus el din nou mai tare, nu neapărat ca să repet ce spusesem, ci mai mult ca să mă explic.

— Vrei să vorbeşti mai încet? Cu ochii la uşă, am început să îl lămuresc: Nu mai suport. Viaţa mea e un dezastru şi mi-a ajuns. Deci, începând de astăzi, mă reinventez. Dar nu ai voie să spui nimic nimănui. Nici părinţilor tăi, nici alor mei – şi mai ales lui Cat. Nici animăluţului tău, nici unui străin, n-o scrie nicăieri, nici măcar n-o gândi. Uită chiar că ţi-am spus.

Prefă-te că şi tu ai amnezie! Cel puţin în ceea ce priveşte conversaţia asta.

M-a privit cu neîncredere.

— Te rog, fa asta pentru mine. Ştii bine că numai în tine am încredere.

— Eşti nebună!

— Ba nu, n-o iei razna de la o lovitură la cap. Să ştii că rămân la varianta cu amnezia.

— Să mori de râs, nu alta, a zis el dându-şi ochii peste cap dezaprobator.

— Mă ajuţi? l-am întrebat.

— În niciun caz.

— Te rog, l-am implorat.

— Nu, Jordan, asta nu-i o glumă, a sărit el.

— Zău? Asta e viaţa mea, m-am apărat.

— E vorba de doctori şi de familia ta… şi atâţia alţi oameni.

— Şi unde sunt oamenii ăştia de care tot vorbeşti? Familia mea iubitoare tocmai te-a pus să o supraveghezi pe Jordy, la mai puţin de cinci minute după ce li s-a spus că fiica lor a suferit o leziune la cap atât de gravă, încât nu îşi mai aminteşte cine e. „Scumpica Judy Patootie, hai să mergem să ne luăm ceva de mâncare şi să discutăm despre operaţia estetică a lui Jordy, acum că şi-a revenit şi ne

poate auzi”. Ah, şi sunt sigură că drăguţul meu iubit s-ar putea să treacă pe-aici mai târziu. Poate o va aduce şi pe slăbănoaga şi totuşi ţâţoasa lui prietenă de la Alices Tea Cup.

Todd a început să se cam îngălbenească şi am crezut că va trebui să rog o asistentă să îi pregătească şi lui un pat într-un salon vecin.

— Ascultă, ştiu ce implică asta, Todd. Şi îmi pare rău că irosesc şi timpul doctorilor – pe bune. Dar nu mă prefac de tot. Sunt rănită. Am fractură craniană. Asta e grav. Am şi o durere de cap şi faptul că nu vrei să mă ajuţi complică şi mai tare lucrurile, am continuat, simţind că începe să bată în retragere.

Am renunţat la tonul ameninţător şi mi-am mai îndulcit abordarea:

— Am nevoie de asta. Nu-mi mai suport viaţa. Indiferent cât mă doare totul acum, schimb oricând trauma craniană pe toată trauma vieţii mele. Am nevoie de timp, Todd, ca să pot rezolva lucrurile. Fă-mi pe plac! Te rog! Am nevoie de o pauză!

— Ia-ţi o vacanţă!

— Nu-mi permit o vacanţă! Te rog, Todd! l-am privit rugător ca un căţeluş plouat de sub genele mele dese. Chiar am bătut din gene, lucru ce l-a făcut să pufnească în râs.

— Numai pentru că te iubesc atât de mult.

— Yes! am zis, pocnind în saltea. Mersi! Mersi! Super. Acum am nevoie să-mi faci un serviciu. Află tot ce se poate afla despre amnezie. Uită-te pe Internet sau întreabă pe aici. Totul trebuie să pară cât mai real.

— Şi mie ce îmi iese la faza asta?

— Sunt soţia ta, ai uitat? „La bine şi la greu?” Ţii minte când m-am îmbătat în anul doi şi-am făcut prostii? Aia era la bine. Ei, asta e la greu.

Şi-a dat ochii peste cap, s-a trântit pe scaunul de la capul meu şi mi-a smuls telecomanda din mână. Todd era singura persoană pe care o cunoşteam şi pe care puteam să contez fără jenă.

— Cred că ne vom uita toată ziua la televizor, a spus.

— Va fi ca-n facultate!

— Îmi dai mie jeleul tău? a întrebat, băgând deja nasul în el.

— Ia-l.

— Super.

— Vezi, deja încep să te răsplătesc.

— Sigur. A făcut o pauză, luptându-se cu capacul jeleului, până când a reuşit să îl scoată şi a rămas cu ochii la cutie de parcă s-ar fi uitat prin ea.

— Ce e?

— Jeleul e un început, dar mă întrebam dacă asistentele s-ar supăra dacă ne-am îmbăta şi am face prostii.

În timp ce Todd băga jeleu în el, mi-am amintit de ce era el cel mai bun prieten al meu. Aveam dintr-odată sentimentul că totul va fi bine.

10. Mercur şi amnezia în retrograd

Samantha şi-a făcut apariţia la căpătâiul meu dis-de-dimineaţă, cercetându-mă cu atenţie şi rotindu-şi capul dintr-o parte în alta ca Sneevil Knevil. Am fost surprinsă să o văd, mai ales că părea că venise din proprie iniţiativă, dar maică-mea a apărut şi ea în câteva minute cu un ditamai aranjamentul floral în braţe.

— Eu sunt, a zis mama din spatele crizantemelor şi al crinilor imperiali. Nu-i aşa că sunt superbe?

— Da, am spus în timp ce ea le aşeza pe măsuţa de lângă pat.

M-am întins după cartea de vizită bine pitită între vălul miresei şi o rămurică. Am citit mesajul cu voce tare:

— Lui Judith. Fii tare. Familia Rosen.

Am ridicat privirea spre mama şi m-am întrebat cu glas tare:

— Judith? Uau, cred că am o mare problemă. Puteam să jur că voi m-aţi strigat ieri Jordan.

— Îmi pare rău, dragă, a zis ea, răbufnind ciudat. Asta nu trebuia să fie acolo, a zis şi mi-a smuls cartea de vizită, îndesând-o în geanta ei. Astea au fost trimise acasă.

Eu sunt Judith. Ţi le-am adus ca să mai înveselim puţin camera. Erau pentru toată familia. Inclusiv tu. Şi, da, numele tău este Jordan.

— Crezi că te-ar ajuta dacă ţi-aş arăta nişte poze? a întrebat Sam. Poate îţi aminteşti ceva?

— Nu ştiu… Ce fel de poze? am spus, cu un glas ce trăda o mică doză de panică.

— Nimic incriminator, a zis Sam scormonind prin rucsăcelul Prada, de unde a scos un ipod nou-nouţ, cu siguranţă cumpărat de maică-mea ieri, ca s-o consoleze pe fiica ei… singura fără fractură craniană şi amnezie. A început să afişeze fotografiile şi să mi le arate.

— Îţi aminteşti de asta? Eram la şcoala de vară. Eu eram cea mai populară fată, iar tu n-ai reuşit să îţi faci prea mulţi prieteni. Şi te lăsam să umbli cu prietenii mei.

— Nu, nu îmi amintesc, i-am spus. Asta sunt eu?… Uau… şi ce e chestia aia mică şi îndesată de lângă mine?

— Mică şi îndesată? s-a ofuscat ea. Nu eram mică şi îndesată. Tricoul era XXL. Şi cădea nostim pe mine. Şi cu asta a înşfăcat Ipod-ul şi a trecut la altă poză.

— Ce zici de asta? Era balul tău şi tu aveai intoxicaţie de la oţetar. Of, Doamne, arătai dezastruos! Şi nu prea ştiai ce să faci! Dar partenerul tău nici măcar n-a mai venit, aşa că n-a mai contat. Mai ştii? Asta eşti tu în rochie, aşteptându-l. Trebuie să îţi aminteşti!

Am dat din cap şi am schiţat un zâmbet. Ce frumos din partea ei să mă ajute să-mi amintesc cu ajutorul celor mai traumatizante evenimente din trecutul meu jenant. Apoi a deschis o nouă poză, a privit-o şi imediat a încercat să sară la următoarea.

— Cu ce e aia? am îndrăznit eu.

— Asta nu te va stimula în niciun fel, a spus ea.

Dar eu am bănuit exact despre care poză vorbeşte, dacă nu voia să o văd.

Apoi l-am văzut pe Dirk. Stătea în pragul uşii, privindu-mă, aşteptând probabil reacţia mea la vederea lui. I-am oferit o jumătate de zâmbet şi mi-am ridicat o idee sprâncenele. A intrat.

— Bună, a zis, apoi a pupat-o pe mama pe obraz şi s-a aplecat peste patul meu. Îţi aminteşti de mine? a întrebat.

Am încercat să arăt că mă forţam să îmi amintesc cine e. Chiar mi-am încruntat sprâncenele, lucru cu care mama nu ar fi fost de acord.

— Nu, i-am spus dulceagă… inocentă… disponibilă. Scuze, nu.

— Am fost iubitul tău. Eram împreună de aproape doi ani.

— Îhm, am spus şi apoi mi-am dat seama că folosise timpul trecut. Poate că mă văzuse la Alice's Tea Cup. Ai zis că ai fost iubitul meu. Un zâmbet naiv. Ne-am despărţit?

— Nu, a sărit el cu viteza luminii. Vreau să spun… că erai nebună după mine.

— Nebună? Şi tu erai nebun după mine? i-am spus, cu vocea crescândă plină de o speranţă copilărească.

— Ei, mda, a zis. Da, da, sigur.

Bâzzzz. Răspunsul corect ar fi fost: „Nu, te-am tratat ca pe un căcat şi te-am înşelat", dar mersi pentru participare.

— Uau, îmi pare rău, nu-mi amintesc de tine. Sunt sigură că o să-mi amintesc.

Părea confuz şi destul de zdruncinat. Cred că se gândea că, în ciuda traumei suferite din cauza loviturii la cap şi a pierderii memoriei, ar fi trebuit să îmi amintesc de el. Vreau să spun – el era Dirk-Pumnalul, până la urmă.

— Ei, o să te iau la mine după ce o să ieşi de aici şi sunt sigur că îţi vei aminti. Am petrecut momente frumoase acolo.

Şi în acest moment dificil, cu Sam cântărind semnificaţia cuvintelor „momente frumoase", am văzut oportunitatea şi am întins o mână să iau iPod-ul şi să văd fotografia pe care încercase să o ascundă. Bingo. Am privit-o îndelung şi bine şi am pufnit în râs înainte ca ea să-şi dea seama ce făcusem.

Iat-o îmbrăţişându-l şi pupăcindu-l pe Bo Caldwell, prietenul meu de atunci, pe care iubita mea soră a încercat să mi-l fure şi a reuşit. Relaţia lor a durat două săptămâni,

timp în care ea l-a făcut să mă trădeze şi încă patru zile după ce am aflat. Noutatea dispăruse. S-a lepădat de Bo – dându-şi seama, probabil, că, dacă mă alesese pe mine, nu era cine ştie ce partidă –, aşa că s-a orientat spre prietenul alteia care era măcar mai apropiat ca vârstă. Ţinea la poza aia ca la un trofeu. Reprezenta prima dovadă tangibilă a răutăcioaselor ei victorii. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi savurat doar victoria şi aş fi distrus fotografia deloc flatantă – avea părul strâns într-un elastic care însă nu putea să ascundă nefericitele şuviţe pe care şi le făcuse acasă cu o săptămână înainte. Chestia asta chiar devenise o legendă în cartier. Cred că e de ajuns să vă spun că nu semănau cu nişte şuviţe, ci mai degrabă cu dungile unei zebre, care ţinteau spre blond, dar erau, de fapt, portocalii. Se smiorcăise două zile şi îl rugase pe stilistul mamei să repare dezastrul, dar, până şi el se dăduse bătut. Lookul ei era completat şi de un aparat dentar despre care spunea că îi nenorocise doi ani din viaţă. Ce mai – abominabil.

— Pari atât de îndrăgostită. E prietenul tău? am întrebat-o drăgălaş.

— Hmm… a bălmăjit ea.

Dirk a tras o ocheadă la fotografie până s-apuce ea s-o recupereze şi a început să râdă cu gura până la urechi de părul ei. I-am privit pe amândoi, doi infideli incorigibili, întrebându-mă „Asta e viaţa mea? Ăştia sunt oamenii de care m-am înconjurat? Asta e dragostea frăţească? Şi, apropo, Dirk, te-am văzut cu scobitoarea aia cu ţâţe ieri şi ştiu că mă înşeli şi dacă nu aş simula amnezia ţi-aş spune vreo două chestii să mă ţii minte!” Dar m-am abţinut de la orice comentarii. Trebuia. Era nostim fie şi numai să-l văd ce ofuscat e că simpla lui prezenţă de bărbat fatal nu-mi trezeşte amintiri.

Samantha şi mama m-au lăsat singură cu Dirk să ne „recunoaştem”. Ceea ce nu am înţeles eu este de ce a venit. Oare să se fi simţit măcar un pic vinovat?

— Deci nu îţi aminteşti absolut nimic din ceea ce s-a întâmplat imediat înainte de accident? m-a întrebat,

privindu-mă cu atenţie.

Aha, deci mă văzuse la Alice’s, atunci.

— Nu îmi amintesc nimic – punct.

— Uau… asta e… Sincer, îmi pare rău să aud asta, a spus neutralizând astfel toate detectoarele de minciuni gogonate de peste tot.

Apoi a stat cu mine patru minute mari şi late înainte de a spune că trebuia „s-o şteargă”, dar că o să mai vină să vadă cum îmi merge.

Todd era acasă documentându-se despre amnezie, astfel încât să ştiu „ce” şi „ce nu” trebuia să îmi amintesc. M-a sunat în rezervă la timp. Practic, reuşisem să memorez meniul spitalului şi eram pe drumul dezastruos de a mă lăsa atrasă de *All my children*.

Au o grămadă de mâncăruri inutile într-un spital, mai multe decât ţi-ai putea imagina, şi te păcălesc că ai de unde alege, oferindu-ţi chiar un meniu. Seamănă mai degrabă cu un examen de la şcoală – dacă îl pici, ţi-ai distrus viitorul. O foaie pe care să încercuieşti cu creionul varianta aleasă. Pe bune. Priveşti şi păleşti. Câteodată eşti luat prin surprindere de ceea ce îţi aduc, fie pentru că ai uitat ce ai ales, fie pentru că îţi aduc ceva ce nici măcar nu seamănă cu ceea ce credeai tu ci ai comandat – asta dacă măcar aduce cu un fel de mâncare.

— Au fost odată doi răi care s-au născut în aceeaşi zi, a zis Todd şi brusc mi-am dat seama că va urma un banc.

Todd era cunoscut pentru bancurile lui prosteşti pe care le puteau asculta şi „copiii sub 12 ani, fără acordul părinţilor”.

— Iu-huu… i-am răspuns.

— Primul rău a crescut într-un an cât alţii-n zece, celălalt, a rămas subdezvoltat. Bineînţeles că a devenit cunoscut ca fiind răul cel mai mic.

— Foarte drăguţ.

— OK, a spus. Deci, vestea bună e că nu sunt chestii bătute-n cuie. Se pare că amnezicii nu doar îşi uită amintirile, dar nu au nici cea mai vagă idee despre cum se comportau înainte. Câteodată o altă faţă a personalităţii

lor se naşte în timp ce amintirile mor.

Avea vocea de universitar cu doctorat – era chiar drăguţ. Uimitor ce poţi găsi pe Internet.

— Să înţeleg că un timid, un tip care trebuie mereu împins de la spate poate deveni dintr-odată agresiv şi tupeist?

— Da, dacă timida cu pricina era tupeistă în subconştient, a zis el şi i-am văzut zâmbetul complice pe faţă.

Sunt oameni pe lumea asta pe care te poţi baza. Îţi vor fi alături oricând, prin ploaie sau frig. Dacă memoria nu mă înşală – şi în ciuda prezentului sau a aparenţelor, a mea în general nu mă lasă –, actorul de comedie Dave Attell a fost cel care a spus „Un prieten te va ajuta să muţi mobila. Cel mai bun prieten te va ajuta să muţi… un cadavru”. Ce dreptate a avut.

Asta era Todd. Şi, culmea, chiar atunci mă ajuta să mut un cadavru. Al meu. Al vechiului meu eu. Aici zace corpul lui Jordan-Mototoala, odihneascăse în pace. A trăit o viaţă mediocră, a fost iubită de puţini şi cei ce i-au supravieţuit sunt o mamă materialistă, un tată bine intenţionat, dar complet neajutorat, şi soră-sa cea răsfăţată şi obraznică. În loc de flori vă rugăm să trimiteţi donaţii la Fondul Jordan Varianta îmbunătăţită. Vă va cere tone de bani pentru a-şi înnoi garderoba, pentru a lua masa în cele mai şic restaurante şi a face un curs într-un domeniu interesant, dar necunoscut ei.

— Sunt o sumedenie de chestii pe Internet, a continuat el. Apropo, ştiai că exista o formă numită amnezia Korsakoff? Oamenii pot să se procopsească cu ea din cauza excesului de alcool.

— Şi?

— Ziceam şi eu. Cred că am suferit de ea la facultate şi nici măcar n-am ştiut. Am fost nedreptăţit…

— În fine… am reluat eu.

— OK. Există un site care se ocupă numai de tratamentul amneziei. Dar n-am reuşit să intru pe el. Am nevoie de un username şi o parolă şi asta costă 99 de

dolari.

— Genial, am spus. Probabil că speră că amărâţii de amnezici o să tot uite că s-au înscris şi aşa vor continua să plătească cei 99 de verzişori.

— Dar ceea ce am aflat e că sunt două modalităţi de a-ţi recăpăta memoria, a explicat el. Recunoaşterea şi aducerea aminte. Recunoaşterea implică un proces de comparare a informaţiilor cu memoria. Prin recunoaştere, o experienţă stimulează memoria. Pentru că seamănă cumva cu memoria şi ajută la stimularea ei.

— Mă simt de parcă eu sunt cea care a suferit de asta în facultate, Todd.

— Crezi că inventez? Nu mă mai întrerupe şi ascultă. Aducerea aminte implică o căutare în memorie şi apoi procesul de comparare îndată ce s-a găsit ceva. Îţi aminteşti prin concentrarea atenţiei asupra memoriei.

— OK... Deci recunoaşterea seamănă cumva cu sentimentul de familiaritate?

— Exact. Cum ar fi recunoaşterea cuiva pe care îl cunoşti.

— Deci e posibil să îţi aduci aminte fără să recunoşti? l-am întrebat.

— Corect. Dar dacă vorbim de o recunoaştere fără aducere aminte, atunci vorbim de mine în ziua testelor. Eram bine atâta timp cât mă uitam la pagina de răspunsuri.

— Şi aş putea să nu îmi recunosc mama…

— Da, dar ai putea să îţi aminteşti de Angelina Jolie ca fiind cineva faimos, a spus el.

— Şi apoi să o recunosc pe domnişoara Jolie când vine să mă viziteze?

— Da. Şi când voi o să începeţi să vă giugiuliţi…

— Ne referim acum la falsa mea amnezie, sau la fanteziile tale ciudate?

— Nu putem să le facem pe amândouă? a implorat el. Ia să mai vedem ce mai e. OK, asta e genială… Există o diferenţă mare între ceea ce specialistul ăsta a definit ca memorie subconştientă şi memorie procesată. Ca diferenţa

dintre emoţie şi faptele în sine… imagini… numere… paşi.

— Deci aş putea şti în continuare cum să merg pe bicicletă, dar nu mi-aş mai aminti de o proastă investiţie emoţională cum e Dirk.

— Exact, a spus Todd. Să mai vedem… să mai vedem. O! Nu-mi mai amintesc alte informaţii, dar am găsit nişte chestii foarte bune în cercetarea asta. Mă refer la tratamentele naturiste…

— Nu trebuie să cauţi cum să mă tratezi, i-am şoptit, trebuie să cauţi chestii care să mă ajute să mă port aşa.

— Ştiu. Dar sunt o grămadă de lucruri interesante. Bacopa Booti cică e un foarte bun remediu naturist.

— Bacopa Booti? am întrebat.

— Bacopa Booty? a repetat vocea inconfundabilă a lui Cat. Ca în Veggie Booty? Sau Pirate Booty? Mor după chestiile astea.

Am privit-o în timp ce ea se apropia încet de patul meu cu un zâmbet trist scăldat de îngrijorare. Mă simţeam oribil. Ca atunci când îţi înşeli cel mai bun prieten. Chiar… asta făceam.

— Nu, n-am apăsat butonul de apel, dar mulţumesc de telefon, i-am spus lui Todd şi am închis.

Acum trebuia să mimez în faţa lui Cat. Iată pe cineva care înţelegea pe deplin derapajul mintal. Care trăia din asta. Şi care mă cunoştea foarte bine. Nu putea fi uşor, dar nu aveam de ales: m-am prefăcut că nu o recunosc. Asta era chestia cea mai neplăcută din toată treaba şi devenea deja un obicei. Ştiam totuşi că trebuia să trec peste disconfortul iniţial pentru a-mi putea repara viaţa şi pentru a mă putea reinventa.

— Bună, a zis ea, cu o faţă gen vai-sărăcuţa-de-tine pe care chiar nu o meritam. Cum te simţi?

Nu trebuia să o cunosc. Trebuia să mă gândesc la mine. Nu recunoaşte persoana asta.

— Bună, i-am zis şi m-am uitat la ea cu ochi goi.

— Mă recunoşti?

— Scuze, i-am spus dând din umeri în semn de „îmi pare rău”.

— Sunt Cat, a zis ea cu un zâmbet încrezător. Eram cele mai bune prietene. De mici. Eu, tu şi Todd. Eram cei trei muşchetari.

— L-am cunoscut pe Todd, am spus. A fost aici. E drăguţ.

— Cum te simţi? Te doare?

— Sunt OK, cred. Mă doare capul, am spus înclinându-mi capul şi arătându-i mai exact zona. Îmi pare rău că nu-mi amintesc de tine, am adăugat cu regret în glas.

— Nu-i nimic, a zis ea. O să-ţi aminteşti. Te voi ajuta eu.

Apoi s-a aşezat pe un scaun lângă patul meu. Nu prea aveam ce să ne spunem din moment ce eram două străine, dar ea nu părea dornică să plece, aşa că am rămas într-o tăcere stânjenitoare pentru câteva minute.

Apoi s-a întâmplat ceva teribil. *All My Children* a început la TV şi, simţind că era o portiţă de scăpare din ciudăţenia de a sta alături de cel mai bun prieten care nu te cunoaşte, Cat a început să mă pună la curent. Cu toate.

— Te uiţi la asta?

— Nu neapărat, am spus şi mi-am luat privirea indiferentă. Mi-e destul de greu să-l urmăresc.

— Ei, dacă vrei să înţelegi ceva… şi a început o călătorie epică prin multele sezoane ale serialului, fiecare aberantă răsturnare de situaţie necesitând o altă reactualizare a altor zece pentru a o putea înţelege, fiecare descoperire neaşteptată a fiecărui nou personaj aducându-mă mai aproape de anestezia generală.

Şi cel mai nasol era că ştiam toate lucrurile astea. Îmi aminteam fiecare căsătorie, naştere, scandal, aventură, divorţ, înşelăciune, deces, stai – nu e moartă pe bune! Şi mă plictiseşte nu numai ruşinea de a te devota unei cauze atât de lipsite de sens, cât, mai ales, plictiselii de a retrăi fiecare clipă din ea. La un moment dat, am început să cred că urma să împletească istoria captivantă şi cu pauzele publicitare care încadrau povestea. Dar am zâmbit şi mi-am amintit, de asta o iubeam pe fata asta.

Măcar dacă aş fi putut ajunge la piciorul scaunului ei. Ca să-l smulg şi să-i trag una cu el.

— Bună! aproape am ţipat, când, în sfârşit, a apărut mama. Ea e… Ea e…

— Ştiu cine e, Jordan, a spus mama. Cat, ce drăguţ din partea ta că ai venit să-i ţii companie.

— Cat, am zis, privindu-mi intens vorbăreaţa prietenă în timp ce îşi lua la revedere şi îşi înghiţea lacrimile. Cat. Cat. Am arătat spre ea şi le-am dat de înţeles că făceam un efort mental. Asta era Cat. Mulţumesc că ai venit să mă vezi, i-am spus. M-am luptat din greu să nu o întreb de copilul pe care îl purta în pântec, de soţul ei, de apartament… dar mi-am amintit ceva: nu trebuia să îmi amintesc nimic.

Dar mi-am amintit de legenda unui instrument medieval francez de tortură, La Oubliette. Prizonierii erau băgaţi în gropi strâmte şi uitaţi acolo. Amnezia totală trebuie să fie la fel, m-am gândit eu. Dar invers. Agonia luptei de a-ţi aminti… unde dracu' am săpat groapa aia?

— Jordan are o mică contuzie, a spus neurologul în timp ce parcurgea rezultatele testelor.

Evrica! O contuzie ar fi accesoriul perfect pentru amnezia mea. Pierderea memoriei evenimentelor petrecute înainte de accident se numeşte amnezie retrogradă.

M-am prefăcut că nu îi acord foarte mare atenţie, uitându-mă prin cameră şi jucându-mă cu părul.

— Asta are şi ea? a întrebat mama.

— Noi aşa credem. Contuzia ei este cel mai probabil cauza acestui tip de pierdere a memoriei. Probabil că va resimţi şi alte simptome ale contuziei – oboseală, ameţeală, dureri de cap şi dificultăţi de concentrare a atenţiei. Chiar şi atunci când avem de-a face cu cele mai uşoare contuzii, există anumite grade de pierdere a memoriei.

— Asta i se putea întâmpla numai lui Jordan, a spus Samantha. Avea o viaţă atât de jalnică, cine nu ar fi vrut să o uite?

A spus această ultimă frază privindu-mă cercetătoare ca să vadă dacă nu cumva pun ceva la cale. Inima a

început să-mi bată cu putere, dar, în loc să mă pierd cu firea, am început să îmi umezesc buzele prefăcându-mă că am gura uscată, pentru a-i neutraliza prezenţa diavolească. Şi de faptul că avea dreptate.

— Şi cât va dura asta? a întrebat mama şi puteam să jur că tonul ei era nerăbdător, implicaţiile fiind că acest mic acces de amnezie era un mare deranj pentru ea.

— Simptomele post-contuzie se rezolvă în general în două până la cinci zile.

Două până la cinci zile! Nu, nu, nu, dragă doctore! Asta nu mă va ajuta deloc. Aveam nevoie de timp. Voiam să profit de ocazia asta cât mai mult posibil. Nici măcar nu începusem să uit. Cu siguranţă era o greşeală.

— Cu toate astea, contuziile mai severe prelungesc aceste simptome. În cazul unei traume severe la care se adaugă şi contuzia, pot dura şi şase luni.

Când am auzit asta, abia m-am abţinut să nu sar în sus pe patul de spital. Tocmai obţinusem „undă verde” de şase luni! Jubilam. Rânjeam cu gura până la urechi şi mama s-a uitat la mine.

— Ciudat, a observat doctorul. Observaţi cum pare să se bucure de noutăţi. Cu siguranţă apar elemente de delir euforic.

Exact, şi m-am controlat imediat. Ce om normal la cap ar fi încântat la auzul cuvântului contuzie? Mi-am schimbat repede expresia radioasă cu una de îngrijorare. De la euforie la îngrijorare. Şi invers. Uite-aşa. Eram născută pentru asta. Atenţie se filmează… motor!… amnezie.

— Deci, nu voi şti… Voi fi aşa şase luni? am întrebat.

— Să sperăm că îţi vei reveni mai devreme. Avem nişte tratamente noi încurajatoare la care vreau să te supun cât mai repede. Te vom mai ţine aici încă o noapte şi apoi te vom muta la reanimare.

Am simulat un aer plin de speranţă, deşi ştiam că niciunul dintre tratamentele alea nu vor avea niciun efect asupra mea. Apoi a apărut o asistentă cu un imens – vreau să spun gigantic buchet de flori.

— Tocmai au sosit, a cântat ea zglobiu în timp ce aranja florile pe marginea patului.

Mama s-a arătat intrigată.

— De la cine sunt? a întrebat.

— Nu ştiu, am spus. Să ne uităm la bileţel.

În timp ce deschideam cartea de vizită, mama lansa pronosticuri.

— Trebuie să fie de la Dirk. Ce drăguţ!

— Travis, am spus şi dintr-odată m-am întrebat dacă chiar am amnezie. M-am uitat la bileţel ca să fiu sigură că am citit corect şi că numele meu era pe plic Cunosc vreun Travis?

— Nu ştiu.

Asistenta a revenit cu un alt cadou. De data asta, o enormă cutie de bomboane.

— Au venit şi astea.

— Astea trebuie să fie de la Dirk, a spus mama sigură pe ea.

A deschis bileţelul. Şi astea erau tot de la Travis. L-am citit cu voce tare:

— „Nu ştiu ce îţi place… vreau doar să ştiu cum te simţi. Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Sper că eşti bine. Travis”.

— Cine e Travis? a întrebat mama.

— Crezi că e tipul din maşină? am bănuit eu.

Mama mi-a smuls cartea de vizită din mână.

— Lasă-mă să văd. S-a uitat la el şi l-a citit de vreo cinci ori. Ce tupeu pe el să încerce să evite un proces. S-a uitat la bileţel. Asta e, ce ocazie! îi luăm tot ce are.

Mi-a fost aproape imposibil să dorm în patul de spital şi cum aţipeam şi eu un pic, cum venea o asistentă şi mă trezea pentru o evaluare neurologică. Îmi verificau pupilele şi mă întrebau chestii la întâmplare: „Cine e preşedinte?” mă întrebau. „Ştii ce perioadă a zilei este?” Nu voiau să ştie exact cât e ceasul, doreau doar să ştie dacă puteam să fac diferenţa între zi şi noapte. Şi întrebarea cea mai nedorită de mine, tocmai pentru că presupunea o problemă majoră: „Ştii unde te afli?” Şi de

fiecare dată mă abţineam cât puteam să nu urlu: „Eşti în junglă, baby!” în cel mai pur stil Axl Rose.

Mă puneau să le strâng mâinile cu putere, îmi apăsau tălpile şi îmi spuneau să „apăs ca şi cum ar fi o pedală de acceleraţie”. Îmi puseseră perfuzie cu Mantol IV pentru a reduce orice umflătură a creierului, aşa că uneori, când veneau să mă trezească, mai stăteau ca să îmi pună o perfuzie nouă. Chestia asta se repeta de trei-patru ori pe noapte. Era epuizant. Şi era şi mai epuizant când se schimbau asistentele, care simţeau nevoia să îmi explice ce făceau la fiecare pas.

— Ăsta e tratamentul pentru deshidratare, pentru a reduce presiunea intracraniană prin diureză osmotică, spunea asistenta. Sună complicat, dar de fapt este un diuretic pentru creier.

Îmi spuseseră asta de câteva ori – prima dată când era şi mama în cameră, şi a părut plăcut impresionată de explicaţie. Diuretic era un termen pe care mama îl ştia şi iubea, şi trebuie să fi crezut că însemna că o să mai pierd din greutate. Numai mama mea putea vedea internarea ca pe o ocazie de a ţine cură.

11. Port măsura C – la dracu’!

Dimineaţa următoare am fost transferată la Reanimare. Am fost repartizată altui doctor şi supusă altor mii de teste neurologice, pe care nu voiam nici să le trec, dar nici să le pic. E destul de greu să ghiceşti răspunsurile care pot indica un diagnostic de amnezie temporară de vreo şase luni, ca urmare a unei uşoare contuzii. În acelaşi timp, trebuia să rămân un pacient funcţional care să nu reprezinte un pericol pentru el sau pentru cei din jur, întrucât m-ar fi încuiat într-o cameră şi m-ar fi ţinut sub strictă supraveghere până când mi-aş fi revenit.

Şi-au început cu un test Rorshach, care a fost super nostim. Întotdeauna mi-am dorit să fac unul, dar nu am avut niciodată ocazia. Erau zece grupuri de pete de cerneală, cinci albe şi negre, trei negre şi roşii şi două multicolore. Trebuia să spun ce văd în fiecare şi, tulburată cum eram de toată treaba cu amnezia, am considerat că e

o ocazie să mă distrez. Răspunsurile bizare ar fi indicat fie afecţiuni ale creierului şi o patologie neurologică, creativitate şi fantezie.

Când doctorul mi-a arătat primul carton i-am spus că văd un fluture. Semăna cu un fluture şi pariez că optzeci la sută din oamenii care îl vedeau spuneau că „un fluture”. Cel de-al doilea semăna cu o pată aşa că i-am spus că seamănă cu un Picasso la debut. I-am spus că următorul semăna cu Florida.

Când mi l-a arătat pe primul din seria negru-roşu i-am spus că seamănă cu un pitic şi apoi m-am răzgândit repede.

— Arnold Schwarzenegger, am strigat.

A urmat un test de desen, care îşi propunea să-i măsoare memoria vizuală. Îmi arătau un desen pentru zece secunde, iar apoi eu trebuia să îl desenez din memorie. Cele mai multe erau forme geometrice, dar când m-am plictisit, am desenat un copac şi un curcubeu.

Când doctorul a vorbit de noile „tratamente” pe care le încercau, nu aveam idee în ce mă băgăm. Am aflat rapid când am intrat într-o cameră de la etajul opt şi m-am trezit faţă-n faţă cu nişte ciudaţi în halate – cu siguranţă pacienţi – şi o tipă cu părul lung încărunţită prematur, fană Greatful Dead, cunoscută sub numele de Dr. Debra. Avea o pereche de ochelari cu un lanţ lung în jurul gâtului. Purta o bluză cu dungi colorate şi o fustă creaţă, până-n pământ. Stătea în faţa noastră şi îşi sublinia numele pe care şi-l scrisese cu creta pe o tablă.

— Eu sunt Dr. Debra. Bine aţi venit la terapia prin dans.

M-am uitat prin cameră. Mă înscrisesem eu la aşa ceva?

Apoi m-am gândit iar că e posibil ca oamenii să simuleze amnezia. Dacă aveam dreptate? Dacă nimeni nu suferea de amnezie şi era vorba de o societate secretă de inşi care făcuseră exact ca mine? Oare ştiau cu toţii cum stă treaba? Cum să le dau de înţeles că şi eu sunt la fel? Au habar că sunt aici pentru că ştiu că nu există, de fapt,

amnezie? Suntem într-un club?

Cam intrasem în panică şi m-a uitat în ochii fiecărei persoane din cameră. Aveam nevoie de un semn. Ceva. Dar nimeni nu îmi dădea niciun semn. Era şi Dr. Debra implicată? Nu, am hotărât că n-avea cum. Trebuie să fi crezut cu naivitate că ţinuta ei retro i-ar linişti pe pacienţi – până la urmă, erau şanse să nu fie singura înţepenită în anii ’70.

— Vreau ca toată lumea să îşi aleagă un partener şi spuneţi-mi dacă nu vă găsiţi pe cineva.

Oamenii au început să-şi caute perechea. Un bărbat mi-a zâmbit timid. Era chel şi purta o vestă care părea să fi fost a lui bunică-său şi apoi a lui taică-său, şi acum moştenirea şi duhoarea generaţiilor trecute trecuseră în păstrarea lui. Venea spre mine şi o analiză rapidă îmi spunea că n-aveam portiţă de scăpare.

— Bună. Eu sunt Paul, a spus.

— Bună.

— Începeţi să vă mişcaţi şi să vorbiţi cu partenerii voştri, ne-a zis Debra. Spuneţi ce vă vine în cap. Dansaţi şi comunicaţi, valsaţi şi parlamentaţi, ţopăiţi şi destăinuiţi. Vreau să văd mişcare!

Pot să jur că nu m-am înscris la aşa ceva. Paul era încântat peste poate, şi iată-mă, tam-nisam, partenera lui. Trebuia s-o fac. M-am lăsat purtată cu bună ştiinţă în ceea ce se putea numi dans dacă foloseşti termenul ăsta la modul generic. Urăsc să dansez. Nu mi-a plăcut niciodată. Bănuiesc că şi pentru că nu mă pricep, dar cred cu toată convingerea că dansul este neplăcut pentru toate părţile implicate. Chiar şi pentru cei care privesc. Taman atunci Paul mi-a spus ceva la care nu prea am ştiut cum să răspund:

— Am optsprezece ani, a zis nostalgic.

Tipul ăsta avea cu siguranţă vreo patruzeci şi îşi arăta vârsta.

— De ce arăt aşa bătrân?

— Ei, nu arăţi chiar aşa de bătrân, i-am răspuns, încercând să-l fac să se simtă mai bine.

— Nu arăt de optsprezece. Ăştia încearcă să mă convingă că am patruzeci şi şapte. Dar nu-i adevărat. Am optsprezece!

— OK, i-am spus. Te cred. Ai optsprezece.

— Ia-mă în braţe, mi-a spus dintr-odată. Profii supraveghetori nu se uită.

Iisuse. Ce puteam să fac? L-am îmbrăţişat pe tip şi am numărat minutele până la final.

Trebuie să recunosc: tipul nu simula deloc. Asta m-a făcut să mă simt teribil de vinovată în legătură cu şiretlicul meu. Şi tot acum mi-am mai amintit de altceva la care nu mă gândisem: Sneevil Knievil rămăsese în apartamentul meu şi nimeni n-avea grijă de el.

După ce venise din excursie, Samantha nu se deranjase să mă întrebe de pasăre sau să-mi ceară cheile apartamentului ca să îl ia înapoi. Ce fel de mamă era? Era evident că era croită după tiparul mamei noastre.

Todd ar trebui să vină să ia cheile să vadă de Sneevil, dar accesul meu la telefon era limitat, întrucât de fiecare dată când mă întorceam în camera mea şi mă pregăteam de un moment de linişte apărea Walter.

Era nostim – în prima mea zi de spital toată lumea era interesată, disponibilă şi îngrijorată. Dar acum, după numai câteva zile, nu mai eram în centrul atenţiei. Şi, deşi îmi dădeam seama că nu era în apele lui acolo, drăguţul de el voia ca cineva să reprezinte familia.

— Ţi-am pregătit un dosar despre tine. Doctorul ne-a zis că te poate ajuta să îţi aminteşti, mi-a spus.

Mi l-a înmânat cu grijă de ziceai că paginile lui ar pecetlui soarta unui agent sub acoperire: Agentul Jordan pozând ca oricine altcineva decât ea.

— Mulţumesc, i-am spus, ştiind că nu va schimba absolut nimic.

— O să trecem şi peste asta, scumpo.

Toată treaba părea ciudată, şi chiar era. Apoi mă săruta pe frunte şi când mă săruta mă făceam mică-mică. Ca o fetiţă dorind, tânjind, implorând atenţia tatălui ei – a oricui –, dar fără rezultat. Sau obţinând prea puţin sau nu

ce avea nevoie. Ştiam că sărutul înseamnă că pleacă deşi, câteodată, de-abia ce venise. Era un premiu de consolare – un cornet de îngheţată în loc de o oră la leagăne.

— Ştiu, îi răspundeam.

Şi chiar ştiam. Dar asta nu schimba cu nimic valul de tristeţe. Mă mai privea o dată înainte de a pleca şi simţeai că se uita la ceva ce ar fi putut să fie. Era destul de ciudat. Ca şi cum s-ar fi gândit că n-o să-mi mai revin niciodată, îmi părea rău de el. Ştiam că, în felul lui, încercase să mă iubească. Şi pentru cineva care nu era, de fapt, rudă cu mine, el pusese mai mult suflet decât alţii care erau.

Am deschis dosarul. Erau şi ceva fotografii, dar mai ales informaţii. Informaţii… eronate.

— Asta e o greşeală! am ţipat. Astea… astea-s numai căcaturi! Asta nu e greutatea mea! De unde dracu' ştiu ei când mi-am pierdut eu virginitatea? Influenţa lui Sam era evidentă în toată opera. Şi port cupa C, la dracu'! Nu B, mulţumesc foarte mult.

— Vorbeai cu mine? a îngăimat o asistentă.

— Nu, vorbeam cu mine.

— O. Ei bine… mai ai un vizitator.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Lydia, buclata, rumena, diabolica hoaţă de idei din iad. Ce dracu' căuta ea aici? mă întrebam. Şi apoi a început să vorbească… foaaarte raaar, în timp ce asistenta se asigura că n-o iau razna din cauza unei necunoscute.

— Bună. Sunt Lydiiiaaa. Sunt şefă ta de la Splaaash – o agenţie de pppppublicitate. Luuucrăm împreună.

Ei, asta chiar o să fie distractiv.

— Pe bune? am întrebat.

— Da, de doii ani.

— Şi eşti şefa mea? Câştig bine?

Şi-a mutat centrul de greutate pe celălalt picior şi mi-am dat seama că începe să se simtă aiurea. Era supertare. Vorbitul rar a încetat şi a început să scoată colţii.

— Ei, cred că ai un venit decent. Sigur.

— Mulţumesc, i-am spus, exagerând.

— Cum te simţi? m-a întrebat, aplecându-se puţin.

— Mai bine, cred. Am hotărât să mai îndulcesc atmosfera cât îmi mai permiteam: Pari aşa de drăguţă. Sunt cam debusolată acum, e greu de descris – de parcă n-aş avea imagine în oglindă. Dar pun pariu că noi două lucrăm foarte bine împreună.

— Eu… uf… ei, bineînţeles. Suntem o echipă. Am contribuit mult la cariera ta.

S-a aşezat pe un scaun. Asistenta, simţind că nu voi avea niciun episod psihotic, a spus:

— Sună dacă ai nevoie de ceva.

Lydia a tuşit sec.

— Îţi mai aminteşti ceva de la muncă? Chestii de dinainte de accident? m-a întrebat ea cu subînţeles, aplecându-se puţin în aşteptarea răspunsului.

Mi-am păstrat controlul ca să nu-i zic vreo două.

— Îmi amintesc fărâmiţe şi frânturi ciudate. O clădire. O imprimantă color gigantică scuipând postere. Telefoane care sună mult prea tare când cineva vrea să vorbească cu tine.

— Intercomul, mi-a confirmat ea, holbându-se la mine.

— Dar… oameni, chestii de la serviciu… nu pot să spun că-mi amintesc.

— Nimic din ce s-a întâmplat? a tresărit ea.

— Nimic cu tine. Eu… nu îmi eşti deloc cunoscută. Am oftat şi m-am chinuit să dau o lacrimă. Îmi pare rău. Pun pariu că nu eram doar colege. Eram şi bune prietene, nu?

A inspirat adânc şi a surâs.

— E în regulă. O să îţi facem noi amintiri.

— Dumnezeule, chiar asta îmi doresc! am zâmbit radios. Deci, eram bune prietene?

— Eram… Sigur că eram.

Mincinoaso. Dar până la urmă, cine eram eu să comentez?

— Luam masa împreună şi de-astea?

A învârtit pe deget o aţă ieşită din perna scaunului, evitându-mi privirea.

— La ocazii, mi-a răspuns.

Ce ocazii? mă întrebam.

— Hmm, nu ştiu cum să îţi spun: crezi că mai poţi… îţi mai aminteşti cum e să fii creativă?

— Eu… nu ştiu. Te referi la chestii de publicitate? Pot să încerc.

Am văzut că începeau să o treacă toate apele. Broboanele începeau să îi lucească deasupra buzei şi pe frunte. Cred că am privit-o trecând, în trei secunde, prin vreo şapteşpe soiuri de emoţie. Era liniştită că nu îmi aminteam nimic, panicată că s-ar putea să nu mai fiu în stare să-i fac treaba, plină de speranţă că îmi voi recăpăta memoria, dar înspăimântată că s-ar putea să-mi amintesc tot… Era o nebunie să te uiţi la aşa ceva. Cel mai greu era că încerca să simuleze bunătatea, lucru ce-i lipseşte din născare.

— Bun, odihneşte-te şi fă-te bine. Toţi sperăm să te întorci la muncă cât mai repede.

— OK, şi eu sper asta. Mulţumesc pentru vizită… prieteno! i-am spus ca o persoană uşor retardată.

Lydia s-a ridicat şi a ieşit. S-a uitat înapoi şi mi-a zâmbit cu zâmbetul cel mai fals pe care l-am văzut în viaţa mea. Accentuat şi de mormăiala unui „ce căcat” pe sub mustăţi, nu atât de şoptit pe cât şi-ar fi dorit. De milioane!

După o săptămână şi ceva de diverse terapii şi diagnostice, zilele începuseră să devină previzibile. Mă chinuiam la terapia prin dans, mă treceau prin diverse teste, desenam, mă vedeau specialişti şi ocazional mai adăugau câte o chestie nouă la tratament.

Doctorii vorbeau câteodată într-un jargon medical pe care nu îl înţelegeam şi făceau referiri la anumite părţi ale creierului meu, cum ar fi hipocampusul – parte a creierului care „este baza în stocarea şi procesarea amintirilor declarative, ca şi în formarea amintirilor episodice”. Mi-a fost adus la cunoştinţă că lezarea hipocampusului afectează memoria apriorică afectării şi că ăsta era diagnosticul meu. Auzeam spunându-se „hipocampus” şi imediat vizualizam o şcoală de hipopotami şi apoi

gândurile îmi zburau mai departe – şi îmi aminteam *The Hungry Hungry Hippos*, jocul din copilărie în care hipopotami din pietricele molfăiau înnebuniţi, încercând să afle care dintre ei putea să mănânce cel mai mult. Îmi aminteam de un tricou pe care îl avusesem, un omagiu adus jocului, ce întruchipa un hipopotam dând din umeri şi ridul: PE BUNE, NICIODATĂ NU MI-A FOST AŞA DE FOAME.

Apoi mai erau, pe ici pe colo, şi vizitatorii ciudaţi cu tiradele lor despre întrebări şi intenţii enigmatice. Nu erau doctori sau asistente, dar păreau să fie acolo în interes de serviciu. Mă întrebau despre capacitatea mea de a desfăşura anumite activităţi, nivelul meu de funcţionalitate, ce mă făcea să mă simt bine… şi păreau foarte atenţi să nu mă jignească în vreun fel. Mă întrebau şi de medicamentele pe care le luam, dacă aveam o stare depresivă de când mă internasem, dacă mă gândeam să-mi fac rău mie sau altora şi chestii legate de starea mea psihică.

Auzeam cuvintele „capacitate” şi „a consimţi” şi mintea mea invariabil o lua razna – concursuri de băut din facultate, dezbaterea despre avort, responsabilităţile Senatului cu privire la „sfatul şi acordul” în nominalizarea judiciară, micile semne de pe pereţii restaurantelor (ştiam că o anumită cameră nu are capacitatea de 241 de persoane, dar dacă are?), în mare, memoria mea era excepţională. Dar ceea ce cu siguranţă îmi fusese afectat de la accident era timpul de concentrare a atenţiei.

Şi mi-am mai dat seama de ceva în ceea ce priveşte internarea mea în spital – nu existau doctori drăguţi. Îmi petreceam majoritatea zilelor uitându-mă la telenovele, fiecare dintre ele având un spital înţesat de cadre medicale tinere şi foarte mişto, şi al meu nu avea niciunul. Mă gândeam să trimit o scrisoare televiziunilor, aducându-le la cunoştinţă faptul că aceste programe sunt o publicitate falsă şi că, dacă cineva voia să facă o vizită la spital numai de dragul de a întâlni un doctor tânăr şi bine făcut cu un abdomen plat şi cu un zâmbet ucigător, ar fi complet

dezamăgit.

Todd a intrat şi s-a uitat în jur, remarcând creşterea numărului de aranjamente florale ce fuseseră aduse în camera mea de spital.

— De la cine sunt toate florile astea?

— De la tipul care m-a lovit. Mi-a trimis câte ceva în fiecare zi. Mama vrea să îl dea în judecată, dar paie tare drăguţ.

— Ei, asta e Jordan cea veche. Jordan cea nouă ar spune…

— Prinţessita are nevoie de pantofi noi! am urlat eu, mai tare decât de obicei.

— Capul sus, soro, mi-a spus el. Am trecut pe la tine cum mi-ai zis. Pasărea aia e nevrotică, apropo.

— Nu e pasărea mea. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Ţipă şi îşi aruncă mâncarea peste tot. Şi eu nu strâng după ea. Aşa că trebuie să ai şi asta în vedere.

Atunci, mi-a sunat telefonul.

— Bună, Jordan, aici Lydia. Îţi mai aminteşti? Te-am vizitat ieri? Lucrăm împreună?

Bineînţeles că îmi amintesc de tine, scroafe rapace.

— O, drăguţa de tine! i-am spus nerăbdătoare. Doamna drăguţă şi mai în vârstă de la serviciu.

— Ei, nu chiar mai în vârstă, Jordan. Sunt doar cu câţiva ani mai mare ca tine.

— Asta am şi vrut să spun. Mai mare ca mine.

— Am sunat să văd cum te mai simţi? Dacă acum îţi aminteşti ceva de la serviciu?

Mă întreba? Sau îmi spunea? Exista o punctuaţie pentru fiecare propoziţie a ei? Cu un ton ridicat şi un semn de întrebare?

— Mnu. Nimic deocamdată.

— OK, atunci. Te las să te mai odihneşti.

— OK, Lydia, i-am spus cât de veselă am putut, mulţumesc pentru telefon! Şi-am închis telefonul concluzionând la fel de vesel: Vrăjitoare pedofilă şi amatoare de spermă!

Todd se spărgea de râs; era clar că se bucură de

umorul meu la fel de mult ca şi mine.

Mai aveam câteva zile până la externare, dar maică-mea vorbise deja cu zăpăciţii ei de prieteni, fiecare venind cu un remediu sigur pentru a-mi recăpăta memoria. Aşa că l-a întrebat pe doctorul meu dacă mă putea externa pe barba ei, pentru a putea participa la o serie de tratamente de cocoloşire maternă. Ajungându-se la concluzia că nu eram periculoasă pentru alţii sau pentru mine şi nu reprezentam un risc major („Să fim mulţumiţi că pare complet lipsită de ostilitatea şi demenţa ce însoţeşte deseori chiar şi amneziile uşoare”, a declarat el la câteva zile după minciunica mea drăguţă), a consimţit.

În sfârşit, mă lăsau să plec. Mă aflam în biroul asistentelor, uitându-mă peste hârtiile de externare, simţind acut nevoia să plec odată. Nu mai aveam răbdare să încep o viaţă nouă, în afara spitalului. Era noua eu? mă întrebam. Noua eu falsă? Dacă mă prefăceam suficient de mult, puteam deveni o altă persoană? Puteam fi atât de egoistă cât îmi trecea mie prin minte. Ce dracu’, puteam fi „orice” îmi trecea prin cap să fiu. Lumea era casa mea. De azi încolo. Şi cu o mică revenire a memoriei, puteam să renunţ la toate relele, cum ar fi nisipul nedorit sau pietricelele oceanice. M-am întors spre mama, care avea în mână toate hârtiile mele de externare.

— OK… unde semnez? am spus, gata de îmbarcare spre o nouă viaţă.

— Lasă că semnează mama ta, mi-a spus asistenta.

Ce bine de mine! Todd îmi spusese că există un curent în cercurile medicale care cred că o treabă bună a aşa-zisei amnezii este multitudinea de chinuri ale bolii, nevoia de a lăsa viaţa să curgă după bunul plac pentru un timp. Din moment ce eram un reprezentant al curentului ăstuia, am considerat că e timpul să încep să culeg roadele.

— Super! am spus fericită. Deci mâine poţi să îmi scrii un bilet să nu mai merg la muncă?

— Pentru ce? m-a întrebat mama derutată.

— Nu, glumeam. Ştii că mamele scriu bileţele când

copiii lor nu se simt bine şi nu se duc la şcoală.

— Ţi-e rău?

— Nu mai contează, i-am spus.

Nu îmi dădeam seama dacă era cam retardată şi nu ieşea niciodată din carapacea ei ca să se uite un pic la mine, dar aşa erau toate momentele petrecute cu ea – mai bine să mă lase în pace.

Prima noastră oprire: la cabinetul de presopunctură.

Nu mai fusesem niciodată la un presopunctor. Erau acolo lumânări parfumate şi cânta o muzică New Age. Asta chiar era ceva – la dracu' cu toate chestiile alea medicale. Nu ştiam dacă masajul face parte din recuperare, dar dintr-odată era mult mai bine decât în camera mea sterilă de spital.

Dr. Mangere a intrat în cameră şi, chiar înainte de a mă întreba cum mă cheamă, şi-a pus palmele pe gâtul meu şi l-a smucit într-o parte.

— Auu! am urlat.

Nicio reacţie din partea dr. Omoară-mă. M-a prins iar de cap şi mi l-a tras în cealaltă parte.

— Dumnezeule!

— Îţi aminteşti ceva acum? m-a întrebat, ca şi cum să-mi rupă gâtul ar fi fost tratamentul miraculos.

— Nu! am ţipat.

— Reveniţi peste o săptămână! a ordonat el.

— Cu siguranţă o să ţin minte asta.

Apoi a ridicat o mână şi a încercat să mă apuce din nou. Mi-am ridicat braţele să îl blochez şi l-am pocnit cu o mişcare gen karate, pe de-o parte, şi gen ovaţie de majoretă pe de alta – „APĂ-RARE!" Vreau să spun, şi gâtul meu nu glisează decât în două feluri şi el deja o făcuse în ambele feluri, aşa că a trebuit să stabilesc nişte limite. N-are rost să vă spun cât s-a speriat.

— Vreau doar să ajung la termostat, mi-a zis el ca şi cum ar fi vorbit cu o nebună. E cam răcoare.

Iată în sfârşit, şi-a spus sigur mama, asta e ostilitatea şi demenţa pe care nu o remarcase doctorul meu.

— Credeam că voiaţi să mă rupeţi din nou, i-am spus

cu jumătate de glas.

— Nu.

— Oh.

Ne-am uitat unul la altul pentru un minut, neştiind ce să facem în continuare.

— OK, atunci. Ne vedem săptămâna viitoare, mi-a spus. Mă îndrept spre uşă, voi apăsa clanţa şi voi ieşi din cameră.

Minunat! Acum pe lângă amnezie, voi fi tratată şi ca o nebună de legat. Dar ştiţi ce? Mă simt chiar bine. Nimeni niciodată nu s-a speriat de mine. Am fost întotdeauna Jordan OK din partea-mea, Jordan Călcaţi-mă-în-picioare, Jordan Hai-continuăsă mă înşeli, Jordan Mi-ar-face-mare-plăcere-să-îţi-fac-treaba-în-timp-ce-tu-îţi-vezi-de-viaţa-ta.
Asta era cool. Vreau să spun, nu aveam de gând să pocnesc fiecare persoană cu care intram în contact, dar mă bucuram de reacţia mea în memoria timidei prostovance care fusesem.

12. Mama mea, sora mea

Urma să locuiesc la părinţii mei în Long Island câteva zile – asta ca să îmi uşureze revenirea la viaţă. Dacă mă întorceam înapoi în apartamentul meu, exista posibilitatea să ajung să cutreier fără rost pe străzile din Lower Manhattan, devenind astfel o ştire de senzaţie la postul local (după omniprezentul „Incendiu în Bronx” pe care ajunsesem să îl asociez cu începutul fiecărui buletin de ştiri). Sau aş fi dispărut în cămaşă de noapte şi apăream peste ani ca vânzătoare într-un magazin de ţesături din Oklahoma, măritată cu arhitectul oraşului, răspunzând la numele de Lulu (o alegere extremă în ceea ce priveşte sacrificiul de a mima amnezia, lucru mai mult decât necesar în acel moment). Aşa că alternativa era să petrec cât mai mult timp în casa „părinţeilor”.

Viaţa în Long Island era aşa cum mi-o aminteam. Plictisitoare. Maică-mea era stresantă; camera mea fusese transformată în „birou”; iar Sam, fără ca măcar să ştie că avea dreptate, ţinea morţiş să demonstreze că mimam amnezia, în încercarea sa ultimă de a atrage atenţia.

Eram la micul dejun şi îmi ungeam un covrig cu brânză degresată când Sam a intrat cu o bucată de prăjitură cu nucă în mână.

— Hei, Jordan, a spus ea absentă, fără măcar să se uite la mine, în timp ce ridica receptorul telefonului din perete. Mama m-a rugat să duc pâinea asta la familia Kornblut, cadou de Ziua Recunoştinţei, dar e ger, aşa că am vrut să dau un telefon înainte să văd dacă sunt acasă. Mai spune-mi odată numărul lor de telefon?

M-am uitat la bucata de prăjitură şi am clătinat din cap cu drăgălăşenie.

— Ei, uau, prăjitură cu nuci. Mama noastră e o scumpă, nu-i aşa?

— Da, a spus ea, nervoasă că nu mă putuse păcăli să-i recit numărul din mémoire. Superscumpă. Deci, care-i numărul de telefon? Am uitat.

— Imm… încearcă… stai, este… i-am spus eu şi apoi am făcut o pauză, jucând-o pe degete.

Se aplecase atentă, mijindu-şi ochii, cu o expresie răutăcioasă.

— Da’ care-i numărul pentru a afla telefoanele altor oameni? am întrebat-o.

— Patru – unu – unu, mi-a spus categoric.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta.

— Ar trebui să îmi notez. Mă simt atât de prost punând întrebările astea cretine tot timpul. Dar aş putea să merg în locul tău până acolo – dacă îmi spui care e casa. Ai fost atât de bună cu mine. Mi-ar plăcea să fac ceva pentru tine.

— Nu mai contează, mi-a spus, nervoasă că nu-i ieşise şmecheria.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult de-atât. Şi se străduia.

Într-o noapte pe când aţipisem, i-am simţit formele pe marginea patului meu. Crezând că nu sunt pe fază, mi-a şoptit:

— Hei, Jordan… mai ştii bluza aia a mea de mătase pe care ţi-ai dorit-o întotdeauna? Ţi-o dau ţie. Dar nu mai

ştiu dacă e cea de la Valentino sau de la Chloe. Care din ele era?

I-am răspuns somnoroasă:

— Era… din ulţi… Tu trebuie să fii cea mai proastă chelneriţă pe care… şi m-am prefăcut că adorm profund.

S-a ridicat şi a ieşit valvârtej, atentă, totuşi, să închidă uşa cu putere, suficient cât să mă trezească dacă aş fi adormit pe bune.

O altă idee a mamei a fost să mă ducă la un naturist, crezând, probabil, că homeopatia poate fi remediul amneziei mele. Încercarea de a ne face loc prin aglomeraţia din Chinatown nu era lucru uşor nici pentru mama, nici pentru mine. În primul rând, „cabinetul" tipului era într-o clădire dezafectată atât de strâmtă, încât am crezut că nu vom intra pe uşa care semăna mai degrabă a deschizătură pentru cutia poştală. Dar cel mai mare obstacol îl reprezenta factorul imitaţie. Să încerc să trec cu vederea o făcătură de geantă Hermes pentru mama era ca şi cum un gay încerca să ignore o copie în avans a albumului Madonnei oferit cu o săptămână înainte de data lansării. Nu numai că aveau Birkinul pentru care mama se trecuse pe o listă de aşteptare, dar îl aveau în toate culorile la jumate din preţul ei vânzare.

— Cine crezi că-şi va da seama? îmi repeta întruna, mai mult într-un efort de autosugestie decât de altceva.

Când am crezut că e gata, a cumpărat trei genţi în trei culori. Papucei chinezeşti („pentru că erau la mare modă în insulă") şi un pix cu o *pin-up girl* din anii '50 a cărei fustiţă se ridica când întorceai pixul să scrii. Asta era pentru Walter. Am făcut greşeala să o întreb de ce îl cumpăra pentru el.

— Pentru că trec prin „schimbare" şi nu va mai intra sub fusta mea prea curând, mi-a răspuns. E un mod drăguţ de a-i spune să se ţină tare şi că vom reveni la treburile noastre curând.

Nu mi-a făcut deloc plăcere să aud că trece prin „schimbare" şi de taică-miu vitreg sub fusta ei – de fapt, mi-a fost de ajuns să mi se facă greaţă. Apoi a mai

adăugat:

— Nu prea mă simt senzuală în ultima vreme.

Şi dacă nu o mai auzeam pe mama mea spunând „senzual” vreodată, tot era prea curând. Asta era unul dintre acele momente când mama încerca să se poarte ca o soră şi-mi oferea această informaţie într-un gest de apropiere. Îi spusesem odată lui Cat despre asta, şi mă sfătuise că, atunci când se va mai repeta, să îi zic mamei în termeni neutri că „depăşeşte barierele generaţiilor”. Dar cum nu trebuia să am nicio amintire vizavi de Cat sau de relaţia pe care o avusesem cu mama, mi-am ţinut gura.

Cred că arătam rău, greaţa lăsându-se ghicită pe chipul meu, pentru că mama a crezut că mi se trage de la accident şi şi-a reorientat atenţia spre mine, încercând să mă ducă cât mai repede la naturistul chinez.

Când am bătut la uşă după ce am urcat patru etaje şubrede, i-au trebuit tipului vreo cinci minute să răspundă. Asta era cu atât mai şocant, cu cât spaţiul era atât de mic, încât nu am fost convinsă în totalitate că nu era, de fapt, o debara cu câteva rafturi de mirodenii.

Piticania asta de guru arăta exact aşa cum te aşteptai, adică aşa cum arată un bărbat de 127 de ani. Un shogūn cu mustaţă. Robă. Papuci. O caricatură. Şi mic. Se vedea clar că mă aştepta – şi fără să pună nici măcar o întrebare, a început de îndată să plămădească un preparat ciudat, pe care apoi mi l-a pus în mână.

— Să iei ierburile astea. Aduc amintirile înapoi. Îţi vei aminti chiar şi când ai supt prima dată la sânul mamei!

— Hmm, am zis. Nu vreau să ajung chiar atât de departe.

Ultimul lucru la care voiam să mă gândesc era suptul la sânul mamei. Iată că revenea şi greaţa. Şi când am tras o duşcă din elixir, gustul lui semăna cu mirosul străzii de dedesubt. Legume putrede cu zeamă de fiere.

Ne-am uitat unii la alţii. Chinezul a simţit ce aştepta mama şi a surâs uşor.

— Nu chiar acum. Nu ca…

Şi-a înghiţit cuvântul, după care şi-a încleştat

degetele şi apoi le-a desfăcut cu un efect sonor de bum. Dar eu, care băusem zeama, am vrut să îl corectez. În mine chiar era o încleştare de degete ce se descleştau şi urmau să facă bum. Chiar acum.

— Da, o să dureze ceva. Înţelegem. Mulţumim, domnule, i-a spus mama şi apoi a făcut o plecăciune.

O plecăciune. Poate că unii ar fi reuşit chestia asta fără să pară aroganţi. Nu şi mama mea. Era de rău. „Stângăcie" nu e suficient ca să descrie tot. Şi cel mai grav, simţeam că se credea supercool făcând asta.

Când am ieşit, am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă dau de gol. Nu voiam să pară că nu mă implic. Dar bântuirea prin scenariul recuperării memoriei era pentru ea un fel de „tratație". Ca şi cum nu se face să laşi recuperarea să îşi urmeze cursul.

— Ştii, efectele acestor „remedii" sunt la întâmplare, i-am spus. Crezi că, dacă m-aş întoarce la muncă, m-ar putea ajuta să îmi recapăt memoria? Şui, mă refer la faptul că sunt înconjurată de lucruri familiare. M-a ignorat. Am continuat: Şefă mea a venit să mă viziteze. A zis că mă vrea înapoi!

— Te-ar deranja dacă ne-am opri la Century 21, dacă tot suntem în zonă?

Parcă nu ne curgea acelaşi sânge prin vine. Al ei era infectat cu nevoia nepotolită de a-şi înţesa debaraua ce se revărsa mereu.

Am ajuns acasă, şi abia am avut timp să simulez o mică revenire a memoriei că a sunat soneria. M-am îndreptat spre uşa de la intrare şi am văzut pe vizor un bărbat pe care, cu mâna pe inimă, vă spun nu îl cunoşteam. Părea de ceară. Ca un personaj evadat de la Madame Tussaud. Zâmbea deja când am deschis uşa – ca şi cum ar fi avut zâmbetul lipit de faţă. Şi nici măcar nu era un zâmbet atrăgător – dinţi galbeni gigantici pe care neglijase să îi cureţe după prânz. Un prânz ce indusese evident spanac. Am deschis uşa doar un pic.

— Bună, am spus.

— Jordan? a întrebat bărbatul.

— Da…?

— Eu sunt Ben Waronker, specialistul în hipnoză. Am vorbit cu mama ta la telefon. Avem o întâlnire, mi-a spus uitându-se la ceas şi apoi arătând spre mine, chiar acum.

— O, am spus, fără să deschid uşa.

Atunci a intervenit mama, deschizând larg uşa şi apucându-l de mână.

— Domnule Wonker…

— Waronker, a corectat-o el.

— E aşa o mare plăcere, a continuat ea. Aud reclamele dumneavoastră la radio de ani de zile. Niciodată nu mi-am imaginat că va fi nevoie să vă sun.

— Fac o grămadă de cercetări cu privire la fumat, a spus el binevoitor.

— Mamă! am spus eu grav, apoi m-am abţinut. Sunt foarte obosită!

— Perfect, a zis ea. Jordan, iubita mea, ştiu că ai trecut prin multe, dar eu te vreau înapoi. La fel ca înainte. Şi sunt dispusă să încerc absolut tot. Spune-mi că şi tu îţi doreşti asta, scumpo!

Ne îndreptam pas cu pas spre sfârşitul listei, acolo unde se mai afla terapia prin electroşocuri, aşa că trebuia să găsesc ceva până să ajungem acolo.

— Cred că da, i-am spus, deşi nu eram chiar sigură.

Ştiam că pot simula amnezia, dar nu ştiam dacă puteam prosti un specialist în hipnoză. Cu toate astea, întotdeauna am bănuit că e vorba de o şarlatanie bazată, cel puţin parţial, dacă nu total, pe voinţă, aşa că, dacă nu eram deschisă la asta, speram să nu mă facă să cedez.

— Unde te simţi tu mai bine? m-a întrebat el. Există o cameră în casă unde ai fi dispusă să experimentezi liniştea profundă?

Dacă ar fi fost, cu siguranţă nu am găsit-o în cei optsprezece ani pe care i-am trăit acolo.

— Livingul este foarte bun, cred, i-am spus. Pe aici, l-am îndrumat eu spre living şi mama ne-a urmat, prefăcându-se că mai aranjează pernele de pe canapea.

— În primul rând, aş vrea să renunţi la toate

preconcepţiile pe care le-ai putea avea despre hipnoză. Nu bălăbănesc ceasuri în faţa ta şi nu încerc apoi să te fac să alergi pe aici ca un pui de găină. Şi nu semăn deloc cu niciunul dintre tipii de la TV, a zis el şi şi-a ridicat o sprânceană. Doar dacă m-ai văzut la TV.

— Nu v-am văzut.

— Atunci vei avea parte de un tratament special. Nu sunt aici doar pentru a te ajuta să îţi recapeţi memoria. Sunt aici să te ajut să câştigi puteri pe care nici nu ştiai că le ai. Eu sunt convins că 90 la sută din potenţialul nostru este ascuns în subconştient, aşa că tot ce avem de făcut este să învăţăm să îl accesăm pentru ca apoi să îl folosim. Sună bine?

— Orice poate să aducă înapoi măcar o parte din mine, i-am spus sincer.

— Închide ochii, mi-a spus. Relaxează-te.

Era linişte. Până când am auzit mişcarea făcută de piciorul mamei. Am deschis ochii şi am văzut-o agitându-se.

— Ar trebui să rămânem singuri? am întrebat. Mă simt mult prea conştientă.

— Am şters-o, a zis mama şi domnul Waronker mi-a făcut semn să închid ochii la loc.

— Lasă toate grijile zilei să se disipeze… a zis el.

— Spune-i asta când se trezeşte, am auzit-o pe Samantha urlând din camera alăturată. Îşi va aminti că îmi datorează şaptezeci şi cinci de dolari.

Apoi a urmat un şuşotit general şi altă remarcă a lui Sam:

— E adevărat!

Specialistul s-a ridicat şi a închis uşa. Apoi a reluat de unde rămăsese.

— Detaşează-te de corpul tău… eliberează-te de propria ta identitate şi uneşte-te cu universul… nu există limite… tu eşti totul… eşti pură… eşti conştientă… eşti relaxată…

În timp ce mă lăsam dusă de val, am început să mă simt periculos de eliberată. Vorbea în şoaptă, şi chiar

simţeam că mă aflu la limita tihnei profunde pe care o experimentam după ce munceam toată noaptea la o campanie urgentă.

— Te relaxezi… totul pluteşte departe, nimic nu te îngrijorează. Toate grijile, toate grijile zilei, toate grijile care… te bântuie toată săptămâna…

Am deschis gura amorţită:

— Par să dispară cum îi dispare pariorului… O mână bună! a continuat el agitat, bucuros de aparentul succes. Spune-mi ce vezi?

— O uşă.

A tăcut. Poate că nici el nu se aşteptase să apară ceva.

— Îndreaptă-te spre uşă, mi-a spus. Deschide-o.

— E încuiată.

— Ai cheia?

— Nu.

— OK… a zis el.

— Aşteaptă! am exclamat. Nu era încuiată. Era doar blocată.

— Atunci deschide uşa, m-a îndemnat el un pic cam prea agitat.

— E deschisă.

— Ce vezi?

— Văd o faţă, am spus.

— Descrie-o.

— E ca de ceară.

— Şi altceva? a încercat el.

— Nasul este grotesc de mare şi dinţii – îngrozitori, crescuţi urât, galbeni. Mi-am ridicat braţele şi am făcut mici mişcări de indicare. Cu bucăţele minuscule de… spanac între ei.

— OK… a spus el oarecum ezitant. Şi altceva?

— Ochelari.

— Stai o secundă, a spus el. Sunt ochelarii cu rame de sârmă?

— Da.

— Iar corpul este ataşat unui… pulover cu guler în

V…?

— Cu emblema Clubului New Hyde Park Country.

A oftat.

— Ei bine, am reuşit să recuperăm amintirile de acum douăzeci de minute când mi-ai deschis uşa, a spus el. Şi am folosit aţă dentară, să ştii.

Niciuna dintre şmecheriile lor nu a dat rezultate, dar asta nu însemna că dădeau semne de renunţare. Mama era hotărâtă să îmi recapete memoria, iar Sam să mă prindă cu minciuna. Piesa ei de rezistenţă a venit mai târziu în noaptea aia. Lupta cu vrăjitorul voodo Dr. Muzeul Figurilor de Ceară nu era mai dificilă decât să învingi un puşti de patru ani la Trivial Pursuit, dar încercarea cea grea m-a sleit de puteri, oricum, şi chiar aveam nevoie de odihnă. Mă întinsesem pe spate, cu ochii închişi, ascultând ploaia ce lovea în pervazul ferestrei aşa cum obişnuiam să fac când eram mică. Atunci a zburat uşa şi Samantha a intrat tropăind, purtând o pereche ridicolă de ghete de motocicletă de la Chanel. Lipsă teribilă de gust.

— Am fost să văd ce face Sneevil astăzi… pasărea ta? a spus ea şi apoi mi-a aşteptat răspunsul.

— Am o pasăre? am întrebat, abţinându-mă cu greu să nu-i sar la gât.

— Mda.

Trebuia să îi admir talentul. Nu puteam să recunosc că ştiam că Sneevil era pasărea ei, dar gândul de a avea o Liza Minneli aviară pe post de coleg permanent de apartament mă făcea să urlu. Era bună, trebuia să recunosc.

— Ei, cred că ar trebui să îţi mulţumesc că mergi să vezi ce face.

— Plăcerea a fost de partea mea, a zis ea. Ai şi mai multe flori. Cam trei livrări diferite. Am luat un buchet pentru masa de mâine-seară.

Mâine-seară? Atunci mi-am amintit. Era Ziua Recunoştinţei.

— Cioc-cioc, a zis Dirk băgând nasul pe uşă. Mama ta m-a lăsat să intru.

— Dirk, a zis Samantha. Ce drăguţ. Să vii tocmai până în Long Island!

— Voiam să văd ce mai face J., a zis el.

Nu îmi spunea niciodată J.

— Mulţumesc, D., i-am spus cu un zâmbet larg.

S-a strâmbat subtil – o reacţie la poreclirea lui D., presupun. Ei, dacă el putea să inventeze noi porecle, puteam şi eu.

— M-am gândit că voi fi cu ai mei de Ziua Curcanului, aşa că am vrut să trec pe aici înaintea carnagiului, a mai adăugat el. Ţi-ai amintit ceva?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că deja îşi direcţionase atenţia la TV înainte să apuc să răspund. Mai exact – atenţia lui era orientată spre un set de console Xbox.

A remarcat şi Sam.

— Vrei să o încerci? l-a întrebat ea pe Dirk, dar el deja se aşezase pe podea cu picioarele încrucişate, cu consola în mână.

— Căcat, da! a răspuns.

— Nu, i-am spus eu, cuiva care nu mă asculta. Nu mi-am recăpătat memoria.

Dirk era deja foarte atent la joc.

— Ce? a întrebat el după câteva secunde.

— Spuneam că arăţi exact ca Zack, am răspuns, puştiul de opt ani din capătul străzii care face echipă cu Sam la Xbox.

De ce dracu’ se deranjase să vină până aici? Sam a chicotit şi Dirk s-a oprit o secundă din manevrarea frenetică a joystickului să o privească. Minunat – ăştia doi erau o pereche divină care meritau cu vârf şi îndesat.

13. Musafiri de Ziua Recunoştinţei

În dimineaţa următoare, am coborât şi am văzut-o pe mama, deja crizată, dându-i ordine Carmelitei.

— Pot să te ajut? am întrebat.

— Aş vrea eu… mi-a replicat mama.

— Ei bine? Nu trebuie să îţi doreşti. Sunt aici să te ajut. Vreau să te ajut.

— Ştiu că vrei, iubito. Dar mai bine nu te băga. Uite cum facem, du-te până în pivniţă şi mai adu-mi o sticlă de vin exact ca asta, mi-a spus punându-mi sticla în braţe.

— OK, dar mie mi-ar plăcea să te ajut cu gătitul, i-am spus.

— Tu nu găteşti, Jordan.

Asta nu era adevărat. Puteam să gătesc. Chiar găteam. Dar maică-mea era aşa de înspăimântată, încât nu mă lăsa niciodată să mă ating de ceva. Ferească Dumnezeu să supraterciuiesc piureul.

Am dus sticla în pivniţă unde am găsit una la fel. Faptul că trebuia să fie aceeaşi marcă m-a făcut să îmi aduc aminte de jocurile alea logice cretine pe care a trebuit să le joc în spital, dar asta era tot ceea ce mama m-ar fi pus să fac pentru a contribui la cină.

Decât să mă alătur agitaţiei de sus, am ieşit din pivniţă. Era o după-amiază superbă de toamnă, îmbibată de mirosul frunzelor şi al ierbii. În oraş, şuvoiul de oameni făcea deja parte din peisaj şi ceea ce mai observi câteodată este un ocazional pomişor. În suburbii, e exact invers: ocazionalul om iese în evidenţă în contrast cu peisajul. Mai ales un străin. M-am uitat peste drum şi am văzut pe cineva stând lângă o maşină. L-am recunoscut imediat, dar nu ştiam de unde să îl iau. Atunci m-a trăsnit – îngerul. Era aceeaşi faţă pe care am văzut-o când am deschis ochii după ce am zburat din rai şi apoi din iad, de pe bicicletă.

— Salut? am strigat eu.

— Jordan Landau? a întrebat el cu capul plecat într-o parte.

— Da…?

— Bună, a zis, făcând câţiva paşi spre mijlocul străzii. Scuze, sunt Travis, Travis Andrews.

— O, am spus. Numele de pe cărţile de vizită.

— Cărţile de vizită… a repetat el.

I-am zâmbit.

— Florile. Ciocolata…

N-a fost greu să văd diferitele feluri în care îşi ceruse iertare şi îmi urase să mă însănătoşesc. Aşa că m-am simţit

foarte bine, pentru prima dată de când ajunsesem în Long Island.

— Îţi mulţumesc. Ai fost foarte drăguţ şi nu trebuia să faci toate astea.

— Mă simţeam cumplit. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— M-aş simţi mai cumplit din cauza mărimii fundului, am spus şi, în timp ce spuneam asta, el s-a uitat peste umăr să tragă cu ochiul la fundul lui.

M-am simţit oribil şi m-am grăbit să îi explic:

— Nu, nu fundul tău, ci al meu. Cel care a crescut semnificativ de când m-ai tot cadorisit cu ciocolată.

— Ce bine că florile nu sunt comestibile! a adăugat el. Şi cu riscul de a părea că mă uit la fundul tău, lucru pe care nu îl fac – vreau să spun că nu aş putea pentru că, în fine, e în spatele tău –, se pare că e vorba de unul foarte drăguţ.

Faţa mi-a luat foc. Chiar dacă eu dădusem tonul, începeam să mă simt prost.

— Putem să nu mai vorbim despre fundul meu?

— Cu siguranţă putem să nu mai vorbim despre fundul tău, a spus el râzând. Îmi pare rău. Cum te simţi?

— Sunt bine… având în vedere totul.

— Ei, mă bucură să aud asta! a exclamat el.

Ce tip drăguţ! Mi se părea atât de familiar. Nu numai pentru că îl văzusem când a avut loc accidentul, ci pentru că am simţit imediat că îl cunosc. Ca şi cum l-aş fi ştiut de foarte mult timp. Dar bănuiam eu că nu era chiar aşa. Era cam greu să îl treci cu vederea. Era înalt cu părul negru şi ţepos. Nu genul ăla de ţepos înspumat şi gelat, doar genul de dezordine scăpată de sub control, dar o dezordine perfectă. Avea ochii de un albastru pătrunzător şi o barbă de o zi care ieşea în evidenţă pe faţa lui albă. De la gât în sus semăna cu solistul unei formaţii, dar puloverul J. Crew mi-a spus altceva. Era amestecul perfect, amalgamul pe care majoritatea femeilor ar recunoaşte numai în secret că şi-l doresc, ca fantezia unui tip virgin cu o prostituată: rockstarul care renunţă la turnee pentru a ţi se dedica în

totalitate.

— O Zi a Recunoştinţei fericită, i-am spus.

— Iisuse, îmi pare rău. Mda, şi ţie. Scuze… probabil că te întrebi ce caut eu aici. De Ziua Recunoştinţei.

— Ceva de genul ăsta, am spus.

— Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine, am spus încercând să fiu convingătoare.

Părea atât de pierdut.

— Păi, am avut timp astăzi şi mă duceam spre estul insulei. Şi nu te-am mai găsit la spital. Deci părinţii tăi… Am un prieten la poliţie. În fine, nu e vorba de o răutate sau altceva. Pare de-a dreptul hărţuială, nu-i aşa?

Mă întrebam dacă are o familie şi mă gândeam dacă să îl invit la cină, dar ştiam că maică-mea ar face o criză.

— OK, a zis şi apoi a tăcut, ca şi când asta ar fi fost tot ceea ce a avut de spus. Dar a continuat. Ţi-ai pierdut memoria? a întrebat el brusc.

— E greu de spus, i-am zis şi m-am uitat în altă parte, simţindu-mă prost din cauza şaradei.

— Nu îţi mai aminteşti? mi-a spus.

N-o făcuse intenţionat. S-a prins mai greu de poantă şi am râs amândoi.

— Îmi pare rău. E îngrozitor.

— Sunt OK. Pe bune.

Nu puteam să înţeleg de ce mă simţeam atât de prost că simulam amnezia în faţa acestui tip. Poate pentru că el fusese cel care o cauzase. Sau ar fi cauzat-o dacă chiar aş fi suferit de amnezie. În fine, mă simţeam prost. Părea atât de naiv.

Şi mai zisese şi că am un fund drăguţ.

— Ai ceva planuri de Ziua Recunoştinţei? mi-a scăpat dintr-odată.

Nu ştiu de ce, pentru că nu îl puteam primi în casă, aşa că în secunda doi am regretat invitaţia.

— Nu, nu neapărat. Voiam să merg mai departe pe insulă. E o poveste nostimă, a spus. Ei, nu chiar nostimă, ci mai degrabă ciudată?

— Îmi plac ciudăţeniile.

— Tatăl meu a decedat cu câţiva ani în urmă…

— Îmi pare rău. Cu siguranţă nu e ceva nostim, am spus.

— Mda, nu asta e partea nostimă. Un amic al meu încerca să mă înveselească şi am pariat pe o sută de dolari că ne va putea păcăli să participăm la o Zi a Recunoştinţei a unor necunoscuţi. Şi a reuşit. Are o personalitate mai manipulatoare şi a reuşit să ne convingă să ne băgăm doar cu o sticlă de vin.

— Uau.

— Mda, aşa că a devenit aproape o tradiţie. Abia aştepta – aranjase treaba de câteva săptămâni. Reuşeam să trecem toţi de desert. Mă întreb dacă încă îi mai reuşeşte… a spus şi a căzut pe gânduri. Era un tip extraordinar. Îţi vindea orice.

Se holba. Nu neapărat la mine, ci la mâna mea. M-am uitat în jos şi am văzut ce i-a atras privirea. O sticlă de vin.

Acum, Jordan A.C. (antecontuzie) nu s-ar mai fi gândit de două ori. Ar fi mormăit ceva scurt şi la obiect sau de neînţeles, s-ar fi întors cu spatele, ar fi făcut câţiva paşi, enervată la culme şi ar fi dispărut în garaj. Dar nu mai era acolo. Aşa că, Jordan A.M. (amnezică amatoare) a luat atitudine.

— Unde ar trebui să încercăm mai întâi? am întrebat.

Of, dar m-a trăsnit faptul că m-am evaporat în cartier cu vinul mamei, lucru ce o va face să se gândească la ce-i mai rău, va suna poliţia şi nu mă va mai pierde niciodată din ochi. Şi mi se pusese pata să mă mut înapoi în apartament a doua zi. Dar el a izbucnit în râsul cel mai frumos.

— Chiar dacă am face-o. Chiar dacă. Nu va ieşi nimic. Prietenul meu nu mai e aici. S-a mutat.

— Dar tu ai fost acolo, i-am spus, făcând un pas spre el şi trăgând cu ochiul peste umăr să mă asigur că nu ne vede nimeni din casă. Cum făceaţi atunci?

— Toată treaba ţinea de el, a spus Travis. Era actor.

— Ascultă-mă, vorbesc serios, i-am spus după o pauză. Dacă nu faci asta cu mine, te dau în judecată pentru

tot ce ai.

S-a scărpinat încet în creştetul capului.

— Ei bine, n-aş vrea să pierd cei optzeci şi cinci de dolari în bani mici şi cupoane de închirieri video gratuite.

Atunci ne-am privit, cu ochi mari înnebuniţi de încântare. Şi am ştiut că l-am convins.

— Sunt nişte reguli, a spus el cu o seriozitate simulată şi un zâmbet şmecher când ne-am urcat în maşina lui şi am dat o tură prin cartier, încetinind pentru a căuta prima ţintă.

Maşina era OK, dar nu să cazi pe spate. O întreţinea bine, dar erau o grămadă de hârtii pe scaunul din spate sub o mică ancoră. O ancoră? Ciudat. Dar totuşi, era distractiv fie şi numai să te uiţi la ea. Nu aveam însă timp să analizez mai în amănunt. Era destul de ordonat, iar eu eram teribil de mirată… în ceea ce mă priveşte. O situaţie precum cea în care mă aflam putea fi primejdioasă sau incitantă, depinde unde stăteai. Eu stăteam în faţă, pe locul mortului.

— Fără ameninţări. Fără crimă. Fără povestiri lacrimogene. Să dai tot ce e mai bun din tine.

Am tras pe dreapta cu scârţâit de roţi, lângă un magazin.

— Suntem nişte gentlemani şi vom fi trataţi ca atare.

— Gentlemani? am întrebat.

— Gentlemani, a spus el.

— Deci nu vrei să fii luat drept hoţ.

— Sau un pervers. Nu, corect. A arătat spre pantaloni. Deci, pantaloni largi, de lână sau cu amestec. Şi-a ridicat un picior. Pantofi lustruiţi. Şi-a deschis haina pentru efect.

Curea asortată cu pantofii, cămaşă încheiată – fără mătase sau materiale exotice.

— Cum ar fi ce, mohairul?

A încuviinţat.

— E timpul să intre în scenă. Curaţi, spălaţi, pieptănaţi. Cu zâmbetul pe buze.

— Am toate astea plus ţinuta de duminică, i-am spus

etalându-mi fustiţa cea nouă, topul Ella Moss şi ghetele de la Kors. Ei, de fapt, aia de joi.

— Arăţi minunat, a spus el. Şi apoi discursul. Şi-a dres glasul. Suntem doi gentlemani din city. O să schimbăm un pic foaia. Am ales această comunitate în speranţa unui schimb de omenie specific sezonului şi pentru a ne face noi prieteni. Dacă ne permiteţi să ne alăturăm dumneavoastră, vă vom fi nu doar recunoscători, ci vă vom aduce la masă şi aceste sticle de băutură.

Am tăcut un moment.

— Ai învăţat pe de rost toate astea?

— Da.

— Şi ei v-au crezut?

— Nu a trebuit niciodată să batem la mai mult de cinci până la zece uşi. Asta în şapte ani.

— Deci aşa îşi menţin orfanii voia bună, am spus.

M-a privit atent, iar maşina a continuat să ruleze.

— Când trebuie să fii înapoi?

Înapoi. Ca în „voi apărea la ştiri”: o biată fată sfârşeşte tragic în vacanţă”, până mă voi întoarce?

— În jur de o oră şi jumătate.

— OK, e în jur de două, două şi ceva, aşa că trebuie să găsim pe cineva care se aşază la masă mai devreme.

Am pus ochii pe o casă cu faţadă albastră şi obloane albe cu un steag zdrenţuit cu un curcan, ce flutură într-o parte a uşii. Câteva maşini în plus decât în mod normal aglomerau zona.

— Prima victimă, a spus el.

M-a privit.

— Eu sunt Travis. Tu eşti Jordan.

— Suntem rude?

— Iisuse, eşti mai rău decât mi-am imaginat, a spus.

— Nu, pentru povestea de azi, l-am corectat.

— Ah. Nu, nu e o poveste. Suntem oameni obişnuiţi, cu o cerere de curtoazie. Deci… Suntem doi gentlemani – ei, o doamnă şi un gentleman – din oraş. Îţi aminteşti?

— Suntem în… comunitatea dumneavoastră? am început eu.

Apoi am tăcut şi mi-am ţuguiat buzele, lucru care l-a neliniştit, cred.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, a spus.

Am urcat scările şi o feţişoară mică şi rotundă încadrată de perdea ne-a văzut şi a dispărut imediat. Am sunat. Apoi s-a deschis uşa. Un zâmbet larg s-a întins pe faţa lui Travis şi a deschis gura să vorbească.

Dar i-am luat-o înainte.

— Suntem un domn şi o doamnă din City. Am fost atraşi de această comunitate în speranţa unui schimb de omenie specific sezonului, ca să ne facem noi… prieteni. Dacă ne veţi permite să ne alăturăm vouă, vă vom fi recunoscători şi vă vom oferi şi această sticlă de… băutură.

Bărbatul s-a uitat la mine şi apoi la Travis.

— Nu, a spus el sec şi uşa s-a închis.

Mi-am umezit buzele şi am privit înainte.

— Cred că ai cam improvizat, a spus el. Dar, ia stai, cum ai reuşit… Vreau să spun, cum rămâne cu… Şi-a răsucit degetul în jurul tâmplei.

Ştiam că întreba de amnezia mea, dar folosea limbajul ăsta gestual universal utilizat pentru nebuni. Am lăsat-o aşa.

— Ei zic că e vorba de amnezie retrogradă, i-am spus. Oamenii, lucrurile de dinainte sunt înceţoşate ca dracu'. Dar ţin minte tot de la accident încoace.

Credem orice chestie căreia nu îi acordăm atenţia cuvenită, aşa că acum eram o echipă – dar el voia ca lucrurile să fie clare: următoarea încercare îi aparţinea. Aşa că am mers liniştiţi, încrezători către uşa unei case cu etaj, total inadecvată, dar, oricum, primitoare printre fermele mari cu anexe, mini-mansions-urile şi bungalowrile bântuite din cartier. Mi-a luat sticla de vin. Uşa s-a deschis şi a apărut o doamnă în jur de cincizeci de ani, foarte drăguţă cu o bentiţă pe cap.

— Noi suntem un domn şi o domnişoară din oraş. Am fost atraşi de această comunitate în speranţa unui schimb de omenie specific sezonului, spre a ne face noi prieteni.

Dacă ne veţi permite să ne alăturăm dumneavoastră, vă vom mulţumi din suflet şi cu această sticlă de băutură pentru masa dumneavoastră.

Femeia a înţepenit pentru o secundă; apoi ne-a zâmbit larg şi s-a uitat peste umărul ei.

— Ei, bine. Nu mâncăm până la cinci, aşa că puteţi să vă uitaţi la fotbal până atunci sau să jucaţi Nintendo cu Lyle.

Eram şocată. Înghiţise găluşca?

— Sunteţi extrem de drăguţă, i-a răspuns Travis cu o mină seducător de sinceră. Dar nouă ne e foame acum, aşa că… mulţumim oricum şi vă urăm o Zi a Recunoştinţei fericită!

Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre maşină. M-am uitat la el pentru un moment înainte de a o saluta şi de a-i zâmbi doamnei, cu dorinţa de a-mi băga capul în piept, pentru ca apoi să fug după el pe alee.

— La revedere, ne-a spus ea, deşi suna mai degrabă ca o întrebare.

— O, Dumnezeule mare! am exclamat eu când ne-am strecurat înapoi în maşină şi am demarat. Eram ca şi intraţi.

— Ţi-am spus eu, mi-a zis el, mascându-şi cu brio uimirea în faţa succesului, şi – credeam eu – un pic cam nervos că s-ar putea să fi ratat marele premiu. Dar ora aia de masă nu era potrivită. Asta nu e o răpire.

Cuvântul ăsta l-a făcut să se liniştească. M-a privit cu ochii ăia… M-am simţit atât de ciudat. În legătură cu tot. Ca şi cum chiar nu mai eram Jordan. Cel puţin nu acea Jordan care fusesem. Jordan A.C.

— Tu ai un program.

— Ştii, te-aş invita la noi, dar… m-am oprit. Dar nu ştiu dacă o să înţeleagă.

— Te rog. Nu strica aventura cu o scuză lamentabilă.

Aşa că am mers mai departe; acum eram cam la un kilometru jumate de casa mea. Deşi era încă devreme, lumea începea să se adune la mesele în familie. Am mai încercat la două case din apropiere. Amândouă încercările

soldate cu eşecuri rapide. Cel de-al doilea proprietar ne-a închis uşa-n nas chiar înainte de discurs.

— O să te loveşti de tratamentul ăsta foarte des, mi s-a confesat el în timp ce stăteam pe aleea lor, uitându-ne la ei cum ne urmăresc cu privirea.

— Dacă nu ştiţi să apreciaţi această artă, atunci vă plâng, le-am spus agitându-mi pumnul spre casa lor.

Ne-am apropiat de următoarea ţintă, dar mult-prea-bătrânelul domn, pe care l-am văzut în capătul holului, părea îngrozit, aşa că nu am deschis subiectul cu drăguţa şi iertătoare lui doamnă care ne-a răspuns la uşă. După următorul „NU”, mi-am putut da seama că în Travis se strecura pesimismul sau îşi pierdea curajul sau poate îşi făcea griji că voi începe să cred că e obsedat şi nu mai voia să forţeze nota cu această aventură. Aşa că ne-am mai plimbat un pic cu maşina. Apoi am văzut că era aproape trei.

— Încă o încercare, i-am spus.

— Dacă zici tu.

Ne-am mai învârtit pe două străzi. I-am spus să oprească în faţa unui loc surprinzător de neîngrijit, cu câteva maşini parcate pe alee, cu porumb atârnat la uşă, cu şezlonguri din plastic pe peluză. Împlinindu-şi destinele, cred eu.

Am urcat scările şi el a apucat sticla mai bine. Am luat poziţia partenerului mut, stând puţin în spatele umărului lui drept. Ding-dong. Uşa de la intrare s-a deschis, apoi uşa de plasă, doar câţiva centimetri. Un bărbat într-un pulover mulat a scos capul şi ne-a privit prostit.

Am profitat de situaţie.

— Nu o să vă vină să credeţi, i-am spus, agitându-mi mâna stângă pentru a arăta că nici mie nu-mi venea să cred. Asta e o farsă, dar farsa asta ni se joacă nouă, de fapt. Fratele meu prezent aici, şi cu mine voiam să-i facem o surpriză bunicii noastre şi tocmai ni s-a stricat maşina în drum spre casa ei din Philly, şi acum, adevărul e că nu vom mai ajunge acolo la timp pentru masă, aşa că e o adevărată

pierdere. Doar dacă nu veţi găsi în inima dumneavoastră bunătatea de a ne lăsa să mâncăm cu voi, iar noi vă vom oferi acest vin, pe care îl cumpărasem pentru ea… aşa că asta e tot.

Nu a avut absolut nicio reacţie, la început, nicio vorbă. Am bănuit – eu, în special – că depăşisem nu ştiu ce limită şi acum o căutam cu lumânarea. Am crezut că va începe să ne alerge pe alee cu un făcăleţ sau ceva pe-aproape.

— Sigur, ne-a spus omul, zâmbindu-ne, aproape râzând. Tocmai ne aşezam la masă. Şi ni se termină vinul, aşa că aţi picat la ţanc.

Şi următoarea oră şi zece minute, ne-am bucurat de OBE[15] în compania lui Mitchell şi Jeanine Verdanetti, a micuţilor Mitch, Angie, Albert, Therese, a altcuiva, al cărui nume nu l-am înţeles, şi a unui şoricar băgăreţ pe nume Jojo. Am ascultat mai mult decât am vorbit, atât de vinovaţi ne-am simţit amândoi de minciuna mea şi totuşi atât de amuzaţi de toată treaba. Am complimentat-o pe Jeanine pentru sosul ei de merişoare şi i-am cerut reţeta. Cine ar fi crezut că pecanul caramelizat în sosul de merişoare poate fi atât de bun?

Am mâncat repede, am ajutat la strânsul mesei şi am umplut maşina de spălat vase până când Therese ne-a dat afară din bucătărie, apoi ne-am pregătit de plecare, mulţumindu-le de mii de ori, încât nici nu şi-au dat seama când am şters-o – dar familia Verdanetti va avea ce povesti anul viitor.

Ne-am întors la mine acasă într-o linişte totală. Am crezut că s-a supărat pe mine. Începuse deja să se risipească tot farmecul întâmplării, şi nu ştiam de ce, dar m-am înecat şi am fost cât pe-aci să încep să plâng, când el s-a uitat la mine, mi-a zâmbit şi a dat din cap.

— Ştiu că în prezent stai prost la capitolul memorie. Dar ştii, eu nu voi uita niciodată ziua asta şi sper că nici tu,

---

15 Out-of-Body Experience, denumirea dată acelei experienţe în care conştiinţa este percepută ca existând Si operând în afara corpului fizic. Se mai numeşte şi proiecţie astrală.

niciodată, mi-a spus.

— Voi încerca, i-am spus.

Mi-a cerut numărul de telefon, dar i-am spus că nu îl ştiu, aşa că mi-a dat el cartea lui de vizită să îl sun când mă întorc în apartamentul meu. Apoi mi-am găsit şi eu cartea mea de vizită şi i-am dat-o fără niciun alt cuvânt.

— Doamne, Jordan, a spus mama când m-am întors din pivniţă şi m-am trântit pe un scaun de bucătărie aflat în calea ei. Nu te-am văzut toată după-amiaza. Ce s-a întâmplat cu sticla aia de vin pentru care te-am trimis?

Asta era reacţia pe care o aşteptam, şi totuşi fusesem plecată două ore. Cum de nu-şi făcuse griji pe unde fusese micuţa amnezică?

— Nu mai era niciuna, i-am spus. Am luat un cabernet care mi-a picat în mână.

S-a uitat la sticlă.

— E bună şi asta. Ne aşezăm la masă în jumătate de oră – stai pe-aproape.

— Aşa am să fac, i-am spus. Şi era adevărat.

Aş vrea să vă pot spune că masa mea de Ziua Recunoştinţei a fost la fel de nostimă, dar a fost la fel ca orice altă masă din ultimele săptămâni – maică-mea bând zdravăn şi arătându-i cu degetul pe oamenii cu care vorbea, Walter făcând glume proaste, iar Sam tot întinzându-mi capcane, în încercarea de a mă prinde. Până la urmă, s-a enervat atât de tare, încât s-a repezit direct la mine.

— Asta e un mare rahat, a zis Sam. Poate nu sunt în stare să dovedesc, dar se preface!

— Samantha Danielle, încetează imediat, a spus, într-un final, mama, în încercarea neobişnuită de a-mi lua apărarea, cu tonul ei de ai-dat-de-belea ridicat la maxim. Ajunge pentru seara asta. Nu se preface. E clar că nu e în deplinătatea facultăţilor mintale; situaţia asta e foarte gravă şi foarte reală, iar tutela ne va permite să obţinem îngrijirea necesară.

— Tutela? am zis eu şi Sam în acelaşi timp.

— Da, a spus mama pe un ton sever.

— Ce înseamnă asta mai exact? am întrebat eu, conştientă că nu puteam să răbufnesc mai mult în afară decât o făceam înăuntru. Mi-am zis să nu intru în panică.

— E simplu, dragă, a continuat ea. Asistenţii sociali şi personalul medical au fost de acord să punem bazele unei tutele timpurii.

— Cred că ai vrut să spui temporare, a spus Walter.

— Walter! a făcut ea supărată.

Cuvântul ăsta avea mai multe semnificaţii decât orice alt cuvânt din vocabularul mamei mele. În funcţie de context, putea să însemne aproape orice. În acest caz, însemna: „Taci dracului din gură, eu sunt cea care dă explicaţiile aici!”

— Asistenţii sociali şi un funcţionar al Curţii au căzut de acord că, pentru o vreme, ar fi bine ca cineva să aibă grijă de tine. Asta înseamnă trecerea la acţiune dacă şi când vei deveni incapabilă.

— O, păi e sărită, a intervenit Sam cu un zâmbet satisfăcut.

Asta era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac acum, şi anume să predau controlul complet vrăjitoarelor. Dar încurcătura în care mă aflam mă lăsa fără portiţă. Chestie amplificată şi de următoarea afirmaţie a mamei mele.

— Acum, Sam, tu chiar crezi că Jordan ar fi de acord să predea controlul dacă s-ar preface? Am documentele chiar aici, a zis ea şi s-a ridicat de la masă să aducă hârtiile.

Când s-a întors şi mi-a pus documentele în faţă, am simţit o durere acută în stomac. M-am holbat la ele, apoi la Sam şi la Walter şi apoi la mama.

— Toate chestiile astea îmi dau fiori, am spus.

Am trecut prin tot repertoriul în aproape douăzeci de secunde: anxietate, buimăceală, confuzie, dezicere. Nici măcar nu ajunsesem la litera „E” înainte ca Sam să tuşească în direcţia mea. Am înghiţit de câteva ori şi am încercat să citesc rapid conţinutul paginilor înainte de a le semna.

— Vreau doar să citesc puţin din ele înainte, ca să

înţeleg mai bine despre ce e vorba.

— Ei, hai pune mâna şi semnează Jordan, a zis Sam. Nu te poţi ocupa de toate dacă nici măcar nu ştii cine eşti.

Atunci m-am uitat la mama.

— Şi ai fost atât de minunată, i-am spus. Cum aş putea să nu am încredere în tine?

Cat de rău putea să fie? Era maică-mea. Şi chiar îmi plătise cheltuielile pentru o perioadă. Nu era chiar o afacere proastă până la urmă. Mi-era puţin frică să nu mă interneze, dar consideram că mai e până acolo. Doctorii ne vor întâmpina pe amândouă la uşă şi probabil că o vor lua pe ea în locul meu.

Am semnat.

14. Privind în sus

Cel mai ciudat lucru în încercarea de a obţine un sejur de R & R[16] la babacii tăi, e acela că, majoritatea oamenilor devin şi mai stresaţi, din secunda în care ajung în mijlocul familiei. Faza asta chiar mi se aplică şi mie. Plus că, de fiecare dată când voiam să mă aşez la computer, încercând să pun cap la cap problema amneziei, cineva intra şi mă prindea. De cele mai multe ori, puteam să mă justific zicând că încercam „să înţeleg mai bine ce se întâmplă cu mine”, mai ales când Sam îmi sufla în ceafa, încercând să mă prindă în plasă. Dar erau căutări lipsite de succes. Aveam nevoie de intimitate, chestie de care nu aveai parte decât în raţii foarte mici *chez* Landau. Aşa că i-am implorat să mă lase să mă întorc la mine acasă. Eram convinsă că erau la fel de pregătiţi să scape de mine, pe cât eram şi eu să scap de ei; şi, dovedindu-mi că am dreptate, au fost de acord.

Maică-mea m-a dus cu maşina înapoi în oraş. Tot drumul spre casă mi-am luat o privire de copil mirat, prefăcându-mă că nu recunosc clădirea în care se afla apartamentul meu când am ajuns acolo. Când am ieşit din lift, maică-mea şi-a pus mâna la nas până am ajuns la uşă.

---

16 R&R (Rest & Recuperation; repaus & recuperare), folosit îndeosebi în armata americană pentru a defini timpul liber, vacanţele sau alte zile libere oferite unui recrut.

Era clar că nu era deloc încântată de blocul în care stăteam. Dar, la fel de clar era şi că ea nu se afla acolo să mă ajute să îmi caut altceva.

M-am fâstâcit cu cheile în mână, prefăcându-mă că nu ştiu care dintre ele este cea potrivită – zâmbindu-i prosteşte mamei. Din păcate, incertitudinea mea a durat puţin cam prea mult, deoarece Domnul Cocoşel-de-Spandex a ieşit din lift şi ne-a abordat.

— Bună, vecină! a zis el. Nu te-am mai văzut de mult.

M-am uitat la el cu o privire goală şi am sperat că maică-mea, văzându-mă că nu-l bag în seamă, îl va ignora la rândul ei şi mă va uşui în apartament. Dar ea l-a remarcat. Cocoşelul. Zgârie-norul din lycra.

— O, a făcut ea, niciodată mulţumită să lase lucrurile aşa cum sunt sau să fie subtilă în astfel de momente. Măi să fie… a continuat, cu ochii pe trofeu în timp ce eu o imploram să se uite în altă parte. UITĂ-TE ÎN ALTĂ PARTE!

Într-un final şi-a revenit.

— Jordan a avut un accident. Suferă de amnezie şi nu îşi mai aminteşte nimic. Voi sunteţi prieteni?

La naiba!

— Da, a zis el. O învăţam autoapărare.

Nu îmi venea să cred ce megacăcat de minciună putea să îndruge acolo. Dar până la urmă râde ciob de oală spartă! Am zâmbit doar şi m-am comportat ca o năucă. Dar era cam greu să nu reacţionez la asta. Credeţi-mă era extrem de greu.

— Foarte bine. Înseamnă că poţi să ai grijă de ea.

— Plăcerea va fi de partea mea.

— Super, pentru că am ocupat două locuri de parcare, a zis ea, deja în drum spre lift.

— E totul în regulă? m-a întrebat, dar n-a mai aşteptat să-i răspund. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Şi mi-a trimis o bezea şi a dispărut în lift.

Atunci, am învârtit cheia potrivită în yală şi-am intrat în casă.

— Deci săptămâna asta? O oră de autoapărare? a

strigat el.

— Sigur, am spus eu şi am trântit uşa după mine.

Apartamentul meu era un dezastru. Sneevil Knievil era fiul Satanei. Sau animăluţul fiului lui Satan, pentru care îl implorase pe ta-su, şi care acum se răzbuna pe universul meu pentru că îl neglijasem pe micul ticălos. Nu numai că împrăştiase toate seminţele prin apartament, dar mai făcuse zdrenţe şi ziarul de pe fundul coliviei. Şi eu îmi pierdusem cumpătul, având în vedere situaţia, dar să mă apuc să fac franjuri *New York Times-ul*! OK, da. Dar rareori trec la fapte.

— Salut, Sneevil, am spus în timp ce îmi aruncam geanta cu noua garderobă pe jos.

Asta era un mic bonus. Sam era mult prea mică şi prea egoistă să îşi împartă hainele cu mine, aşa că mama a făcut o incursiune la Woodbury Common, un mall de outleturi pentru cei cărora nu le e teamă să calce pe cadavre pentru un Chloe, şi mi-a luat nişte ţoale extrem de purtabile. Cu siguranţă mult mai drăguţe decât garderoba mea de la H & M.

Sneevil a început automat să cânte şi, oricât de crizată eram de faptul că se afla în apartamentul meu, făcând mizerie şi cauzând probleme cu vecinii, mi-a părut rău de el. Asta era pasărea lui Sam. Am înţeles că încercase să mă prindă şi că asta era o metodă foarte bună să mă demaşte, dar eu nu muşcasem momeala. Asta nu era mai mult decât suficient? Oare nu-şi iubea pasărea? N-o voia înapoi? Mă legasem de micuţul ăsta.

M-am năpustit la calculator, citind cu voce tare de pe Google despre amnezie, dar am mai dat şi peste cincizeci şi patru de mailuri în inbox, nouă dintre ele fiind între mama şi Walter. Asta era cireaşa de pe tort:

From: wallygator317 hotmail.com

To: judypatootie521 hotmail.com

Subiect: re: re: re: re: re: re: re: Pui diseară… sau alta oratanie umpluta?

Am încercat de toate. Bicarbonat, vaselina şi ciorapi din latex, să o ung cu crema – am pus prezervativul peste

şi l-am lăsat aşa peste noapte şi tot nimic. I l-am arătat unei colege de serviciu şi mi-a zis ca a văzut exact acelaşi lucru la soţul ei. Doctorul i-a spus că este o ciuperca a degetelor de la picioare. Cu puţin Lamisil ar trebui să treacă. Chiar am nevoie de aşa ceva. Arata de parcă mi-aş fi băgat picioarele într-un canal colector.

Câhhhhh!!! Am decis, încă o dată, că trebuiau să înceteze să mai dea CC la mailuri. Noua Jordan ar fi putut să sugereze inocent să nu-i mai copieze fiecare mail pe care şi-l trimiteau, mai ales cele care conţineau mizerabii, bizarerii sau îţi întorceau stomacul pe dos.

Internetul nu avea mai mult de oferit decât ceea ce aflasem de la Todd. Simţeam că situaţia era sub control – tot ce aveam de făcut era să mă comport ca o frustrată din când în când pentru că nu aveam amintiri şi să par că mă simt vinovată că nu îmi amintesc de oameni, locuri şi lucruri de care ar fi trebuit să îmi amintesc.

Am remarcat un anumit miros ce se infiltrase în apartamentul meu. Un miros care nu era acolo când plecasem. Şi clar nu era vorba de mirosul de stătut al lui Sneevil, deşi ăsta nu era de suportat. Ăsta era un miros drăguţ. Mirosea a… pâine? Pâinea pe care o servesc la… un restaurant anume. Nu reuşeam să îmi amintesc restaurantul, dar aveau o pâine delicioasă cu rozmarin – asta era, aromă de rozmarin!

Am început să caut prin casă, şi am remarcat că peste tot se găseau mici bucheţele de rozmarin. Şi un bileţel de la Cat. Scria că împrumutase cheia de la Todd ca să intre şi să orneze tot apartamentul cu rozmarin, deoarece rozmarinul făcea minuni, din punct de vedere holistic, pentru memorie. Mai erau şi nişte săculeţi cu nuci şi un post-it în care îmi sugera să le mănânc de fiecare dată când simţeam că mi-e foame.

Cat chiar era o prietenă adevărată. Îmi fusese extrem de greu s-o fac pe amnezica cu ea, nu numai cu întreaga mea familie. Voiam să-i spun tot. Pe bune, voiam. Problema era că, deşi Cat era loială şi dispusă la sacrificii, am ajuns la concluzia că era prea onestă pentru a o face părtaşă la o

aşa minciună. Mult prea deschisă. Todd avea dramul acela de loialitate amestecat cu o superficialitate aproape criminală care este atât de necesar pentru a fi un confident adevărat. Nu prea îmi convenea chestia asta, dar am decis că era mai bine să nu o târăsc şi pe ea în mica mea înşelătorie. Mai mult decât atât, ea era doctoriţă – s-ar fi putut să violeze nu ştiu ce jurământ hipocratic (sau hipocritic?) pentru a fi de partea mea.

M-am uitat în jur – întoarcerea acasă mi se părea puţin cam ciudată. Erau lucrurile mele, dar, dintr-odată, doream să mă descotorosesc de majoritatea. Iar asta nu făcea parte din impulsul obişnuit şi aproape omniprezent de a depăşi etapa studenţească. Era mai degrabă un sentiment că posterele, minusculele radiere Simpsons, sculpturile magnetice cu delfini, păpuşa cu boneta din foi de porumb şi lumânarea în formă de penis – ei bine, toate sunt foarte drăguţe, dar nu mă reprezintă. În timp ce amnezia era o simplă pază, am început să simt o schimbare în mine, mică dar cu siguranţă sesizabilă. Poate ca atunci când stai într-un pat cu aşternuturile strânse puternic în jurul tău, iar după ce le dai la o parte simţi că te lăfăi în libertate.

Dintr-odată simţeam că trebuie să ies din apartament. Noua eu avea nevoie de ceva timp cu „mine” – sau poate că era vorba de ceva timp cu „ea”, pentru că nu eram sigură cu cine aveam de-a face, deocamdată. Un timp nu neapărat pentru a-mi răsfăţa eul, ci pentru a-mi permite mie să mă preocup de nimeni altcineva decât de mine. Şi, da, poate şi de un pic de răsfăţ, dar nimic ieşit din comun. Doar nişte mici chestii femeieşti. O manichiură/pedichiură. Poate o coafură nouă. Aveam şi masajul pe lista mea de dorinţe, dar asta parcă era un pic cam prea mult.

Cu siguranţă, aveam nevoie să simt pulsul oraşului. Locuisem în statul New York dintotdeauna şi, de câţiva ani buni, stăteam deja în New York, dar mă limitasem doar la o serie de străzi, alergând între graniţe schiţate de rutina zilnică. Nu vreau să sune prea mult ca o replică dintr-o reclamă, dar chiar nu explorasem oraşul şi acum asta îmi

doream.

(într-o ţinută formală sau în blugi cu tricou – chiar nu îmi păsa.)

M-am îndreptat spre Central Park Zoo. Pentru un singur motiv: păsările. Şi nu pentru că iubeam păsările, aveam parte din plin de ele prin intermediul lui Sneevil, ci pentru că stăteau într-un perimetru de pădure tropicală şi eram absolut disperată să păşesc prin el. Mama ne dusese de câteva ori la Zoo în copilărie, dar păsările erau întotdeauna *off-limits*. Se plângea de umiditate şi de părul ei, şi cu asta basta – fără discuţii. Nu există păsări în experienţele noastre legate de Zoo. Şi chiar şi atunci când am ajuns la vârsta la care mă puteam duce, nu mi-am permis niciodată să intru. Tabuul umidităţii era bine înrădăcinat în creierul meu. Asta se va schimba. Pronto.

Şi aşa a fost. Am intrat… Am văzut păsări… Am experimentat.

Iisuse, ce umed era locul ăla. Am ieşit de acolo cu o coafură în devălmăşie şi un tratament facial cu vapori. Dar vreţi să ştiţi ceva? Nu dădeam doi bani pe asta. Era aşa de eliberator să fac ce vreau, când vreau – căci maică-mea nu era prin preajmă. Cine îndrăznea să mă oprească? Eu. M-am încruntat. Şi atunci, un tip de la curăţenie s-a încruntat şi el la mine, aşa că mi-am revenit repede.

M-am uitat la dresori cum hrăneau leii-de-mare şi m-am întrebat dacă animalele alea erau chiar fericite. Dacă leii-de-mare subscriau teoriei lui Abraham Lincoln – suntem atât de fericiţi, pe cât ne propunem să fim –, atunci cu siguranţă erau. Bineînţeles, ei credeau că Abraham Lincoln e tot aia cu Abe, broscuţa roşie de Madagascar din expoziţia de amfibii, şi, deşi întotdeauna am avut sentimente contradictorii legate de animalele în captivitate, păreau să ducă o viaţă bună. Studiind expresiile de pe feţele lor, am decis că erau fericite sau cel puţin indiferente. Era un complex de chestii – clasicul „în siguranţă, dar plictisiţi”. În fine, prădătorii nu se vedeau nicăieri. Cu excepţia unui tip cu o haină de lână. M-a urmărit, dar i-am pierdut urma când am ajuns la lemuri.

M-am simţit atât de bine după ieşirea la Zoo, încât mi-am propus să îmi petrec şi restul timpului de recuperare explorând oraşul ca un turist (fără borsetă). Am fost la muzee în fiecare zi până când le-am văzut pe toate. Moma[17] era incredibil şi nu era decât la trei străzi depărtare de clădirea în care avusesem serviciul în ultimii doi ani. Puteam să ajung acolo mai repede decât ajungeam la buticul de unde îmi luam sandvişul la prânz. De ce nu profitasem de asta?

Am fost la Empire State Building şi am urcat pe terasa de sus. Era magnific. Un cuplu din Idaho m-a întrebat dacă pot să le fac o poză cu panorama New York-ului în spate, şi le-am făcut, apoi un alt cuplu m-a rugat să fac acelaşi lucru. Apoi o familie. Şi aşa am devenit fotograful de pe terasa de sus. Dar nu am făcut asta pentru că eram vechea fraieră Jordan A.C. Am făcut-o pentru că mă simţeam bine. Îmi cream noi amintiri: fericită, reuşind, în sfârşit, să trec prin experienţa vizitării eternului New York, şi onorată să ajut pe toată lumea din jur, care se afla acolo pentru propriile amintiri.

Am fost la Rockefeller Center şi am patinat. Este extrem de scump, extrem de aglomerat şi supraevaluat… dar nu o făcusem niciodată. Şi mai era şi sezonul. Bradul era acolo (din nou, am ratat aprinderea lui) şi am vrut să experimentez bucuria de a aştepta aproape paişpe ore într-un ger năprasnic închirierea unor patine incomode cu care puteam doar să mă împleticesc de câteva ori în jurul patinoarului şi să cad în fund. Iar asta, ca bonus.

Şi m-am uitat în sus. Nu mi-am permis niciodată să mă uit în sus în toţi anii ăştia cât am trăit în New York Chestia pe care o tot repetă „ei” este să nu priveşti în sus, pentru că poţi fi luat drept turist. Dar ce era rău în a fi luat drept turist? (în afara borsetei.) Turiştii ştiu exact ce vor. Iată-mă deci încercând atât de tare să nu par un turist, încât am pierdut atât şi atâtea! Toată arhitectura formidabilă a oraşului – Dumnezeule, câteva dintre clădirile vechi îţi tăiau respiraţia!

17 Museum of Modern Art (Muzeul de Artă Modernă din New York).

Şi eu am ignorat totul – această panoramă pe care nu o voi mai regăsi nicăieri, şi eu nu mă bucuram de ea cu fiecare ocazie pe care o aveam. De ce?

În timpul meu liber citeam câte ceva – pentru distracţie şi uneori pentru inspiraţie. Mi-am luat o serie de cărţi de self-help. Am ajuns la concluzia că suferisem în tot acest timp de un invers complex de inferioritate. Cine ar fi ştiut?

Am citit despre Ted Turner şi Bill Gates, pe care un autor l-a menţionat în acelaşi paragraf cu Britney Spears, chestie absolut ciudată. Se vorbea despre încrederea în sine şi cum aceşti oameni se concentrau pe scopurile lor şi nu lăsau nimic să îi tragă înapoi. S-a dovedit că Britney Spears a pierdut un concurs de talente când era copil. A ieşit pe locul doi, dar nu s-a cramponat de eşec. Ceva i-a spus să meargă mai departe. A continuat să ia lecţii şi a devenit mai încrezătoare. Bineînţeles că se poate contraargumenta – câteva dintre mesajele din Cosmos nu ar trebui băgate în seamă –, dar totul se rezumă la asta: fără „Oops”, ar fi făcut-o ea vreodată?

Se părea că toată viaţa mea până atunci fusese un concurs de tinere talente ratat. Dar iată-mă păşind din nou spre microfon, făcând playback până la epuizare. Ştiam că pot să îmi fac apariţia la Mouseketeers şi chiar să dau lovitura. Iar eu voi purta întotdeauna, dar absolut întotdeauna, lenjerie intimă.

Dirk a trecut din nou pe la mine, şi eram atât de plictisită de grija lui simulată de a mă ajuta să îmi recapăt memoria, încât după cinci minute, m-am prefăcut că am adormit.

15. Eu sunt OK, tu eşti OK

Nu poţi să stai degeaba prea mult timp, fără să începi să te simţi inutil. Aşa că, după două săptămâni în care mi-am făcut de cap în stil Jordan, am decis că eram pregătită să mă întorc la muncă. Am sunat-o pe Lydia pe numărul pe care mi-l dăduse şi am rugat-o să îmi dea adresa de la birou. Chiar i-am repetat-o, incorect, asta pentru efect.

Am intrat în birou simţindu-mă încrezătoare. Zilele în

care mă trataseră ca pe o cârpă erau apuse. Bineînţeles, mai trebuiau eliminate acele îndoieli, întemeiate, de altfel: Cum am putut să îmi păstrez capacităţile de a lucra într-o agenţie de publicitate fără memorie? Şi, alta, auzită la toaletă după câteva ore: „Serios – e incompetentă din punct de vedere mental, nu?”

Replica folosită de mine (ar fi trebuit să am pe cineva care s-o împrăştie pe mail): problema mea ţinea de memoria subconştientă, hipocampusul la care apelăm pentru a ne îndeplini obligaţiile de serviciu nu era afectat mai deloc. Aşa că nu îmi voi aminti toate feţele şi prostioarele pe care le-am făcut împreună (o mană cerească pentru revenirile nesfârşite la acele glumiţe „Îţi aminteşti-cât de beată a fos-ea-atunci?”), dar puteam totuşi să le-o iau înainte cam tuturor mocofanilor care umflau statele de plată pe-aici.

În timp ce treceam pe holuri, oamenii se uitau la mine de parcă aş fi fost un personaj din filme de groază. Eu, una, nu mai aveam de gând să-mi vărs sângele pentru Splash, dar ei încă nu ştiau asta. Fiecare persoană pe lângă care treceam şuşotea cu cel sau cei de lângă ea şi niciodată suficient de încet.

— Am auzit că a încercat să se sinucidă, şuşotea Charlotte, pipiţa arogantă de la casierie.

— Nu-nu. N-ai auzit bine, i-am spus în faţă şi am zâmbit inocent.

— O, a zis ea, total devastată. Nu vorbeam despre tine.

— OK, asta e bine. Atunci nici să n-o faci vreodată, hmm?

Părea destul de şocată. Şi de ce nu? în mod normal, nu i-aş fi zis absolut nimic. Dacă voiau să şuşotească despre mine, nu era treaba mea. Ei bine, acum era treaba mea. Şi le-aş fi dat o grămadă de lucruri de bârfit – dar voiam să fiu sigură că cel puţin deţineau toate datele. Am zbughit-o spre recepţie şi m-am prefăcut că nu ştiam încotro trebuie să mă duc.

— Bună, sunt Jordan. Nu ştiu dacă ai auzit, dar am

avut un accident destul de grav… în fine, sufăr de pierderi de memorie care mă fac să scap din vedere o serie de detalii.

— Mă ştii, nu?

— Mda, Jordan Landau, a confirmat recepţionista. De la Trafic.

— Exact, i-am spus. De la Trafic. Îmi venea să vărs când mă gândeam la ce-mi făcuse Lydia înainte să plec, dar dacă îmi doream să reuşesc, trebuia să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Poţi să îi spui tu Lydiei că sunt aici şi sunt apt de muncă?

— Sigur. Nicio problemă. A butonat un pic şi a început să în vorbească în *headset*. Lydia? Jordan e aici. A ascultat o secundă, apoi a întrerupt legătura. *Vine* imediat. Ai nevoie de ajutor?

— Nu… ce chestie ciudată, i-am spus. Anumite lucruri îmi sunt foarte clare. Cum ar fi decorul. Aş putea probabil să găsesc automatul de cafea în bucătăria de la etajul treizeci şi şase mai repede decât mi-aş aminti… numele tău. Scuze. Zâmbet plin de regrete. Pentru a sublinia stângăcia momentului.

De îndată ce am terminat, a apărut şi Lydia, afişând un zâmbet.

— Bună, sunt Lydia. Am venit la spital să te vizitez. Îţi mai aminteşti?

— Da, sigur. Drăguţ din partea ta.

— Hai să mergem la biroul tău, a spus precaută… şi rar. Părea că revine la vorbirea cadenţată. Şi m-a condus. Când să plec, m-am întors la recepţionistă şi i-am zâmbit pentru a-i mulţumi.

— Aici stai tu, a spus Lydia. Noi o numim gaură. Şi nu pentru că e plină de găuri.

— Ce umor fin, Lydia.

— Biroul tău e cel de-acolo – cel cu posterul cu Haselhoff. Eşti o fană înrăită a *Baywatch-ului*.

— Îmi amintesc biroul. Dar, *Bay watch*… Sunt fană?

— Sigur, a spus ea.

— Mai există încă serialul ăla?

— Nu ştiu, mi-a spus ea.

— Există posibilitatea să fi luat la mişto toată chestia? am întrebat.

— Nu ştiu, mi-a spus ea stresată.

Dorea să încheie discuţia despre dragostea mea pentru un serial din care, de fapt, nu văzusem nici măcar un episod.

— Biroul meu e chiar aici. Lucrăm la o campanie pentru Vibralens. Ochelarii sunt pe biroul tău, aşa că vei putea să faci cunoştinţă cu ei.

— Super. O să arunc o privire, i-am spus. Şi mi-am aruncat o privire pe birou. Nu se schimbase mai nimic. Nu ştiu dacă mă aşteptam la o schimbare, dar fiecare lucru era la fel.

— Aşa să faci. Ne vedem în după-amiaza asta să vorbim despre marea lovitură de vineri cu VP[18] de marketing de la Vibralens.

— OK, am spus.

— OK, a spus ea.

— OK, am spus.

— OK, a spus şi ea din nou, încruntându-şi sprânceana.

— OK, am spus din nou, remarcând că ea voia să fie cea care are ultimul cuvânt. Mi se părea al naibii de amuzant să nu o las.

— OK! a spus ea, de data asta cu figura unui copil care refuză varza de Bruxelles.

— OK, am spus din nou, încercând din răsputeri să nu trag rânjetul ca cel al pisicii de Cheshire[19] ce se lăţea înăuntrul meu. M-am bucurat de schimbul nostru de replici mai mult decât ar fi trebuit să o fac.

— Ai o criză? m-a întrebat ea înveninată.

Acum chiar că rânjeam. Şi asta a enervat-o şi mai tare. Mi-a întors spatele şi a pornit spre biroul ei.

— Atunci, o să mă uit peste dosarele astea, am spus.

---

18 Vice Prcsidenl - vicepreşedinte.

19 Pisica de Cheshire - personaj al cărţii Alice în Ţara Minuni lor de Lewis Carroll.

Şi ea a trântit uşa în urma ei.

Todd m-a văzut că am intrat pe mess şi a început să îmi dea mesaje.

ESTIUNBOU: Jordy!

Jordilicious: Hey, babe! Sunt la muncă. Până acum, bine…

ESTIUNBOU: Cineva a lăsat nişte covrigi cu brânză TOFU în sala de conferinţe – dezgustător. De ce ar strica cineva o bunătate de covrig?

Jordilicious: Mi-e îmi spui? Scuze.

ESTIUNBOU: Până la urmă, eşti ceea ce eşti. Greţos.

Jordilicious: Lydia tocmai mi-a spus că ador *Baywatch*. Cine ar fi crezut?

ESTIUNBOU: Ironiile nu sunt punctul ei forte, să înţeleg?

Jordilicious: Înfigerea cuţitului în spate, da. Trebuie să plec

ESTIUNBOU: Ne vedem mai târziu?

Jordilicious: Daa. Sună-mă după ce termini, xo

Chiar atunci, Art, tipul de la Corespondenţă, a trecut pe lângă mine. Şi-a întins mâna să batem palma şi mai să îi răspund, însă, dându-mi seama că sunt cu jumătate de mână în aer, mi-am plimbat imediat degetele prin păr. Şi m-am uitat repede în altă parte. Nu ştiu dacă ştia de accident şi m-am simţit prost. Nu aveam o relaţie bazată pe comunicare, aşa că a plecat mai departe fără explicaţii privind limbajul nostru nonverbal.

Încă o dată, ideile Lydiei pentru Vibralens erau total neinspirate. Am început să schiţez pe hârtie nişte idei, păstrând totul într-un mare secret de data asta. Îmi promisesem că o să am mai mare grijă de proprietăţile mele, acum că uitasem cum e să nu ai.

Eram pe punctul de a intra în apartament când am auzit vocea tunătoare a Bărbăţiei lui Tiger Schulmann mugind pe tot holul.

— Jordan! a exclamat el, surprinzându-mă într-atât, că eram cât pe ce să scap cheile pe preşuleţul cu ursuleţi de la uşă.

M-am întors spre el fără nicio tragere de inimă.

— O, bună! i-am spus, cu entuziasmul cu care o fetişcană îşi salută ex-ul când îl întâlneşte întâmplător pe stradă şi nu e deloc machiată.

— Scuze. Nu am vrut să te sperii. Dar ar trebui să fii întotdeauna atentă la ceea ce e în jurul tău.

— Foarte adevărat, i-am zis.

— Că tot veni vorba… ce zici de ora aia de autoapărare?

— Mda… ce-i cu ea?

— Ce zici de acum? m-a întrebat el, fără să îşi dea seama că, atunci când am zis: Ce-i cu ea? voiam, de fapt, să spun A, te referi la lecţia aia despre care nu am zis niciodată că o să aibă loc?

— Acum? am ezitat eu.

— Intră, a zis el şi m-a luat pe sus.

Asta e exact genul de căcat pe care mă aşteptam să-l facă un libidinos ca el. Să profite de o amărâtă care şi-a pierdut memoria. Dar va plăti pentru asta.

— Super! am spus şi l-am urmat în apartamentul lui.

Deşi locuiam acolo cam din aceeaşi perioadă – el chiar mai demult –, casa lui era plină de cutii şi doar pe alocuri mobilată. Avea un adevărat arsenal de karate şi un fel de prelată ce acoperea mai bine de un perete. Exista un televizor foarte mic şi o canapea, nu un pat. Am decis să nu mă gândesc unde dormea şi dacă dormea.

— Poţi să îţi pui lucrurile aici, a zis el indicându-mi capacul unei cutii Staples ca şi cum ar fi fost o masă.

Mi-am lăsat lucrurile acolo şi mi-am dat geaca jos.

— Şi-acum, prima regulă a autoapărării este atenţia, întotdeauna să fii atentă la ce e în jurul tău şi să nu te laşi niciodată prinsă cu garda jos. Va trebui să ştii să te fereşti de situaţiile periculoase pe cât posibil.

Ca acum? mă gândeam eu, dar am spus:

— Sună rezonabil.

— Şi acum singura mişcare greşită e să nu faci nicio mişcare, mi-a spus el în timp ce se băga în mine. Prea tare. Aşa că, dacă cineva se apropie de tine din spate…

Venea spre mine din spate, OK, dar nu în felul în care te aştepţi să te atingă un atacator. Şi-a pus o mână pe umărul meu drept şi cealaltă uşor pe stomacul meu. M-am întrebat întotdeauna ce senzaţii îţi poate da penisul ăla. Iar genunchiul meu va fi pe punctul să afle.

M-am întors cu faţa la el şi dintr-o singură mişcare extrem de rapidă, am pus mâinile pe umerii lui şi i-am înfipt un genunchi în cocoşul ăla mare şi gras.

— Ighmmmmmmm! a urlat el şi a căzut secerat.

— Ah, scuze! am exclamat eu, ca şi când nu aş fi avut nicio idee de unde îmi venise mişcarea. O reacţie necontrolată, cred. Bună, Ghiolbanule. Fă cunoştinţă cu genunchiul meu.

A deschis gura să spună ceva, dar nu i-a ieşit nimic. Mi-am strâns în grabă lucrurile şi am luat-o spre uşă.

— A, trebuie să plec. Îmi pare rău, rău de tot de asta! i-am spus aproape voioasă, în timp, ce o ştergeam spre casă.

Sneevil cânta un soi de arie, pe care am auzit-o de la vreo trei uşi distanţă. Am intrat şi m-am încruntat la el.

— Sneevil, sper că nu ai făcut asta toată ziua, l-am certat în glumă.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi a continuat să cânte. Ştiam că e o problemă – şi asta nu pentru că am mai găsit un bileţel lipit de uşă.

— Cat o să dureze? l-am întrebat. Ce zici dacă ţi-aş cânta eu încontinuu câteva ore? Să văd dacă ţi-ar conveni?

Şi asta am făcut. Am încercat totul: să-i vorbesc, să-i cânt, să dau muzica tare, să-i acopăr cuşca… nimic nu mergea. Deşi, când am *dat startul la Carry On My Wayward Son* a lui Kansas, aş fi putut să jur că l-am văzut cum se crispează.

Voiam să dau drumul şi la *Dust in the Wind*, dar a sunat telefonul.

— Îmi recunoşti vocea?

Era Dirk.

— Nu, îmi pare rău. Ar trebui?

— Sunt Dirk…

— Iubitul meu, nu? i-am spus sfârşindu-i fraza.

— Exact, a spus el. Ce făceai?

— Tocmai m-am întors acasă după prima mea zi de munci

— Şi cum a fost?

— A fost OK, cred.

— Vrei să ne vedem? a întrebat el timid.

Nu prea, de fapt, dar eram atât de furioasă că mă înşela, că îmi venea să îl distrug.

— Sigur, i-am zis. De ce nu?

Ar fi prima mea „întâlnire" cu Dirk de la accident. M-am prefăcut că nu prea cunosc împrejurimile, pentru a-l forţa să vină să mă ia şi nu să ne vedem pe undeva. Nici măcar nu îmi mai aminteam când a venit ultima dată să mă ia de acasă la o întâlnire. Să reformulez, nici măcar nu îmi mai amintesc de o întâlnire adevărată cu el.

În stilul lui propriu şi personal, Dirk m-a luat de acasă şi m-a dus direct la apartamentul lui. Locul îmi era mult prea familiar, dar încercam să îl privesc cu alţi ochi. Din punctul lui de vedere eram acolo pentru prima oară, aşa că asta am şi încercat – să mă privesc în jurul meu la tot ce însemna casa lui Dirk. A deschis uşa, m-a împins înăuntru şi şi-a desfăcut braţele larg într-un gest menit să sugereze „opulenţa" apartamentului.

— Ăsta e palatul dragostei.

— Uau, i-am spus şi m-am uitat în jur la toate cutiile alea de bere.

Ăsta nu era un palat al dragostei – era un cămin de studenţi. M-am uitat la familiarul poster cu Farrah Fawcett şi, bineînţeles, aşa cum am fost îndrumată să fac, m-am uitat şi la sfârcul ei. Am încercat să nu mă uit, dar atunci când ceva îţi este arătat în mod repetat de cineva, acolo se îndreaptă şi ochii tăi.

— Te uiţi la sfârc, nu-i aşa? a zis el, dând din cap mândru.

La ce dracu' mi-a fost mintea tot timpul ăsta? Mă vedeam cu o primată. Cum de m-am lăsat convinsă? S-a uitat la mine cum priveam în jur, asimilând totul.

— Îţi aminteşti de ceva?

— Nu, nu prea.

— Îţi aminteşti de asta? mi-a zis el şi a început deodată să-mi lingă urechea. Fără nicio avertizare. Fără încălzire. Fără niciun sărut măcar sau o atingere. Dintr-odată, pur şi simplu, limba lui Dirk dădea ocol urechii mele. Era revoltător. M-am desprins de el şi de limba lui şi m-am uitat disperată în jur să găsesc un Kleenex, lucru care, evident, nu s-a întâmplat.

— Ce e asta? Ce-a fost asta? am răcnit eu.

— Îţi plăcea la greu – cel puţin aşa cred. Era Extravagantza Urechii patentată de Michael Dirkston.

— Nu mai spune.

— Drăguţ, îhm? a spus dând din cap foarte mândru de el.

Cineva trebuia să facă ceva. Bărbatul ăsta trebuia oprit. Toţi bărbaţii trebuie opriţi. Aveam de gând să clarific această neînţelegere chiar aici, chiar acum. Am prins curaj.

— Ştii ceva? Ştiu că bărbaţilor, probabil, le place chestia asta, toată treaba asta cu limba-în-ureche, dar cred că vorbesc pentru toată populaţia feminină când spun că nu-i atât de erotic pe cât pare.

— N-ai spus nimic înainte. Îţi plăcea.

— Nu îmi amintesc nimic dinainte, dar pot să pariez că există o şansă foarte mare să o fi făcut din politeţe.

Am fost întotdeauna politicoasă înainte. Dar, la dracu', mi-a ajuns. De ce să tolerez o limbă de vacă în urechea mea? Cred că am fost chiar drăguţă, ţinând cont de întreaga situaţie. Aş fi putut să scriu romane pe tema asta. Aş fi putut chiar să îi atac calităţile de amant, în general – care, vă asigur, îi lipseau. E suficient să vă spun că Michael Dirkston credea că clitorisul e un templu antic din Grecia şi că orgasmul reciproc era o companie de asigurări de viaţă.

Dirk era complet bulversat de faptul că trickul cu urechea nu funcţiona. S-a uitat în jos şi s-a strâmbat, trăgând de o aţă ieşită din cusătura blugilor lui. Mă

simţeam prost. Ştiam că are intenţii bune. Nu, nu ştiam. Văzându-l alături de Superba Blondă în restaurantul nostru, am uitat de imaginea lui de „băiat bun” şi mi-am amintit că Dirk era preocupat de un singur lucru: Dirk.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie. Apoi mi-a arătat o cutie de paste de Cecco.

— Deci, crezi că ar trebui să pregătim ceva pentru cină? m-a întrebat. Am toate chestiile care îţi plac pentru paste primavera.

— OK, i-am spus, ştiind foarte bine mersul natural al lucrurilor în acest caz.

Am hotărât să îl zăpăcesc din start.

— Dă-i drumul.

— Nu, a spus el. Mă referem la tine. Tu eşti cea care găteşte de obicei.

— Pe bune? Gătesc bine? Super. Dar… şi acum este momentul în care eu îmi ţugui buzele ca o fetiţă şi mă uit la el cu ochii miloşi. Nu îmi amintesc absolut deloc cum se face. Scuze.

— Oh.

— De ce să nu comandăm ceva? m-am oferit eu. Sau, şi mai bine, poate ar trebui să mă scoţi la un restaurant elegant la cină. Obişnuiam să facem asta, nu-i aşa?

Devenea din nou amuzant. Dirk părea frustrat. Îşi dădea ochii peste cap. Chiar în faţa mea. Se presupune că am amnezie. Nu sunt oarbă, cretinule.

— Daa, sigur, a spus un Dirk foarte enervat. Te scoteam în oraş mereu. În locuri foarte elegante.

— Super. Atunci hai să mergem la unul din ele astă-seară.

Puteam să jur că nu mai avea niciun chef să-mi facă curte.

— Nu ştiu. Sunt cam obosit.

Mă gândeam eu.

— Ei, poate atunci vrei să prepari tu pastele alea?

— Nuu, nu mai contează, a zis el. Nu mi-e atât de foame.

— Acum o secundă ţi-era.

— Ei bine, acum nu.

— Ei bine, mie mi-e. Poate-mi faci mie câteva, atunci.

Îi apucau dracii de-a binelea.

— Uită de paste. Hai să comandăm ceva.

— Super, am spus eu veselă în timp ce el îşi dădea iar ochii peste cap şi scotea un munte de meniuri.

16. Reinventează-ţi jobul

M-am trezit cu sentimentul ăla de optimism pe care cred că îl simt oamenii normali în fiecare dimineaţă, dar pe care eu abia acum începeam să îl gust. Era aşa de bine, că am mai zăcut în pat vreo zece minute. Doar aşa. Ce dacă întârziam zece minute la muncă? Asta e.

Când am ajuns, mă aşteptau trei post-ituri galbene pe birou. Toate spuneau: „Sună-mă”. Toate erau de la Lydia. Asta m-a făcut să cad pe gânduri. Trei? Am încercat să recreez mintal ce se întâmplase: ea ieşind din birou şi coborând în gaură, pentru a vedea că persoana căreia vrea să-i vorbească – eu – nu este la birou. Aşa că îmi lasă un bilet, cerându-mi să o sun. Tot ce pot să îmi imaginez este că două minute mai târziu, vine din nou doar ca să verifice dacă nu am apărut încă. Nu, nu am apărut. Dar, ce mama dracului, tot e în picioare, de ce nu ar mai lăsa un alt bilet spunând *exact* acelaşi lucru. Apoi, probabil, mai trec trei minute – Iisuse, ai putea fierbe un ou în timpul ăsta. Aşa că iar vine să vadă dacă am ajuns. Din nou, eu sunt tot absentă, aşa că îşi spune că ar fi o idee excelentă să mai lase încă un bilet. Cu exact acelaşi mesaj, din nou. Lydia e plătită cu o grămadă de bani. Asta mă uimeşte.

Atunci a început să sune tare telefonul de interior.

— Ai ajuns? şuieră ea.

— Da, sunt aici.

M-am uitat la ceas. Era 9.07. Întârziasem numai şapte minute. Tot dramatismul ăsta cu lăsatul bileţelelor avusese loc în şapte minute. Lydia chiar era o bestie hidoasă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Abia am ajuns şi îţi citeam bileţelele, i-am zis. Nu

am vrut să ratez vreunul. Au fost mai mult de trei? Nu am văzut decât trei.

— Nu. Astea au fost toate. Poţi să vii până aici, te rog?

Toată chestia asta era absolut lipsită de sens, apropo.

Unu' la mână: biroul ei era la doi paşi de mine. Doi la mână: puteam să o aud la fel de bine cu sau fără telefonul la ureche. Şi trei: vorbeam deja la telefon, aşa că de ce nu spunea ce avea de spus?

M-am ridicat şi am parcurs cei doi paşi până la biroul ei. Buzele-i erau atât de subţiate şi ridate într-o crispare de amărăciune, încât aproape m-a pufnit râsul.

— Bună. Bună dimineaţa, i-am spus.

S-a uitat întâi la ceas şi apoi la mine.

— Gandhi spunea că a întârzia este un act de terorism.

— Pardon?

— Ai întârziat, mi-a zis. E teroristic.

Îmi venea să râd, dar n-am făcut-o. Din nou, eram uimită, întrebându-mă cum reuşisem să nu reacţionez la porcăriile alea înainte.

— Eşti sigură că asta spunea? Şi eşti sigură că teroristic e cuvânt? Vreau să spun că îmi pare rău că am întârziat, i-am zis, dar e un pic cam exagerat, nu crezi?

— Da, sunt sigură, a spus ea în timp ce dădea un search pe Google la Gandhi şi apoi cu un gest, aproape violent, a întors monitorul calculatorului spre mine, citind tare: „Punctualitatea este o nonviolenţă. A întârzia este un furt asupra bunului altuia şi, prin urmare, o violenţă".

Am stat aşa privind-o pentru un moment, neştiind foarte bine cum să răspund crizei ei de furie.

— Ei bine, îmi pare foarte rău. Pe viitor îmi va fi foarte clar când sunt violentă.

— Bine, a spus ea, tăindu-mi-o scurt. Deci presupun că te-ai uitat peste toate? Lydia a ridicat din sprâncene.

Am ridicat-o şi eu pe-a mea.

— Da. Sigur că da.

— Super. Şi a oftat uşurată. Trec printr-un iad cu

chestia asta. N-am inspiraţie, pur şi simplu… Şi-a ridicat privirea rapid, zâmbind fals. Ştii, obişnuiai să fii la curent cu ce se întâmpla la Creaţie. Îţi mai aminteşti când făceai tot felul de încercări? m-a întrebat aproape admiţând că obişnuiam să îi fac treaba, fără să o spună, de fapt.

Ceea ce încerca ea să facă era să mă linguşească. Un compliment înainte să îmi ceară să îi mai fac treaba încă o dată.

— E pentru Vibralens, nu sunt sigură pe ce am, dar poate reuşeşti tu să le faci mai bine.

— Sigur, i-am spus. Lasă-le pe mâna mea.

— OK. Ceea ce am eu este: „Vibralens… Ochii ştiu”. S-a uitat la mine să îmi cântărească reacţia.

— Foarte… clar, am spus.

— OK, a continuat ea uşor deranjată, şi apoi mai am: „Vibralens. Ochii sunt premiul”. Dar nu ştiu dacă o chestie de genul ăsta îţi rămâne în minte, dar e după aia cu: „Nu-ţi lua ochii de la premiu” –, frază extrem de cunoscută.

Da. Foarte cunoscută. Una dintre cele mai cunoscute fraze rostite de Martin Luther King şi total nepotrivită pentru o campanie la nişte lentile de contact colorate. Cu siguranţă că astăzi îşi aducea toţi prietenii spirituali la petrecere… Gandhi… MLK… Aveam o bănuială că după prânz vom încerca o campanie la seminţe pentru păsări cu Sf. Francisc din Assisi şi la o nouă marcă de schiuri pe apă cu Iisus.

— Hmm, am făcut.

Şi a urmat o pauză lungă. În mod normal, aici aş fi intervenit eu cu toate ideile mele. Corectându-le pe ale ei fără să pară că asta fac. Făcând-o să strălucească. („Ha”, aş fi râs. „Asta e atât de tare! Mă face să mă gândesc la altceva de care nu sunt foarte sigură că merită, dar o spun oricum…” Eram exact opusul pasivului-agresiv. Se numeşte în vreun fel actul de manipulare prin care ajuţi pe cineva, dar în care trebuie să faci pe idiotul în aşa fel încât lumea să nu se simtă vinovată de faptul că profită de tine? Trebuie să găsesc acest cuvânt ca să pot face o placă memorială pe care să mă declar fost campion mondial.)

Era obişnuită cu genul ăsta de comportament din partea mea. La asta se aştepta ea. Chiar s-a aplecat un pic spre mine. Şi-a ridicat şi o sprânceană, plină de speranţă. Sigur, aveam câteva idei. Şi dacă îşi închipuia că o să i le servesc pe tavă, era complet nebună. Zilele alea s-au dus, păpuşă. Dar am mai aşteptat un minut, doar ca să pară că mă gândesc. Şi chiar când ardea de nerăbdare, am glăsuit:

— Îmi place cum sună! Dar nu prea ştiu cât de bine judec eu.

Scotea flăcări. Vedeam că ştie că ideile ei nu sunt bune şi că are nevoie disperată de ajutorul meu. Dar ce putea să zică? Nimic.

— Am nevoie să fie gata până la şedinţa de marţi, a zis ea dezamăgită.

— OK.

— Şi vreau să iei şi tu parte la şedinţă.

— Mişto, am zis.

— Să iei notiţe.

— OK.

— Deci, ştii unde are Caroline Keeps, directorul de creaţie, biroul, la etajul zece?

— Sunt convinsă că o să-l găsesc.

— OK, atunci, a zis ea. Trebuie să îi ducem mapa asta înapoi.

Nu eram sigură dacă „OK, atunci” însemna că terminase cu mine. Dar nu era în totalitate adevărat. Ştiam că terminase. Dar îmi plăceau pauzele jenante. Îmi plăcea să o văd cum se enervează. Mă tratase ca pe o idioată atâta timp, că îmi plăcea s-o urmăresc cum încearcă din nou, dar dintr-o nouă perspectivă. Aşa că am stat acolo şi m-am uitat la ea.

— Asta e tot. Poţi să pleci acum.

Asta aşteptam, de fapt. Am zâmbit, şi zâmbetul meu părea că o enervează şi mai tare. S-a încruntat la mine în timp ce mă întorceam să plec.

M-am văzut cu Todd la prânz în parcul de beton de peste drum de biroul meu. Nu ar fi trebuit să-i spun aşa. Era un părculeţ foarte drăguţ cu o grădină frumuşică.

„Parcurile de beton” sunt ceea ce suburbanii numesc parcurile oraşului, odată ce ei s-au mutat în suburbii şi îşi strâmbă nasurile la micile noastre sanctuare. Sunt răsfăţaţi din pricina faptului că nu trebuie să se agite deloc să aibă puţină verdeaţă. Deşi eram în decembrie, era una din acele zile călduroase, atât de rare, că simţi că ar trebui să te bucuri de ea. Gustul dulce-amar al încălzirii globale.

Era ziua de hotdog. Todd şi cu mine ne vedeam la prânz de trei ori pe săptămână şi cel puţin într-una dintre ele, mâneam hotdog Sabrett. Ştiu că sunt groaznici, dar mie îmi plac. Când eram mică, iar mama şi Walter ne scoteau în oraş, eu întotdeauna eram fericită când ne luam hotdog de la tonetă. Nu aveam nici cea mai mică idee cât de multe tonete împânzeau oraşul şi credeam cu naivitate că noi cumpărăm hotdog de la acelaşi tip de fiecare dată.

Aşa că o dată pe săptămână luam unul mare cu de toate – de data asta de la acelaşi tip. „De toate” includea un topping sănătos de varză murată – care lui Todd îi făcea o scârbă de nedescris. Nici măcar nu ştiu dacă îmi plăcea varza murată atât de mult sau o făceam de dragul de a-l îngreţoşa pe Todd, dar indiferent de motiv, era un prânz gustos. Şi de fiecare dată, Todd trebuia să facă o tragedie din asta.

Ca întotdeauna, Todd mă privea afundându-mi dinţii în prima îmbucătură şi începea:

— Nu ştiu cum poţi să mănânci varză murată. E al dracului de dezgustător. E varză putrezită!

— Nu e putrezită, îi răspundeam, cu gura plină, în timp ce el se cutremura.

Erau micile mele bucurii ale vieţii. Să mă plâng de Lydia era la fel de plăcut.

— Ideile ei sunt de-a dreptul jalnice. Vreau să spun – foarte proaste.

— Îi avem şi noi pe-ai noştri la agenţie. Oamenii învaţă din greşeli. Face parte din viaţă, a spus el.

— Dar ideile ei nu se poate să fi fost dintotdeauna aşa de insipide, de… prosteşti şi lipsite de logică, i-am zis eu.

— Cum ar fi?

— Se gândeşte să se folosească de Dr. Martin Luther King ca să vândă lentile de contact colorate.

S-a strâmbat.

— Arşş! Asta o bate la fund pe aia la care s-a gândit pentru medicamentul ăla nou…

— Dă-i sărutul de adio herpesului genital?

— Bingo.

— Nu e drept, m-am plâns eu.

— Ce e drept, Jordan? Există pe undeva pe lumea asta o cantitate covârşitoare de dreptate? Majoritatea zilelor sunt de căcat. Majoritatea oamenilor sunt de căcat. Ce să-i Iaci? mi-a spus el, dând din umeri a lehamite.

— Îţi spun eu ce o să fac, i-am răspuns. Ce dracului o să pot. Acum e şansa mea – şansa de a lua lucrurile de la zero. Şi pot să o fac cu scuza că nu ştiu cum altfel.

— Aha… Amuşin un plan…

— Tu ai avut întotdeauna un miros mai aparte.

— Mulţumesc. E chestia asta nouă cu care mă dau după ce mă rad, a glumit el.

— Şi care compensează glumele tale proaste.

— În fine… care-i planul?

— Ei bine, după ce m-a dat afară din biroul ei fără prea multe politeţuri, mi-a venit ideea. Îmi tot spunea ce „folositoare” obişnuiam să fiu şi apoi îmi dă conceptul ei nenorocit de storyboard. Mă lasă, de asemenea, să particip la şedinţă. Ce onoare. Între timp, eu nu mă aleg cu nimic pentru ideile mele anterioare, pe care mi le-a furat cu neruşinare.

— Corporate America.

— Mda, bine, noua Jordan nu doar i le scrie gen Corporate America. Noua Jordan nu se enervează – se răzbună.

— Ce drăcie ai mai plănuit?

Am zâmbit. Mă cunoştea atât de bine. Dar asta nu era o drăcie. Asta eram, în sfârşit, eu, controlându-mi viaţa. Doar că mă foloseam de un pic de nebunie.

În drum spre muncă, i-am zărit pe Lydia şi pe Kurt giugiulindu-se într-un intrând dintre două clădiri. Am mărit

pasul ca nu cumva să mă vadă, dar m-a mirat nepăsarea lor – erau chiar lângă birourile noastre. Am decis să nu mă mai gândesc la asta şi să admir peisajul. New York-ul în decembrie e o imagine de neuitat şi lucram la câteva străzi de Radio City Music Hall – unde se ţine faimosul show *Christmas Spectacular*, cu scena naşterii Domnului atât de strălucitoare, de-ţi vine să crezi că, din moment ce nu mai erau locuri la han, Sfânta Fecioară cu Fiul trăsese pentru o noapte la Hotelul Four Seasons.

La serviciu, domnul Billingsly s-a uitat în biroul Lydiei, părând deranjat că nu e acolo.

— Unde e Lydia? a întrebat, de parcă eram menajera ei.

Am simţit un soi de panică fix în stomac şi nu ştiam de ce. Nu mi se confirmase niciodată că între el şi Lydia era ceva, dar eram, aproape convinsă că la un moment dat – dacă nu şi acum – fusese ceva. Şi dacă unul dintre iubiţii ei iliciţi ar găsi-o cu celălalt? Numiţi-o o confirmare a faptului că sunt, de fapt, o persoană delicată şi că nu voiam să fiu implicată în de-astea.

— Ia prânzul.

— Ei bine, ai tu grijă să-i spui că şedinţa de marţi cu Vibralens s-a mutat de la ora două la ora unu?

— Sigur că da, am spus.

— Asta înseamnă cu o oră mai devreme, a adăugat el, în caz că nu puteam să îmi dau seama şi singură.

— Da, am înţeles asta. Mulţumesc.

— Revii cu picioarele pe pământ? m-a întrebat el.

Şi apoi, înainte să deschid gura să-i răspund, a şi luat-o la sănătoasa.

Mi-am deschis mailul şi am dat un click pe Compose. La fiecare butonare surâdeam. Nici nu m-aţi crede dacă v-aş spune ce fericită eram când îi scriam şefei un mail prin care îi aduceam la cunoştinţă că o şedinţă a fost mutată de la ora două la ora unu, dar chiar eram. Şi asta pentru că Lydia niciodată, dar niciodată nu îşi verifică mailul. Se presupune că trebuia să îi zic totul verbal, sau/şi să îi las un post-it, şi/sau să îi transmit semnale cerebrale pentru a-

i aminti, în caz că variantele unu şi doi dau greş. Dar eu nu ştiam că Lydia nu îşi verifică mailul. Eram amnezică. Aşa că, din punctul meu de vedere, eram responsabilă şi făceam exact ce îmi spusese domnul Billingsly. Era perfect. Nici chiar eu nu puteam să pun la cale o chestie ca asta.

To: Lydia. Bedfordăplashdirect.com

CC: Ted. Billingsly Splashdirect.com

From: Jordan. Landau Splashdirect.com

Subiect: „* Important** Şedinţa de marţi – S-a schimbat ora

Şedinţa cu Vibralens s-a mutat cu o oră mai devreme. În loc să aibă loc la două, şedinţa va avea loc la ora unu. Te rog să reţii: adică cu o oră mai devreme.

Numai cât am scris fraza „adică cu o oră mai devreme" pe care mi-o spusese domnul Billingsly cu atâta bunăvoinţă, şi m-a şi luat cu ameţeală. Atât de ameţită eram, că i-am dat CC şi lui Billingsly.

Stu Elliot a valsat prin gaură şi s-a aşezat pe marginea biroului meu.

— Bună, nesăbuito, a spus el. Asta era o aluzie la pedalatul meu fără cască. Nu ţi-am spus eu să porţi echipament de protecţie?

Am vrut să-i spun: „Bună, Stu. Mi-ai zis. Şi dacă tot m-ai provocat, hai să vorbim de Lexi Kaye cu care te-ai dus acasă după petrecerea de Crăciun de anul trecut şi a doua zi ai stat toată după-amiaza în farmacie – asta dacă vrei să vorbim de echipamente de protecţie. Sigur vrei să discutăm despre asta?" Dar nu am putut. Pentru că nu îl mai văzusem pe Stude la accident şi se presupunea că nu îl cunosc.

— Mi-ai zis? l-am întrebat nesigură.

— Îmi pare rău, eu sunt Stu, a spus el şi mi-a întins mâna.

Am luat-o şi m-am prezentat şi eu la rândul meu.

— Eu sunt Jordan… dar cred că ştii deja.

— Mda, ne cunoaştem de mult. Stu şi-a dres glasul şi s-a uitat la machetele mele, încercând să schimbe subiectul. Ce sunt astea?

— Sunt de la Vibralens. Lentile de contact colorate. Mă joc, i-am spus.

— Sunt bune, mi-a spus în timp ce se uita peste ideile mele.

Erau bune. Mă uitam la lentilele colorate ca şarada mea – şi mi-au venit câteva idei supertari. A citit câteva dintre ele cu voce tare:

— „Schimbă felul în care te vede lumea”. „Un nou tu mai colorat”… sunt chiar bune, Jordan.

— Mulţumesc.

— Lentile de contact, a comentat el. Dar ce zici de „Prefă-te că eşti altcineva”.

În mod normal, am fi râs un pic pe tema asta. Dar eu doar m-am uitat la el, cu ochii căscaţi, poate cam prea mult. Mă întrebam dacă încearcă subtil să îmi spună ceva. Nivelul acela de panică pe care l-am încercat a scăzut simţitor, când i-am văzut pe Lydia şi Kurt intrând. De data asta cu motiv. Am îngheţat. Cred că Stu s-a simţit prost că nu am priceput gluma, aşa că a încercat să schimbe subiectul.

— Petrecerea de Crăciun dată de firmă va avea loc săptămâna viitoare. Vii?

Ciudat că vorbea despre asta.

— Nu ştiu, i-am spus. Ar trebui?

— Ne disstrăm, mi-a răspuns el într-o cadenţă melodică. Ne beţivănim.

— Ei, poate… i-am spus şi astfel am epuizat cam tot ce se putea discuta, aşa că s-a ridicat şi a plecat.

Felul în care Stu vorbise despre petrecere m-a făcut să mă gândesc la ultima petrecere la care chiar mă distrasem. De Ziua Recunoştinţei. Nu cu părinţii mei, ci cu Travis, îmi dăduse numărul lui de telefon şi mă rugase să îl sun, dar nu ştiam dacă vorbise serios sau fusese doar politicos. Şi nici el nu mă sunase, chiar dacă îi dădusem cartea mea de vizită. Mă rugam să nu fi avut pe spate vreo listă de cumpărături cu tot ce-i plăcea lui Dirk. Nu îmi pasă cât de fată de gaşcă ai vrea să pari, nu este niciodată bine să laşi să se înţeleagă că trebuie să cumperi un bax de

şase beri Pabst Blue Ribbon.

Am scos cartea lui de vizită şi m-am uitat la ea. Era analist pe probleme de managementul riscului la Goldman Sachs. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta, dar suna foarte multinaţional – şi nu se apropia deloc de ceea ce îmi imaginasem eu că face. Mă întrebam ce însemna managementul riscului. Ştiam că, dacă nu rişti, nu câştigi, dar ştiam şi că odată, în primul an de liceu, riscasem tot ca să mă duc la petrecerea lui Monique Anderson, fugind de acasă, şi nu câştigasem nimic. Mai mult, am fost prinsă şi nu mi-au mai dat voie să conduc timp de trei luni. Deci el de care parte se afla: era jobul lui să crească numărul de riscuri şi deci şi câştigurile sau invers? Şi genul ăsta de job era profitabil? Dacă tot nu ştiam dacă să-l sun sau nu, iar cuvântul risc se afla acolo, pe cartea lui, sub ochii mei, am decis că nu trebuia să sun. Indiferent de potenţială recompensă. Un alt lucru pe care o fată nu ar trebui să îl facă aproape niciodată: să pară interesată.

— Salut! mi-a spus vocea pe care mi-o aminteam de la Ziua Recunoştinţei, când am sunat, treizeci de secunde mai târziu.

— Salut... sunt Jordan? am spus. Tăcere. Fata cu accidentul? am adăugat şi apoi m-am crispat de durere şi mi-am ţinut respiraţia până când i-am auzit glasul.

Vorbisem ca una dintre fetele alea care ridică tonul la sfârşitul fiecărei propoziţii, ca şi când ar pune o întrebare.

— Jordan! Scuză-mă, speakerul ăsta. Mă bucur mult că ai sunat.

— Bine.

Super!

— Cartea ta de vizită s-a dovedit a fi un card de reduceri de la un market. Încă opt puncte şi te alegeai cu un sandviş gratis.

Super!!!

— Ce mai… Te simţi mai bine? a întrebat el.

— Of, Doamne, bine, mai tot timpul, vreau să spun că rana mea se vindecă, am reuşit eu să îngăim. Sunt încă

neliniştită din cauza memoriei.

— Cu siguranţă, asta ar fi… Da, asta e partea cea mai dificilă.

— A accidentului. Da.

Cu aşa o conversaţie genială, cu siguranţă ar fi trebuit să încheiem mai repede discuţia. Dar eram hotărâtă să îndrept lucrurile.

— Tu ce faci? am întrebat.

— Tocmai am ieşit dintr-o şedinţă plictisitoare. Una e să ieşi dintr-o şedinţă-maraton extenuat după punerea la punct a unor strategii şi a unor modele probabile de risc, şi alta e să te arăţi interesat când începi, de fapt, să dormi în timpul şedinţei.

— Nasol…

— În faţa directorului.

— De două ori nasol.

— Şi eu care credeam că ora de sociologie era naşpa. Păi aia era Vegas în comparaţie cu ultimele trei ore din viaţa mea – pe care le vreau înapoi, apropo.

— Deci îţi place ce faci.

— De fapt, nu e chiar atât de rău, dar cu siguranţă nu e idealul meu în viaţă.

— Abia aştept să aud care e.

— Şi eu abia aştept să îţi spun, a zis el. Ce faci mai târziu? Ştiu un loc super unde se mănâncă shabu-shabu.

— Shabu-shabu? am repetat eu, în timp ce căutam pe Google pentru a afla exact ce e.

Am aflat că e un amestec de tot felul de fondue… dar fără brânză – ceea ce nu mi se părea mare brânză –, dar înainte de a mai căuta pe Internet, a clarificat el.

— Îţi pregăteşti tu mâncarea pe o tigaie aflată în mijlocul mesei.

— Aha! am exclamat. Pare nostim.

— Nu ai mai mâncat niciodată shabu-shabu? a întrebat el, făcându-mă să mă simt deja complet depăşită.

— O, am mai mâncat shabu-shabu, am spus eu cu tupeu.

— Pe bune?

— Nu. Cel puţin nu cred. E greu să ştiu acum.

— Atunci asta facem. Avem un plan, Stan, a spus el şi m-am abţinut cu greu să nu-i spun: „Nu e nevoie să fii pămpăloi, Roy!” gândindu-mă că era prea devreme să încep să mă dau deşteaptă.

Plus că, dacă nu recunoştea versul din *50 Ways*, trebuia să încep să dau nişte nedorite explicaţii şi nu voiam să risc. Şi se presupunea că aş fi putut să îmi amintesc versuri? Şi iar intervenea faza cu riscul, care mă tot bântuia. Şi pentru că am gândit-o, am simţit că acum trebuia să o zic. Pentru că noua Jordan îşi asuma riscuri. Şi tot procesul ăsta de gândire mi-a luat doar patru secunde.

— Nu trebuie să fii pămpăloi, Roy! am spus.

— Tu doar să fii liberă, a răspuns şi zâmbetul ce s-a întins pe faţa mea reflecta căldura dinlăuntrul meu.

Restaurantul se afla în East Village şi când am ajuns acolo Travis stătea afară, vorbind cu un alt tip. Stabiliserăm să ne vedem imediat după muncă, ceea ce era bine, pentru că n-aveam de ce să mă stresez prea tare în legătură cu ţinuta, dar totodată era naşpa. Tipul cu care stătea de vorbă era cu câţiva centimetri mai mic ca Travis şi era la costum. Avea un păr ţeapăn şi creţ şi purta ochelari. Când m-am apropiat de ei, Travis a venit spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Salutare, a zis el. Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu, am spus şi m-am uitat la prietenul lui.

— Scuze, el e Ben, un prieten, a zis Travis.

— Salut, Ben. Îmi pare bine să te cunosc.

— Şi mie la fel, a spus Ben. Ţi-a revenit ceva din memorie?

— A… cunoşti toată istoria, am spus simţindu-mă vinovată de minciuna pe care urma să o spun. Mici chestii, dar nu destul. Mici chestii legate de oraş, automatul de cafea şi computerul – dar oameni, lucruri care s-au întâmplat… Am dat din mâini într-o doară şi am zâmbit trist. Vinovată.

— Îmi pare aşa de rău, a spus Travis, dând capul pe spate şi uitându-se spre cer.

— Stai liniştit, e OK, l-am asigurat eu.

— Ai uitat totul sau doar câteva lucruri? a întrebat Ben.

— E destul de complicat, am spus. Unele lucruri sunt acolo – cum ar fi versurile cântecelor şi cum trebuie să mă spăl pe dinţi, dar numele şi feţele… şi m-am oprit.

— Ei, sunt sigur că-ţi vei recăpăta memoria cât de curând, a spus Ben.

— Şi eu, i-am răspuns.

Îi cunoşteam prietenii, deci trebuia să fac o impresie bună. Aşa că era un lucru bun că minţeam de îngheţau apele. O primă impresie excelentă. M-am întors spre Travis:

— Te rog, nu-ţi face probleme. E cam ciudat, dar… incredibil. Am şansa de a o lua de la capăt.

Ben s-a uitat la Travis de parcă ar fi încercat să-i spună ceva.

— Mănânci cu noi? l-am întrebat pe Ben, sperând că nu.

Totuşi, se presupunea că e o întâlnire, mă gândeam eu.

Cel puţin aşa simţeam. Ce poveste drăguţă am avea. „Cum v-aţi cunoscut?” „O, a dat cu maşina peste mine pe bicicletă, şi am fost internată în spital unde el îmi trimitea flori şi dulciuri în timp ce eu mă prefăceam că eram amnezică după un traumatism cranian grav”.

— O, drăguţ din partea ta, a spus Ben. Dar am deja planuri pentru cină. M-am întâlnit cu Travis din întâmplare aici şi… cred că o să vă las să vă vedeţi de cină. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Şi mie, am spus şi Ben ne-a lăsat cu shabu-shabu-ul nostru.

În restaurant trebuia să te descalţi. I-am mulţumit lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor că purtam nişte şosetuţe drăguţe (care nu erau găurite) când m-am descălţat de cizme.

Masa noastră era într-un separeu lung cu scaune cu perne îmbrăcate în pluş, sub care picioarele noastre se

bălăbăneau. Eram năucă de fericire, dar nu mă puteam abţine şi nu remarc un miros ce împânzea întreg restaurantul. Greu de descris. M-am uitat în jur la cum era aranjat totul. Era o tigaie pe fiecare masă şi tot felul de oale fierbând, în care se făcea un fel de tocăniţă... şi la fiecare masă se servea un soi de carne crudă, legume şi nişte condimente. Mă întrebam dacă a carne crudă îmi mirosea mie, dar nu prea mirosea a carne – mirosea a... picioare.

Nu ştiam dacă ar trebui să îi spun ceva lui Travis pentru că nu voiam să creadă că sunt o veşnic nemulţumită, dar era destul de nasol.

— Eşti nerăbdătoare să guşti prima ta... S-a oprit şi a adulmecat. Simţi un miros? mi-a şoptit el.

— Mulţumesc Doamne, am spus. Da, doar că nu eram sigură dacă nu face parte din farmecul shabu-shabu, aşa că n-am spus nimic.

Ne-am uitat în jur şi sub masă şi în aceeaşi secundă l-am descoperit pe vinovat. Colegul nostru de masă. Un bărbat, peste patruzeci de ani cu soţia şi fiul de vreo doisprezece ani. Trebuia să fie el. Şosetele lui păreau împuţite plus că avea şi o gaură la stânga din care se iţea degetul mare.

— Gaură la orizont, a spus Travis codat.

— Recepţionat, am spus.

Şi oricât aş fi încercat, nu puteam să îmi iau privirea de la degetul ăla renegat. Destul de scârbos.

— Da. E ca şi cum ar fi purtat aceeaşi pereche de şosete toată săptămâna numai pentru ocazia asta.

— În fine, hai să nu ne mai gândim la asta, am spus, încercând să fiu vioaie şi optimistă chiar dacă aproape că plângeam.

— Sună bine, a spus Travis şi a tras o ultimă ocheadă la masă.

Fiul îşi tot băga şi scotea aparatul dentar din gură.

— Deci, ce e bun aici? am întrebat.

— Aia nu, a spus Travis cu ochii la puşti. Din meniu? Carnea. Şi carnea.

— Cu o bucată de carne alături?

— Nu sunt prea multe feluri în meniu, e cam cât crezi tu că poţi duce.

— ’Nţeles, am spus.

— E prea mare efortul, spunea domnul Duhoare. Dacă merg într-un restaurant vreau să gătească ei.

Şi eu, şi Travis am zâmbit.

Ospătarul a venit şi ne-a luat comanda. Mirosul nu dispărea aşa cum sperasem. Am luat o gură de apă şi pot să jur că avea gust de picioare.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar cu siguranţă am auzit – o bubuitură. Şi apoi un ţipăt. Puştiul îşi scosese aparatul din gură şi îi căzuse într-una din oalele fierbând din centrul mesei. Atunci, fără să se gândească a băgat mâna după el să-l scoată şi s-a ars. Apoi mama a început să urle la puşti pentru că s-a jucat cu aparatul, şi doar îi spusese „de o mie de ori” să nu o facă şi puştiul plângea şi tatăl ţipa că voia şi el, „Doamne iartă-mă, o cină liniştită cu familia, o dată în viaţă”.

Tot localul era superagitat. Mirosul, aparatul şi arsura erau de nesuportat. Travis m-a luat de mână şi m-a ajutat să mă ridic. Ne-am încălţat şi am tăiat-o.

— Dacă tu credeai că am gusturi bune în materie de restaurante, a spus el, stai să vezi când o să aleg filmul.

Poate că fusese cel mai oribil restaurant din viaţa mea, dar promisiunea unei alte întâlniri a făcut să merite totul. „Primul nostru film”. Îmi plăcea cum sună. Ne-am oprit pe Sf. Marks colţ cu Avenue A. Şi am mâncat pizza uitându-ne enervaţi la nişte puşti pseudopunk-rock care cerşeau mărunţiş şi fluierau după cei ce nu se executau.

— Asta da afacere, i-am spus muşcând delicat din pizza.

— Cine ar fi crezut că ea preferă o masă însumând în total cinci dolari şi douăzeci şi trei de cenţi? s-a întrebat el cu voce tare şi apoi s-a oprit. Nu te uita în jos, a spus dintr-odată, holbându-se la pieptul meu.

Normal, orice compliment la adresa pieptului unei femei este trecut cu vederea de furia de a fi redusă la o

simplă pereche de balcoane. Dar în acest caz, el a fost atât de direct – şi privirea lui exprima panică – încât m-a prins cu garda jos. Normal, m-am uitat.

— Perfect, am spus, acum înţelegând la ce se referise el cu aşa groază. Îmbucătura mea „gingaşă" proiectase o dungă de sos tomat cam cât antebraţul meu, într-o diagonală perfectă de-a lungul cămăşii, între sâni.

— Dacă se ia cineva de noi mai târziu, tu spune-i că e sângele ultimului tip care s-a pus cu noi, a zis Travis.

Am scrâşnit din dinţi şi am mormăit ceva, dar nu am putut să îmi ascund zâmbetul.

Când am intrat la şedinţa de consiliu la 12.59 p.m., a doua zi, toată lumea era deja acolo. Toată lumea cu excepţia

Lydiei. Îmi calculasem intrarea pentru a reduce posibilitatea ca cineva să mă trimită după ea. Vicepreşedintele de la marketing şi preşedintele de la Vibralens stăteau lângă domnul Billingsly, care părea derutat când a văzut că am intrat singură.

— Unde e Lydia? m-a întrebat în şoaptă cu o undă de îngrijorare.

— Nu ştiu, am spus, la fel de îngrijorată, gesticulând gen „sunt alături de tine, frate – ce dracu'?" I-am trimis un mail de notificare că s-a schimbat ora, am şoptit.

— Ei, bine, unde e materialul? îl ai tu? E Darryl pe-aici?

Am zâmbit şi am arătat spre tablă pentru a-l linişti şi apoi am dat din umeri în privinţa directorului de creaţie, Darryl, ştiind foarte bine că nu fusese invitat la petrecere. Nu conta. Ştiam din experienţă că Lydia rareori îl invita pe directorul ei de creaţie, probabil de teamă ca nu cumva să împartă beneficiile chiar şi cu persoana care contribuia la punerea în pagină sau pe ecran a ideilor ei. Făcusem boardurile şi machetele şi mă asigurasem că totul era gata. Absolut totul. Chiar dacă ea nu era.

Alte două echipe veniseră la şedinţă – un exces creativ impus de domnul B. În cazul unui contract nou şi a unei strategii care are, câteodată, efectul inversului

scontat, şi anume că îi copleşeşte pe clienţi şi uneori le îngreuna acestora luarea deciziilor. În această şedinţă, el jongla cu nevoia de a o face pe gazda, dar şi cu disperarea pricinuită de absenţa Lydiei, cerându-i unui asistent s-o caute, fără succes.

— OK, atunci. În continuare, o vom avea pe Lydia Bedford care ştiu că a venit cu nişte idei excepţionale. Din păcate, ea a fost reţinută, aşa că… S-a uitat la mine, fără să aibă vreo idee – aşa că m-am înghesuit eu în aria lui vizuală.

— Pot să fac eu onorurile, domnule Billingsly. M-am uitat la el şi i-am zâmbit liniştitor.

M-a anunţat cu un râs sec şi apoi a bombănit ceva în bărbie, dar nu sunt sigură că am auzit bine. Suna ceva de genul: „Să n-o faci de oaie!”, dar sunt sigură că am auzit eu prost. I-am zâmbit din nou şi am mers spre mijlocul camerei.

— Mulţumesc, domnule. Sunt Jordan Landau. Lydia a fost extrem de mulţumită de aceste machete şi sper că şi dumneavoastră veţi fi. Primul concept se adresează oamenilor trecuţi de prima tinereţe – cei care au pierdut un tren, parcă spunea cineva –, celor care se situează peste vârsta ideală dintre optsprezece şi douăzeci şi patru de ani. Suntem într-o sală de judecată – poate fi Camera Senatului. Imaginea este totul pentru aceşti brokeri ai puterii. Am scos la iveală primul ei storyboard să arăt ce idee de căcat a avut. Era vorba de o audiere la Senat cu o femeie privind drept înainte în gol cu nişte ochi imposibil de albaştri. „Aşa că, în viaţa asta şi în aria noastră de clienţi: Ochii ştiu”.

M-am uitat în jur la cei din executiv şi am văzut că şi ei, probabil, gândeau ceea ce gândeam şi eu. Era drăguţ… dar nimic mai mult. Absolut nicio reacţie – păreau doar că o aşteaptă pe următoarea.

— În al doilea concept, ea evocă puternicele cuvinte ale unui mare conducător american, dar într-un fel care nu este în totalitate serios. Am dezvăluit imaginea – o masă de mii de feţe multietnice, cu ochi strălucind de lentile de

contact colorate, ce sugera o lume în care fiecare persoană fusese forţată să îşi predea ochii, şi o persoană în stânga: „Ochii sunt Premiul”. Încăperea era redusă la tăcere. Dar numai pentru un moment.

— Interesant, a spus într-un final vicepreşedintele de la marketing.

Domnul Billingsly s-a foit în scaun. Campania la Vibralens părea să fie indecisă, cea mai proastă reacţie în cazul unei prezentări de creaţie. Indiferenţa. Mă întreb dacă erau conştienţi de cât de ciudată şi inadecvată era această idee. Speram să fie. Şi acum era şansa mea. M-am îmbărbătat.

— Dacă aveţi puţină răbdare, aş vrea să continui cu câteva idei recente… câteva lucruri care au fost inspirate de experienţe din viaţa mea.

Am zâmbit pentru a cântări reacţia, şi ochii domnului Billingsly se măriseră în aşa hal, încât am crezut c-o să-i iasă din orbite. Uimitor cum o mişcare de pleoape poate „vorbi” atât de „tare”.

— În primul rând, lentilele colorate conţin o promisiune: aceea că fără prea mare efort, poţi prezenta lumii o faţă nouă – şi, în ultimul, că tu controlezi acea faţă. Ce spuneai, Diane? Am arătat spre managerul de advertising. Asta face din ochii tăi un accesoriu de modă? Asta stă la baza conceptului. Am arătat primul meu board. „Vibralens – Schimbă felul în care te vede lumea”.

Apoi am trecut la al doilea.

— O parte importantă a strategiei noastre se referă la spargerea barierelor în lumea lentilelor de contact şi restaurarea unui „cool cachet” pentru lentilele colorate. Aşa că acest concept nu se bazează pe care arăţi cu lentilele colorate de la Vibralens, ci pe care îţi schimbă ele lookul.

Am dezvăluit cel de-al doilea board, pe care îl făcuse Deb pentru mine, crezând că lucrează la un concept pentru Lydia. Era o imagine în mişcare ce se schimba dintr-o fotografie alb-negru înceţoşată într-un peisaj impresionist plin de culori foarte clare. „Priveşte lumea altfel”.

Păreau interesaţi. Atunci a năvălit Lydia în încăpere.

— Bună! a chiţăit ea. S-a mutat şedinţa?

Nouă capete, patru dintre ele pe umerii clienţilor, s-au întors către ea. Billingsly a încercat s-o dreagă cu un zâmbet şi un ciudat sunet *înngg* din gât. Am replicat, calm:

— Ţi-am trimis un mail luni cu privire la schimbare şi altul astăzi de dimineaţă.

Era strânsă cu uşa mai tare ca un şobolan de un boa constrictor.

— Dar eu nu îmi verific niciodată mailul. Ştii asta de doi ani, Jordan.

Deja ţipa. Toată lumea din încăpere era stânjenită. Cu excepţia mea. Eu jubilam.

— Îmi pare foarte rău, am spus, cu o inocenţă exacerbat de dulce. Nu mi-am amintit, am presupus că le citeşti. Îmi pare tare rău. Eram rece ca un castravete. Lydia părea gata de o implozie.

— Ei, nu e nicio problemă, suntem aproape gata, aşa că găseşte-ţi un loc şi o să revenim, a spus domnul Billingsly şi apoi a intervenit în stilul său caracteristic. Dar cred că eu am văzut e-mailul cu notificarea aşa că hai să continuăm.

Ha! Ia de-aici, viperă! Şi atunci, domnul Billingsly a spus ceva ce suna ca o muzică dulce, extrem de dulce:

— Jordan, te rog să continui.

Am trecut peste întreruperea Lydiei şi am continuat.

— Bine. Păstrând tema, m-am gândit să arătăm o femeie, posibil de la o corporaţie, dichisită, aranjată… şi apoi să arătăm versiunea ei de rock-star. Nu la o sută optzeci de grade şi nu ridicolă, dar o schimbare definitorie, punând accentul pe ochii ei strălucitori. Intră undeva, îmbrăcată adecvat şi iese complet diferită – mai fericită. „Vibralens… Reinventează-te!”

Lydia părea în pragul unei crize de isterie.

— Asta nu e ideea mea! a spus Lydia suficient de tare încât să audă toţi, încordându-se să zâmbească demn, dar eşuând cu brio.

Părea să fie în faza incipientă a unei căderi nervoase.

Şi în timp ce ceda, vicepreşedintele de marketing al Vibralens a bătut din palme.

— Ei, ar fi trebuit, a spus domnul Billingsly. Este minunată!

— Serios? am întrebat.

— O ador! „Reinventează-te!” a intervenit tipul de la Vibralens. Jordan…

— Da.

— Este interesant. Nu, este minunat. Este exact lucrul de care aveam nevoie. Distractiv, la modă. Îmi place chiar şi faza cu rock-starul. Mai ai şi altele? a zâmbit şi s-a aplecat spre mine.

— Studiile ne-au indicat faptul că rezistenţa la produsul dumneavoastră în rândul publicului-ţintă este dată de faptul că lentilele colorate tind să fie remarcate. Cu Colorsense, le estompaţi, făcându-le mai aproape de realitate, de culoarea ochilor şi evitând stigmatul de „prefacere”. În anumite limite, nu contează dacă oamenii se prefac – oamenii fac un mod de viaţă din asta. Dar noi ne întindem plasele mai departe. Pentru că oricine a visat la o modificare a culorii ochilor cu lentile. Am întors ultimul board. O femeie se uită seducător la cameră. „Atât de subtile – nimeni nu poate vedea dincolo de ele”.

Încăperea a aplaudat. Domnul Billingsly a zâmbit şi s-a purtat de parcă ar fi ştiut dintotdeauna adevărul despre Jordan…

— Jordan a fost întotdeauna diamantul nostru neşlefuit. Cred că, în sfârşit, începe să strălucească.

Vorbea serios? Trecusem de la „las-o la gunoi” la un diamant neşlefuit dintr-o mişcare.

Între timp, Lydia era umilită – ceea ce mă mulţumea peste măsură. Când toată lumea se pregătea să plece, domnul Billingsly a pus o mâna pe mine într-o semiîmbrăţişare (suferea de euforia aia post-şedinţă de creaţie-pozitivă) şi a spus:

— Ce zici de asta a? Jordan, vino la mine în birou după-amiază. E timpul să discutăm despre viitorul tău la noi.

— Sigur. Mulţumesc! am spus şi am bombănit destul de tare: Că trecutul şi-aşa nu prea mi-l amintesc.

Şi el chiar a râs, lung şi tare, la replica mea.

Începusem să văd şi să fiu văzută altfel.

17. Jordan cea curioasă

Dirk a sunat din nou. După ce gustase din atenţia acordată de noua, indiferenta şi semnificativ mai puţin înrobita Jordan, sunase din nou cu o voce arogantă şi o licărire în ochi. Nu puteam să fiu chiar sigură, din moment ce primul contact fusese de fapt un mesaj lăsat pe robot (atât de delicios să-l auzi spunând: „Dirk? îţi aminteşti? Dirk?”). Voia să mă vadă, şi cred că asta vine să confirme cea mai adevărată lecţie despre dragoste – cel puţin atunci când una din părţi este un cap pătrat: dorinţa este direct proporţională cu dezinteresul. Dacă vrei ca el să vină, spune-i să plece.

Dar eu aveam un ţel, aşa cum am spus mai devreme. Partea ascunsă a misiunii mele era aceea de a purta o mască a iertării. Partea nesecretă era să-i dau la o parte pe cei care stătuseră înainte în calea mea, cu o mină inocentă şi un zâmbet deznădăjduit. Mimarea ignoranţei reprezenta extazul.

Aşa că am acceptat să ne vedem pentru ceea ce îşi imagina el că ar fi devenit o partidă de sex fierbinte de revedere. („Incredibil, frate! ar spune el. Era Jordan şi o străină în acelaşi timp!”) Eu aveam alte planuri. Un ultim „Ura!” înainte de a spune „Adio!” Pentru totdeauna. Ne-am înţeles să ne vedem la Houston, unul dintre restaurantele cu bar, preferate de băieţii de la firma lui. Nu stătea foarte bine la capitolul ambianţă, dar avea un sos de anghinare în care nu rezistam să nu înting. Nu ştiam foarte sigur ce o să fac să îl umilesc, dar m-am gândit că îmi va crea o sumedenie de oportunităţi din care să aleg.

Am ajuns acolo cam cu zece minute întârziere. Înainte, eram întotdeauna punctuală sau chiar ajungeam înaintea lui. Punctualitatea fusese întotdeauna un punct forte al vieţii mele, şi o bună parte a relaţiei mele cu Dirk se rezumase la a-l aştepta să apară. Faptul că voi întârzia

m-a făcut să îmi amintesc de inspirata răstălmăcire a teoriei lui Gandhi despre raportul întârziere-violenţă făcută de Lydia şi râdeam când am intrat. Am presupus prost că rezervase o masă pentru noi, el stătea la bar, înconjurat de oameni, cu ochii lipiţi de televizor.

L-am strigat de câteva ori, dar degeaba, şi atunci am recurs la pocnirea degetelor în faţa lui.

— Bună, a spus el, cu gura plină de ceva nedesluşit, bâjbâind, fără îndoială, cu mâinile pline de snacksuri, în drumul său spre capcana pe care i-o întindeam.

— Bună, şi ţie, am spus zâmbind cu plăcerea de a-i reaminti că practic uitasem cine era.

Dirk deja răsese o bere şi o comanda pe a doua. Se uita la mine acum, dar meciul de fotbal era o tentaţie mult prea mare şi ceda de multe ori dorinţei de a se uita la TV. Cu seriozitate mă aprobase zicând un „AHA!” plin de entuziasm la un nimic absolut. Apoi mi-a dezmierdat mâna ciudat, dar ai fi crezut că televizorul urma să-l atace în orice moment, după felul în care îi tot arunca priviri. Imaginea lui Dirk holbându-se la TV într-un bar îşi pierduse de mult farmecul.

— Salutare, i-am spus din nou, mai puternic.

S-a întors spre mine.

— Ţi-ai amintit ceva?

— Nu. Nimic, i-am spus, dar înainte să rostesc „ic”-ul de la „nimic”, el deja se întorsese să se uite la meci. Deşi faptul că mă ignori ca să te uiţi la un meci de fotbal mi se pare cunoscut. Sau poate că o faci înadins.

— Mă uitam doar la faza aia.

— Deci nu e o chestie obişnuită? am întrebat, numărând în minte miile de meciuri la care mă căznisem să mă uit – să nu mai spun de câte ori pierduse echipa lor, ceea ce ducea imediat la o depresie şi la zero partide de sex victorios. Reversul medaliei, echipa lui câştiga şi aveam parte de sex nebun şi energic care mă făcea să mă întreb dacă nu şi-i imagina pe jucătorii Derek Jeter sau Tom Brady.

— Bine-nţeles că nu, iubito, a spus el, în timp ce

îndesa o altă alună în gură.

Mincinosule.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

— Serios? Ce anume?

— Ei bine, e vorba de o chestie despre care am vorbit de multe ori înainte ca să devii amnezică.

Să devin amnezică? OK! Poţi să spui şi aşa! Eram destul de curioasă să aflu despre ce era vorba. Mai ales că noi rareori vorbeam despre ceva, darmite să vorbim de multe ori despre ceva.

— Ce este? am întrebat, curioasă peste poate.

S-a aplecat spre mine şi tot ce am putut să fac a fost să mă dau înapoi. Atunci, el s-a uitat în stânga şi-n dreapta, afişând zâmbetul ăla machiavelic cu gura întredeschisă. Ăla care m-a lovit pe mine fiindcă mi se păruse adorabil şi neastâmpărat şi care acum nu mă făcea decât să vreau să-l lovesc.

— Femei.

— Pardon?

— Alte femei, a spus el.

M-a şocat. Oare avea de gând să recunoască faptul că mă înşela? Pentru asta nu mă pregătisem. Ar fi total lipsit de caracter – şi de ce acum, din moment ce nu credea că am vreo amintire că l-am prins… Ar fi putut să dea dovadă de conştiinţă? Regreta?

— Ce alte femei? am întrebat.

— Deveniseşi bi-curioasă, mi-a răspuns.

O! Nu!

— Pardon? am tuşit. Tocmai ai spus bi-curioasă?

— Da. Crede-mă, am fost la fel de surprins ca şi tine probabil, dar vorbeai serios.

Aproape că l-am împroşcat cu băutura.

— Nu mai spune.

— Ba da! O spun! Chiar tu spuneai că lucrurile merg super între noi, şi aşa şi era, iar nivelul de nebunie la care ajunseserăm te făcea, cum să zic, doritoare de mai mult. Cum să-ţi explic… te gândeai… Ia o chestie în trei.

Trei.

— Uau! Ce aventuroasă eram!

— Da. Şi a mai luat o duşcă de bere. Şi mă gândeam că nu astă-seară – astă-seară vom face nebunelile obişnuite – dar cât mai curând, că… vom face şi asta.

— Uau, curând?

— Sigur, de ce nu? a spus el. Tu… eu… şi cineva necunoscut…

— Doar noi trei?

— Cu siguranţă, a spus Dirk, devenind nerăbdător în faţa perspectivei. Dar, amestecăm puţin lucrurile, ştii? Mai aruncăm un ingredient, altceva în amestec. Dar nu… şi aici s-a îndreptat în scaun dându-şi capul pe spate şi pozând ca un tip corect, moral… ceva de joasă speţă. Nimic din ceea ce ar putea interveni între noi.

— Ha, am spus.

De fapt, eram sigură că va fi flexibil la partea cu intervenitul între noi, dacă eram de acord cu planul lui.

— Vreau să spun că eu am fost mereu mulţumit cu tine şi cu mine, a spus el întinzând coarda la maximum. La început am încercat să te conving să nu facem asta, pentru că nu ştiam dacă ar schimba lucrurile între noi, din moment ce faptul ar fi consumat, dar… eu vreau ca tu să fii fericită.

— Îţi zic eu cum facem, am spus, dacă a treia persoană e un tip, mă voi gândi la asta.

A făcut o faţă, încercând să râdă, dar s-a înecat.

— Uau! Dar ce-s eu? Vreun homo?

— Nu ştiu. Eşti?

— Ha, nu! Ferească Dumnezeu. Futu-i, nu! Tu ştii că nu sunt.

Dacă Dirk ar fi fost personaj de desene animate, acum i-ar fi ieşit aburi pe nas.

— Uită că am spus ceva.

— Eşti sigur? M-am uitat în jur, arătându-i un tip mişto, îmbrăcat într-o cămaşă sport. Ce zici de tipul ăla?

— Mda, bine.

— Vorbesc serios, am continuat eu. Voi doi, pe mine. Va fi ceva diferit. Va fi distractiv. Altcineva. Înţeleg ce vrei

să spui…

— Ţi-ai pierdut minţile? Ţi-ai pierdut şi ceva neuroni odată cu memoria?

— Nu cred, i-am spus.

Şi atunci, cu ochii la Dirk şi cu un nou gen de zâmbet atârnat pe buze, m-am ridicat din scaun şi m-am dus la tipul pe care i-l arătasem.

— Bună, i-am spus străinului în cămaşă. Sunt Jordan.

— Bună, Jordan. Mike, a spus el.

— Hei, Mike. S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar… mă laşi să te sărut? E pentru o chestie. Ca un pariu… în genul ăla.

Părea, ei bine… părea ca orice alt tip căruia i se ceruse să fie sărutat de o tânără suficient de frumoasă într-un bar. Linguşeala era necesară.

— Cu cine ai făcut pariu?

— Cu nimeni. De fapt, cu mine. Am pus pariu că nu sunt în stare să merg până la capăt.

— Ce faci dacă o să câştigi pariul? Ce se întâmplă dacă pierzi?

— Dacă o să câştig, primesc un sărut, ceva încredere în mine şi plăcerea de a face pe cineva să plătească pentru faptul că a încercat să profite de ghinionul cuiva. Dacă o să pierd…

M-a redus la tăcere cu un sărut. Un ditamai sărutu'. Nu ca atunci când vezi artificii, dar destul de plăcut şi cu siguranţă i-a atras atenţia lui Dirk. Era la jumătatea drumului dintre noi, când ne-am desprins. I-am şoptit lui Mike să continue jocul.

— Dirk, am spus, el e Mike.

— Bună, Dirk, a spus Mike cu un deget în formă de trăgaci.

— Mike e cu totul de acord… i-am spus lui Dirk. Deci cum vrei să ne jucăm?

— Jordan! a şuierat Dirk. Uită dracului tot, ai auzit?

— La dracu', am uitat! am zis, în timp ce abia îmi stăpâneam un hohot de proporţii. Cred că trebuie să uiţi, Mike, i-am spus noului meu prieten. Dar o să te anunţ dacă

se schimbă ceva.

Chestia asta a fost memorabilă.

După ce eu şi Dirk am luat-o în direcţii opuse, m-am văzut cu Todd şi Cat la non-stopul unde petrecusem atâtea ore împreună, încât aveam masă rezervată permanent. Aproape. De câte ori veneam, patronul sau şeful din tura de noapte ne trăgea o privire obosită şi se uita spre separeu. Dacă era cineva acolo, îndoiala punea stăpânire pe noi doar pentru câteva minute. Odată ne-am holbat la un grup de adolescente care chicoteau până s-au cărat din local.

Eu întârziasem – descotorosirea de Dirk durând peste aşteptări. Totuşi, pentru a păstra aparenţele, l-am sunat pe Todd pe mobil şi el s-a prefăcut că îmi dă coordonatele ca să ştiu cum s-ajung. Nu o mai văzusem pe Cat de multişor. O evitasem mai mult decât îmi făcea plăcere după ce „renăscusem” şi mă simţeam extrem de vinovată.

— Salutări! am spus, în timp ce Cat s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat tare de tot.

— Mi-a fost dor de tine, a spus ea.

Mă simţeam megavinovată.

— Mă întreb… a intervenit Cat, şi apoi s-a oprit.

— Spune, a zis Todd.

A ridicat din sprâncene.

— Cum e să fii aşa. Este incredibil să nu îţi poţi… aminti.

Incredibil? Implauzibil, da… dincolo de orice limită a credibilului? Sper că nu!

— E ca… am privit în sus pentru efect… ca prima zi de şcoală, în fiecare zi. Ştiu că o să fie bine. Ştiu că în general e bine – ar trebui să fiu acolo, să fiu în stare să îmi fac tema, să fac calcule, să aprind becul Bunsen. Dar toţi sunt noi. Nu cunosc un om. Dar – am zâmbit plină de speranţă – sunt nerăbdătoare să îi cunosc pe toţi şi să îmi fac noi prieteni.

— Dar faza aia când ai rămas cu mâna blocată în gardul de nuiele din spatele curţii, iar Sam tot arunca cu pantofii în tine? Dar surprizele băgate la cuptor pe care

obişnuiam să le facem din oţet, muştar, scorţişoară şi fărâme de ciocolată? şi zgârma prin memorie. Dar, dar, dar pasărea… care a intrat direct în maşină când conduceai? Şi ai luat-o pe arătură, doborând toate cutiile poştale şi ai dat vina pe… S-a dat de gol. Dădusem vina pe Todd şi minibike-ul lui – şi nu găsisem până acum ocazia să-i spun.

Corpul meu avea o minte a lui şi şi-a amintit de toate momentele glorioase petrecute împreună cu ea. Din reflex, am vrut să îi dau una peste braţ, iar ochii şi gura mea erau cât pe ce să o ia razna de râs, până când Todd a intervenit calm lovindu-mă ca un cal pe sub masă.

— Asta e supertare, super! a spus el. Oho! Ce vremuri bune. Şi putem spera că într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, se va reîntoarce la noi. Cred că trebuie să o luăm uşor, a continuat bătând cu degetele în masă.

Aşa că am înghiţit greu şi am luat-o de la capăt.

— Tocmai încerc să mă reacomodez la muncă, să îmi dau seama cine eram înainte, cine voi fi în continuare, cum obişnuiam să trăiesc şi dacă o să mai meargă aşa.

— Şi cum rămâne cu Dirk? m-a întrebat ea. Te-ai simţit bine cu el în seara asta? Ştii că nu îmi face plăcere să fiu mesagerul veştilor proaste…

— Tu te-ai născut pentru a fi purtătorul veştilor proaste, a intervenit Todd.

Ignorându-l, ea a continuat.

— Nu erai foarte fericită cu el, înainte de ceea ce ţi s-a întâmplat.

— Ştiu, am spus.

— Îţi mai aminteşti ce puţoi era? m-a privit Cat plină de speranţă, ca şi cum ar fi existat o breşă.

Am devenit agitată.

— I-am povestit eu, a spus Todd.

Întotdeauna acolo să mă acopere. Dumnezeule, cât îl iubeam pe Todd.

— Mă surprinde că nu te-a convins să te duci la el acasă în seara asta, a zis ea.

— Mda, ei bine… a încercat el să sugereze că lucram la nişte „experienţe” pe care să le introducem în viaţa

noastră sexuală.

— Tipic, a zis Cat. Revoltător.

— Are nişte probleme de rezolvat, am confirmat eu.

— Eu cred că ideea lui de a rezolva nişte probleme implică o serie de partide de sex, urmate imediat de un sforăit copios, a adăugat Cat.

— Asta numeam eu distracţie? am spus. Nu cred că îl va ajuta la ceva zilele astea.

— Foarte bine, a zis ea. Fă-l să sufere. Fă-l să implore! Invocă-ţi diva interioară.

Am ridicat paharul.

— Pentru noua mea divă interioară!

— Atenţie, ascultaţi! a chelălăit Cat. Îmi vine atât de tare să fac pipi, încât băşica mea va inunda toată masa!

— Ce zici să ne cruţi de încântătoarea imagine şi să te duci la baie? a spus Todd.

— Uau… nu m-am gândit la asta.

Cat s-a ridicat şi a plecat, aşa că Todd şi cu mine am avut timp de un mini *pow wow*[20].

— N-o să-ţi vină să crezi în ce căcat voia să mă bage Dirk.

— O, nu, a spus el. Ba aş putea.

— La 180 de grade de întâlnirea de aseară cu Travis.

— Cine?

— Travis.

— Ce e un Travis? a întrebat Todd, cu faţa contorsionată şi umerii aduşi către urechi.

— Tipul… a cărui maşină… ştii tu…

— Ah, florarul?

Aşa îşi flexa Todd muşchii. Orice discuţie despre alt bărbat şi imediat începea să îşi zburlească penele.

— Nu e tocmai profesia lui, dar, da, e tipul care mi-a trimis toate florile. În fine, m-am văzut cu el de câteva ori şi e superdulce.

— Dulce, cum? Ca un bătrânel dulce? Ca un coş plin de căţeluşi? Ca un bebeluş de trei ani care te umple de salivă?

---

20 Adunare a băştinaşilor din America de Nord.

— Nu, nu e un căţeluş. Sau bătrân. Sau de trei ani. E de vârsta noastră, cred. Auzi, nu mai ştiu să spun ce vârstă are cineva.

Cat a venit la timp pentru a auzi ultima parte a frazei mele.

— Nici eu, a spus Cat. Pot să jur că toţi cei între nouăsprezece şi treizeci şi cinci sunt de aceeaşi vârstă cu mine.

Amândoi am aprobat-o. Mă întreb când s-a întâmplat asta. Ştiam destul de bine să ghicesc vârstele oamenilor. Puteam să spun cu aproximaţie ce vârstă are cineva după felul în care era îmbrăcat, muzica pe care o asculta – genul ăsta de lucruri. Acum toţi adolescenţii se îmbrăcau ca unii de douăzeci; iar cei de douăzeci, păreau, ei bine, să îşi arate vârsta, cred. Se făceau unele confuzii, totuşi.

— Ce am ratat cât am fost la pişu?

— Sperăm noi că nu vasul de toaletă, a pus Todd. Jordan are un admirator nu foarte secret.

— Pe bune? Cine?

— Tipul care a dat peste ea, a răspuns Todd.

— Nu a dat peste mine, am clarificat eu. Am intrat în coliziune. A fost un accident. De asta se numesc accidente şi nu premeditate.

— Premeditat? a spus Todd. Adică înainte de a medita. Mai dă cineva meditaţii? Care e pluralul de la meditare?

— Crezi că ai putea fi mai stresant? am întrebat.

— Ştii bine că poate, a spus Cat. Nu-l provoca.

— Meditări? a bombănit el.

— În fine, nu l-aş numi admirator, am spus, deşi, speram să fie aşa. A fost doar drăguţ. Se simţea prost pentru ce s-a întâmplat.

— Aşa şi trebuie, a spus Todd indignat. Şi ca să mai pună sare pe rană a adăugat: Pentru faptul că i-a provocat lui Jordan a noastră o comoţie ce a dus la pierderea nepreţioasei ei memorii.

— Probabil că nici nu voi mai auzi vreodată de el, am spus, dar imediat am spus în şoaptă o mică rugăciune: Dă

Doamne să nu fie adevărat.

— Sunt sigur, a zis Todd cu o grimasă de atotştiutor.

— Dar tu, Cat? Spune-ne de tine, am spus.

— Şi acum începem să-i facem praf pe bărbaţi? a întrebat Todd sarcastic. Ador chestia asta.

— Nu, a spus Cat. Pentru că sunt o femeie fericită, măritată şi cu un bebeluş pe drum.

În timp ce mergeam pe casa scării – ceva era diferit. Nu m-am prins până când nu am băgat cheia în uşă. Tăcere. Tăcere totală. Sneevil nu scotea niciun sunet.

Am intrat rapid în apartament şi am dat fuga la cuşca lui – care era goală. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut nicăieri. Inima a început să-mi bubuie şi atunci am auzit o bătaie. M-am uitat în sus spre sursa zgomotului şi, acolo, la fereastră era Sneevil, într-o improvizaţie de cuib, pe care şi-l construise pe pervazul ferestrei. Iar pe partea cealaltă a ferestrei – un porumbel. Nu orice porumbel, ci unul care se uita lung şi disperat la Sneevil. Şi Sneevil îi întorcea privirea, bietul de el. Biata? Sneevil părea aşa de amorezat de acest porumbel, că îşi mutase casa! Iar cuibul ăla improvizat era, de fapt, o bucată din puloverul meu cel nou orange? Simte-te ca acasă, Sneevil!

Porumbelul a bătut din nou în fereastră şi Sneevil a gângurit şi a început să cânte. Era o scenă aviară din *Romeo şi Julieta*, dar în timp ce mă gândeam la aviar, imediat mi-am adus aminte de gripa aviară despre care auzisem vorbindu-se atâta şi m-am întrebat: dacă acel porumbel era un purtător de gripă? M-am panicat şi l-am uşuit. Mai bine zis am încercat. Nu se deranja! Nici măcar nu mă văzuse. Nu avea ochi decât pentru Sneevil. Şi Sneevil îi întorcea privirea insistentă, continuând să-i cânte, aplecându-se cât putea – dacă nu ar fi existat geamul, ar fi fost amândoi afară dansând cioc în cioc.

Mă plimbam prin casă, încercând să îmi dau seama ce trebuie făcut în cazul dragostei ce înflorise şi ascultând mesajele de pe robotul telefonic. Primul mesaj de la Citibank. Şocant. Erau necruţători. Ai crede că vor să le dai bani în fiecare lună sau cam aşa ceva. Şi te deranjează

la orice oră. Am primit telefoane şi la şase dimineaţa de la barbarii ăştia.

Al doilea mesaj a anulat însă dezgustul provocat de Citibank.

— Bună, Jordan. Am zis că e cazul să folosesc numărul ăsta. A, sunt Travis. Tipul cu maşina. Şi Ziua Recunoştinţei. Şi shabu-shabu. Îmm… am sunat să văd ce planuri ai pentru mâine-seară. Încă mă simt nasol pentru miros, pentru aparatul dentar, dar şi pentru ultima remarcă… S-ar putea ca mesajul ăsta să ţi se pară ciudat. În fine, speram să mă pot revanşa. Undeva unde toată lumea are pantofii în picioare. Poate nici nu-ţi mai aminteşti incidentul. Dacă nu îţi aminteşti e minunat! Dacă da, scuze… din nou. Sună-mă. Sunt Travis. Am mai spus asta. Biip.

Se poate mai bine de-atât? Cu siguranţă avea chestia aia gen Hugh Grant de a îmbârliga cuvintele. Dar nu deranjant. Nu că Hugh Grant ar fi deranjant, dar l-am văzut bâlbâindu-se în momente jenante. Travis, însă… era un teritoriu virgin. Dă-te la o parte, Hugh! Asta e filmul vieţii mele şi are un nou personaj principal. Băgaţi soundtrackul!

Atunci mi-a sunat telefonul. Şi singurul lucru care mă putea scoate din starea mea de visare Totul Despre Travis mai repede decât Citibank ar fi mama – ceea ce s-a şi întâmplat.

— Alo?

— Alo, Jordan. Sunt mama ta.

Nu spunea asta doar fiindcă aveam amnezie: întotdeauna mi se prezenta aşa, ca şi cum nu i-aş fi recunoscut vocea după ce ne ştiam de o viaţă.

— Salut, mamă. Ce mai faci?

Automat m-am îndreptat spre frigider şi am scos o juma’ de kil de îngheţată. Nici măcar nu o făceam conştient. Cred că era mai degrabă o formă de autoapărare pentru psihic.

— Voiam să mai fac nişte programări pentru fizioterapie, a spus ea.

— De ce?

— Va fi mai bine pentru cazul nostru.

— Ce caz? am întrebat.

— Împotriva şoferului maşinii, drăguţă. Va plăti ca lumea pentru ce ţi-a făcut. Ei bine, şi avocatul meu, şi Dirk, au spus că mai multe facturi adunate vor face cazul mai convingător.

— Nu, mamă. Nu merg la nicio fizioterapie şi nu îl voi da în judecată. De fapt, m-am şi văzut cu el, şi e un tip foarte, foarte simpatic.

Şi supertare! Va face zece copii cu mine, aşa că lasă-mă dracului în pace. Şi P.S. De ce vorbeşti tu cu Dirk?

— Poate fi un drăguţ în timp ce dă cu maşina peste jumătate din New York. Nu schimbă cu nimic ce a făcut.

— Ba da, schimbă. A fost un accident! Dintr-odată m-am trezit spunând exact aceleaşi cuvinte pe care i le spusesem şi lui Todd cu câteva zile în urmă. De asta se spune accidente şi nu premeditate.

— Vom vorbi despre asta altă dată, a spus ea după care a luat o pauză. Mănânci?

Mâneam. M-am oprit. Cum a auzit asta? Futu-i, era îngheţată. Probabil de asta şi sunase. Radarul ei o luase din loc. Undeva în Manhattan, Jordan urma să se îmbuibe şi trebuia oprită. Va deveni slabă ca restul familiei, indiferent de mijloace.

— Iau doar o gustare.

— Îngheţată? a ripostat ea.

La dracu'!

— Nu.

— Foarte bine. Oricum e foarte târziu să mai mănânci ceva, să ştii. Ar trebui să nu mai mănânci nimic după şapte.

— OK, mamă. Mersi.

— Voi programa o vizită la fizioterapeut mâine. Noapte bună, Jordan, a spus ea şi a adăugat: Bucură-te de porţia ta de Rocky Road sau Chocolate Chunk. Care din ele?

Am aşteptat.

— Chunk.

— Da, a spus ea.

Tronc!

18. Oricum viaţa mi s-a îmbunătăţit destul

Am intrat în birou şi toată lumea se uita la mine ciudat. Era o reminiscenţă a zilei în care fusesem împroşcată în drum spre muncă, dar azi eram foarte curată şi nu păreau să simtă compasiune pentru mine, de data asta – păreau să aibă un secret. Privirea aia tâmpă pe care o aveau de ziua cuiva când spuneau: „O, Sally… au nevoie de tine în sala de conferinţe Bermuda" – şi Sally apărea acolo pentru a găsi un tort – deloc nesurprinzător – şi o mulţime de oameni aşteptând-o să o sărbătorească de ziua ei.

Apoi am ajuns la biroul meu şi totul s-a limpezit – era complet gol. Nici urmă de capsatorul roşu Swingline şi o izbitoare goliciune pe locul unde fusese posterul cu Hasselhoff. Inima a început să-mi tropăie şi stomacul a făcut flip-flopul acela de panică rezervat, de obicei, momentelor când eram prinsă cu minciuna.

M-am uitat în jur, dar nimeni nu mă privea în ochi. Fusesem îndepărtată? Concediată? Dar, poate, fusesem un pic cam mincinoasă, dar crezusem că făcusem ravagii cu lovitura de la Vibralens.

— Jordan?

M-am întors şi am văzut-o pe Lydia.

— Bună, bună dimineaţa, am spus, dar mai-mai că m-am înecat cu propria-mi salivă din cauza nervozităţii.

— Ce faci aici? m-a întrebat ea.

— Stau…?

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu lucrurile tale?

Bum-bum, bum-bum. Mai poate cineva să audă cum îmi bate inima? mă întrebam…

— Ceva în genul ăsta? am spus.

Atunci Laura J. Linvette, manager de Resurse Umane, şi manager de cont (o idee nefericită, normal, dar eram o agenţie mică conform standardelor) şi-a făcut apariţia.

— Felicitări, Jordan. Totul s-a întâmplat cam repede,

dar cred că îţi va plăcea ce am hotărât pentru tine.

— Serios?

Acum chiar mă simţeam amnezică. Ce dracului se întâmpla? Tocmai atunci, domnul Billingsly a apărut de după colţ şi mi-a zâmbit.

— Jordan! Iat-o pe vedeta mea! a spus el, apropiindu-se. Vibralens a semnat pentru prinţul şi broadcastul campaniei tale de „Reinventare”. Chiar au crescut oferta după ce am stabilit strategia de media, pentru că au fost atât de impresionaţi de potenţialul nostru creativ. Şi tu, draga mea, lucrezi oficial, la Creaţie. Eşti în echipa Surf. Începând de azi!

La Splash, în afara sălilor de conferinţă botezate cu nume de insule de vacanţă, echipele aveau nume de sporturi.

— Biroul tău este chiar lângă cel al lui Kurt, a adăugat Laura J.

Mai era o Laura în familia ei, aşa că devenise pe parcursul vieţii Laura J. (Deşi cunoşteam puţini manageri care îşi foloseau iniţialele pentru al doilea prenume. Poate credeau că o iniţială îi face să pară mai importanţi?)

— Lângă al lui Kurt? a sărit Lydia şi puteam să îmi dau seama că nu era deloc încântată de turnura evenimentelor. De fapt, era opusul.

Eu, în schimb, eram mândră.

— Propriul meu… birou?!

— Chiar la capătul holului, a bombănit Lydia în stilul ei enervant de-acum marcă înregistrată.

Am mers pe hol, citind micile tăbliţe cu nume, şi iată-l. Nu Kurt – David Hasselhoff. Posterul meu, lipit pe uşa noului meu birou. Kurt s-a ridicat de la biroul lui şi a dat ocol scaunului.

— Salut, vecino.

— Salut, am spus.

— Crezi că s-ar putea să nu laşi posterul ăla acolo, aşa încât să nu fie el primul lucru pe care îl văd dimineaţa?

— Cred că nu, am spus, derutându-l pe Kurt.

— Crezi că nu se poate fără poster… sau se poate

fără?

— A stat aici mai mult decât ai stat tu, Kurt.

— OK, e în ordine, a pus el. Trebuia să încerc. Îmi cam dă fiori.

M-am făcut comodă la noua mea masă de lucru, în noul meu birou, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să pun mâna pe telefon şi să sun pe robotul meu de acasă şi să ascult mesajul ăla drăguţ de la Travis. Apoi am închis şi m-am uitat la ceas, calculând exact când pot să îl sun. Ora zece era mult prea devreme. Unsprezece? Era mai omenesc. Nu e ca şi cum l-aş suna în secunda în care m-am trezit, dar nici nu l-am lăsat toată ziua să se perpelească. Am stabilit să aştept până la unsprezece – 11.30… 11.20. Nu, 11.30.

Am pus mâna pe telefon la 10.47 şi am format numărul.

— Aici Travis, a spus el când a răspuns.

— Aici, Jordan, am replicat eu.

— Jordan. Jordan, bună!

— Ce făceai?

— A, ştii. Gătesc.

— Ador tipii care ştiu să gătească.

— Asta-s eu. Îmbrăcat în şorţ şi un zâmbet.

— Asta chiar e de văzut, am spus, imaginându-mi deja totul.

— De fapt, sunt complet echipat. Ultima dată când am apărut la serviciu în sorţ, am fost chemat de cei de la Resurse Umane.

Am râs cam tare la gluma asta. Apoi mi-am luat seama.

— Când te pot scoate în oraş? m-a întrebat.

Direct. Îmi plăcea asta. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, cred că îmi plăcea tot la el. Ce? Vrei să bumbăcim nişte pui de focă? Şi eu! închiriem un charter!

— Sunt destul de flexibilă.

Căcat! Fii calmă.

— Sună promiţător, a spus el. Vom ajunge şi la asta mai târziu, totuşi. Deci când pot să te scot în oraş?

— Ce deştept eşti tu…

— Ce zici de astă-seară?

Hmmm, stai să mă gândesc. Eram flexibilă, dar nu total disponibilă. De fapt, eram total inabordabilă. Nici măcar în visele lui! Dar astă-seară. Aveam ceva de făcut astă-seară? Altceva decât să mă las greu?

— Sunt a ta.

Căcat…

Hotărâserăm să vină să mă ia direct de la muncă. Asta putea să ia o întorsătură urâtă, dacă n-aş fi anticipat că întâlnirea va avea loc în aceeaşi zi. Poate că nu mă epilasem sau nu mă îmbrăcasem cu grijă, nu purtam un sutien bun şi o bluză care să îmi scoată în evidenţă efectele unui sutien bun (mulţumesc, Victoria şi tuturor secretelor tale). Dar noua Jordan se îmbrăca ofensiv, nu defensiv – de parcă anticipam că, mai degrabă, mi se va întâmpla un lucru bun, decât unul rău – şi petrecea un pic mai mult timp ca să arate mai bine. Şi mă şi trezisem cu o oră mai devreme în dimineaţa aia, făcusem puţin sport, pentru orice eventualitate. Şi iată că totul decurgea conform planului. Nimic, niciodată, nu îmi mersese conform planului. Nici măcar nu aveam un plan înainte. Începuse să îmi placă viaţa mea.

Am tulit-o de la Splash la 6.20 p.m. Şi, în timp ce coboram scările, l-am văzut pe Travis stând pe o bancă peste drum. Stomacul meu a trecut printr-un adevărat calvar şi mi s-au înmuiat genunchii. Inima-mi bătea cu putere şi tot ce îmi spuneam era: „Doamne, să nu mă împiedic şi să cad! Şi îţi mulţumesc, Doamne, că l-am cunoscut pe Travis! Dar, data viitoare, poate sărim peste partea cu spitalizarea şi poate încercăm o întâlnire din întâmplare la băcănie, la raionul de legume”. A traversat să mă întâmpine.

— Bună, a spus. Arăţi minunat!

Şi faţa mea a luat foc.

— Bună şi ţie, i-am spus şi am stat aşa pironiţi cam o oră (probabil opt secunde în timp real). Deci, ce avem în agendă?

— Ei, mă gândeam că poate mergem în locul ăla cu jocuri mecanice să ne dăm în maşinuţe… în onoarea întâlnirii noastre.

Râdeam atât de tare, că mă dureau fălcile.

— Şi apoi, dacă nu dăm peste cap vreo dietă sau aşa ceva, îngheţată asortată.

— Super.

— Până te scot în decor, m-a înţepat el.

— N-ar fi prima dată, l-am luat eu peste picior.

— Au!

Am avut o primă întâlnire aproape la fel de perfectă ca cea din filme şi despre care ai putea crede că nu se întâmplă în viaţa reală. Ne-am turat maşinuţele şi am ţipat obscenităţi unul la celălalt.

— Răzbunarea va fi cruntă, dragule! am urlat în timp ce intram în el.

— Femei la volan! a strigat el.

— A, am auzit pe cineva bâzâind fără speranţă?

Ne-am izbit unul de altul sănătos. Şi apoi, când am trecut peste formalităţi, ne-am regăsit în faţa unor îngheţate imposibil de mari. Eu aveam de vanilie şi el de ciocolată.

— Şi altceva? a întrebat Travis.

— Asta e tot, am îngăimat cu gura plină de îngheţată.

— Vreau să ştiu mai multe despre tine. Vreau să ştiu totul despre tine.

— Şi eu la fel! Dar eu sunt în dezavantaj, din moment ce tot ce pot să îţi spun despre mine s-a întâmplat după ce te-am cunoscut. Sau mai bine spus, după ce am intrat unul în altul.

— Răsuceşte cuţitul, de ce nu? a spus el cu cea mai dulce bosumflare posibilă, făcându-mă să vreau cu disperare să-i ling îngheţata de pe buze. Am reuşit să mă abţin.

— Nu, nici vorbă. Voiam să spun… Povesteşte-mi despre tine. Unde e familia ta?

— Mama locuieşte în nordul statului. Sora mea este căsătorită şi locuieşte în Portland. Iar tatăl meu a murit

când eram în liceu.

— Îmi pare rău.

— Da, era un tip nemaipomenit.

S-a uitat în zare şi am simţit că am ajuns pe un teren minat.

— Era paznicul farului.

— Serios? Asta nu e o profesie comună. Unde?

— În Long Island. Dar nu mai merge acum. Are nevoie disperată de restaurare.

— N-am văzut niciodată un far de-aproape.

— Sunt… maiestuoase. Superbe, splendide.

Travis a căzut pe gânduri. Pentru o secundă, era la mii de mile depărtare. Credeam că se gândea la tatăl lui şi îmi venea să mă urc pe masă şi să îl iau în braţe, să îl ating sau să… nimic. Dar a ieşit din starea aia imediat ce am schimbat subiectul.

— Altceva? Să vedem. Nu cred în colorarea filmelor alb-negru, nu cred în Moş Crăciun…

— Şi nu crezi în gazonul artificial şi nici în regulă înfield Fly[21], te-am prins.

— O, asta îţi aminteşti, a spus el.

Ne-am privit.

— Mai departe… mai spune-mi, am zis.

Vechea Jordan nu ar fi avut niciodată tupeul să flirteze aşa, dar era bine să spun tot ce gândesc.

— OK, a continuat el. Îmi place André Three Thousand mai mult decât Big Boi, prefer să alerg pe malul unui râu decât pe o bandă, să telefonez decât să dau mesaje… şi pot să fac minuni în bucătărie.

— Cum ar fi să levitezi?

— Nu, dar gătesc excelent.

— Ei, asta nu-i atât de greu din moment ce concurezi cu amintiri despre mâncare nu mai vechi de două luni, i-am spus, dându-i ceea ce în termeni aviatici se poate numi semnal să se apropie. Şi mare parte din ele, se referă la mâncarea de spital.

A făcut o faţă plină de vinovăţie. Se simţea prost. Şi

21 Regulă aplicată în baseball pentru a preveni jocul pasiv.

eu m-am simţit prost.

— Serios? Eşti un bucătar bun?

— Cu aşa ceva nu glumesc.

— Atunci va trebui să gust mâncarea asta.

— Ce zici de vineri seară? a întrebat el, încolţindu-mă.

— Sunt liberă, am spus.

Pentru tot restul vieţii mele, a urlat mintea mea zăpăcită, în caz că nu ai altceva de făcut.

19. Slim-fast înseamnă o grămadă de lucruri – „yummy" nu este unul dintre ele

Cat m-a rugat să merg cu ea la „ora de viteză" înainte de serviciu. M-am făcut că nu ştiu despre ce vorbea când mi-a spus că mai mersesem şi înainte şi că îmi plăcea foarte mult, forţându-mă astfel să mai merg o dată. „Viteza" era o oră asemănătoare pedalării, numai că pe o bandă de alergare, şi nu pe o bicicletă. Singura salvare este că eşti într-o sală cu alţi oameni care fac acelaşi lucru, pentru că – la fel ca şi brăţările negre de cauciuc, dermatograful albastru şi coada de cal – mersul pe bandă este unul dintre lucrurile alea care ar fi trebuit lăsate în anii optzeci.

Cat nu mai pedala din cauza sarcinii şi mai bine să mergi decât să pedalezi – pentru că muzica tehno care acompania pedalarea mă făcea să vreau să omor pe cineva.

— Ce înseamnă al nouălea cer? am întrebat-o pe Cat, în timp ce creşteam viteza la ordinul instructorului.

— Înseamnă să fii extrem de fericit. De parcă ai fi în ţara nebunilor. Ca un porc în noroi. Ca Dirk într-un bar de ţâţe.

— Ştiu ce înseamnă, prostuţo. Dar de unde vine expresia asta? De ce ai nouălea cer? De ce nu al optulea sau al şaptezeci şi doilea?

— Asta nu ştiu să-ţi spun.

— Chiar l-aş putea plăcea pe Travis.

— Se pare că deja îl placi.

— Ştiu. Nu seamănă cu niciun tip din câţi am cunoscut. Pare foarte naiv, ştii?

— Nu e fals, a repetat ea. Asta e important!

— Nu ca rataţii pe care i-am cunoscut. Şi, frate, dacă nici eu nu m-am întâlnit cu o grămadă!

Cat s-a dat jos de pe bandă şi s-a oprit din mers cu nişte ochi mari.

— Jordan! De cine îţi aminteşti? Şi mai ales îţi aminteşti chestii?

— Nu! Vreau să spun… din ce l-am văzut pe Dirk… nu cred că am fost foarte selectivă.

— O, da, a spus ea, urcându-se înapoi pe banda de cauciuc aflată în mişcare. E o totală pierdere de vreme. De fapt, e mult mai atent cu tine de când ai avut accidentul. Vreau să spun, tu nu îţi aminteşti, dar era mult mai rău.

— Nu pot să cred.

— Crede-mă. Te trata ca pe un gunoi. Sincer, nu-i înţeleg atitudinea din prezent.

— Probabil e din cauză că nu îl las să mă calce în picioare. Dintr-odată îi par interesantă sau aşa ceva.

— Vezi? a spus ea. Întotdeauna am spus asta. Eşti drăguţă cu ei şi te calcă-n picioare. Te comporţi ca o javră şi sărută pământul pe care calci.

— Asta chiar e o logică alambicată. În fine, îmi găteşte în seara asta.

— Dirk?

— Nu! Travis.

— Ei, uită-te la tine. Jonglând cu bărbaţii. Nu îmi place să spun asta, dar cred că accidentul ăsta e cel mai bun lucru care ţi se putea întâmpla.

Perfect adevărat.

— Dacă mai vorbiţi mult n-o să mai puteţi lucra cum trebuie, ne-a mustrat instructorul. Nu mă faceţi să vă despart, doamnelor! Mişcaţi-vă picioarele, nu gurile!

Numai simplul fapt că eram acolo era nasol, dar să mai şi ţipe instructorul la mine asta era şi mai rău!

— Mi-a plăcut asta ultima dată? am întrebat-o pe Cat.

— Erai înnebunită!

— Nu, cred că mi-aş fi amintit dacă îmi plăcea.

— Îţi plăcea, a spus ea.

— Serios? Ce am spus exact de te-a făcut pe tine să tragi concluzia asta?

— Doamnelor, poate vreţi să vorbiţi afară, a spus instructorul.

— Scuze, a spus Cat. Vorbeam despre cât de mult ne place…

Dar înainte să termine Cat fraza, eu am debarcat.

Cat s-a uitat la mine, perplexă.

— Îmi place atât de mult, am spus, că mă copleşeşte. Nu vreau să mă răsfăţ… pare egoist din partea mea.

— OK, a zis Cat.

Se vedea că era supărată pe mine, dar după ultima oră la care fusesem, abia mai putusem să merg vreo două zile. De ce trebuia să fac ceva ce nu îmi plăcea?

— Ne vedem la intrare, am spus şi am tăiat-o rapid de-acolo.

Cat a venit şi ea după câteva secunde.

— Mi-a fost prea ruşine să mai continui, a spus ea, sugerând că fusese vina mea.

— Scuze, i-am spus fără să fiu prea convingătoare, în timp ce ieşeam în frigul de afară. Trebuie să ajung pe-acasă înainte de muncă. Tu?

— Nu, mă duc jos să fac un duş. Mi-am adus haine. Nu am o întâlnire ca tine astă-seară, mi-a spus Cat cu o sprânceană ridicată.

Am zâmbit numai gândindu-mă la asta. Întâlnirea mea cu Travis. Care gătea pentru mine. Şi atunci am pus ochii pe un taxi. Dar era o femeie în faţa mea – la trei, poate şase metri – cu mâna ridicată mai-mai să şi-o rupă. Nu am mai văzut niciun taxi pe stradă şi chiar trebuia să o iau din loc. Aşa că am făcut ceva ce mi se făcuse mie înainte. Am sărit în stradă, direct în faţa ei, şi i-am furat taxiul.

Tocmai făceam un duş din genul celor din care nu vrei să mai ieşi. Stăteam sub cascadă, visând cu ochii deschişi la Travis, cu apa biciuindu-mi pielea la temperatura perfectă şi jur că aş fi putut sta aşa o eternitate – dar în vreme ce visam am fost întreruptă de un

bâzâit enervant. Pe perioada amneziei – sau ceea ce părea a fi – începusem să simt că mica mea psihodramă devenea psihosomatică. Corpul meu începuse să creadă ceea ce scornea mintea. Aşa că am scos capul de sub duş pentru a fi sigură şi, ce binecuvântare! – era bâzâitul enervant al cuiva de jos, care aştepta să urce. Aşa că am ieşit, udă-leoarcă – o alegere bună, căci eram pe punctul de a mă transforma în carne deshidratată.

Am ieşit, m-am înfăşurat într-un prosop şi altfel mi l-am făcut turban. Dar înainte să ajung la interfon să întreb cine e, am fost şocată de o bătaie în uşă. O bătaie precisă, care nu putea aparţine decât unei singure persoane: mama mea. Ei acum, noi aveam o destul de bună înţelegere între vecini în ceea ce privea accesul străinilor, născută de la un incident nefericit cu o iubită părăsită care aruncase televizorul cu ecran plat al fostului prieten de la etajul patru, după ce un vecin drogat a lăsat-o să intre. Aşa că, acum, să învingi sistemul era o adevărată reuşită – dar o joacă de copii pentru zâmbetul insistent şi atitudinea de cloşcă a mamei. Am strâns din dinţi cu tărie şi m-am uitat pe vizor în speranţa deşartă că era vorba de altcineva care venea pe nepusă-masă, neinvitat şi neiscoditor, cu un cadou mare.

Când am deschis uşa, m-a privit din cap până în picioare şi s-a strâmbat. Strâmbatul e involuntar, nu? Pentru că, dintr-un motiv anume, acea mică grimasă a reuşit să eludeze mila, condescendenţa şi dispreţul şi să dezvolte mii de sentimente în mine – nepotrivirea de caracter fiind primul dintre ele.

— Mamă. Ce surpriză plăcută.

— Bună, dragă, a spus ea şi a adulmecat în jur aproape ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă fumez iarbă, dar încercând, de fapt, să mă facă să cred că nu era destul de curat la mine. Sau nimic nu era destul de Ca mine.

— Eram în zonă şi m-am gândit să trec să văd ce faci.

A făcut turul apartamentului în două secunde şi pot să jur că iar a strâmbat din nas. Avea un tic? Era alergică la mine? S-a uitat la maldărul de haine de pe podea.

— Ce gânduri ai cu hainele? Să laşi maldărul să crească până când nu o să mai ai loc pe uşă, aşa că le dai foc şi le reînnoieşti?

— Nu, o să le spăl. Deşi încercam să bat recordul.

— Nu e amuzant, Jordan, e dezgustător. Cum poţi trăi aşa?

În apărarea mea, şi, de obicei, pe aceste poziţii ne situăm eu şi mama, grămada de haine la care se referea nu era toată murdară. Toată lumea ştie că o femeie trebuie să probeze multe-multe ţinute câteodată, doar pentru a o găsi pe cea potrivită. Asta într-o zi obişnuită. Mai intervine şi PMS-ul şi poţi proba zece ţinute înainte de a o găsi pe cea în care arăţi cât mai puţin hidoasă. Ţinuta asta este, în general, prima pe care ai încercat-o, dar asta e deja o altă problemă. Ce vreau eu să spun este că o mare parte din aceste haine erau curate. Dar respinse. Şi pentru că petrecusem atâta vreme alegând o ţinută, nu am mai găsit timp să le pun la loc. Cu altcineva, aş fi încercat să dau explicaţii. Dar niciuna din astea nu o interesa pe mama, aşa că nu m-am deranjat să îi explic. Doar am dat din cap că îi dau dreptate. Cum puteam trăi aşa?

— Nu ştiu cum trăiesc aşa, am spus.

— Nici eu.

— Ştiu, am dat din cap şi din umeri, ca şi cum nu despre mine era vorba. Şi eram la fel de dezgustată ca şi ea.

— Ei, cel puţin e mai aproape de Jordan pe care o ştiu şi o iubesc. Ai început să îţi aminteşti ceva, până acum?

— Nu, nu chiar.

Da, mi-am amintit că ultima dată când ai trecut pe aici, neinvitată, ai zis exact acelaşi lucru. De ce să nu ţii minte că Jordan e o păgână şi trăieşte într-o cocină? Aşa nu ai mai fi atât de şocată când vezi toate astea, şi nu trebuie să îmi atragi atenţia mereu când îmi invadezi spaţiul personal.

— Ţi-am adus nişte bunătăţi, a zis ea, mai calmă.

Am remarcat sacoşa din mâna ei, dar nu am vrut să

întreb. Cel puţin venise cărând cadouri. Mâncarea gratis e întotdeauna apreciată când cineva trăieşte din salariul de la Trafic şi e înglodat în datorii. Poziţia mea de junior copywriter venise cu o creştere minoră de salariu, dar cel puţin acum îmi permiteam să mănânc sandvişuri cu ton în fiecare zi, în loc de orice altceva. Totuşi, ca şi alţii înaintea mea aliaţi într-o situaţie neplăcută, nu aveam de gând să renunţ la ceva. Dar noua Jordan s-a uitat în jurul ei, la vechea ei viaţă, şi a ştiut cumva că era timpul. Să înăbuşe impulsul ocazional de a cumpăra lucruri de care nu avea nevoie şi cu siguranţă în şase luni va scăpa de gunoi. Să aibă o balanţă la bancă pe plus cu trei sau chiar patru cifre. Să aibă un plan.

A început să scoată cumpărăturile din plasă.

— Ţi-am cumpărat nişte grepfrut, nişte salată semipreparată şi câteva shake-uri „yummy" de la Slimfast.

— Să… „yummy"? am protestat eu.

— Ştii tu, a spus ea, încercând să pară plină de compasiune, dar eşuând lamentabil, sunt în totalitate naturale – nu-i vina ta… dacă ai pus câteva kilograme în plus cât ai zăcut în spital.

— Ah… mulţumesc.

— Ţi-am mai luat şi nişte dressing pentru salată fără grăsimi şi nişte minimorcovi, dar nu mânca prea mulţi o dată.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că nu sunt nelimitaţi. Axează-te pe verzituri şi gândeşte-te la morcovi ca la un festin.

— Da, ca trufele de ciocolată sau Cheetos. Morcovii nu sunt chiar un festin, mamă.

— Şi nici tu nu eşti copilul nimănui, Jordan, a spus ea.

Îţi mulţumesc că ai remarcat asta, mamă dragă.

— Nu, nu sunt copilul nimănui, i-am spus indiferentă.

Doamnelor şi domnilor… mama mea. Câştigătoare la proba de subtilitate.

— Dar vrei să ştii ceva? Sunt OK cu asta. Mă simt bine cu mine… şi mă refer şi la greutate. Iar obsesia ta

privind greutatea mea este egoistă şi rău-intenţionată.

— Sunt mama ta, prin urmare şi cea mai bună prietenă a ta. Dacă eu nu îţi spun lucrurile astea, cine altcineva?

O adoram când spunea asta. Devenise deja parte din repertoriu.

— Te încrunţi.

— Da, probabil că mă încrunt. Şi probabil că o să fac şi riduri de la asta. Sunt şi eu om. Face parte din viaţă.

A început să se uite între sprâncenele mele şi apoi la restul feţei. Simţeam că mă înroşesc. Iar începea. Să mă inspecteze. Oricât de băţoasă mă ţineam, era un teren minat şi începeam să mă simt ca un rechin. Poate nu mai observă nimic altceva.

— Te exfoliezi, iubito?

Poate că nu.

— Dacă mă exfoliez?

— Da, a zis ea. Te exfoliezi?

— Da. Tot timpul.

— Ce foloseşti?

Căcat. Ştia că minţeam şi nu aveam cea mai mică idee ce să-i răspund.

— Un scrub? am spus, mai mult întrebând decât afirmând.

— Da, bineînţeles că un scrub. Dar care?

— Nu ştiu.

— Atunci, arată-mi, a insistat ea.

— Am rămas fără, am blufat.

— Sigur că da. Cumpără-ţi cremă exfoliantă. Clarins face una bună. Trebuie să plec. Sam aşteaptă în maşină. Sunt reduceri la Gucci.

— Samantha e aici? am întrebat. De ce nu a urcat?

— E foarte dificil pentru ea, dragă. Toată chestia asta cu pierdutul memoriei. A fost foarte supărată.

— O, sunt sigură că a fost, am spus. Spune-i că sper să-şi revină curând.

— O să îi spun, dragă. Te pup.

Şi m-a pupat din zbor, deoarece contactul fizic este

permis numai manichiuristei şi maseurului.

După ce a plecat m-am uitat pe geamul care dădea în stradă şi am văzut maşina mamei parcată pe două locuri. Samantha dansa după radioul maşinii, scoţându-şi capul pe geam s-o prindă soarele. Era în formă, muncind din greu să treacă peste durerea pe care i-o pricinuisem.

Dar nu îmi păsa. Nimic nu mă putea doborî. Pentru că Travis îmi pregătea cina. Şi dacă îmi cădea un pian în cap, jur că le-aş fi cerut scuze cuviincios cărăuşilor pentru că le stătusem în cale.

Când am ajuns la Travis, am fost lovită de cea mai vie şi înşelătoare aromă – usturoi, esenţe dulci şi ierburi. Peste umărul lui am văzut că totul arăta senzaţional. Aranjase o masă la mijlocul căreia pusese o vază verde-închis cu flori proaspete şi când mi-a deschis uşa ţinea în mână un suport de lumânare.

— Ce ai tu în mână e un suport de lumânare sau eşti doar bucuros să mă vezi? am întrebat.

— Chiar e un suport de lumânare şi chiar sunt bucuros să te văd.

Şi eu eram de ceară, căci m-am topit un pic în momentul ăla. M-a invitat să mă aşez undeva, dar eu voiam să mă uit, căci era un spectacol de sincronizare perfectă, de la tocător, la cuptor şi apoi la chiuvetă. Tipul ăsta chiar ştia ce are de făcut într-o bucătărie. În toţi cei douăzeci de metri pătraţi ai ei.

Era la jumătatea cinei şi ne-am distrat la culme când şi-a dat seama că nu aprinsese lumânarea.

— Ce dracu'! Am uitat să aprind lumânarea.

În mintea mea dansau toate metaforele privitoare la aprinderea lui, aprinderea lumânării lui, la revărsarea luminii. Am pus mâna pe chibriturile de pe masă, gândindu-mă: „Va fi foarte drăguţ şi e calea spre distracţie". Şi cu aceste intenţii bune, normal, mi-am fript degetele şi am azvârlit chibritul aprins pe covor, unde a sărit el în secunda următoare ca să-l stingă.

— Au! am spus şi mi-am scuturat mâna, ca să-i distrag atenţia de la covor (care nu fusese afectat, s-a

dovedit ulterior).

Fără să-şi dea seama mi-a luat degetele şi mi le-a sărutat.

— Totul e bine, a zis el.

Daa, m-am gândit eu. Totul e bine.

— E delicios, am spus, rupând o lungă şi totuşi confortabilă tăcere aşternută în conversaţie. Nu ai glumit în legătură cu talentele tale culinare.

— E… e un lucru care m-a fascinat tot timpul.

— Eşti un bucătar excepţional.

— Mulţumesc, a spus el cu sinceritate. Asta e şi reacţia la care speram.

— De la…?

— De la oamenii care gustă mâncarea mea, a spus el încet, fără să ridice privirea.

— Ce oameni? am întrebat. Faci teste culinare?

— Îţi aminteşti că ţi-am spus de far şi de tatăl meu şi altele? E doar o parte din planul meu măreţ…

— Spune-mi…

— Ei bine, vreau să deschid un restaurant. Chiar lângă far. Un restaurant tematic, ştii tu, cu plajă, briză, bărci şi accesorii, cu şiraguri de lumini colorate. Şi cu foarte mult peşte în meniu. Cu toate cele nouă…

— Şi tu vei fi bucătarul-şef?

A dat din cap, zâmbindu-mi timid.

— Apoi cu banii pe care îi voi face cu restaurantul, vreau să reabilitez farul tatii şi cine ştie… poate chiar să îl transform în han, un fel de bed-and-breakfast. Farurile sunt pe cale de dispariţie, dar poveştile lor, ideea de a căuta şi de a găsi un port liniştit, un refugiu din faţa furtunilor, o lumină în întuneric… S-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul. Oamenii vor devora ideea. Şi eu voi fi acolo doar cu o casă de marcat şi un dispozitiv de plătit cu cârdul.

— Tu glumeşti, dar e un vis minunat.

— Ei bine, vreau să devină realitate.

— Te cred, am spus, în timp ce camera începea să devină din ce în ce mai caldă.

Privindu-l vorbind despre restaurantul pe care spera să îl deschidă şi de renovarea fierului, vedeam cum i se luminează chipul asemenea East Riverului pe 4 Iulie. Dar, dintr-odată, s-a schimbat la faţă.

— Doamne, mă simt îngrozitor. Eu stau aici vorbindu-ţi despre visele mele şi tu nici măcar nu ţi le poţi aminti pe ale tale. Şi asta din cauza mea!

Şi atunci, încă o dată, m-am simţit nasol. Bărbatul perfect stătea în faţa mea şi eu, amorezată complet, speram că şi el se va îndrăgosti de mine… şi totul se baza pe o minciună. El se simţea vinovat din cauza accidentului, şi eu mă simţeam şi mai vinovată din cauza minciunii mele. Era minunat. Amândoi roşi de vină, fără să putem face absolut nimic. Sau mai bine zis, fără să pot face absolut nimic. Puteam să spun: „A, apropo, toată chestia cu amnezia a fost o minciună. Sunt bine”. Dar aşteptam momentul potrivit. Cel mai probabil, în testamentul meu.

— Of, opreşte-te, am spus, încercând să-l liniştesc. Sunt sigură că îmi voi recăpăta memoria curând. Serios. Să nu mai vorbim de asta. Pe bune… cum vei transforma acest vis în realitate? Povesteşte-mi totul.

M-a privit întristat. Am ridicat din sprâncene şi am dat din cap încurajator pentru a-i arăta că îmi pasă cu adevărat! Nu era o discuţie în doi peri. Spune-mi tot, fiecare moment dificil.

— Păi, a spus el, aplecându-se peste masă, am tras din greu ani de zile şi am economisit ceva bani şi am intrat în sfârşit în linie dreaptă. Am suficient pentru un avans, iar cum dobânzile sunt, în acest moment, rezonabile, pot obţine un împrumut avantajos pentru restul. Planurile pentru restaurant sunt gata. Proiectul, designul, bugetul, meniul, studiile de fezabilitate pentru fiecare sezon. Sper să-i fac inaugurarea la anul.

— Super. Interviu pe prima pagină în *Food Wine*. Cu terasă spre golf. Cu oameni înjurând că nu pot obţine rezervări. Grandios!

— Vreau să te duc acolo! a spus repede.

— Mi-ar face mare plăcere.

Şi am continuat să vorbim toată noaptea şi jur că nu a mai existat nicio pauză jenantă. Vorbeam fără întrerupere. În viaţă, rareori ai ocazia de a descoperi o persoană alături de care te simţi în largul tău şi cu care doreşti să rămâi, şi asta era ocazia mea. Şi mi-am dat seama că nu fusesem niciodată atât de în largul meu – nici măcar pe-aproape – cu Dirk. Poate şi din cauză că Dirk nu se simţea în largul său nici cu el însuşi, în timp ce Travis era exact opusul. Poate şi pentru că Dirk nu era omul potrivit pentru mine. Orice ar fi fost, în timp ce stăteam acolo, m-am simţit atât de bine, că parcă urmăream cu privirea lumina lui către portul meu.

Ceasul ne-a surprins pe amândoi. Era extrem de târziu, atât de târziu, încât era devreme şi m-am îndreptat spre uşă, gata să spun noapte bună. Îmi doream atât de mult un sărut, încât nu ştiam ce să mai fac. Îmi dădeam seama că şi el îşi dorea asta, dar nu ştia cum să abordeze subiectul. Devenise, dintr-odată, agitat.

M-am îmbrăcat cu haina şi m-a condus până la lift.

— M-am simţit minunat, am spus în timp ce el venea după mine.

Şi, iar, au intervenit pauzele. Şapte… Şase… Cinci…

— Mâncarea ta e fantastică, am adăugat. Impresionant. Şi vei reuşi. Şi ar trebui să fii la fel de încrezător în planul tău ca şi mine.

— Uau, a făcut el, profund mişcat. Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc că ai venit.

Trei… Doi… Uşa liftului s-a deschis şi m-a condus afară.

— Plăcerea e de partea mea.

A ridicat mâna şi a oprit un taxi.

— Mă bucur, a spus el, în timp ce deschidea portiera.

— OK, atunci, am spus, dându-i o ultimă şansă să mă sărute. Vorbim. Stând într-un picior. Cu mâna pe uşă, cu barba tânjind.

— Da, vorbim.

— Noapte bună, atunci.

Sărută-mă!

— Noapte bună! a spus el.

Şi nu am avut ce face decât să urc în maşină şi să închid portiera. Niciun sărut. Dar tot eram în al nouălea cer. Probabil că a fost mai bine că nu m-a sărutat. Eram complet dusă în acel moment. M-ar fi găsit bântuind pe străzi, minunându-mă la vitrine, fascinată la vederea vânzătorilor ambulanţi ciopârţind mielul marinat din tăvi, salutând veselă lumea de pe stradă. M-am amorezat de Travis a doua oară. Şi de data asta eram mai dusă decât prima.

20. Şi dacă replica din *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* e adevărată?

sau

Pot bărbaţii şi femeile să fie doar amici?

Când am ajuns acasă am dat fuga la computer şi am început să caut faruri. Am fost şocată de cât de variate erau – fascinante, înşelătoare, într-un anumit fel, aşa cum spusese şi Travis. Multe dintre ele, cel puţin. Altele erau nişte cilindri mici şi ciudaţi vopsiţi în alb, unele fermecătoare cu pălăriile lor conice, altele maiestuoase turnuri de castel, altele strict utilitare… dar aveam o presimţire că cel de care avusese grijă tatăl lui era special. Am accesat câteva pagini web cu faruri, ce ofereau diferite informaţii – istorie, structură, viaţa întreţinătorilor lor şi salariul de mizerie, munca de Sisif în eforturile de restaurare şi faptul că erau, la începuturi, aprinse cu lemne şi cărbuni, ulterior, cu ulei, apoi, becuri electrice cu mulţi waţi şi, în final, dezafectate odată cu tehnologia modernă şi transformate în relicve încărcate de nostalgie.

De fapt, nu sunt sigură că vreunul dintre ele avea un scop practic. Cred că toate se născuseră metafore. O lumină menită să aducă naufragiaţii acasă. Sau să-i ghideze printre stânci pe timp de furtună. O lumină în ceaţă. O santinelă solitară. Proiectată nu de arhitecţi, ci de poeţi. O ruşinoasă punere în valoare printr-un romantism exacerbat fusese făcută de Henry Wadsworth Longfellow, în poemul intitulat *Farul*. Mi-a venit o idee. Doream să fac ceva deosebit pentru Travis, nu pentru că mă simţeam

extrem de vinovată, ceea ce era adevărat. Doream s-o fac pentru că, dintr-odată, fericirea lui Travis devenise pentru mine cel mai important lucru din lume. I-am şi văzut zâmbetul şi stomacul meu a luat foc. Atunci a sunat telefonul.

— Salut!

— Salut. Mă mai ţii minte? a sunat vocea extrem de enervantă a lui Todd.

— Nu, nu îmi amintesc nimic, îţi aminteşti?

— Unde ai fost? a început el.

— Nicăieri. Aici. De ce, ce s-a întâmplat?

— Ţi-am lăsat trei mesaje.

Rahat, mi-am zis. Devenisem tipa aia care îşi ignoră prietenii când cunoaşte pe cineva. Uram genul ăla.

— Scuze, drăguţule, am spus. Abia am ajuns şi m-am aşezat direct la calculator. Nici măcar nu mi-am verificat mesajele. E totul OK?

— Acum, da. Hai să bem o cafea.

— Aş merge, am spus, dar sunt aşa de obosită.

— Ăsta e şi rostul cafelei, a replicat el.

Am stat să mă gândesc. Dacă mă duceam, el s-ar fi simţit mai bine şi eu m-aş fi simţit mai bine, pentru că l-aş fi băgat în sfârşit în seamă şi toată lumea ar fi fost mulţumită. Eram pe punctul de a-i spune că vin când el a întrebat:

— Unde-ai fost?

— La Travis.

— O. Aha. Am înţeles.

— Ce?

— Accidentul ăla a fost un lucru bun, nu? Ai fost promovată, ai un iubit nou… Ed, mega-fuckerul, Memahon poate apărea în orice clipă la uşa ta.

— Nu e iubitul meu, am început. Nici măcar nu ne-am sărutat.

— Chiar trebuie să aflu asta? a ţipat el. Te rog, să păstrezi detaliile despre viaţa ta sexuală pentru tine.

— Ce detalii? Tocmai ţi-am spus că nu s-a întâmplat nimic. Care e problema ta?

— Niciuna, a zis el. Doar că nu sunt obişnuit să fiu dat la o parte pentru nişte persoane care te accidentează. Dacă aş fi legănat o cărămidă deasupra capului tău, crezi că m-ai fi sunat înapoi?

— Iisuse, Todd, îmi pare rău. E clar că ai avut o zi proastă şi eu n-am fost lângă tine, aşa că hai să vorbim. Ce se-ntâmplă?

— Mă duc să beau cafeaua aia, a zis el.

— Ar fi bine să te orientezi spre una decafeinizată, i-am răspuns.

— Mai târziu.

— Todd, aşteaptă…

Dar închisese, deja. Era naşpa. Mă simţeam prost că minţisem pe toată lumea. Todd era singurul care ştia adevărul, tu-i mama mă-sii. Acum se supăra şi el pe mine? Nu că ar mai fi şi alţii… dar ar fi dacă ar şti. Mai mult decât supăraţi. Trecând prin viaţă la adăpostul libertăţii de a nu fi eu însămi, am pierdut esenţialul. Şi în clipa aia, am simţit că mă prăbuşesc. Mi-am dat seama că toţi şi toate s-au întors împotriva mea. Cu excepţia lui Todd. Şi iată-l acum luând-o înaintea tuturor.

Eram în stare de şoc, mai ales că nu eram obişnuită cu aşa ceva şi în niciun caz din partea lui Todd. Şi am făcut cel mai normal lucru posibil – pentru a evada din haos, m-am întors la cercetarea despre faruri şi am continuat să visez Ia

Travis. Şi la mine. La mine şi la Travis. Poate că visam atât de profund pentru că voiam să uit tot ce pretindeam că nu-mi amintesc. Şi dacă îmi aminteam ceva era numai în legătură cu mine şi cu Travis.

Apoi o bătaie la uşă m-a luat prin surprindere. Nu bătaia menţionată anterior a mamei, care era singura persoană care se putea strecura sus fără cheile de jos… Dirk? La început am crezut că, dacă ignor bătăile, va pleca, dar n-aveam eu norocul ăsta. Continua să bată.

— Jordan? a întrebat Dirk, confirmându-mi temerile.

Am îngheţat. Nu că m-ar fi putut vedea, dar orice mişcare, credeam eu, putea fi auzită, şi nu doream să-l

provoc.

— Jordan! Te-am auzit la telefon. Ştiu că eşti acasă.

La telefon? Oare fusese acest Superman atât de stresat încât patrulase prin faţa uşii mele zece minute, gândindu-se dacă să intre sau nu? M-am ridicat şi i-am deschis. Dirk a trecut pe lângă mine şi s-a uitat în jur.

— Ce mai faci? am întrebat sinceră, sinceritatea devenind ţelul meu.

— De ce nu m-ai sunat? a întrebat el.

— Am fost foarte ocupată.

— Ocupată? a întrebat. Cu ce? Tu nu ai viaţă.

— Îţi baţi joc de mine? am explodat şi Dirk aproape s-a speriat.

Cu siguranţă nu era obişnuit cu noua mea atitudine. Ochii i s-au mărit şi a început să dea din mâini în încercarea de a-şi retrage cuvintele.

— Nu asta am vrut să spun, a pledat el. Ce încercam să spun e că nu îţi aminteşti nimic din trecut, aşa că nu înţeleg cu ce ai fi putut fi ocupată.

— A, da. Dirk. Ei bine, am fost promovată, aşa că volumul de muncă este mai mare şi m-am văzut cu prietenii mei…

Şi m-am îndrăgostit.

— …Şi… Ştii şi tu. Am încercat să îmi amintesc.

— Nu m-ai sunat, a spus el ca şi cum chiar i-ar fi păsat.

— Nici tu nu m-ai sunat.

— Dar tu mă sunai de obicei.

— Serios? am spus. În fine, aşa cum a spus un înţelept la radio zilele trecute, „vremurile se schimbă”, cred.

Părea extrem de surprins. Nu pentru că-i fusese dor de mine, ci pentru că nu mai eram eu şi nu mă mai rugam de el să ne vedem, astfel încât să mă trateze ca pe un rahat. Sau poate că avea doar o problemă cu posturile de radio la care se cânta Dylan. S-a uitat în jur şi, pentru o secundă, avea figura aia de băieţel, care îmi plăcuse atât de mult. Mă simţeam prost. Nu era un drac împielițat.

Avea suflet bun. Avea nevoie doar de un bypass pentru artera aia care o cam lua razna câteodată.

— Am auzit că este în proces. Probabil că vei obţine o sumă cu şapte zerouri.

— De unde ai auzit asta?

— La La Schneider mi-a zis.

— La la prietena surorii mele? am întrebat, deşi nu ar fi trebuit să îmi amintesc asta şi m-am corectat rapid. Cred că am întâlnit-o când stăteam acasă.

La la fusese tipa care se culcase cu Ted Tannenbaum în clasa a şaptea pentru că „se iubeau”. Aveau treisprezece ani. Eu aveam şaisprezece ani şi nu mă sărutasem niciodată cu limba. Dirk şi La la îhm? La cum vedeam eu lucrurile era o situaţie gen veste bună/veste rea. Vestea rea: Dirk mă înşela acum cu prietena surorii mele. Vestea bună: Mă durea în cot pentru că eram nebună după Travis. Vestea rea: Dirk probabil că avea acum o BTS[22] pentru că La la avusese un herpes la frageda vârstă de cincisprezece ani, după ce se culcase cu un tip de şaptesprezece, cel de-al cincilea partener sexual al ei. Vestea bună: Nu mă mai ating în viaţa mea de Dirk, niciodată. În ceea ce mă privea, totul era terminat demult.

— Mda, am dat de La la pe terasa de la Bed.

Dăduse de ea. Sigur. Sunt sigură că s-a împiedicat şi a căzut în ea. Între timp, eu nu ar fi trebuit să îmi amintesc cine era La la având în vedere amnezia. Ar fi fost o scăpare de neiertat dacă Dirk nu ar fi fost un mare dobitoc. Dar era. Slavă Domnului.

— O să devenim bogaţi, îhm?

— Noi? am întrebat, dându-mă înapoi de parcă aş fi simţit o respiraţie urât mirositoare.

— Tu şi cu mine, iubito. O să trăim pe picior mare.

— Îmi pare rău să te anunţ, dar nu dau pe nimeni în judecată, am spus şi am gândit cu voce tare: Am crezut că am rupt pisica în două când mama a făcut prima *încercare*.

— De fapt, mi-a confirmat şi mama ta.

— Pardon?

---

22 Boală cu transmitere sexuală.

— Mda, a zis el. Ea mi-a zis.

— De ce vorbeşti cu mama mea?

— Încercam să văd ce faci… iar ea ştie cum trebuie pusă problema juridică…

— Dacă vrei să ştii ce fac, de ce nu mă întrebi pe mine?

— În fine, m-am întâlnit cu ea întâmplător.

— Te-ai văzut şi cu mama întâmplător? Te cam loveşti de oameni, Dirk.

— Sam a dat o petrecere în seara în care m-am întâlnit cu ea şi La La. În casa mamei tale.

Scene cu Dirk, Samantha şi La la într-un triunghi conjugal luau amploare în mintea mea. Mi se făcea silă.

— În fine, nu dau pe nimeni în judecată, am clarificat.

— Jordan, ar trebui. E un câştig sigur.

Să te cred. Sigur. Pe bune. Chiar credea că o să mă îmbogăţesc pe seama lui Travis? Şi că el va avea de câştigat de pe urma mea? Merita fiecare herpes care avea să-i iasă.

Dirk a făcut un pas spre mine.

— Hei, a spus el şi, apoi, fără nicio avertizare a pus mâna pe sânul meu drept.

Asta trebuia să fie un preludiu? Am început să râd.

— Ce e aşa nostim? a întrebat, în timp ce eu mă gândeam că o să mor de râs.

Râdeam atât de tare. Nu mai e nevoie să spun că Dirk nu era deloc amuzat de isteria mea.

— Eşti dusă, a zis el şi a luat-o spre uşă.

Am mai râs vreo cinci minute după plecarea lui. M-am simţit un pic vinovată de zgândăritul ego-ului lui, dar asta fusese cea mai măgărească încercare de seducţie pe care am văzut-o vreodată. Atât de bine concepută şi executată – mai ales cu „hei-ul” ăla. Jalnic.

21. Sirenele, bată-le vina!

— Bună? am spus, cu jumătate de gură în receptor şi cu cealaltă jumătate în umărul meu în timp ce mă chinuiam să scap de bâzâitul telefonului.

— Aş vrea să vorbesc cu Jordan, vă rog.

Vocea de neuitat şi zgomotul de fond mi-au dat de înţeles că stăteam de vorbă cu umbra mea financiară, Cindy de la Citibank.

— Cred că aţi nimerit bine.

— Da, o-oh, a îngăimat vocea arogantă derutată pentru moment. Aici Cindy de la Citibank.

— Nu ştiam că suntem pertu, Cindy.

— Da, Jordan, te sun în legătură cu creditul tău, pe care nu l-ai plătit de nouăzeci de zile, a zis ea, părând dintr-odată mai puţin arogantă.

Ştiam că la un moment dat vom avea o discuţie. Întotdeauna există discuţii, în cazul meu. Dar nu aveam chef acum. Nu eram îmbrăcată adecvat. Mă deranjau telefoanele şi mă deranja Citibank. Şi apoi, nici acum nu aveam banii. Aşa că am hotărât să las amnezia să îşi facă treaba.

— Kimmy, am spus. Sunt sigură că ştii ce faci şi s-ar putea să ai şi o evidenţă clară a lucrurilor. Problema e că de la accident, nu mai am nicio amintire în legătură cu tine, creditul tău şi compania ta…

— Sun de la Citi…

— Sau orice alte bunuri achiziţionate cu cârdul. E posibil să nu am sau, dacă aveam, nu cred că eram în toată deplinătatea facultăţilor mele.

— Când am mai sunat, tu…

— Iar începi, Candy, nu îmi mai amintesc să fi vorbit altă dată. Sunt amnezică…

— Păi, eu… Era bulversată şi a făcut o pauză ca să-şi revină. Asta nu e… Creditul tău a fost transferat la colectă, adică mie. Şi eu am lăsat mii de mesaje şi am vorbit cu luni în urmă despre asta.

— Eu ştiu că tu asta crezi, Carrie. Şi s-ar putea să ai dreptate. Dar eu nu îmi amintesc. Aşa că nu te pot ajuta până nu îmi recapăt memoria.

Tăcea.

— Păi, cineva ar trebui să fie responsabil pentru operaţiunile cu cârdul tău, a ciripit ea.

— Cred că ai dreptate. Şi dacă stau să mă gândesc,

tot nu sunt eu. Şi am dat-o cu tupeu înainte. Poate doar dacă îl suni pe reprezentantul meu legal. Dacă vrei să îţi plătească cineva datoriile alea vorbeşte cu ea. Judith Landau. Din Nassau. E în cartea de telefon. Ah, şi… Cammy? am adăugat eu.

— Cindy.

— Uită numărul meu.

Am închis şi am dansat puţin în semn de victorie. Ştiu, eram iresponsabilă, dar să scap de Cindy era superdistractiv. A sunat din nou telefonul. Poate dansasem prea curând. Am ridicat receptorul cu un supertupeu.

— Care parte din uită numărul meu nu ai înţeles-o?

— Am nimerit prost?

Era Travis. Yummy, dulcele Travis. Şi tocmai îi trântisem una.

— Travis! Iartă-mă, am crezut că e altcineva.

— Nu-i nimic, a spus el. Şi eu am crezut odată că sunt altcineva, dar am rezolvat-o prin terapie.

— Nostim.

— Ia-ţi o geacă mai groasă mâine la muncă. Te iau când termini şi mergem undeva.

— Unde?

— Noapte bună, a zis el în stilul nu spun nimic şi mi-a închis.

M-am aruncat în pat şi m-am zvârcolit nu ştiu câtă vreme. Mă întrebam unde mă ducea.

Mi-am petrecut ziua la serviciu uitându-mă la ceas, anticipând cu nerăbdare întâlnirea noastră, aşteptând ca ziua aia interminabilă să se sfârşească. Şi lucrurile nici că se mişcau. Parcă erau înrămate la modul literar. Când, în sfârşit, s-a făcut ceasul cinci, am zburat pe uşă, pe holuri, în lift şi, într-un final, afară, unde l-am văzut pe Travis cu un coş de picnic în mână şi un zâmbet pe buze.

— Cred că te cunosc, i-am spus când mă apropiam de el.

— Salut, frumoaso, şi m-am făcut toate nuanţele de roşu.

Şi-a dat şi el seama. A râs de mine că mă înroşisem şi

m-a îmbrăţişat, iar eu l-am înghiontit.

— Bună, i-am spus.

— Hai să mergem.

Am mers spre gară şi am luat metroul spre Penn Station. Ne-am uitat la plecări pentru unul dintre trenurile spre Long Island şi atunci mi-am dat seama unde mă ducea, dar m-am prefăcut că nu ştiu.

Când am ajuns la far mi-am dat seama că era cu mult peste aşteptările mele. O panoramă pitorească a oceanului… dune de nisip; un dig; cu stânci de diferite nuanţe de gri sau de culoarea ovăzului uscat. De fapt, duna de deasupra peretelui de stânci de deasupra apei îmi amintea de tortul Napoleon. Un tort cu trei etaje. Farul în sine era magnific – o idee cam falie – şi, cu siguranţă, mai neobişnuit decât îmi imaginasem. Era ca un castel înalt şi subţire, care trăda simbolistica mea feminină căci, desigur, Travis era pe cale să devină prinţul meu. În fine, locul se ridica la înălţimea romantismului cinematografic.

— Aici e, a zis Travis, cu braţele deschise.

— E foarte frumos.

— Tu eşti frumoasă, a spus el şi m-am topit toată.

Îmi plăcea felul în care o spunea. Nu spunea că i se par lui frumoasă sau că eram frumoasă în rochia asta sau cu părul aşa… el o spunea simplu, ca fapt divers. Eram frumoasă. Şi cred că era şi prima dată când chiar credeam şi eu asta.

— Voiam să văd cum te înroşeşti din nou.

— Eu nu mă înroşesc, am spus, simţindu-mă dintr-odată mai puţin frumoasă şi mai mult o ridiche.

— De unde ştii tu? Nu îţi aminteşti nimic, m-a tachinat el.

— Ei bine, nu cred.

— Îmi pare rău că nu ştii sigur, şi asta e numai vina mea.

— Nu e foarte grav, am spus. Plus că nu toate amintirile sunt plăcute. Poate mi-ai făcut un bine.

— Tot mă simt prost.

— Nu se poate să uiţi de amnezia mea?

— Să uit de ea? Asta-i bună. Şi a râs.

Am tăcut un minut.

— Locul ăsta e incredibil, am spus într-un final.

— Deci ce crezi? Un loc bun pentru un restaurant?

— Cred că e perfect. Un pic cam izolat, dar tocmai asta e ideea, nu? Cum se va numi?

— Cred că The Beacon, făclia, a zis el. Mă gândeam şi la Safe Harbor, dar sună ca un centru de reabilitare.

— Sau ca un show TV prost.

— Sau aşa. A zâmbit. Dar voiam să fie ceva simbolic, aşa că eu cred că va rămâne The Beacon.

— Îmi place, am spus. Are o anumită căldură. Vapoare rătăcite pe mare, căutând un doc sigur… şi iată-l.

— Exact.

S-a apropiat de mine şi în aer exista o tensiune caracteristică primului sărut. Am simţit în stomac obişnuitul caleidoscop de stări emoţionale, dar nu s-a aplecat să mă sărute, aşa că nervozitatea m-a îndemnat să continui să vorbesc. Inima mea nu putea să îndure atâtea.

— Cred că e mai bine din mai multe puncte de vedere, am spus. Vreau să spun că e perfect pentru restaurantul tău, dar are şi o semnificaţie metaforică pentru oameni, în general.

— Vorbind de oameni şi de nevoile lor… Voiam să fac asta de ceva vreme…

S-a aplecat să mă sărute şi puteam să jur că voi ajunge în rai… şi chiar când buzele noastre erau pe punctul de a se atinge, cea mai asurzitoare sirenă de pe un vas de coastă a spart liniştea. Vreau să spun că era un claxon de-ţi spărgea timpanele şi făcea pământul să se cutremure chiar în secunda aia. Amândoi am început să râdem.

— Sigur, nu planificasem asta, a spus el.

M-am uitat la el şi am făcut un mic botic, aşteptând următorul pas.

— Mi-e şi frică să mai încerc o dată.

— Să nu-ţi fie, am spus, deşi a sunat mai mult ca o şoaptă.

Şi s-a aplecat şi buzele noastre s-au atins, iar sirena a făcut să ne sară inima din piept mai tare ca prima oară. De fapt, toate sirenele din lumea asta ar fi putut să urle în secunda aia şi nu cred că vreunul din noi ar fi remarcat. Am reuşit să ne terminăm sărutul cu zâmbete.

— Şi acum intervine întrebarea inevitabilă, am spus. Cum se face că nu ai o iubită?

A căzut pe gânduri şi mi-a zâmbit înainte de a răspunde.

— Păi, cred că am. Sper să am, a spus cu un zâmbet timid. Ce? Ăsta a fost răspunsul cel mai potrivit. Nu însă cel pe care îl aşteptam. Mă încruntam cu siguranţă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Aş fi putut să te întreb acelaşi lucru, a zis el.

— Eu te-am întrebat prima.

— Am avut mai multe relaţii… dar n-am găsit pe cineva cu care să mă simt bine. Sau dacă am crezut că am găsit… s-a dovedit… ştii, nu?

A, ştiam. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Şi asta e foarte important pentru mine. Am nevoie să fiu în totalitate eu însumi şi persoana de lângă mine să mă cunoască cu defecte cu tot, dar şi să mă iubească aşa cum sunt.

— Sunt sigură că nu e greu.

— Ai fi surprinsă, a spus cu o voce ce ascundea ceva. Avusese inima frântă. Şi asta a fost prima sclipire din trecutul lui pe care am văzut-o, de fapt.

Nu aveam nicio îndoială că, pe măsură ce îl cunoşteam pe Travis, mă îndrăgosteam mai tare. Începeam să simt nevoia de un pic de atenţie.

— Şi te simţi bine cu mine? Ştiu că nu ne cunoaştem prea bine, dar…

— Da, mă simt. O să sune cam aiurea, dar m-am simţit bine de la prima noastră întâlnire când ai deschis gura. Când erai căzută pe stradă, după accident, ai făcut gluma aia în toată vâltoarea evenimentelor… Jur că am simţit ceva. Ca şi cum mi-era scris să te întâlnesc.

— Ei, ajungea doar să vii să te prezinţi, l-am tachinat

eu.

— Unde mai era distracţia? Mie îmi place să îmi zbor femeile de pe stradă.

— Drăguţ.

— M-ai dat pe spate în ziua aia, a spus el. Întotdeauna reuşeşti să mă surprinzi. Nu mă înţelege greşit. Cred că eşti o tipă superbă, şi atracţia contează, dar cred că poţi fi şi o prietenă bună. Şi aşa mă simt eu cu tine.

A tăcut un pic. Apoi m-a întrebat şi el:

— Tu de ce n-ai un iubit?

Alo, revino la realitate. Chiar am avut un prieten. Mi-am spus că Dirk era doar o problemă pe care o s-o rezolv cât de curând.

— În fine, nu prea îmi amintesc. Ştii… Răspunsul meu comod. Dar cred că e foarte important să îmi placă cineva.

— Cred că pe mine o să mă placi, a spus el.

— O, îmi placi deja, i-am răspuns.

Mi-a zâmbit larg şi a arătat spre coşul de picnic.

— Fomică?

— De lup, i-am spus.

Travis a avut noroc. A fost o chestie de sincronizare. Nu vreau să spun că i-am picat pur şi simplu în braţe – deşi asta s-a întâmplat în grafic (după trei săptămâni, la întâlnirea cu numărul cinci, cu geamul crăpat puţin să intre aerul curat şi cu climatizatorul dat la minim, probabil, în zadarnica încercare de a acoperi sunetele de fericire delirantă şi bătaia marginii patului în noptieră). Vreau să spun că a fost norocos şi că a avut o baftă extraordinară să mă lovească cu maşina exact în momentul ăla când atinsesem punctul culminant, când îmi pierdusem toată încrederea în dragoste şi vise. Aşa că aş fi fost de acord şi cu un randament aşa şi aşa. Dar cu el a fost un tur de forţă din punct de vedere al originalităţii, inteligenţei şi coincidenţelor fericite.

S-ar putea spune că eu eram înfometata căreia totul îi mirosea bine – OK; atunci sfatul meu e să vă aruncaţi în toate relaţiile înfometaţi. Sătulă cum eram de Dirk, Travis părea a fi antidotul sau mai bine… anti-Dirk-ul. Pe de o

parte, totul era roz aşa cum se întâmplă de fiecare dată la începutul oricărei relaţii, dar ai fi putut foarte bine să dai la o parte orice adjectiv care începea cu insau ne despre Dirk, apoi, să scapi de prefix şi devenea Travis. Nesimţitor, nepăsător, intolerabil, neîndurător – şi lista poate continua.

Am mâncat cu mâinile mâncare marocană la o masă cu baldachin dintr-un „separeu pentru pupături" într-un restaurant recunoscut pentru romantismul său – lemn de culoare închisă, tapiserii şi câteva dansatoare din buric împrăştiate peste tot. Puteai să-ţi închizi baldachinul şi după sunetele vecinilor noştri de separeu, puteam să punem pariu că felul principal al cuplului în chestiune era fierbinte. Travis ne-a înscris la o seară de gătit, ca să mă fac de râs încercând să gătesc şi altceva în afara pastelor mele faimoase – o mâncare al cărui ingredient secret începea cu RA şi se termina cu CU.

Aşa a început şi faza noastră pe care am numit-o Aventurile de-o Noapte. Amândoi am ales ceva ce nu mai făcusem sau cel puţin nu cu atâta regularitate, pe rând, astfel încât asta devenea tema câte unei nopţi. Sarcina lui era mai uşoară ca a mea, pentru că tot ce trebuia să sugereze era orice, iar eu mă prefăceam că nu îmi aminteam să fi făcut vreodată.

Când a venit rândul meu, l-am dus pe Staten Island la apus. Travis mi-a zis că intenţionat încerca să evite Staten Island, dar a acceptat să mergem pentru că, dacă nu am fi luat feribotul, nu am mai fi ajuns pe insulă. Ne-am ţinut de mână, am admirat priveliştea impresionantă şi ne-am uitat la un beţivan care a vomat peste bord. Câteodată pierzi din vedere plăcerea de a circula cu un mijloc public de transport.

Inspiraţi de beţivan ne-am întors la apartamentul meu, unde am băut o sticlă de vin, am văzut un film străin – netradus – şi l-am informat că activitatea de noapte se va rezuma la încropirea dialogurilor în engleză în timpul filmului. Am reuşit să fac din filmul ăla ceva cu care Ed Wood să se mândrească. Travis insista că era un western.

Când unul, când celălalt ne întorceam vizitele cu

repeziciune. Ne făceam planuri în legătură cu „zilele următoare”, dar sfârşeam împreună aproape în fiecare seară. Într-una dintre serile geroase de la mijlocul lunii decembrie, mi-a dezvăluit o teorie a lui.

— Moro, a spus el.

— Ai un câine?

— Momente romantice, a zis el. Lucrurile bune devin şi mai bune. Iau viteză. Zing! a făcut el, ţintind cu mâna tâmpla mea dreaptă. Lucrurile care nu merg undeva nu ajung nicăieri.

— Zing?

— Nu te opune fizicii, iubito. Şi a ridicat cana de ciocolată caldă în cinstea mea.

— Ai teoria asta de mult? am întrebat eu.

A sorbit din băutură.

— Mi-a venit în taxiul cu care am venit aici.

Nu am insistat prea mult pe teorie, deşi era tipică pentru el prin farmecul şi drăgălăşenia ei. Şi am ţinut secretă teoria mea: dacă petreci prea mult timp cu cineva care te tratează ca pe lucrul cel mai de preţ – să zicem, ca pe o benzinărie deschisă la 3 a.m. Când ai rezervorul gol – şi de fiecare dată când vezi că persoana aia pleacă, îţi vine să îl baţi pe umăr ca să-l mai vezi o dată, toată chestia asta are şi ea un nume.

Nu era numai viaţa mea amoroasă – şi la serviciu lucrurile mergeau foarte bine. Lydia nu îmi stătea în cale şi ideile mele erau luate în considerare. Adevărul era că în calitate de junior copywriter (titulatura mea era „copywriter”), treaba mea era ca senior copywriterii să iasă bine, dar cel puţin lucram la ceva şi eram pe calea cea bună. Lucram la o campanie nouă pentru un filtru italian de cafea şi tocmai avusesem o idee strălucită.

Înainte să o pot scrie, şi chiar când mă gândeam ce bine era că nu trebuia să lucrez cu Lydia, ea a intrat în biroul meu cu un rânjet extrem de ciudat. Nu eram obişnuită să îmi zâmbească şi punct, aşa că mă treceau toţi fiorii. Se uita prin încăpere ca şi cum dintr-odată devenise interesată de viaţa mea. A pus mâna pe o fotografie cu

mine şi cu Todd şi s-a uitat la ea. Fotografia aia stătuse pe biroul meu doi ani. Nu îi acordase niciodată atenţie. Îmi dădeam seama că voia să mă întrebe ceva în legătură cu ea. Probabil că se întreba dacă tipul ăla era prietenul meu. Puteam să-mi bat un pic joc de ea şi să îi spun că era soţul meu, ceea ce la o adică era adevărat, dar eu nici măcar nu voiam s-o văd în birou, cu atât mai puţin să mă distrez pe seama ei.

— Bună, Jordan. Ce mai faci? a ciripit ea.

— Bine.

Ce dracu' vrei?

— Tu?

— Minunat. Ai avut un weekend plăcut?

— Da, chiar am avut. Ce pot să fac pentru tine, Lydia?

Nu ştiam ce joc joacă, dar voiam să scap de ea.

— În fine, obişnuiam să lucrăm atât de bine împreună, ştii. Şi acum, doar pentru că tu ai proiectele tale, nu înţeleg de ce trebuie să încetăm colaborarea. Vreau să spun că suntem toţi o mare echipă în agenţia asta.

— Iu-hu! am făcut eu sarcastică. La luptă echipă!

S-a uitat din nou la poza mea cu Todd. Apoi a scos un suspin.

— Am o campanie la covrigi care mă omoară cu zile.

— Eşti legată de mâini şi de picioare? i-am aruncat-o eu, mândră de mine.

— Da. Mă întrebam dacă ai tu vreo idee. Poate îţi vine ţie vreo idee şi poate ne vedem mai târziu la o şedinţă de brainstorming?

— Stai să văd ce program am. Prânz. Şedinţă de la două la trei. Am făcut o pauză pentru efect. Nu, nu am timp astăzi de asta… Scuze.

— Hai, Jordan, a zis ea nervoasă, luându-şi seama imediat. Am mare nevoie de ajutorul tău.

— Sunt sigură că ai. Dar, sincer, Lydia, cred că m-ai folosit destul deja. După care cu cea mai rapidă schimbare de ton, la modul cel mai fals cu putinţă am întrebat: Mai e

şi altceva?

Şi ea a ieşit.

O oră mai târziu, m-am uitat la fotografia cu mine şi cu Todd pentru a zecea oară. Clar era ceva schimbat la el. Se purta foarte ciudat şi treaba asta mă stresa. L-am sunat şi i-am spus să ne vedem la Cozy's după serviciu. Aveau cea mai bună supă de mazăre din tot Manhattan-ul şi voiam de mult să scap de problema mea. În plus, în apariţiile mele, în care mimam cu inocenţă amnezia, trebuia constant să mă prefac că nu ştiu exact ce îmi place şi să recurg la tertipuri pentru a cere felurile mele preferate de mâncare în restaurante sau în magazine în compania însoţitorilor mei îngrijoraţi. Cu Todd puteam să fiu eu însămi. Şi mai era şi supa cu mazăre – bonusul care îl scârbea pe Todd definitiv, şi orice ocazie pe care o aveam să îl scârbesc pe Todd cu mâncarea mea îmi dădea satisfacţii. Todd nu s-a lăsat uşor. Mi-a zis că era ocupat pentru următoarele două seri, dar era liber după aia. Am stabilit o întâlnire atunci, şi i-am închis – cu siguranţă nu o constantă a interacţiunilor Todd-Jordan. Eram nerăbdătoare că aflu ce se întâmpla.

În drum spre întâlnirea cu Todd de la Cozy am dat de Doamna cu Versuri. A ridicat din sprâncene când m-a văzut şi a început…

— *If you see my reflection in the snow-covered hill…*

Am îngheţat. Ea, din toţi oamenii, nu era interesată să afle de pierderea mea de memorie – şi totuşi nu credeam că era o idee prea bună să o las să înţeleagă că am recunoscut versurile de la Landslide sau că era rândul meu să îi răspund. Mă simţeam prost ignorând-o pentru că, serios, ce impact ar fi avut asupra vieţii mele? – dar am simţit că trebuie să îmi protejez lipsa identităţii. Aşa că am trecut pe lângă ea, continuând să merg.

— Hmmm, a bombănit ea.

Mă simţeam aiurea că o lăsasem baltă, dar mi-am înghiţit răspunsul: *The landslide will bring it down*.

— Ştiu… a ţipat ea după mine.

Cel puţin asta cred că voia să spună, dar nu eram

sigură şi nici nu voiam să fiu pentru că, dacă o mai auzeam, nici nu vreau să mă gândesc ce voia să spună.

Todd îşi comandase supă de scoici. Eu îmi sorbeam cu nesaţ supa mea de mazăre, savurând crutoanele bine îmbibate în unt – ce mai, raiul pe pământ! El, în schimb, se juca cu lingura prin supă.

— E cea mai nasoală supă de scoici pe care am mâncat-o vreodată! a zis. Cea mai proastă. Ce o fi în supa de scoici? Scoici şi cartofi. Nu văd niciun cartof. Sincer să fiu nu văd nicio scoică. Cum naiba îi mai spun supă de scoici?

— Ai tu o toană, am spus.

— Mă simţeam bine înainte de a gusta supa asta. Nu cred că le era atât de greu să arunce nişte cartofi şi o scoică, două. Aşa, de amorul artei?

— Te-ai gândit vreodată la sensul acestei fraze? am întrebat. Cine a mai inventat şi chestia asta? Ce o fi vrând să însemne? E ca şi cum cineva s-ar gândi să inventeze o zicală şi pune nişte cuvinte acolo care nu au nicio semnificaţie. Vreun tâmpit de antagonist care nu avea nimic mai bun de făcut.

— Te-ai gândit mult prea mult la chestia asta, a spus el.

— Nu, m-a fulgerat când te-am auzit. Şi voiam să îţi abat atenţia de la supă.

— Ei bine, dacă supa n-a reuşit să îmi strice foamea pe deplin, analizarea „rahaturilor şi a chicotelilor” a reuşit. Păcat că nu mâneam budincă de ciocolată. Atunci s-ar fi putut să o arunc.

— Scuze.

Se uita trist la supă. Şi la mine. Şi pe geam. Se întâmplase ceva. Şi nu avea nicio legătură cu lipsa scoicilor din supa lui. Deşi, aşa cum urma să aflu, la modul metaforic, avea o legătură.

— OK, acum vrei să îmi spui ce se întâmplă cu tine?

— A… ai reuşit să-ţi dai seama, a zis el.

— Adică? am întrebat.

— Ştii tu, vreau să spun, zău, Jordy, a zis el. Trebuie

să ştii.

— Nu, chiar, nu ştiu.

— Accidentul ăsta al tău. În timp ce pentru tine este extrem de convenabil, trebuie să-ţi spun, când a sunat telefonul… M-am speriat ca dracu'. Toată viaţa mi-a trecut prin faţa ochilor. Cu excepţia ta şi nu mă refer la accident, dar mi-am dat seama… că cea mai frumoasă experienţă a vieţii mele eşti… tu.

Am ridicat privirea cu lingura în gură.

— În timp ce tu îţi descopereai „noul eu", a continuat el, eu eram iremediabil îndrăgostit de „vechiul tău eu". Dă-mi şi mie biscuiţii ăia.

Eram siderată. Pe bune. Cum să îţi revii din asta? Era genul ăla de declaraţie care se presupune că te face să îţi dai seama că asta e persoana cu care îţi doreşti să îţi petreci restul vieţii. Sau poate îţi dai seama de asta mai târziu, după ce ai trecut printr-o serie de chestii şi, într-un final, ţi-ai învăţat lecţia. Bineînţeles că până atunci eşti deja logodit cu altcineva sau el e în faţa altarului şi tu va trebui să faci un gest grandios pentru a-l recâştiga, deşi el a fost acolo tot timpul. Dar asta era o cotitură pe un teritoriu minat ce putea duce la rănirea cel puţin a unei părţi implicate. Oricum ar fi, eram într-un mare rahat. Şi răspunsul meu era de toată jena, bineînţeles.

— Todd. Todd, Todd, Todd! îmi eşti ca un frate!

— Nu puteai să zici şi tu altceva? a sărit el. Dumnezeule, Jordan. E de toată jena.

— Dar e adevărat! Te ştiu de când m-am născut.

— Aşa că pierd această bătălie pe motiv de familiaritate? Nu ar fi normal ca cineva care te cunoaşte şi care te iubeşte, pe tine cea reală, să fie în avantaj?

— Este un avantaj, am spus. Şi mă ajută enorm. Şi tocmai de-asta vreau ca tu să fii mereu lângă mine. Dacă ne-am fi cuplat vreodată şi lucrurile nu ar fi mers, aşa cum, inevitabil, se întâmplă…

— Pesimistă ca întotdeauna…

— Serios, am pledat eu. Atunci ce? Mi-aş pierde cel mai bun prieten.

— Cine spune că lucrurile nu ar merge? a întrebat.

Nu avea nici cea mai mică idee de cât de bine mergeau lucrurile cu Travis. Şi chiar dacă încercam să îmi susţin punctul de vedere, speram ca în cazul lui Travis lucrurile să nu se petreacă aşa.

— Câte relaţii ai avut tu? am întrebat. Fără să contabilizăm şi pleiada de aventuri de-o noapte.

— Câteva, a spus el. Defensiv.

— Şi câte dintre ele au mers?

— Nu e drept! a urlat el. Nu mergeau pentru că, practic, eram îndrăgostit de tine din şcoala generală!

— Todd, nu face asta. Ne cunoaştem prea bine.

— Din nou, nu-mi dau seama de ce ar fi ăsta un lucru nasol. Da, într-adevăr ne ştim prea bine. Ce-i rău în asta?

— Pentru că am nevoie de tine ca prieten. Se poate să rămânem prieteni?

Ceea ce părea a fi o eternitate a trecut, dar ştiam că au fost doar câteva secunde. Ca dracu'!

Însă Todd a luat-o ca atare şi a răspuns în felul lui caracteristic.

— Am de ales? A zâmbit cu o mină liniştită, marcă înregistrată Todd, dar nu reuşeam să îmi dau seama cât de afectat e. Şi mă deranja teribil.

M-am aplecat peste masă şi i-am băgat mâna în păr. Era de-a dreptul stupid. Era ca şi cum aş fi spus: „Bravo, campionule!" sau ceva extrem de banal. „Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegător, prieten drag". Mă uram. Dar ştiam că Todd nu ar fi acceptat sub nicio formă ca mie să îmi fie milă de el. Aşa că ne-am luptat cu supele noastre, ne-am luat la revedere repede şi am fugit ca dracu' fiecare în altă direcţie, nerăbdători să uităm toată tărăşenia.

Simţeam nevoia să vorbesc cu Cat, al cărei apartament nu era departe de Cozy, dar nu aveam chef să joc rolul de amnezică. Am încercat să găsesc diverse motive pentru care să o sun şi să mă prefac în continuare că nu ştiu de prietenia noastră şi nici de faptul că era psiholoagă, şi totuşi să mă folosesc de ea tocmai pentru aceste abilităţi. Doar gândindu-mă la asta, mă simţeam

cumplit, dar aveam nevoie să vorbesc cu cineva care privea lucrurile din perspectiva asta. Cat ne cunoştea pe mine şi pe Todd la fel de bine şi ştiam că pot avea încredere în ea. Dar cum puteam eu să-i vorbesc ei despre schimbarea survenită în relaţia mea familiară şi comodă pretinzând totuşi că sunt amnezică?

Am sunat-o de pe mobil – i-am spus că i-am găsit numărul în agenda telefonului şi că voiam să vorbesc, neapărat, cu cineva. Mi-a spus să vin la ea, dându-mi indicaţii cu privire la adresă, fără să ştie că eu eram deja în drum spre ea.

Când am ajuns la Cat, ea era într-o altă întâlnire de urgenţă şi nu era vorba de o simplă problemă. Uşa s-a trântit şi am văzut – şi auzit – o puştoaică de doisprezece ani care plângea isteric. Părul ei era în cinci culori şi părea că şi-l tăiase cu un cuţit de bucătărie. Nasul îi era plin de cercei şi purta nişte blugi cu talia mult prea joasă. Mama şi tatăl ei o urmau îndeaproape şi nu păreau prea veseli.

— Du-te dracu'! O să te omor în somn, a şuierat fata.

— Vezi? Ai văzut? i-a spus tatăl ei lui Cat.

— Becky, ai spus un lucru groaznic, i-a spus Cat calmă. Ştiu că nu vrei să îţi ucizi părinţii şi ştii şi tu asta.

— Ai dreptate. Nu vreau să îi ucid. Pentru că nu vreau să ajung la închisoare. Dar îi vreau morţi. Ar trebui să se omoare ei. Şi lumea va fi mai bună!

Şi maică-mea care zicea că eu sunt o problemă.

— Poate ar fi bine să vin altă dată, am spus.

— Poate ar trebui să mergi să regulezi o vacă! a sugerat Becky.

— Poate aşa o să fac, i-am răspuns calmă.

— Nu poţi pentru că vacile sunt de sex feminin, curvă proastă.

Puştoaica asta avea doisprezece ani.

— Becky, încetează, a spus mama ei. Ştiu că s-a terminat şedinţa. Mulţumim pentru ajutor, Cat.

— Mda, mulţumim pentru nimic, a zis Becky, şi s-a întors spre mine. E rândul tău, psihopato. Dacă voi mai merge la psihiatru când voi fi de vârsta ta sper să dea

careva peste mine.

— Careva chiar a dat peste mine, i-am răspuns veselă. Şi am vrut să adaug: „Dar e posibil să ţi se şteargă orice amintire despre cât de răutăcioasă erai acum dacă va da careva peste tine şi vei avea amnezie pe bune”.

Odată plecaţi, Cat m-a îmbrăţişat cu putere.

— Ce mai faci? m-a întrebat uitându-se în ochii mei când i-am răspuns.

— Bine. La muncă e bine. Mai bine decât bine, de fapt.

— Super, a spus ea. Dar…

— Ştiu că mi-ai pus mai demult că eşti psihiatru, i-am spus timid. Nu ştiu care este procedura atunci când ai nevoie de un prieten cu care să vorbeşti şi care te poate… ajuta…

— Te rog! Desigur! Spune-mi ce este… m-a îndemnat ea.

— E vorba despre Todd.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că mă iubeşte. La o supă cu scoici.

— Ce? a urlat ea, încât am fost sigură că fetusul a auzit tot.

— Ştiu, vreau să spun… cred că ştiu? Adică – asta e o chestie nouă, nu?

— Supernouă, a spus ea, cu gura căscată. Şocant.

Nu prea ştiam cum să îmi joc cartea, aşa că am continuat cu ceea ce ştiam că aş face dacă chiar nu aş fi avut memorie.

— Nu ştiam ce să fac, dar aveam sentimentul că noi doi suntem foarte buni prieteni… Adică… Nu ştiu. Tu mă ştii dinainte. Aveam ceva sentimente pentru Todd?

— Îl iubeai, ca pe un frate, a spus ea.

— Exact asta i-am spus! am exclamat. M-am simţit oribil.

— E posibil să se fi simţit rănit şi dezamăgit. Oamenii pot dezvolta sentimente ca rezultat al acţiunilor tale, dar ţine minte, nu îi face să simtă ceea ce simt – asta e. Tot ce poţi face e să fii sincer şi să tratezi oamenii cu blândeţea

pe care o merită. Sunt sigură că nu ai fost rea cu el.

— Nu, nu am fost.

— Lasă-i puţin timp. Lasă-l să simtă ceea ce va simţi şi lasă-l să facă el următoarea mişcare ca să puteţi redeveni prieteni.

M-am uitat la burtica ei să văd dacă se vedea ceva, dar nu. După ce am analizat problema cu Todd, simţeam că trebuia să am grijă ce urma să zic şi nici ea nu ştia despre ce să vorbească aşa că am tăcut amândouă.

— Vrei nişte ceai? a întrebat ea.

— Nu, ar trebui să plec.

— Eşti sigură?

— Mda. Am avut o zi grea şi weekendul ăsta e Crăciunul. Nu am luat nimic pentru nimeni. Mai mult, nu am nici cea mai mică idee ce îşi doresc oamenii, dar trebuie să le iau ceva.

— Intenţia contează, a spus ea în timp ce mă îmbrăcam şi gândul ăsta m-a condus până la uşă – „Intenţia contează”.

Mă simţeam prostuţă şi tupeistă. Am decis că voi face toate cumpărăturile pentru Crăciun la Duane Reade. Ce ştiam eu? Eram o fiică şi o soră fără memorie, aşa că măcar o dată lacunele mele în materie de gusturi ar putea fi scuzate.

22. O potârniche acolo unde nu ar trebui să fie

Lipsa ruşinii care a venit odată cu lipsa memoriei mi-a adus o fericire în suflet pe care nu o mai simţisem niciodată, întotdeauna am încercat să le fac oamenilor pe plac şi, în trecut, deveneam atât de panicată când cumpăram cadouri familiei mele, că palmele îmi asudau numai când mă gândeam la Crăciun. Dar hoinăreala printre raioanele celui mai mare magazin din New York în Ajunul Crăciunului, chiar mi-a plăcut. Dacă nu îi cunoşteam pe oamenii ăştia şi îi priveam din perspectiva unei necunoscute, aşa cum mă dădeam, ce aş fi putut vedea? De ce credeam eu că aveau ei nevoie?

Cu tata era uşor. La raionul doi am pus ochii pe o lanternă de plastic *waterproof* şi chiar părea a fi un cadou

pentru un „tată”. Pentru mama am fost la raionul de cosmetice. O sticlă mare de Jean Nate, o trusă cosmetică asamblată într-o cutie de inox şi o perie de baie, pentru că ştiam ce importantă era pentru ea o perie de baie.

Cu Samantha era altă mâncare de peşte. Ce poţi să îi iei unei fete care are tot ce îşi doreşte? O fată care te-a făcut să te simţi inferioară întreaga viaţă. O fată care e atât de ocupată să bârfească, să-ţi întindă capcane, să îţi pună piedici – şi atunci mi-a picat fisa… un föhn. Aşa putea să sufle cu aer cald câte zile o mai avea. Şi nu i-am luat unul de-ăla scump la 200 de dolari de care auzisem de la Lydia, al cărei păr arăta încă ca un pulover de mohair şi, dacă nu greşeam, începuse să îi cadă de când îşi cumpărase föhnul ăla şmecher. Sam primea Conair Special: 15, 99 dolari.

M-am dus cu toate cadourile la casă şi le-am dat la împachetat şi am mai luat şi o cameră de filmat pentru a le surprinde reacţia când deschideau cadourile. Le-am mai împachetat eu o dată acasă şi apoi am sărit în tren ca să ajung la ai mei de sărbători. Mi-am făcut bagajul pentru o singură noapte. Atât puteam să îndur.

Tatăl meu vitreg m-a aşteptat la gară. M-am uitat pe geam tot drumul până acasă, privind toate decoraţiunile caselor cu un strop de gelozie, gândindu-mă ce ar fi fost dacă m-aş fi născut în altă familie. Imediat ce m-am gândit la asta, altă idee mi-a răsărit în minte: chiar dacă fiecare casă pe lângă care treceam părea o casă dintr-o pictură de Norman Rockwell, ştiam că în spatele faţadei era, probabil, o altă familie disfuncţională, cu problemele ei. Indiferent de cât de verde era iarba, de cât de ostentativ îşi decoraseră peluzele cu scena Naşterii sau cu reni şi Moşi Crăciuni, nu ştiam exact ce se petrecea, cu adevărat, înăuntru. Căci, până la urmă, nimic nu e ceea ce pare a fi, nu?

Ceea ce mi-a amintit de Travis. Era ceva mult prea frumos ca să fie adevărat, dar nu mă gândisem deloc la asta, pentru că mă lăsasem purtată pe aripi de vis de faza „să ne cunoaştem mai bine”. Dar nu se putea să fie perfect.

Nimeni nu era. Singura întrebare era cât de mare va fi rahatul atunci când, într-un final, va ieşi la suprafaţă, şi dacă voi fi în stare să văd dincolo de el? Sau îl voi lua ca atare? Sau noul meu eu se va dovedi necruţător?

Când am ajuns acasă, decoraţiunile familiare mi-au stârnit amintiri atât de vii, încât am încercat din greu să le maschez cu o expresie de uimire. Luminile de afară erau toate albe, pentru că mama credea că toate culorile alea erau de prost gust; ghirlandele de la uşa de la intrare, fără îndoială, erau marca domnişoarei Kornblut; şi clopoţeii care atârnau deasupra şemineului, sunau o singură dată în an – o alarmă care anunţa că Moş Crăciun venise şi plecase.

— Bună, Carmelita, am spus când am intrat în casă şi am văzut-o stând ţeapănă, cu sudoarea curgându-i pe tâmple.

— Bună, domnişoară Jordan, a zis ea.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat, dar până să îmi răspundă – ca şi cum ar fi auzit sunetul clopoţelului ei interior – a apărut mama care m-a dat afară din bucătărie.

— Las-o pe Carmelita, a zis ea. Cum a fost cu trenul?

— Minunat, am spus. Pot să vă ajut cu ceva înainte de cină?

— Numai nu ne sta în cale, drăguţo.

Şi asta am şi făcut. Nu le-am stat în cale până la cină când ne-am aşezat toţi la masă. Mi-am făcut o promisiune în gând că, dacă voi cere vreodată ajutorul cuiva ca să pregătesc o cină de sărbători, m-aş asigura că acea persoană are un loc la masa noastră.

Şi am mai făcut o remarcă în gând. Şi anume că lipsea ceva de la masă: curcanul. În toată viaţa mea am avut parte cam de acelaşi meniu la masa de Crăciun, şi anume o rememorare a cinei de Ziua Recunoştinţei – întotdeauna aveam parte de curcan. Fasole verde, piure, ştiulete de porumb copt (curăţat de pe ştiulete pentru Prinţesa Samantha), merişoare, umplutură, cartofi dulci sub diverse forme şi curcan. În loc de curcan erau o serie de păsări mici pe farfuriile noastre. Păsări care îmi

aminteau mult prea mult de Sneevil.

— Doamne, îţi mulţumim pentru această masă, a spus Walter. Mulţumim că suntem sănătoşi…

— În mare parte sănătoşi, a intervenit Sam.

— Îţi mulţumim pentru familia noastră, a continuat el, pentru prietenii noştri, şi binecuvântează-i şi pe cei mai puţin norocoşi şi du spiritul sărbătorii şi la celelalte familii.

M-am uitat la Carmelita, care nu prea avea parte de spiritul sărbătorii şi m-am gândit la ipocrizia acestei ultime afirmaţii – dorindu-mi, din nou, ca ea să stea alături de noi la masă. Era mai mult decât bine-venită să guste din această mică pasăre ce se afla pe farfuria mea.

— Amin, au spus mama şi Sam.

— Amin, am spus şi am întrebat, totodată: Ce servim astă-seară la cină?

— E prepeliţă, a zis mama. Am zis să încercăm şi altceva.

— Ah, potârnichea e mai nimerită în farfuria noastră decât într-un copac, am spus.

— Nu e o potârniche, a spus Sam. E o prepeliţă.

— De fapt, a intervenit Walter, sărind în apărarea mea, sunt asemănătoare. Atât potârnichea, cât şi prepeliţa pot fi interşanjabile în majoritatea mâncărurilor.

Mi-a amintit de porumbel. Nu voiam să mănânc porumbel. Dar nici nu voiam să mă plâng. Dar iată că apărea o oportunitate de a fi ceea ce doream să fiu şi nu ceea ce fusesem.

— Îmi pare rău… dar porumbelul intră şi el în această categorie? am întrebat cu o doză mare de ezitare.

— Bleah, Jordan. Doamne, nu, a spus Samantha.

— Cred că da, turtureaua, a spus Walter în timp ce ciopârţea prepeliţa/turtureaua/porumbelul/potârnichea.

M-am uitat la Sam şi i-am tras o faţă la care avusesem acces doar la primire până în acest moment.

Sam a dat farfuria la o parte.

— Eu nu mănânc porumbel.

— Samantha, a spus mama, ăsta NU e porumbel. E prepeliţă şi e o delicatesă. Ai mâncat şi altă dată.

— Da? a întrebat ea, cerând asigurări.

— Bineînţeles, a spus mama cu o încuviinţare a capului.

Am privit jocul dintre mama şi Samantha. Sam poate mai mâncase, poate nu prepeliţă şi ceea ce avea în farfurie ar fi putut sau nu să fie un porumbel – dar nu conta. Sam a crezut-o pe mama. Dacă condimentai şi coceai un con de brad şi apoi îl afundai în voma unui câine doar pentru că era o delicatesă, obţineai aprobarea lui Sam.

Eu, una, n-am căzut în plasă. N-am putut. Nu mai gustasem aşa ceva şi cu siguranţă nu o voi face vreodată. Şi cu toate că Sneevil nu era pasărea mea şi îmi făcuse un ditamai deranjul în micul meu apartament şi mă scosese din minţi, crescuse totuşi cu mine. Şi se şi amorezase de un porumbel (pe care îl botezasem Romeo), ceea ce făcuse din pervazul meu casa lui permanentă, iar din acest motiv precum şi pentru alte mii de motive, la care se adăuga faptul că această prepeliţă ar putea fi o rudă de-ale lui, nu voiam să mănânc pasărea asta.

Partea bună din a fi parţial invizibilă pentru familia ta este că în situaţii ca asta te poţi fofila cu un efort minim. Toţi s-au concentrat pe mâncare, iar eu am plimbat mâncarea prin farfurie şi am mâncat din jurul păsării, dar am reuşit să evit să o ciopârţesc. Apoi, am reuşit să comunic telepatic cu Carmelita, care cu o mişcare scurtă a reuşit să mă servească cu nişte cartofi dulci, să îl ia pe Romeo 2 din farfuria mea şi să-l ducă în bucătărie – fără să vadă cineva.

În dimineaţa următoare mi-am şters urmele somnului de pe faţă şi m-am târât pe scări. Sam, Walter şi maică-mea erau deja lângă brad aşteptându-mă.

— Crăciun fericit! am spus.

— Crăciun fericit! mi-au răspuns în cor.

— Te aşteptam, a spus Samantha, de parcă nu aş fi văzut grămada de cadouri care fuseseră deja devastate.

— Aşa se pare, am spus şi m-am aplecat spre unul dintre cadourile pe care i le cumpărasem mamei. Mamă, ăsta e pentru tine.

— Ei, deschide-l pe al tău mai întâi, a spus ea întinzându-mi o cutie care era bineînţeles un articol de îmbrăcăminte.

— Mersi, am spus, deschizându-l.

Pentru câteva secunde am trecut prin mai multe forme de vinovăţie, cea mai importantă fiind că îi cumpărasem cadourile de Crăciun de la Duane Reade. Până mi-am deschis cadoul. Era un pulover pe care eu i-l făcusem cadou cu un an înainte. Îl luasem de la Sacks şi alesesem măsura potrivită şi culoarea ei preferată: roz. Eu nu purtam niciodată roz, nu îmi plăcea deloc şi nu aveam aceleaşi măsuri de pe la nouă ani. Nu numai că îl redăruia, dar mi-l redăruia mie… şi mai şi zâmbea. Probabil pentru că presupunea că nu îmi aduceam aminte că eu i-l dăruisem.

Mi-am pus faţa de prostănacă şi i-am zâmbit călduros:

— Îmi place mult de tot!

— E măsura ta? a întrebat Samantha, încercând să mă prindă.

— Ei, sigur că nu e măsura mea, i-am spus dulce. Dar nu asta contează. E un pulover foarte frumos de la mama mea. Ceva ce ea a ales pentru mine. Mulţumesc, mamă!

— Pentru puţin, drăguţo.

— Care e al meu? a întrebat Samantha şi i-am arătat pentru ea.

— Ăsta e cadoul tău de la mine, am spus în timp ce ea s-a repezit la cadou aşteptându-se să fac şi eu la fel.

Când mi-am deschis cadoul am descoperit că primisem un set de călătorie. Dar nu orice set. Ci setul de călătorie oferit de cei de la American Airlines pentru cei ce călătoresc noaptea cu clasa I. Setul pe care ei îl oferă celor care zboară spre Europa sau undeva atât de departe, că pot dormi liniştiţi şi nu ghemotoc în scaun ca un prosop de hârtie folosit în băile restaurantelor.

— Mulţumesc mult, Samantha! Va trebui să îmi iau o vacanţă ca să-l pot folosi.

— Cu plăcere, a spus ţinând la piept cadoul de la

mine. Ah, un uscător de păr?

— Drăguţ, nu? am izbucnit eu voioasă.

— Mdaa… drăguţ, a zis ea. Asta dacă nu aş fi renunţat deja la trei dintre ele.

— Ah, ai deja unul? am spus, dând din umeri. Scuze, nu am ştiut!

S-a uitat la mama, care i-a răspuns cu o ridicare din umeri şi a continuat să deschidă cadourile de la mine. Toţi ne-am minunat de mama focului când, deodată, Walter a ţipat.

— Să dea dracu'! Asta e fantastică, a spus el şi l-am văzut ţinând în mână lanterna de la mine. Jordan, chiar aveam nevoie de o chestie din asta. O lanternă e foarte necesară a spus el sincer, să-ţi dea Dumnezeu sănătate. Mulţumesc, scumpo.

— Cu plăcere, tată! i-am spus în timp ce el mă mângâia pe cap, chiar după ureche, gest ce ar fi trebuit să-mi dea un sentiment de siguranţă şi familiaritate (chiar dacă numai pentru moment), cum nu mai simţisem vreodată.

Amintirile sunt momente divine, presărate de sentimente care le fac cu atât mai greu de recunoscut. Nu mai contează. M-am simţit dintr-odată fericită. Fie şi numai pentru acel moment, dacă nu şi pentru altele, va fi un Crăciun despre care nu voi pretinde că l-am uitat.

Cadourile de Crăciun pe care le-am primit m-au făcut să mă gândesc puţin şi la Travis. Eram încă în faza de politeţuri şi hai-să-ne-cunoaştem, aşa că voiam să îi iau ceva drăguţ şi semnificativ, fără să fie neapărat valoros şi care să îl sperie. Exista o problemă delicată: dacă darul meu nu era la fel de drăguţ ca cel pe care avea să mi-l cumpere el? Dacă era mult prea drăguţ? Partea bună era că nu era o zi de naştere, aşa că amândoi eram în situaţia de a dărui şi a primi – riscantă de ambele părţi, căci lucrurile puteau scăpa de sub control.

Nu e nimic mai nasol decât să interpretez greşit stadiul în care te afli într-o relaţie şi mai ales să conştientizezi dureros acest lucru când faci schimb de

cadouri. Chestie care mi s-a întâmplat cu Dirk de un Valentine's Day. Mereu aveam o karmă proastă de Valentine Day.

Am stat aproape o oră în magazinul Hallmark, încercând să găsesc felicitarea potrivită. Nimic de genul „te iubesc", sau prea greţos de drăgăstos – doar ceva simplu şi drăguţ. I-am cumpărat două bluze mari de la Hershey şi un ursuleţ mic. Era ceva cu semnificaţie, obţinut cu uşurinţă şi nu foarte scump, care nu lăsa să se vadă că m-am agitat foarte mult, deşi mă agitasem aproape o oră la cumpărături. Consideram că era suficient pentru stadiul în care ne aflam.

Dirk m-a sunat cu zece minute înainte de ora la care programasem să vină să mă ia şi mi-a spus că întârzie câteva minute – semn rău – fără să conştientizez că ăsta va fi *statu-quo-ul* relaţiei noastre în continuare. Când l-am întrebat ce urma să facem, mi-a spus că nu ştie. Nu ştiam dacă asta însemna că urma o surpriză şi era doar secretos, sau că, efectiv, nu ştia, dar asta urma să aflu în curând.

Când a apărut, în cele din urmă, şaptezeci şi două de minute mai târziu, era foarte calm, lucru care m-a făcut să bat în retragere. Doar era Valentine's Day. Dar am zis că Sf. Valentin ar fi iertător – cum poate deveni cineva sfânt dacă nu aşa? – drept care m-am hotărât şi eu să iert. I-am dat un pupic de bun venit, iar el şi-a scos haina de piele şi s-a cuibărit pe canapeaua mea.

— Deci… ce vom face? am întrebat eu.

— Sunt cam obosit, a spus el. Vrei să comandăm ceva?

— Sigur, am spus, implorând spiritul mărinimos şi nonviolent al Sf. Valentin, din nou.

Am comandat mâncare indiană şi ne-am uitat la TV până a venit mâncarea. Când a sunat interfonul, m-am ridicat să deschid uşa, uitându-mă încă o dată la Dirk. Cu o privire ce ar fi putut sugera că e Valentine's Day, dragă Dirk, aşa că ţi-ai putea mişca fundul de pe canapea să plăteşti pentru cina asta.

Nimic.

Aşa că am plătit, gândindu-mă că ar putea fi doar distrat. S-ar putea să îşi revină şi să scoată portofelul în orice moment. Sau tipul care a adus comanda să spună: „A, şi încă ceva…” şi ar mai zice un lucru. Orice.

Am băgat felicitarea, ursuleţul şi cutia de bomboane într-o pungă şi apoi am pus-o pe masă. El a desfăcut-o şi a zâmbit când a văzut cadourile.

— Un Valentine’s Day fericit, am spus.

A deschis felicitarea şi a zâmbit. Nu scrisesem nimic prea sentimental. Cred că am continuat cu mesajul de pe felicitare şi m-am semnat.

— Şi ţie, a spus el şi s-a aplecat să mă sărute.

L-am sărutat şi eu cu jumătate de gură, căci nu ştiam ce se petrecea în capul lui. Dacă se petrecea ceva.

Şi apoi s-a pus pe mâncat. Am rămas acolo înţepenită şi fără poftă de mâncare, dar am gustat ceva. Ce naiba, doar plătisem pentru ea.

După ce am mâncat, a încercat să mă sărute, dar eu nu prea aveam chef, întrucât tot îmi mai aşteptam ursuleţul.

Într-un târziu a renunţat şi a spus că e obosit, şi-a pus geaca de piele şi a plecat.

Ştiam că aşteptările nu pot da naştere decât la dezamăgiri, şi totuşi… era Valentines Day.

Nu cred că uitase de sărbătoare din moment ce mă rugase să o petrecem împreună, cu toate că o făcuse lată – îşi uitase felicitarea, ursuleţul şi cutia de bomboane pe masa mea. Cat trăieşti înveţi. Şi nu îţi petreci Valentine’s Day cu cineva care îţi spune: Care-i treaba? de fiecare dată când te sună. Tu mă suni, Dirk – tu eşti cel care ar trebui să ştie care-i treaba.

Dar ce diferenţe există între bărbaţi. Acum era Crăciunul şi exista Travis. Am bătut şi printat la calculator poezia lui Longfellow. Marele meu plan era dublu. Urma să copiez poezia pe pergament şi să îi ard marginile ca să pară un document pierdut (şi regăsit). Un artefact. Poate chiar originalul manuscrisului lui Longfellow. Dacă ar fi avut computere atunci (nu prea am avut de ales în materie

de fonturi). Am cumpărat o ramă din lemn de la un anticariat, gândindu-mă că ar merge foarte bine în restaurantul lui Travis şi asta chiar va fi o surpriză.

Vedeam deja făcut prototipul pentru un tricou ce urma să facă parte din micul proiect de marketing pe care îl planificasem pentru Beacon. Ştiam că pusesem căruţa înaintea calului, dar va fi ceva ce îl va face pe Travis să zâmbească şi poate îl va încuraja să îşi urmeze visul.

Stabilisem cu Travis să facem schimb de cadouri când mă întorceam de la părinţii mei. Până atunci voi fi fost la Kingo, voi fi făcut micul suvenir şi speram ca şi tricoul lui Travis să fie gata. Locul în care îl lăsasem scotea tricouri pe bandă rulantă şi când am cerut numai unul, nu au fost foarte încântaţi. Până la urmă, mi-au luat o căruţă de bani, pentru că taxele pentru un singur tricou erau cam aceleaşi ca şi pentru o mie. Aşa că măcar puteau să îşi revizuiască atitudinea.

M-am oprit la Kinko mai întâi.

— Bună, i-am spus tipului distrat de la casă. Mă întrebam… El se uita în continuare în jos, concentrat de parcă rezolva o ecuaţie. Salut. Bună. Nimic. Brandon? Atunci a ridicat privirea.

— De unde ştii cum mă cheamă?!

Frate.

— De pe ecuson, i-am spus şi i-am arătat ecusonul pe care îl purta cu mândrie.

— O. Mişto. Bună. Şi s-a uitat înapoi în registru.

— Ihm… Scuză-mă? Ai un minut?

— Eu? Sigur.

Şi ca în multe situaţii din viaţă, trebuia să pui întrebarea care trebuia.

— Mda. Mă întrebam dacă îmi puteţi copia poezia asta pe pergament. Sau ceva gen pergament. Trebuie să încapă în rama asta, dar de asta mă ocup eu.

— Noi nu înrămăm, a spus el.

— Da. Asta spuneam şi eu. O să mă ocup eu de asta.

— OK, cool.

Şi s-a întors la registrul lui, de data asta inspectând

bobina de la casa de marcat. De fiecare dată când mergeam la Kinko şi mă confruntam cu asta credeam că îşi bate cineva joc de mine.

— Brandon? am repetat.

— Bună! a spus el, de parcă ne ştiam de-o viaţă.

— Încă mai vreau copia aia.

— Ah, OK. Cu ce te pot ajuta?

— OK… vreau ca asta să fie copiată pe un pergament.

— Sigur. Nicio problemă. Vrei să fie Sandstone sau Desert Haze? Eu? Eu aş prefera Sandstone.

— Ei, dacă aşa zici tu, am spus, crezând că, dacă va lucra cu hârtia lui preferată, va grăbi puţin procesul. Am pus mâna pe mobil şi l-am sunat pe Travis, care era acum numărul trei pe speed dial. I-am spus că întârzii puţin, dar că ne întâlnim în faţa blocului lui în douăzeci de minute.

Apoi am sunat la firma care imprimase tricoul. Le-am spus că ajung în zece minute. Mi-au spus că tricoul nu e gata. Nu era bine. Am încercat din răsputeri să rămân calmă şi i-am întrebat cât mai durează. S-a dovedit că era vorba de câteva ore – ce căcat. Mă gândeam că îi voi da lui Travis poezia înrămată la cină şi apoi ne vom plimba puţin, surprinzându-l şi cu tricoul.

Brandon s-a întors cu poezia. Arăta minunat, dar aveam nevoie să ard marginile pentru a-i da aerul ăla de trecere a timpului. Am ieşit afară şi am început să-i dau foc. Brandon s-a uitat la mine şi a căscat ochii când m-a văzut cu bricheta. A ieşit în fugă.

— Do uşoară! Do uşoară!

M-am uitat la el.

— Puteam să o fac pe Desert Haze! Sandstone a fost doar o sugestie. Dacă nu vă place, puteaţi să ziceţi ceva. Puteam să o refac pe Desert Haze.

M-am minunat de schimbarea radicală a relaţiei cumpărător-vânzător şi i-am explicat ce voiam să fac. Un Brandon liniştit a intrat în Kinko, iar eu am continuat să dau foc marginilor şi să le sting repede. Până la urmă totul a ieşit perfect. Ei nu chiar perfect, dar asta era ideea. Părea roasă şi învechită şi se apropia de ce-mi dorisem eu.

Am ars chiar şi unul dintre versuri, dar ultimele litere erau lizibile şi mi se părea că îi dă mai mult farmec. Am înrămat-o şi am plecat să mă întâlnesc cu Travis.

Când un bărbat face rezervare pentru el şi prietena lui la One if by Land Two if by Sea, oamenii familiarizaţi cu acest restaurant reprezentativ pentru New York devin extrem de suspicioşi.

— Ce, te logodeşti? m-a întrebat Todd tachinându-mă fără a avea zâmbetul acela fericit pe faţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tot timpul tragi concluzii pripite, s-ar putea să ţi se facă rău, i-am spus.

— Oricum îmi e, a bombănit el.

— Adică? am spus, crezând că nu am auzit bine.

Mi-am dat seama că nu era cazul să îi mai spun lui Todd toate alea – concluzie la care am ajuns puţin cam târziu şi care mi-a provocat o reacţie în stomac de parcă aş fi încercat să îl întrec pe asiaticul ăla care câştigă în fiecare an concursul de mâncat hot-dog: umflată şi îngreţoşată de propria mea lipsă de sensibilitate şi tot ce derivă din ea. Dar nu eram obişnuită să îi ascund ceva lui Todd. Şi pentru că era singurul care ştia adevărul, ceea ce îngreuna şi mai mult lucrurile, era şi această descoperire a incompatibilităţii dintre noi.

De Crăciun, ameninţarea unei cereri în căsătorie este omniprezentă şi face parte din spectacolul oferit de cei de la One if by Land. De când m-am dat jos din taxi m-a trecut un fior plăcut şi un altul dat de luminiţele bradului de Crăciun de peste drum văzute pe fereastra plină de ornamente a restaurantului. Restaurantul fusese amenajat într-o casă veche, lucru ce îi conferea un parfum aparte, atât de diferit de celelalte aflate pe bulevardul pe care tocmai îl lăsasem în urmă, şi o atmosferă specială. Afară era ger, câţiva fulgi de nea tocmai îşi făcuseră apariţia, dar restaurantul avea un şemineu în care mocnea focul şi atmosfera de sărbătoare te făcea să te simţi ca în casele pe care le văzusem în reviste şi în gravurile din lemn de pe prima pagină din cărţile lui Dickens şi Jane Austen. În casa

părinţilor mei, şemineul fusese zidit, vopsit în alb şi acoperit apoi cu un păun de porţelan. Lipsit de farmec, dar cu siguranţă, uşor de întreţinut.

Am intrat şi, lipsită de graţie, m-am grăbit să mă dezbrac de haină, uitându-mă după garderobă, ca să nu pară că m-aş fi uitat după Travis. Eram stângace şi nesigură, dar era un comportament tipic pentru Jordan-cea-veche, de care nu reuşisem să scap. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna mă simţeam aiurea dacă intram într-un restaurant sau mă dădeam jos dintr-un avion, mai ales dacă mă aştepta cineva. Privirea aia scrutătoare – absolut normală şi acceptabilă având în vedere circumstanţele – mă agita. Şi mă simţeam expusă. Poate venea din teama că nu mă va aştepta nimeni şi privirea mea plină de speranţă şi de emoţie s-ar putea transforma într-una de ruşine, dezamăgire, iar oamenii s-ar uita la mine cum mă prefac dintr-o domnişorică aşteptată într-o fraieră părăsită. Un pic cam exagerat să crezi că lumea mi-ar acorda mie şi mimicii mele atât de multă atenţie, recunosc. Dar am găsit garderoba, care se afla în spatele biroului şefului de sală, şi l-am găsit şi pe Travis.

Imediat ce ne-am aşezat la masă şi cu mult înainte ca Travis să apuce să-şi ungă o felie de pâine cu unt, i-am pus pe masă pachetul înrămat.

— Ce e asta?

— Nu e mare lucru, am spus. Face parte dintr-o dublă. Dar partea a doua nu se află aici. Nu era gata. Dar ar trebui să fie până când vom termina cina.

— Nu ar fi trebuit să-mi iei nimic, a spus el. Dar sunt totuşi bucuros că ai făcut-o.

— Adevărul iese la iveală.

A râs şi şi-a plimbat mâna prin faţa ochilor.

— Mă refeream la faptul că asta dovedeşte că te gândeşti la mine. Indiferent de cadou, îl voi preţui mereu.

— Este pagina de sport din *New York Postul* de miercuri, în care am învelit o mână de frunze de tutun de mestecat.

— Hmm, a bombănit el. Ai pus şi bonul de casă?

— Termină. Da, m-am gândit la tine, e bine? De fapt, toate gândurile astea au generat, în umila mea părere, câteva idei de marketing foarte nostime pentru restaurantul tău… pe care îl vom inaugura Crăciunul viitor la far!

— Eu mă gândeam la o inaugurare cu mult fast, dar vara, a zis el zâmbind.

— Senzaţia verii să fie! Aşa… că vei avea nevoie de publicitate. Şi aici intervin eu.

— Aici şi nu numai, a adăugat el. Dar tu zi mai departe…

— În fine, nu contează cât de bună e mâncarea dacă lumea nu ştie. Prin urmare, un restaurant bun are nevoie de o promovare bună. Trebuie să atragem atenţia… ştii şi tu… ca atunci când o sirenă îţi sparge timpanele.

— Sună ca o invitaţie.

— O invitaţie! Exact. Pentru toată lumea care trece pragul micilor şi ciudatelor magazine de specialităţi culinare şi de cadouri de care Hamptonul este atât de înţesat, am spus.

— Oameni care dau o grămadă de bani pe mâncare, a zis el. Perfect.

— Gurmanzii primesc un tichet cadou în valoare de douăzeci de dolari la magazinul respectiv. Asta ne va ajuta în relaţia cu patronii. De asemenea, vom oferi invitaţii tuturor celor care se vor urca în cursa de Hampton.

— Autobuzul de Hampton, a zis el, devenind din ce în ce mai interesat.

— Şi tuturor celor care intră în restaurant le va fi achitat biletul de autobuz.

— OK, OK. Şi asta va fi clientela noastră?

— Newyorkezii cărora le place Hamptonul vor aprecia cei douăzeci de dolari şi vor reveni după ce le vor povesti şi altora de minunatul restaurant. Da. Aşa va fi.

— Sună bine… a zis el zâmbind.

— Şi, pentru distracţie, primii cinci sute vor pleca acasă şi cu un tricou. Pe faţă va scrie „Ştiu unde ai mâncat vara trecută*”.

A râs cu poftă.

— Sau ceva nostim, în genul ăsta.

— Nu, asta îmi place.

— Şi pe spate va fi firma restaurantului, The Beacon, cu majuscule.

— Cu mega-majuscule! a intervenit el.

— De mărimea unui far! am replicat. Falie până la cer. Oamenii le vor purta – deci, publicitate gratuită şi apoi, alţii îşi vor dori şi ei, bineînţeles, aşa că vei începe să le vinzi. Tot profitul, apropo, va putea merge în contul restaurării farului.

Travis dădea din cap cu neîncredere.

— Nu pot să cred că te-ai gândit la toate astea.

— Te rog, am dat eu din umeri. Mă plictiseam la muncă.

— Eşti genială.

— Aşteaptă! mai am!

— Sunaţi acum şi primiţi într-o secundă o campanie publicitară absolut gratuit?

— Da! De fapt, nu. Dar… m-am uitat pe Internet la „foruri" şi am dat peste asta… I-am dat poezia înrămată. E foarte frumoasă şi merita să fie a ta.

A desfăcut cadoul şi s-a uitat la el timp de un minut. Apoi a început să citească cu voce tare.

„Ţărmul merge până departe în mare / şi la un capăt undeva în depărtare / tronează pe o maiestuoasă zidărie, farul…" Apoi a întors rama invers, privind peste umărul meu şi a început să recite poezia pe de rost. Împietrisem.

— Să înţeleg că o ştii deja, m-am minunat eu.

— *Farul* de Longfellow, a zis el, pe un ton ce exprima fie melancolie, fie faptul că fusese impresionat – nu îmi dădeam seama exact care. Tatăl meu îmi recita mereu poezia asta. Nu glumesc. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am învăţat când eram mic. Asta şi *The Star-Spangled Banner*.

— Uau! Atunci am nimerit-o! am spus, dându-mi acum seama în ce ape mă scăldam.

— Ai nimerit foarte bine, a zis el şi pot să jur că

aproape îi pierise glasul. E ceva… special. Îmi place foarte mult.

S-a aplecat să mă sărute şi s-a oprit aproape de mine să mă privească. Apoi m-a sărutat cu o forţă pe care nu o cunoscusem. Impactul fizic a fost net inferior celui emoţional. M-am simţit mai aproape de el atunci decât în orice alt moment. Îmi dădeam seama cât de mult înseamnă pentru el – cât de mult începusem eu să însemn pentru el. Era genul ăla de sărut care valorează mult, mult mai mult decât orice cuvânt. Eram atât de fericită, că m-am panicat. Începuse să devină o obişnuinţă. De fiecare dată când mă gândeam la cât de minunat era Travis şi cât de fericită eram, îmi aminteam şi de faptul că îl minţisem tot acest timp şi începeam să am dureri în capul pieptului. Trebuia să îi spun. Dar cum? Trebuia să mă gândesc la ceva. Mă uram că îi ascundeam lucrul ăsta. El recitea poezia, lucru ce m-a făcut să dau uitării balamucul meu interior, slavă Domnului.

— Am de gând să pun cadoul ăsta chiar la intrarea în restaurant.

— Dându-le astfel ceva de citit clienţilor cât aşteaptă să li se elibereze o masă, întrucât e extrem de aglomerat!

S-a uitat la mine cu atenţie.

— Ţi-am spus că sunt nebun după tine?

— Nu, dar dacă mi-ai spune, nu cred că m-aş plictisi vreodată să aud asta.

— Buun, pentru că am impresia că o vei auzi de foarte multe ori.

Am rămas acolo la câţiva centimetri unul de celălalt, când dintr-odată el s-a tras brusc.

— Ce naiba e cu mine?! a izbucnit el şi apoi a scos la iveală o cutiuţă frumos împachetată pe care mi-a pus-o în faţă. Am fost atât de răvăşit de cadoul tău, că am uitat să îţi dau cadoul.

— Nu-ţi face griji, chiar mă bucur, am spus. Sunt încântată că ţi-a plăcut.

— Uite. E o mică atenţie. Deschide-l, m-a îndemnat el.

Şi asta am şi făcut. Şi am scos la iveală cel mai delicat medalion din aur pe care l-am văzut vreodată.

Cu un J gravat.

— E un pandantiv, a spus el.

— Văd, i-am răspuns. E superb. L-am deschis să văd dacă e ceva înăuntru, şi era. O fotografie minusculă a unui far. Ah, îmi place la nebunie! am spus.

— E ceva temporar. Poţi să pui orice îţi place acolo.

— Nu aş schimba poza asta cu nimic altceva, am şoptit, simţind că nu era cazul să mai facem glume.

— Speram să spui asta. Radia.

După cină, ne-am plimbat până în East Village. Mergeam spre magazinul de printuri, pentru că voiam să iau tricoul pe care îl făcusem pentru Travis, pentru că tipul de acolo îmi spusese că va fi deschis până târziu. Stricasem deja o parte din surpriză prin faptul că-i povestisem despre el, dar eu în general eram o catastrofă în materie de surprize, iar el nu ştia că eu deja dădusem comandă de unul.

Chiar era adevărată chestia cu surprizele. Niciodată nu puteam să cumpăr cuiva un cadou cu mult timp înainte pentru că mă mândream cu faptul că făceam cadouri reuşite şi, ori de câte ori cumpăram ceva mai deosebit, eram atât de entuziasmată, încât nu mai aveam răbdare şi simţeam nevoia să i-l dau persoanei respective atunci. Chiar şi cu o lună mai devreme. Apoi – fiind o persoană uşor influenţabilă şi cu mustrări de conştiinţă – ajungem să cumpărăm un alt cadou pentru ziua respectivă, pentru că nu voiam să apar cu mâna goală şi să risc ca persoana în cauză să fi uitat că îi făcusem deja un cadou. Aşa că nu numai că nu ştiam să fac cadouri-surpriză, dar mai şi dădeam o groază de bani pe ele.

Îmi impusesem un termen-limită pentru a cumpăra cadouri – cu trei, maxim cinci zile înainte de eveniment. Partea proastă a acestei constrângeri e că, garantat, voi fi călcată în picioare de lumea înnebunită să facă ultimele cumpărături de Crăciun, împinsă şi dată la o parte de lângă puloverul ăla de caşmir la reducere pe care nici

măcar nu vreau să-l cumpăr, dar pe care îl cumpăr pentru că acum am o vânătaie de toată frumuseţea şi nu vreau să plec cu mâna goală. Clar o afacere proastă.

În fine, am traversat Union Square, acolo unde erau tarabele de la târgul de Crăciun, când l-am reperat pe Dirk cu o fătucă. Am stat să văd ce simt. Eram rănită? Supărată? Tristă? M-am uitat la el de la vreo cincisprezece metri, imaginându-mi cum se foloseşte de replicile lui de mare cuceritor, povestind întâmplări bine alese din arsenalul lui – lucruri care ştiam din propria-mi experienţă că îţi făceau o plăcere deosebită să le asculţi prima, a doua sau a şasea oară.

Şi-am fost uimită să aflu că nu simţeam nimic în timp ce mă uitam la el. Bineînţeles că nu mi-a căzut bine să îl văd cu o altă tipă – mai ales că nu ne despărţiserăm oficial, prin urmare mă înşela fără pic de ruşine, din nou. Dar, din fericire, de data asta, nu îmi păsa.

Asta nu însemna că nu puteam să mă joc cu el un pic. Era o ocazie ce nu trebuia ratată. Faza dură era că ceea ce remarcasem din prima fusese un tip îmbrăcat cu o geacă oribilă Patagonia de culoare neagră cu dungi roşii şi verzi – şi tocmai mă întrebam cine se ocupă de paleta de culori la Patagonia şi de ce persoana respectivă e lăsată de capul ei. Atunci mi-am dat, de fapt, seama că era Dirk. Cu o geacă nouă.

— Scuză-mă o secundă, i-am spus lui Travis şi m-am îndreptat spre Dirk şi Bambi.

— Bună, Dirk! am spus cât de voioasă am putut.

Dirk şi-a ridicat privirea şi s-a albit la faţă. I-a dat drumul la mână fetei şi şi-a plimbat-o prin păr.

— Jordan, bună!

Mi-am întors privirea spre Bambi, am dat mâna şi i-am zâmbit. Ea a luat-o, ne-am salutat, iar Dirk arăta de parcă îşi dorea să se caşte pământul ca să-l înghită.

— Bună. Eu sunt Jordan. Poate Dirk ţi-a pomenit de mine. Se presupune că sunt prietena lui, cel puţin aşa crede Dirk, dar eu sunt amnezică. Se pare că şi el e din moment ce a uitat că se presupune că e prietenul meu şi,

ei bine… iată-l cu tine.

— Jordan… a spus Dirk, dar l-am ignorat continuând să vorbesc cu tipa.

— Îmi pare rău că spun asta, dar probabil şi tu îţi vei dori să fii amnezică după ce vei petrece o anumită perioadă cu el. E bun de glume, însă. Baftă.

— Te sun mâine, a zis el cu juma' de gură într-o încercare jenantă de a nu-l auzi tipa.

— Mai bine nu. Îl vezi pe tipul de-acolo? I l-am arătat pe Travis. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, aşa că vezi-ţi de treabă. E foarte bine aşa. Tu şi… M-am uitat la Bambi.

— Jessie, a spus ea.

— Perfect. Tu şi Jessie, eu şi tipul ăla mişto de-acolo şi toată lumea e fericită.

— Dar… ce… s-a bâlbâit Dirk. Scuză-mă o secundă, i-a spus lui Jessie şi apoi mi-a făcut semn să ne îndreptăm spre un loc mai intim, la aproximativ un metru mai la stânga.

— Ce e, Dirk? am întrebat.

— Iartă-mă, a zis el cu un aer îngrijorat, căruia nu-i vedeam rostul. Serios. Nu înseamnă nimic.

Devenea interesant. Am înţeles că îi părea rău şi apreciam faptul că se simţea vinovat, dar sincer nu-mi păsa.

— E în regulă, Dirk, am spus. Pe bune. Mergi şi bucură-te de seara asta în continuare.

— Serios? a întrebat el neîncrezător.

— Serios, l-am asigurat eu cu un chicotit.

— Dar ne va afecta într-un fel pe noi? a întrebat.

— Tu ce crezi, Dirk? Noi nu mai existăm.

— Îmi dai papucii? a întrebat el şocat.

Nu m-am putut abţine să nu îl privesc cu milă.

— N-o face pe miratul, animal mare şi prost. Cred că vedem amândoi cât de jenantă e toată treaba asta.

— Aia, referindu-se la Jessie, nu înseamnă nimic.

— În cazul ăsta, îmi pare rău de ea. Pentru că, aşa cum am spus… ăla, şi i l-am arătat pe Travis, înseamnă

mult pentru mine.

— Dragă, e vorba de o neînţelegere. Să nu exagerăm, îţi jur pe bunul Dumnezeu că azi le spuneam la birou lui Mike şi Joe că vreau să te cer de soţie de Crăciun.

CEEA?!!!?

— Ce? am spus neîncrezătoare. De unde ai scos-o şi pe-asta? Noi nici măcar nu ne-am mai întâlnit.

— Ştii că asta îţi doreai. Şi dă bine şi pentru mine la muncă dacă mă aşez la casa mea. Sunt atât de aproape să devin asociat şi ştiu că, dacă ne punem pirostriile va fi exact impulsul de care aveam nevoie. Aşa câştigăm amândoi, a zis el şi apoi şi-a ridicat indexul spre Jessie, înştiinţând-o că va mai dura un minuţel. Pentru că tocmai făcea o pseudocerere în căsătorie prietenei sale. Dar va fi gata într-o clipită şi îşi vor putea continua întâlnirea.

— Tu nu îţi dai seama ce prostii zici? l-am întrebat calm.

— Gândeşte-te la asta. Te sun eu mâine? a întrebat.

— Nu, Dirk. De ce să nu lăsăm timpul să treacă puţin şi dacă – şi aici intervine un mare dacă –, DACĂ va fi necesar să discutăm despre ceva, o să discutăm. Ai grijă de tine.

Şi m-am întors la Travis, l-am luat de mână şi ne-am îndepărtat de trecutul meu. Dirk s-a uitat după mine prostit. Nici Jessie nu părea prea încântată. Eu? Eu eram fericită. Sunt atât de puţine momente în viaţă când oamenii pot spune cu mâna pe inimă că sunt fericiţi. Şi numai câţiva conştientizează starea aia de fericire totală. Eu voiam să savurez momentul. Să inspir adânc. Să îl simt în totalitate pentru că era prima dată în viaţa mea când simţeam că lucrurile intră pe un făgaş normal.

— Ce-a fost asta? a întrebat Travis.

— Ah, o afacere neîncheiată, am spus.

S-a uitat la mine curios iar eu am adăugat:

— E încheiată acum.

— Bine.

Şi, fără să privesc înapoi, ne-am dus la magazinul de printuri şi acasă la Travis. I-am spus să o ia înainte şi să

mă aştepte în faţa casei, pentru că urmează şi partea a doua a surprizei.

— Altă surpriză? De parcă ar fi Crăciunul şi ziua mea în aceeaşi zi.

Apoi a închis ochii şi a întins mâna, dar eu l-am împins în direcţia locuinţei lui.

— Uşş! Hai, du-te! Ne întâlnim la tine în cinci minute.

Iar el a luat-o în direcţia lui şi eu spre magazin.

Când am ajuns acolo, tricoul era gata şi mă aştepta.

Era perfect. Va fi atât de încântat. I-am plătit tipului şi i-am spus că, probabil, vom mai avea nevoie de altele, aşa că să nu piardă designul. (Nu voiam să fiu nevoită să mai plătesc încă o dată costurile prinţului.) Tipul mi-a spus că ei păstrează şabloanele trei ani şi că, oricând vom avea nevoie, le au.

— Şi ia zi-mi, Beaconul ăsta… e bun de ceva? a întrebat.

I-am zâmbit cu încredere:

— Va fi cel mai bun restaurant din toate timpurile.

Când am ajuns în faţa blocului lui Travis nu era la intrare, aşa că am sunat la interfon şi apoi pe mobil. Niciun răspuns. M-am plimbat prin faţa blocului, crezând că dăduse o fugă pe undeva şi că se va întoarce.

Am crezut că l-am văzut pe prietenul lui Ben, la un moment dat, dar am zis că nu poate fi el, pentru că nici măcar nu m-a salutat. De fapt, mi s-a părut că persoana respectivă s-a încruntat la mine. Am continuat să aştept, sunându-l din când în când, fără răspuns.

După vreun sfert de oră un cuplu mai în vârstă se întorcea acasă aşa că am intrat şi eu în clădire.

Când am ajuns în faţa uşii lui Travis am auzit voci dinăuntru. Era acasă? Care-i faza? mă întrebam. Mai întâi l-am auzit pe Ben.

— Ţi-am spus să nu te încurci cu ea, dar nu… tu aveai totul sub control.

Am bătut la uşă. S-a deschis singură şi am făcut doi paşi înăuntru. Dar nimeni nu părea bucuros să mă vadă.

— Bună. Ce s-a întâmplat? Aveam o surpriză pentru

tine…

— Mi-am primit surpriza, a mârâit Travis. Mersi.

— De ce te porţi aşa? Ce s-a întâmplat?

— Nu cine ştie ce. Doar am fost dat în judecată!

— Dumnezeule mare! am exclamat. De cine?!

Travis mi-a tras o privire de parcă eram o nebună.

— De tine! a ţipat el.

— Despre ce vorbeşti?

Mi-a trântit foile în faţă. Le-am luat şi m-am uitat pe ele şi am văzut că avea dreptate, doar că nu îmi credeam ochilor.

Scria negru pe alb. Îl dădeam în judecată pe Travis. Dar eu nu făcusem nimic. Eram la fel de şocată să văd hârtiile alea ca şi el.

— E o porcărie! Travis, îţi jur că nu am nimic de-a face cu chestia asta. Trebuie să mă crezi, am pledat eu.

— Şi vrei să spui că a fost o coincidenţă că m-ai pus să te-aştept şi atunci mi-au venit şi hârtiile?

— Da, a fost, am spus. Jur.

— Nu chiar, a intervenit şi Ben.

— Frate, nu vrei tu să pleci? Mă descurc eu de-aici, i-a zis Travis lui Ben.

— În calitate de avocat, prefer să fiu de faţă la orice discuţie cu reclamantul.

Reclamant? Se referea la mine?

— Avocatul tău?!

— Ben, serios. Mă descurc.

— Sună-mă pe mobil dacă e ceva, a zis Ben şi a plecat.

Aproape că mi-a smuls braţul din umăr când a trecut pe lângă mine.

Am încercat să vorbesc cu Travis.

— Travis. Uită-te la mine, l-am rugat eu. E doar o coincidenţă! Am fost să îţi aduc surpriza. Am scos tricoul şi i l-am arătat, dar el nu a manifestat nici cel mai mic interes. Habar n-am avut de toată chestia asta!

— Deşi nu mai contează cum am primit citaţia, aici scrie că tu mă dai în judecată. Jordan, dacă îmi faci asta, a

continuat el fără să se uite la mine, ca şi cum nici măcar nu aş fi fost de faţă, nu îmi voi putea deschide restaurantul. Nu am nici timp, nici bani să mă ocup de astea. În plus, asigurarea maşinii care este deja mult prea costisitoare va sări în aer. Şi eu care mai şi încerc să fac economii.

— Nu te dau în judecată! îţi promit! Niciodată! aproape că am urlat. Dumnezeule, ce nebunie. Cu siguranţă e mâna mamei. Din prima zi, a tot încercat să mă convingă să te dau în judecată. Mi-a zis chiar să încep să mă duc la fizioterapie pentru a consolida cazul – lucru pe care nu l-am făcut, apropo!

Şi-a ridicat privirea.

— Şi acum să mai şi caut un avocat care să mă apere în…

— Şi avocatul tău? Ben? V-am auzit vorbind când stă te-am în uşă. Care-i problema lui?

— Aceeaşi cu a mea, a spus el mutându-şi centrul de greutate pe celălalt picior. Nu a fost de acord ca noi să avem o relaţie. El voia doar ca eu să calmez puţin apele. Pentru orice eventualitate. S-a gândit numai la binele meu.

Acum eu mi-am ieşit din minţi.

— Ah… acum am înţeles. Ai vrut doar ca lucrurile să nu ia o întorsătură proastă? Nu aveam nici cea mai mică intenţie să te dau în judecată, dar tu, pe de altă parte, ai încercat să mă manipulezi? „O, eşti absolut minunată, hai să te duc într-un loc romantic, bla, bla, bla…” şi eu ţi-am picat în plasă. Toate chestiile astea doar ca să nu te dau în judecată?

— Ei şi dacă ar fi aşa, după cum se vede n-a funcţionat… nu?

— Nu-mi vine să cred!

— Mie nu-mi vine să cred! a spus el.

Am aruncat cu tricoul în el. Şi l-a luat de pe cap şi s-a uitat la el. A văzut că era tricoul pe care i-l descrisesem la cină şi pe care i-l şi printasem. Şi a rămas aşa, cu tricoul într-o mână şi cu citaţia în alta. Dar nu a spus nimic. Aşa că m-am întors şi am plecat.

În secunda în care am ieşit din apartamentul lui Travis, mi-am pierdut cumpătul. Era mai mult decât putea creierul meu să conceapă. Mă frământasem cum să-i spun că nu îmi pierdusem memoria – imaginându-mi scenarii despre cum să ies basma curată din toată povestea şi cum va reacţiona el şi cum mă voi apăra eu şi cum vom reuşi, până la urmă, să trecem peste asta – dar niciodată în fantasmele mele nu mi-am putut imagina că un proces intentat de mama va interveni în ecuaţie. Am mers pe stradă cu două degete în gură ca să îmi înăbuş plânsul şi cu cealaltă mână la ochi pentru a-i ascunde de privirile trecătorilor.

O uram pe maică-mea. Ura nu era suficientă. Eram îngreţoşată.

Greaţa era mai groaznică decât ura? Dispreţul? Detestarea? Regretul? Regretul nu era suficient de puternic. Trebuia să mă mulţumesc cu ura. Am lăsat pe mâna ei bătălia cu o minte care pretindea că e sucită şi pe care a transformat-o în realitate. Cu fiecare ocazie.

Mergeam pe Medougal Street cu ochii ieşiţi din orbite, smiorcăindu-mă ca un copil mic, când ceva m-a trăsnit (în afara faptului că arătam aiurea şi că mă făceam de râs teribil): am simţit că toate lucrurile mi se întâmplau numai mie. *Modus operandi*, în cazul meu, însemna să fiu o victimă. Mie mi se întâmplau toate, mie îmi făceau oamenii tot felul de lucruri, eu eram cea care sufeream pentru că ăla a făcut aia şi aia a făcut cealaltă. Dar niciodată nu era din vina mea. Şi asta i se potrivea lui Jordan cea veche, pentru că ea nu îşi asuma niciodată responsabilităţi.

Acum totul trebuia dat uitării. Trebuia să îmi dau seama ce rol aveam eu şi ce puteam să fac să rezolv problema. Era timpul să scap de statutul de victimă şi să încetez să cred că toate mi se întâmplau numai mie. Lucrurile doar se întâmplă. Treaba mea era să văd cum mă descurc cu ele – nu să mă retrag şi să mă comport ca şi cum aş fi fost un telespectator în propria-mi viaţă.

Simulasem amnezia. Da. Semnasem hârtia prin care îi dădusem mamei putere de decizie? S-a marcat. Dar nu îi

dădusem voie să intre ca un buldozer în frumoasă, chiar dacă puţin nesinceră, relaţie pe care o aveam cu Travis.

În timp ce mergeam spre casă, m-am gândit la toate lucrurile pe care mi le făcuse mama de-a lungul timpului, discuţiile avute, uşile trântite, telefoanele închise… şi mi-am amintit de o conversaţie pe care am avut-o odată cu Cat când ea m-a întrebat de ce aveam o relaţie cu mama mea.

Răspunsul a fost cel evident:

— Pentru că e mama mea.

— Ce însemnă asta? a spus ea şi a adăugat: Şi nu îmi da un răspuns cu implicaţii biologice. Cat nu era prea sentimentală, şi din punctul ei de vedere, doar pentru că prin corpul unor oameni curge acelaşi sânge, nu le dă dreptul să se comporte ca nişte jigodii. Şi ideea care venea să susţină acest lucru era:

— Viaţa e prea scurtă ca să stai la discuţii cu nişte jigodii care nu te plătesc, şi chiar şi ei au nişte limite.

— Înseamnă că o iubesc şi că e singura mamă pe care o am, i-am spus.

Şi chiar dacă spuneam adevărul în acel moment, nu mă puteam abţine să nu simt că fusesem înşelată la capitolul mame, şi, cu siguranţă, nu era prima dată când mă simţeam aşa.

Deci, aşa eram eu. Noua eu simţea acelaşi lucru? Noua eu credea că nu trebuie să întreţii o relaţie cu cineva care nu te respectă – chiar dacă acea persoană e mama ta? Nu ştiam ce să răspund, dar ştiam că o să o sun pe femeia asta şi o să îi solicit o întrevedere între patru ochi pentru a putea clarifica situaţia. Asta, şi să termine cu procesul ăla.

Când am ajuns în apartament eram dată rău peste cap. M-am trântit în pat plină de amărăciune şi am auzit un foşnet, m-am întors şi am dar peste o copie printată a poeziei cu farul. Travis. Aici intervenea o altă variabilă. În afara faptului că eram furioasă pe mama, mai intervenea şi faza cu Ben-este-avocatul-meu – eşti-vinovată-până-la-proba-contrarie – apropo-nu-mai-sunt-tipul-ăla-perfect-de-care-te-ai-îndrăgostit-tu-sunt-un-CRETIN-ABSOLUT.

Care era faza cu Ben? Poate Travis nu era tipul pe care îl crezusem eu. Poate era doar un nenorocit care îşi vindea sufletul pentru a scăpa de un proces. Nici măcar nu mai ştiu când am adormit. Am plâns şi-am plâns şi când am deschis ochii era dimineaţă deja. Am sunat-o pe mama şi i-am cerut să ne vedem la prânz. Am uitat să fiu rece la început, având în vedere cât eram de furioasă pe ea – sunase Jordan cea veche dar apoi a început să ezite şi nu am mai stat la discuţii. I-am spus să vină. Şi după ce ne-am înţeles sec, ea era pe punctul de a mă cicăli şi i-am închis.

22. (Ne) încrederea în Justiţie

Când am ajuns la Blue Water Grill, mama era deja acolo cu o băutură în faţă. Mi-am imaginat că era la al doilea „Cel mai bun Merlot pe care-l aveţi" şi că mai urmau şi altele.

— Bună, mamă, am spus înţepată şi m-am aşezat pe locul gol. Cel cu faţa la perete. Ştiu că ar trebui să îi respecţi pe cei mai în vârstă, dar maică-mea întotdeauna se aşeza pe locul „cu vedere", pentru a vedea toată panorama. Sunt sigură că aşa cere şi eticheta la întâlniri – bărbatul cedează femeii locul respectiv, dar mai există o altă regulă care spune că mama ta trebuie să ocupe aceeaşi poziţie? Sunt şi eu femeie, ceea ce ar însemna că amândouă suntem femei, nu? Atunci de ce ocupa întotdeauna locul cel mai bun?

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Părea urgent, a spus ea şi a mai luat o gură de vin. Ce putea să se întâmple şi să fie atât de important?

— L-ai dat în judecată pe Travis în numele meu.

— Travis? a întrebat ea derutată.

Ca şi cum numele nu îi spunea nimic. Şi iată şi reacţia – rozalie până în creştetul capului. Şi-a dat părul din ochi, trecându-şi degetele prin el, ca şi cum ar fi căutat o ieşire. Gestul care o dă de gol, l-aş numi eu. Semnalul de netăgăduit că mama spunea o minciună.

— Da, mamă, i-am spus pe un ton pe care, probabil, nu îl mai auzise niciodată la mine. Travis, tipul căruia i-ai intentat proces. Doar dacă nu ai mai dat şi pe alţii în

judecată în numele meu?

— Nu, dragă. Doar unul. Scuze… Doar că nu îi ştiam numele pe dinafară.

Vrăjeală.

— Ei bine, va trebui să retragi plângerea, i-am cerut.

— Îmi pare rău, Jordan, mi-a spus ea aproape scuzându-se, dar nu pot să fac asta.

— Nu îl dau în judecată, am insistat. Indiferent de ce-ai făcut. Repară. Anulează.

— Nu, a zis ea.

Era un răspuns prea simplu – cel pe care mi-l dăduse toată viaţa, fără alte lămuriri. Nu spunea niciodată „Nu, pentru că…" sau „Nu, şi iată de ce". Mereu era acelaşi „NU" sec. Şi cred, ca mamă, avea tot dreptul să spună nu la multe lucruri de-a lungul vieţii mele. Ca de exemplu, când i-am cerut să rămân singură la părinţi din nou, la vârsta de unsprezece ani, la cinci ani după ce s-a născut Samantha. („Nu.") Sau când i-am spus că aş vrea să îmi închiriez propriul apartament la vârsta de paisprezece ani, pentru că ţipa mereu la mine că dau muzica prea tare şi credeam eu că, dacă îmi luam viaţa în mâini, se rezolva problema. („Nu") Sau la cincisprezece, când am fost la Londra în vacanţă şi am cerut vin la masă, certându-ne (meritat) că în Marea Britanie alcoolul se putea consuma (acasă) de la cinci ani cu acordul părinţilor. („întinzi prea mult coarda, Jordan.")

Da, bine – avea tot dreptul să refuze cererile acelea. Dar acum era diferit. Eram un adult. Şi asta era viaţa mea. Şi chiar dacă îmi luasem viaţa în mâini la optsprezece ani, devenise cu adevărat viaţa mea din ziua accidentului. Aşa că aveam nevoie de mai multe informaţii înainte de a continua.

— „Nu" ce, mamă? „Nu"… de ce? Care-i motivul? am întrebat calmă.

— Îl dăm în judecată şi cu asta am încheiat discuţia.

A luat o gură mare de vin şi i-a făcut semn chelnerului că mai vrea unul, doar bătând cu degetele în pahar.

— E deja depus. Mingea a fost aruncată în teren. Va avea loc un proces şi cu asta basta.

— OK, am spus. Asta am înţeles şi eu. Da, există un proces între mine şi el, dar nu eu am depus plângere, şi eu nu vreau să îl dau în judecată, aşa că îţi cer să termini cu asta. Mă simt bine.

— Nu te simţi bine, Jordan. Ai amnezie!

— Ei bine, îmi place, OK? Aşa că retrage plângerea.

— Nu, nu. Sunt mama ta, îmi pasă de tine şi tu nu te afli în situaţia de a lua o decizie. Chelnerul a venit şi i-a umplut paharul.

— Nu te rog să faci asta. Îţi cer asta. Sunt adult. Nu poţi da pe cineva în judecată în locul meu. L-aş putea opri eu, dar tu ai început, tu cu avocatul tău, aşa că renunţă.

— Nu, nu voi renunţa. Îl dăm în judecată. Şi, deşi eşti adult nu te-ai comportat ca atare de la accident. Ascultă-te un pic. Îţi face plăcere lipsa de memorie? Tu te auzi ce spui? Mă îndoiesc. Sunt reprezentantul tău legal şi am puterea de a lua decizii în locul tău, aşa că pot angaja un avocat în numele tău.

Avea dreptate. Din punctul ăsta de vedere, eu eram grav rănită şi afectată şi ea încerca să mă apere, pedepsind persoana care îmi cauzase toate astea. Dar asta nu mă putea opri să o iau razna.

— Nu-mi poţi face asta!

— Am făcut-o deja, iubito! Aşa cum am spus, mingea e deja în teren.

— Atunci, opreşte mingea aia, i-am spus, cu o voce mult prea ridicată. Opreşte nenorocita aia de minge!

— Jordan, ai grijă ce scoţi pe gură!

Câţiva oameni se întorseseră spre noi. Lacrimile mi-au umplut ochii, înceţoşând imaginea mamei, Slavă Domnului, pentru că nu mă mai puteam uita în ochii ei.

— Mamă, te rog! i-am cerut eu. Trebuie să opreşti asta. Te rog! Te implor.

— Îmi pare rău, dragă.

M-am uitat la ea intens, aruncându-i săgeţi din ochi, deoarece nu aveam niciun cuţit la îndemână.

— Iată-mă, din nou, în închisoarea strâmtă şi oribilă a lui Judith Landau, de care m-am luptat să scap optsprezece ani!

Un amnezic nu cred că ar fi atât de nerăbdător sau de frustrat, aşa că am adăugat repede.

— Dacă chestia asta poate folosi la ceva.

A trântit şerveţelul pe masă.

— E groaznic ce-ai spus.

— Îmi pare rău, am spus. Sunt doar… vreau. Nu îmi poţi face una ca asta. Te rog, ascultă-mă. Te joci cu viaţa mea. Nu sunt atât de lovită. Pe bune şi pe cinstite. Sunt bine. Şi voi încerca să fac ceva să opresc asta sau voi muri încercând. El e important pentru mine. Şi dacă îl vei târî prin tribunale, îi vei distruge toate visele.

— Visele lui? Ce îţi pasă ţie de visele lui? îmi pare rău, Jordan, dar el nu mă priveşte. Tu, da.

— Atunci fa asta pentru mine, am implorat eu.

— Asta şi fac, dragă. Doar că tu nu îţi dai seama acum.

Chelnerul ne-a adus meniurile. În timp ce el le punea pe masă, eu m-am ridicat.

— Nu rămân.

Maică-mea a mai tras o duşcă şi i-a făcut un semn chelnerului.

— Şi mă voi întâlni personal cu avocatul.

Am ieşit ca o furtună din restaurant, în timp ce prin faţa ochilor îmi treceau imagini cu mama şi Travis ca într-un joc imaginar de şotron. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Cat.

— O urăsc pe mama, am spus.

— Ei bine, nu erai cine ştie ce fan al ei nici înainte, mi-a răspuns Cat.

— Mă omoară cu zile! îl dă în judecată pe Travis. Cum poate să îmi facă una ca asta?

— Pentru că ea crede că e cel mai nimerit lucru, oricât de ciudat ar părea.

— Nu îi lua partea, am răbufnit eu.

— Nu asta fac. Îţi spun doar…

— M-a păcălit. Am crezut că dacă o să-i spun să anuleze tot, ea aşa va face şi totul va reveni la normal. Ce îi spun eu lui acum? îmi pare rău, dar te dau în judecată şi nu mai poţi face nimic ca să împiedici asta?

— E ca dracu', ştiu… dar… mda. Asta e adevărul, nu? Mi-era destul de rău să îmi mai dau seama care era adevărul acum. Voi doi vă înţelegeaţi bine, îhm?

— E atent, bine intenţionat, interesant, ambiţios, amuzant, inteligent – opusul lui Dirk, am spus. În fine, era.

I-am povestit pe scurt toată tărăşenia cu Ben.

— Nu ţi se pare cam ciudat? a întrebat ea, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nu ştiu. E nasol. Dar dacă Ben e avocat, înseamnă că ştie ce face.

— Adică să îi facă pe oameni să se urască între ei? a glumit ea.

— Nu, am spus. Asta ne reuşeşte şi nouă foarte bine. Ceva îmi spune că Travis era alesul.

— UAU, a făcut Cat. Asta da afirmaţie. Te referi aici la un potenţial soţ?

— Nu ştiu, am oftat eu. Pare să aibă toate atributele unui potenţial soţ legal…

— Tu ai auzit ce-ai spus? a întrebat Cat extrem de entuziasmată.

Futu-i, m-am gândit. Iar o comisesem. Spusesem soţ nasol. Când eram copii învăţasem greşit jurămintele de căsătorie şi spuneam nasol în loc de legitim. Când m-am măritat cu Todd, acum o mie de ani, chiar aşa am rostit la ceremonie, crezând că noi recitam corect. Am decis să fac pe proasta.

— Ce? am întrebat naivă, cu ochii cât cepele.

— Ai spus „soţ nasol". Asta era o glumă de-a noastră. Ţi-ai amintit!

— Da?

— Daaa! a zis ea. Dumnezeule, ai început să-ţi recapeţi memoria! Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum?

— Eu… eu nu ştiu. Poate chiar îmi revine memoria.

Cat părea atât de fericită, încât nu voiam să îi stric cheful, prefăcându-mă că fusese o coincidenţă. Am lăsat-o să creadă că începeam să îmi revin. Ca şi cum alegeam minciunile în funcţie de cum bătea vântul. Sau ce rochie să port la propria-mi înmormântare. Nu-i nostim deloc.

Şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât devenea mai real. Dacă îmi recăpătăm memoria, mama nu ar mai avea nicio autoritate, iar eu puteam să rezolv problema.

Am trecut pe la birou şi am rămas şocată de lipsa de activitate. Era mai mult pustiu, fiind populat de idioţi ca mine care veneau din timpul lor liber din perioada sărbătorilor, dar nu puteam să îmi dau seama dacă era calmul dinaintea furtunii. Nu ştiam sigur dacă era cauzat de tumultul meu interior sau dacă era vorba de altceva aflat în stare latentă. Am mers pe hol, uitându-mă într-o parte şi-n alta, cu precauţie.

Vechea Jordan nu ar fi avut ce să caute la serviciu în vacanţă, dar după Crăciun aveam o întâlnire pentru a discuta ideile la campania celor de la Rinaldi Coffee Company pentru promovarea noilor lor filtre de cafea şi, deşi aveam totul sub control, voiam să fiu sigură că avea să fie cea mai bună lucrare a mea de până acum. Chiar înainte de Crăciun îmi venise, ca prin minune, sloganul: „Îmbogăţeşte-te rapid”. Nu avea cum să nu-i placă lui Rinaldi, ziceam eu, şi faptul că venea chiar după campania celor de la Vibralens îmi permitea să rămân în continuare în fruntea tuturor. Tot ce trebuia să fac era să stabilesc nişte lucruri clare despre cum se vor desfăşură discuţiile.

Dar nu mă puteam concentra. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Travis. Efortul pe care-l depuneam ca să mi-l şterg din minte şi ca să mă apuc de treabă, decurgea în felul următor: am văzut un elastic pe jos şi m-am aplecat să-l ridic, provocându-mi o mică ameţeală şi mi-am dus mâna la frunte, dezvelindu-mi pandantivul şi readucându-mi aminte de Travis. Mi-am răsturnat cu fundul în sus mouse-ul şi am început să îl curăţ de mizeriile adunate şi, în timp ce ele cădeau pe podea, particule de praf străluceau în soare, amintindu-mi

de fulgii de nea ce cădeau pe stradă în faţa restaurantului, unde acum două seri eram… Rahat.

De fiecare dată când încercam să schiţez o idee, inconştient, îl schiţam pe Travis şi pe mine. Travis şi Jordan fericiţi. Travis nervos. Jordan scuzându-se. Travis acceptând scuze. Travis refuzând scuzele. Jordan plângând. Travis şi Jordan cu un zmeu. Fără sens. M-am pomenit desenând şapte pagini cu diferite scenarii ce puteau remedia dezastrul.

Când mi-am dat seama, în sfârşit, că nu puteam să fac nimic nici la serviciu, nici în altă parte, până nu îmi rezolvam problemele cu Travis, am hotărât să iau calea cea mai directă pentru a rezolva toată situaţia. Şi numai o singură persoană mă putea ajuta acum. Mi-am luat geanta şi am plecat.

Practic, am rupt-o la fugă spre apartamentul lui Todd. Ştiam că, dacă exista cineva care să mă ajute să rezolv toată nebunia asta Todd era ăla. Şi chiar dacă toată povestea aia cu sentimentele lui faţă de mine zdruncinase prietenia dintre noi, ştiam că până la urmă vom trece peste asta, iar eu aveam nevoie de el atunci.

În versiunea cinematografică a vieţii mele, nu aş fi ajuns până la Todd acasă, căci Travis m-ar fi aşteptat – cu răsuflarea tăiată – şi mi-ar fi declarat dragostea lui.

În viaţa reală, am ajuns la Todd acasă, fără întâmplări majore pe traseu, şi am fost întâmpinată de un Todd nespălat, nu prea bucuros să mă vadă.

— Cine mă vizitează neinvitat în bârlogul meu? a strigat el în timp ce deschidea uşa.

— Eu sunt, am spus eu umilă.

— Salut, eu. Cărui fapt datorez această surpriză?

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus. Ştiu că sunt un om de nimic. Sunt o nemernică egoistă şi ar trebui să îţi respect sentimentele şi să te las în pace acum, dar…

— De acord, a zis el încercând să-mi închidă uşa în faţă.

Dar am reuşit să mă strecor înăuntru.

— Cu toate astea, am spus, în timp ce el îşi dădea

ochii peste cap, toată chestia asta a fost ideea ta.

A încercat să deschidă gura.

— Ei şi dacă ar fi aşa? Te-ai simţi ca dracu' acum şi ai şti cum mă simt eu.

A închis gura.

— Eşti singurul care mă poate ajuta. Tu eşti singurul care ştie adevărul. Şi singurul în care pot avea încredere.

Mi-a făcut semn să mă aşez pe canapea şi, după ce am reuşit să dau la o parte două cutii goale de cereale şi un munte de reviste *Adweek*, m-am aşezat. Travis se uita la *Baywatch* în spaniolă. Am tăcut mâlc.

— Care-i problema? a întrebat.

I-am povestit toată tărăşenia despre bestia de maică-mea şi despre proces şi despre cearta dintre mine şi Travis şi despre faptul că aveam impresia că fusesem păcălită tot timpul, dar că speram din tot sufletul că nu era aşa pentru că eram mult prea fericită de cum decurseseră lucrurile, care toate adunate, probabil, că erau ca nişte ace înfipte în inima lui Todd.

— Mda, a zis el cu un oftat atât de adânc, încât am simţit şi mirosul prânzului său de la McDonald's. Eşti într-o mare belea, aşa e.

— Trebuie să repar lucrurile.

— Păi, repară-le, mi-a zis sec.

Lipsa compasiunii era de aşteptat. Cred că totuşi a durut.

— Aveam totul planificat. Credeam că o să scap uşor…

— Bun. Ar trebui să scapi uşor. Mie mi-a displăcut ideea de la bun început.

— Ştiu asta, am spus. M-am mai şi dat de gol în faţa lui Cat, din nou – o altă persoană pe care am înşelat-o.

— Da, Jordan, toată treaba e… Nici nu ştiu cum să o descriu. Necinstită aş putea-o numi. Chiar necurată. A stat puţin pe gânduri. Şi de tot rahatul. Faptul că ai reuşit să duci lucrurile atât de departe e singurul lucru impresionant din toată povestea.

— OK, am înţeles. Mă urăşti. Dar poţi să laşi asta

deoparte cinci minute?

— Da, a zis el.

— Dacă iese la iveală faptul că nu am avut amnezie, atunci nu mai există nicio acuzaţie şi de toată orchestraţia dirijată de maică-mea se va alege praful. Plus că pot demonstra faptul că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale şi ea nu mai poate fi reprezentantul meu legal.

— Bun. Păi, dă-i drumul. De ce ai nevoie de mine?

— Todd, nu pot! Tu crezi că pot să-i spun lui Travis că nu am amnezie şi că am simulat tot timpul? Că l-am minţit? Şi toată vinovăţia aia care l-a măcinat… Vreau să zic că s-a simţit foarte prost… Şi acum vrei doar să-i spun adevărul? Şi, apoi, miraculos el va spune: „Minunat! Hai să lăsăm toată prostia asta cu amnezia deoparte şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi!” Nu! îşi va ieşi din minţi. Şi va fi şi mai supărat că l-am minţit. Şi, probabil, va crede că sunt NEBUNĂ!

— Ei bine – şi-a ridicat mâinile în aer – chiar eşti.

— Mersi.

— Cu plăcere, a spus el şi a dat sonorul mai tare la televizor.

— NU sunt nebună, m-am apărat.

Nici măcar nu vorbea spaniola. Prefera să asculte o limbă străină decât să mă asculte pe mine – o fată pe care nu o înţelegea. Dar dacă mă gândesc mai bine, poate ştia foarte bine ce făcea.

— Aşa e, a zis el uitându-se la o scenă surprinzătoare în care cineva se zbenguia puţin cam departe de ţărm. Oamenii sănătoşi simulează amnezia în fiecare zi. Uite ce e, Jordy, ştii că te iubesc. Şi nu mă refer acum la genul ăla de iubire. Dar tu ştii că eu ţin la tine… cu toate capriciile tale deşucheate şi maşinaţiunile tale ţicnite. Dar cu povestea asta cu amnezia ai mers prea departe.

— În fine, am nevoie de ajutorul tău.

— Tot îmi spui asta, dar nu mi-ai spus ce anume ar trebui să fac.

— Am nevoie să îmi recuperez memoria, i-am spus.

— Îmm?

— Am pierdut-o. Acum trebuie să o recuperez.

— OK, şi şi-a mişcat mâinile prin faţa ochilor mei. Abracadabra! Ţi-ai recuperat memoria! Vezi ce uşor a fost?

— Nu, am nevoie să mi-o recuperez în faţa lui Travis. Nu pot să spun, pur şi simplu: „Ah, Doamne! A fost aici tot timpul!” – şi să îmi bag mâna în buzunar de unde scot o mănuşă – „acolo unde am lăsat-o, vezi?” Plus că el nu s-ar mai simţi atât de vinovat de toată povestea asta. A fost acolo când mi-am pierdut-o şi crede că e vina lui. În acest fel va fi acolo şi când îmi voi recăpăta memoria, deci va fi un fel de martor din nou, aproape un erou, chiar, şi se va închide cercul. Nu se va mai simţi vinovat şi totul va reveni la normal. Todd se uita la mine ca şi cum aştepta şi restul planului. Aşa că trebuie să mă loveşti în cap.

— OK, am înţeles, a zis el uitându-se prin cameră. Vrei să te dai cu capul de perete sau vrei să te pocnesc cu o vază sau altceva?

— Să pară că m-aş fi lovit la cap, ca la wrestling.

— Acolo lucrurile sunt destul de reale, a insistat el. Dar ce tot îndrugi tu acolo?

— Trebuie să punem în scenă un soi de accident. Cum ar fi să arunci un ghiveci de flori pe geam.

Todd s-a ridicat de pe canapea şi a început să se agite ca un nebun.

— Of, Doamne. Zi-mi că n-ai spus ce-am auzit. Un ghiveci? Vorbeşti serios?

— Păi… da…?

— OK, Wile E. Coyote[23], supergenialo. De ce nu încerci cu o nicovală?

— Poc! am zis eu cu blândeţe.

— Iisuse! a exclamat el.

— Vorbesc serios. Ascultă-mă bine. Tu arunci ghiveciul. Voi cădea lată lângă el, prefăcându-mă că m-am lovit şi leşinând pentru o secundă. Şi după ce îmi revin, îmi voi aminti tot. Nimeni nu va observa diferenţa.

— Şi apoi luăm şi o pauză publicitară la Cap n Crunch? Chiar eşti nebună. Pe bune. Nu crezi că

23 Personaj din desene animate.

exagerezi? Toată şmecheria asta… pentru ce?

— Pentru mine?

Todd s-a uita la mine chiorâş.

— Nu, a zis el. Îmi pare rău, Jordy. Eşti pe cont propriu. Eu am ieşit din afacerea asta cu simulatul amneziei.

— OK, am spus. Înţeleg. Serios.

Acest moment s-a încheiat cu replica lui David Hasselhoff: „Adios, mujer” adresată Pamelei Anderson în ceea ce părea să fie ultima ei apariţie în serial.

Eram pe cont propriu. Instinctiv apelasem la persoana care fusese mereu alături de mine, dar, de data asta, exagerasem şi nu mai puteam abuza de el. Într-un fel, parcă nici nu simţeam că minţisem – sub nicio formă, oricât de rău ar părea – atâta timp cât Todd ştia adevărul. Dar acum mă simţeam tristă şi extrem de egoistă. Nu ar fi trebuit să îi cer asta şi Todd, normal, m-a refuzat. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta; trebuia să reuşesc de una singură.

M-am pregătit psihic pentru depoziţie cât de bine am putut. În mod normal, ar trebui să fie vorba de o simplă declarare a independenţei mele – şi făcută într-o asemenea manieră care să nu sugereze că sunt isterică sau nebună. Numai ca vorbele „Nu sunt incompetentă” ar putea sugera, probabil, exact opusul, în anumite circumstanţe. Ca asta. Şi în plus, Travis ar fi înăuntru, la fel şi maică-mea care va împroşca cu venin, deghizată într-o femeie lipsită de apărare în faţa maşinaţiunilor justiţiei, aşa că era posibil ca lucrurile să nu se desfăşoare cum îmi doream eu. Cu toate că ştiam asta, am fost complet descumpănită de privirea de oţel pe care mi-a aruncat-o Travis când am intrat în sala de judecată.

Mama era deja acolo, cu părul tapat mai mult decât de obicei, stând într-o margine a mesei, lângă o femeie care luase parte la interogatoriile de la spital şi care am presupus că era avocata noastră. Travis stătea departe de ea, în stânga, lângă Ben şi lângă un alt tip, ceva mai în vârstă, burtos şi roşu la faţă, cu câteva firişoare de păr castanii pieptănate ca să îi acopere creştetul chel. Acesta

urma să vorbească primul şi după câteva momente de mare intensitate în care am primit şi câteva instrucţiuni, am jurat să spun adevărul şi numai adevărul (am pus mâna pe Biblie cu mare grijă, temându-mă de un şoc teribil sau de flăcările iadului) şi totul a început.

— Eu sunt Adam Manning şi îl reprezint pe acuzat, a spus el în timp ce eu mă uitam la grefier care începuse să ia notiţe la mica sa maşină.

— Bună, am zis eu. M-am uitat la Travis, dar el nu a vrut să se uite la mine.

— Vă rog să vă spuneţi numele întreg şi să îl reluaţi literă cu literă pentru a fi înregistrat în procesul-verbal, a spus Adam Manning.

— Jordan Landau. J-O-R-D-A-N L-A-N-D-A-U.

M-a întrebat ce vârstă am, unde locuiam, ce lucrez. Mi-a pus o grămadă de întrebări de rutină, iar eu i-am răspuns, uitându-mă din când în când la Travis, care strângea din pumni cu privirea în podea.

— Hai să ne întoarcem la ziua accidentului, a spus el. În ce interval al zilei s-a întâmplat?

— După-amiaza.

Ştiam din vizionarea repetată a serialului *Lege şi ordine* (prin amabilitatea companiei Three Company care reluase episoadele la nesfârşit) că trebuia să răspund doar la ceea ce fusesem întrebată.

— Unde te aflai?

— În New York?

— Unde în New York?

I-am spus. Am stabilit, după ce-am mai răspuns la nişte întrebări că mergeam cu bicicleta prin ploaie.

— Era ceva trafic în jurul tău? a întrebat el.

— Aşa cred. E vorba de Manhattan.

— Folosiţi droguri? a întrebat el.

— Nu, am spus luată prin surprindere de turnura întrebărilor.

— Aţi luat droguri în ziua în care aţi intrat cu bicicleta în maşina clientului meu?

— Obiectez, a spus avocata mea. Se poate trage

concluzia că ea a intrat în maşina lui. El a deschis portiera şi a lovit-o pe ea.

— Reformulez. Erai…

— Nu, nu eram sub influenţa drogurilor, am repetat eu.

— Câţi bani câştigaţi pe an? m-a întrebat el.

Nu ştiam de ce conta asta şi eram puţin – bine, bine, eram extrem de – jenată de salariul meu.

— Câştig cam treizeci şi cinci de mii de an. Dar tocmai am fost promovată şi salariul meu va creşte.

— Este adevărat că vă aflaţi în pragul falimentului?

— Faliment… m-am uitat la avocata mamei implorând.

Dar ea a clipit încet din ochi, ca şi cum mi-ar fi semnalat în secret să spun tot.

Manning a reformulat, cu capul înclinat într-o parte:

— Este adevărat că vă sună în mod repetat o serie de agenţii de recuperare?

— Da.

— Se poate spune că datoraţi o sumă importantă?

— Am ceva datorii.

— Se poate spune că aveţi nevoie de bani?

— Cine nu are? am întrebat.

Ben şi-a dat ochii peste cap şi a scris ceva pe o bucăţică de hârtie pe care i-a dat-o lui Travis. Eram disperată să aflu ce scria acolo, dar trebuia să fiu atentă la tipul care mă interoga şi care acum ţinea capul extrem de înclinat, astfel încât, prin empatie, aveam şi eu dureri de gât. Nu m-ar fi ajutat deloc dacă m-aş fi apucat şi eu să îmi îndoi gâtul numai pentru a menţine contactul vizual cu el.

— Este adevărat că nu sunteţi rănită? Că vă aflaţi astăzi aici nu pentru că sunteţi rănită, ci pentru că aveţi nevoie de bani?

— Nu! Sigur că nu. Nici măcar nu vreau să fiu aici.

— Este adevărat că ai cunoştinţă de situaţia financiară a lui Travis şi tot ce faci este pentru bani? Că ai început acest proces după ce ai aflat că toate economiile lui urmau să fie angrenate în viitoarea lui afacere?

— Nu, i-am spus în pragul plânsului.

— Vă rog să îmi spuneţi când v-aţi pierdut memoria.

— După accident.

— Dar vă amintiţi de portiera deschisă în faţa dumneavoastră. Vreţi să ne faceţi să credem că v-aţi pierdut memoria pentru anumite lucruri petrecute înainte de accident, dar vă amintiţi accidentul?

— Îmi amintesc accidentul, am replicat, atât de confuză încât, dacă şansa de a mi se putea stabili gradul de competenţă mi s-ar fi aşezat în poală, nu aş fi remarcat-o.

— Îţi aminteşti că datorai o grămadă de bani?

Îl pusese Travis să facă asta? Ben? îmi venea să vomit.

— Nu, am spus.

Am luat o scurtă pauză ca să schimbe banda şi când am revenit Travis era cel chestionat.

— Vă rugăm să vă spuneţi numele întreg şi să îl repetaţi literă cu literă, i-a spus avocata noastră. Apoi a început să cotrobăie prin viaţa lui personală şi mă plictiseam teribil, dar era suficient de aţâţătoare ca să nu îmi îndrept atenţia spre altceva.

— Aţi mai fost vreodată implicat într-un accident de circulaţie? a întrebat avocata noastră.

— Obiectez, a strigat Manning.

— Puteţi răspunde.

— O dată, când aveam şaptesprezece ani, a spus Travis.

— Aţi mai fost dat în judecată vreodată?

— Nu, a spus Travis.

— Unde locuiţi?

— East Seventeenth Street.

— Locuiţi singur?

— Da, a răspuns Travis.

— Sunteţi căsătorit? a întrebat avocata.

— Obiectez, a spus Ben, dar Manning i-a aruncat o privire lungă.

— Relevanţa.

— Vreau doar să stabilesc situaţia locativă, a răspuns avocata. E doar o depoziţie, Ben. Poate fi scoasă din discuţie dacă obiecţia este admisă, dar astea sunt doar generalităţi.

Ben s-a uitat la Travis.

— Sunteţi căsătorit? a repetat avocata noastră.

— Da, a spus Travis.

24. Când socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg

Luaţi în calcul toate scenariile ipotetice, suprarealiste şi lipsite de orice sens care ar fi putut apărea în cursul depoziţiei, înmulţiţi-le cu şaisprezece, adăugaţi apoi în jur de cinci mii de variante posibile – şi în niciun caz nu aş fi prevăzut că apoteotica descoperire a acestui demers va fi o soţie. Cea a inculpatului.

Eram în stare de şoc, scârbită, supărată, înfuriată. Se spune că durerea parcurge mai multe stadii de evoluţie, cum ar fi şocul, negarea, furia şi recunoaşterea. Nu ştiu cu exactitate intervalul de instalare şi depăşire a fiecărei etape, dar în acest caz, am trecut prin întreg itinerarul, am sărit cu repeziciune la recunoaştere şi m-am întors la starea de şoc, înainte ca degetele grefierului să apuce să bată „Da”-ul. La această revelaţie a contribuit şi faptul că, atunci când Travis a dezvăluit adevărul, s-a uitat la mine şi sunt destul de sigură că a zâmbit, cu un zâmbet faci, ca şi cum mi-ar fi făcut cunoştinţă cu ea. Asta, da, cunoştinţă!

Fusesem supărată şi înainte, şi pe bună dreptate. Nu părea să creadă că nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i intentez un proces. Asta era una. Dar am crezut că vom trece peste asta. Dar asta era o nimica toată. O mică scăpare. O neînţelegere stupidă.

Asta – ei bine, asta era cu totul altceva. Ceva ce risca să ne arunce direct la sfârşitul poveştii. Căsătorit? Cum naiba era posibil? Cum Dumnezeului se putuse întâmpla aşa ceva? Şi între micile crize de şoc şi mânie şi negare, cum naiba nu am putut să prevăd aşa ceva?

Atunci mi-am dat seama. Karma. Eram pedepsită pentru experimentul meu. Îl numesc experiment pentru că

sună mai puţin jignitor. Dar nu pentru cel care trage sforile în Regatul Distribuirii Karmei, cel puţin în aparenţă. Acolo, în vârful unui munte, era cunoscut sub un nume la fel de vechi ca şi abilitatea omului de a da glas propriilor gânduri. Minciuna. Mi s-a tăiat răsuflarea. Mi-am făcut-o cu mâna mea? mă întrebam.

Maică-mea a primit răspunsul lui şocant ca pe o ocazie de a se ridica de la masă şi de a evita să mai dea declaraţii. Lucru bun pentru că mişcarea asta m-a distras pe mine de la un leşin sigur. Dacă ar fi existat un sunet care să anunţe frângerea unei inimi, cu siguranţă că al meu ar fi înăbuşit toată vorbăria avocăţească care a continuat în timp ce ne strângeam lucrurile şi ieşeam din sala de judecată. Într-o singură secundă mi-am văzut tot viitorul cu Travis evaporându-se. În acest caz, era vina lui, dar în altul poate ar fi fost a mea. Ar fi putut afla că simulasem amnezia şi mi-ar fi spus să fac asemenea memoriei mele, adică să dispar. Dar atunci aş fi avut ocazia să-l implor să mă ierte. Să-i explic, să mă umilesc… ceva. În cazul ăsta lucrurile mă depăşeau. Nu exista nimeni şi nimic care să explice existenţa unei soţii. Nicio rugăminte şi niciun act nu ar fi putut anula totul.

Soţia lui. Uram cuvintele astea. Uram şi imaginile care le însoţeau – căsătorie, mutatul împreună, lenjeria murdară la comun, bâjbâiala după periuţele de dinţi dimineaţa, îmbrăţişările tandre. Mesajul de pe robotul telefonului:

EA: Bună, aici Moojie Moo…

EL: Şi Travis…

EA: Momentan nu suntem acasă…

EL: Dar ne puteţi lăsa un mesaj…

EA: Şi puteţi fi siguri că vă sunăm noi!

AMÂNDOI: Papa!

EU: Câh!

Cum a putut să uite un lucru atât de important? Eram curioasă să ştiu cum arăta. Cum se cunoscuseră? Erau fericiţi? N-aveau cum. El avea apartamentul lui. Sau nu? Erau despărţiţi? Aveau copii? Exista o asigurare de viaţă în

care ea era beneficiar? întrebările îmi tropăiau în cap cu o viteză ameţitoare. Cat de cretină fusesem?

Odată ajunsă afară, abia mai puteam respira. Pe de o parte pentru că era atât de frig încât mă usturau nările, dar mai ales din cauza loviturii de moarte. Mama s-a oferit să mă ducă acasă, dar am uşuit-o, nedorind să-mi fie aproape.

Şi era unul din acele momente în care o fată chiar are nevoie de mama ei. Dar eu nu o voiam pe a mea.

În ciuda frigului, nu mă grăbeam să ajung acasă. Am mers pe jos din cartierul de afaceri prin mai multe cartiere, şi am ajuns într-un final în West Village, uitându-mă la nişte copii care se jucau cu mingea pe stradă, ţipând, alergând, bucurându-se de libertatea de a fi copii. Ce norocoşi erau, fără să aibă nici cea mai mică idee de ceea ce îi aştepta în continuare. Viaţa e grea.

Dacă aş fi ştiut ce presupune să fii adult, aş fi lungit cât aş fi putut de mult copilăria. M-aş fi uitat mai puţin la TV, una la mână. Şi n-aş mai fi ajutat la treburile casei. Nu că treburile casei sunt nasoale, dar soră-mea a acumulat echivalentul a două copilării prin evitarea lor. Nostalgică, am înţeles într-un târziu că găsisem acest loc de joacă şi jocul pe care îl jucau copiii. Un puşti se uita pe furiş la mine cu insistenţă, prefăcându-se că nu mă vede, deşi eram la o aruncătură de băţ. Avea faţa îmbujorată de la frig, iar capul părea să i se fi ivit din haină ca urmare a presiunii exercitate de guler. Când cineva se răţoia la el, se tot eschiva sau cădea, pentru ca mai apoi să se ridice şi să se uite repede înapoi să vadă dacă mai sunt acolo.

Şi eu încă eram, apropiindu-mă încet dar sigur de gărduleţ, fără să mă mai gândesc, năucă, tristă şi pierdută, uitându-mă în jur doar ca să îmi dau seama că acest loc nu mai însemna acasă, dar fără să aud glasurile lor răguşite care strigau ceva. Până când a fost prea târziu.

— Atenţie!

Se auzea doar o tânguire îndepărtată, ca o sirenă, ce se apropia din ce în ce mai mult. Până când mi-am dat seama că era, de fapt, vocea mea.

25. Tu cine eşti?

Sprâncene. Sprâncene peste tot. Ridicate în diferite grade de îngrijorare, deasupra unor ochi pe care nu-i recunoşteam, aşezaţi pe nişte feţe pe care nu le ştiam, scrutându-mă printr-o pâlnie. Pereţii pâlniei erau de un alb stins amestecat cu un albastru liniştitor, şi pe mine mă durea peste tot, iar feţele alea păreau mai speriate de mine, decât eram eu de ele.

— Iubita, iubita? a spus cineva, dar suna mai mult a „Iubitam-tam-tam".

— Scumpam-pam-pam, scumpam-pam-pam, a mai spus o voce – probabil, „scumpa, scumpa" şi „Nordan, nordan" pe care nu l-am înţeles. Şi alte variaţiuni pe aceeaşi temă, pe care nu le-am putut descifra. Am încercat să îmi ridic mâna să îmi scot apa din urechi, dar nu am reuşit. Atunci mi-am dat seama că nu reuşeam să îmi văd mâna dreaptă. Nici s-o simt.

M-am uitat în jur printre gene la cei cinci oameni din faţa mea, unul în halat alb, şi despre care nu aveam nici cea mai mică idee ce căutau acolo – cu excepţia lui Halatalb, despre care am presupus că era şeful. TV-ul montat într-un colţ şi pe care abia dacă-l vedeam prezenta o scenă dintr-o cameră cu un pat şi pereţi alb-albaştri cu oameni în jurul patului, care o scrutau cu privirea pe persoana din pat, lucru ce mi s-a părut fantasmagoric. O cameră de spital într-o cameră de spital. Şi un halat alb ce găzduia un doctor.

— Tomografia computerizată nu indică o hemoragie internă, a spus, în şoaptă Halatalb, probabil ca să nu aud eu (dar eu am auzit, apa a reuşit cumva să îmi iasă din urechi), celorlalţi oameni care se uitau la mine cu braţele încrucişate pe piept şi degetele ce presau bărbia, lucru curios din moment ce a fost lovită în regiunea occipitală.

— Care e ce? a întrebat o femeie cam proastă. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu e o zonă protejată de craniu, a explicat Halatalb.

— Dar e OK? a întrebat un slăbănog, căruia o vână

dădea să îi spargă tâmpla şi era îmbrăcat într-un tricou pe care scria: PE CINE AR Da IISUS ÎN JUDECATĂ?

— E relativ, a spus Halatalb. Nu prezintă hematoame, dar ceea ce s-a întâmplat se numeşte leziuni focale intracerebrale. Asta se întâmplă când creierul este mutat din spate în faţă şi apoi înapoi.

— Iisuse! a exclamat Judecătorul lui Iisus.

— Dar creierul nu a fost afectat şi are toate şansele să-şi revină – cu excepţia faptului că nu reacţionează, lucru care… este supărător… Halatalb a tăcut mâlc.

Piticania stătea acolo, dând din cap.

— E absolut… E remarcabil, a spus Halatalb pentru el. Coincidenţa… şi eu am mai văzut reafectări şi înainte, dar niciodată una ca asta.

— Adică? a spus o voce tânără.

— Cursul tratamentului este întotdeauna surprinzător, dar în acest caz recurenţa este amplificată, a răspuns el. O vom monitoriza îndeaproape, dar nu se ştie cum se va termina.

— Ce înseamnă exact? a întrebat din nou Piticania, o chestie micuţă în jur de cincizeci de ani, care arăta de parcă îşi petrecea întreaga zi cu un antrenor personal. Avea părul scurt şi blond şi era îmbrăcată cu un costum din caşmir.

Mai era Cealaltă Femeie – la fel de mică – care arăta aproape identic cu prima, doar că era mai tânără, probabil la colegiu. Era înfricoşător cât de asemănătoare erau. M-am gândit că trebuie să fie rude. Şi mai era în spatele lor un bărbat, mai în vârstă, cu un păr rar care-i stătea în toate părţile. Stătea în spate, dar de ochii lui şi de sprâncenele lui îmi aminteam cel mai bine, pentru că mă priveau suspect şi nu păreau să mă piardă din vedere. Era mai înalt ca ei (chestie uşor de sesizat, pentru că ceilalţi erau extrem de scunzi) şi el fusese singurul care îmi zâmbise când ceilalţi trei intraseră în rezervă însoţiţi de Halatalb.

— Ia staţi aşa – ce s-a întâmplat? a întrebat Clona Tânără.

— Suferă de amnezie, a zis Zâmbăreţul.

— Asta ştiam, tată, i-a răspuns fata dându-şi ochii peste cap.

— Nu… din nou, a clarificat tatăl.

— Păi… în cazul ăsta ce a uitat mai exact? Ultima lună? Nu e posibil ca Jordan să fi uitat că a uitat totul şi să revină la normal? Cea care vorbise era din nou Mini-Me[24].

Nimeni nu mi se adresase până acum şi am încercat să deschid gura. Pentru început, m-am luptat din greu să îmi desprind limba de cerul gurii, ca şi cum ai încerca să desprinzi un vraf de reviste care s-au uscat împreună după ce le-ai făcut o baie. După ce am clămpănit şi bombănit ceva vreme, ceea ce i-a redus la tăcere şi ei s-au aplecat asupra mea, am reuşit să murmur un cuvinţel.

— S-sa-lut.

Toţi erau cu ochii pe mine. M-am uitat la micuţa femeie, care se aplecase cel mai mult.

— Tu cine eşti?

— Iar o luăm de la început, a spus cea tânără.

— Sunt mama ta, mi-a răspuns Piticania îmbrăcată în caşmir. Ea este sora ta, Samantha, şi el este tatăl tău.

I-am scanat pe cei trei, căutând să găsesc ceva familiar, dar nimic. Nu aveam nici cea mai mică idee cine erau aceşti oameni. Chiar mă întrebam dacă arătam exact ca ei.

— Oglindă? am cerut eu.

Atât presupusa mea mamă, cât şi presupusa soră s-au năpustit spre genţi, extrăgând pudriere identice pe care mi le-au înmânat. M-am uitat în cea mai apropiată, care era a mamei. Nu arătam deloc ca oamenii ăştia. Absolut deloc.

— Voi sunteţi familia mea? am întrebat.

Zăceam pe un pat de spital, aşa că nu îmi dădeam seama cât eram de înaltă, dar uitându-mă un pic la mine, bănuiam că eram mai înaltă decât cele două femei, care aveau în jur de un metru cincizeci, şaizeci maxim. Şi mă îndoiam că mâncaseră vreodată. Cu siguranţă era vorba de o greşeală.

---

24 Personaj din seria filmelor Austin Powers.

Tot atunci a mai venit un tip, pe care toţi păreau să îl cunoască. Toţi cu excepţia mea, bineînţeles. Era un tip bine în genul celor care sunt abonaţi la *Mens Fitness*, înalt, cu o bărbie proeminentă, păr închis la culoare, îngrijit. Tipul ăsta avea o şapcă de baseball, purtată pe o parte şi, în ciuda faptului că nu ştiam nimic despre el, privirea lui îmi spunea că nu avea cine ştie ce personalitate.

— Ce caută el aici? a întrebat Tipul cu Tricoul lui Iisus.

— Păi, l-am sunat eu din maşină, a spus mama. Bună, drăguţule, i-a spus şi apoi s-a întors spre mine. Jordan, el e Dirk.

Nu am spus nimic, dar m-am întors spre faţa lui zâmbitoare. Să înţeleg anumite chestii nu era o treabă uşoară, din moment ce nu puteam să asociez numele cu ceva, să recunosc anumite feţe, să fac anumite lucruri. Cineva reprezenta obiectul adoraţiei, deşi era deplasat să ai o relaţie intimă cu cineva despre care nu ai nicio amintire. O senzaţie foarte ciudată. Cum am putut eu să îmi dau seama, Tipul cu Iisus putea fi la fel de bine iubitul, soţul sau fratele meu. Nu am făcut nici cel mai mic gest până nu mi-am dat seama „care cu care”.

— Bună, Adorata mea, a spus Dirk.

Şi atunci a mai intrat un alt tip.

— Tu ce cauţi aici? s-a răţoit la el persoana din rolul mamei.

— M-a sunat Todd, a spus el uitându-se la Cămaşa lui Iisus.

Mi-am zis că numele fratelui meu este Todd. M-am uitat în direcţia lui.

— Todd? am întrebat.

— Da, Jordy, aici sunt, a spus el.

Tremura. Trebuie să fi fost un frate tare bun, mi-am zis eu. Părea să fie cel mai îngrijorat din toată familia.

— Ce ai mai făcut de data asta, i-a zis soră-mea tipului nou, ai ciomăgit-o?

— Sam, ni s-a spus că a fost lovită în cap cu o bâtă de

baseball aruncată de nişte copii care se jucau pe stradă, a spus Todd.

— Nu ai ce căuta aici, i-a spus mama tipului cel nou. Te rog să pleci. Tipul părea destul de disperat.

S-a întors spre fratele meu, Todd, şi l-a luat deoparte.

— Ascultă-mă, se pare că e pe mâini bune, aşa că eu o să plec, a spus el.

— Bine, i-a spus fratele meu.

— O să revin când e mai puţin aglomerat.

Fratele meu i-a făcut semn din cap că a înţeles tipului pe care maică-mea îl ura şi acesta a plecat. Totul era atât de confuz.

— Deci este amnezică… din nou? a întrebat Dirk.

— Mda, a spus Todd.

— Deci nu îşi aminteşte nimic dinainte?

— Nu, Dirk. Asta înseamnă să fii amnezic.

— Inclusiv ce s-a întâmplat data trecută?

— Se pare că nu îşi aminteşte mai nimic, i-a spus tatăl meu.

După ce a plecat toată lumea am rămas doar eu şi Todd. Continua să se uite la mine cu privirea aia extrem de ciudată cât a fost toată lumea de faţă, ca şi cum încerca să mă întrebe ceva sau să îmi spună ceva. Dar nu aveam nici cea mai mică idee unde bătea. Şi sincer, chestia asta mă enerva. Aşa că m-am hotărât să închid ochii şi să dorm.

Cat am dormit am visat că mă aflam într-un club de dans, unde toată lumea mă cunoştea, dar eu nu-i cunoşteam. Toată lumea de-acolo se cunoştea cu toată lumea şi toţi dansau şi încercau să mă facă şi pe mine să dansez. Dintr-un motiv anume, eu mă opuneam cu vehemenţă, aproape cu agresivitate ideii. Nu ştiu dacă era din cauză că nu ştiam să dansez sau pentru că eram împotriva dansului sau undeva la mijloc – cert e că eram smucită şi trasă în direcţii diferite şi eu mă opuneam din răsputeri. Încercam să mă desprind din braţele ce se întindeau asemenea unor membre de caracatiţă când m-am întors atât de rapid, încât m-am trezit cu un tub de plastic pe faţă.

Todd era încă acolo, având grijă de mine.

— Bună, a început el.

— Bună, am spus, puţin jenată la gândul că aş fi putut saliva. Sunt sigură că a fost nemaipomenit să-mi supraveghezi somnul.

— Mă bucur că eşti bine… oarecum.

— Eşti oarecum bucuros că sunt bine? Sau eşti bucuros că sunt OK, dar eu sunt, de fapt, relativ OK?

— Varianta doi, a spus el.

Şi iar a avut privirea aia. Se uita chiorâş şi foarte insistent la mine, ca şi cum ar fi încercat să descifreze ceva.

— Ce e? am întrebat într-un final. De ce te tot uiţi aşa la mine?

— E pe bune? a întrebat el. Adică, eu aşa cred. Voiam doar să fiu sigur. E atât de ciudat! Vreau să spun, care ar fi şansele?

— Despre ce vorbeşti? am spus.

— E pe bune? a repetat el.

— CE e pe bune? am spus.

— Chiar nu ştii?

Chiar nu ştiam unde dracu' bătea aşa că am continuat să mă uit la el. Am considerat că, dacă tot a rămas numai el din toată familia mea, ar trebui să apreciez treaba asta, dar asta nu însemna că mi se părea mai puţin dus cu pluta.

— OK, o să ţi se pară foarte ciudat, a spus el.

— OK…?

— Ţine-te bine, mi-a zis el şi s-a mai uitat o dată spre uşă.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi m-am prins de umeri.

— Mă ţin, i-am spus.

S-a mai uitat o dată spre uşă, înainte de a-mi şuşoti:

— Până zilele trecute tu simulai amnezia.

Asta, bineînţeles că era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem până acum – chiar mai ridicol decât faptul că eram înrudită cu cele două femei pitice.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— E adevărat. Eu eram singurul care ştia. Aveai tu nu ştiu ce plan nebunesc şi eu, ca cel mai bun prieten al tău şi cel mai tare din parcare…

— Prietenul meu cel mai bun? Nu eşti fratele meu? am întrebat din ce în ce mai derutată.

— Fratele tău? a spus el, bătând în retragere ca şi cum aş fi făcut o remarcă revoltătoare. Cine a zis că sunt fratele tău?

M-am gândit un pic şi mi-am dat seama că nimeni nu mi-l prezentase, de fapt, aşa.

— Nimeni, cred. Nu ştiu… Aşa am presupus.

— Serios? a întrebat el retoric. Nemaipomenit. Chiar şi subconştientul tău mă respinge.

— Îhm?

— Nimic, a zis el. Am şi eu un coşmar. Dar acum vorbeam despre al tău.

— A, da – chiar nu voiam să dansez. Stai, ţi-am mai spus asta?

— Ce? a întrebat el. Nu. Să dansezi?

— Nu mai contează, i-am spus. Era visul meu. Dar am înţeles. Tu vorbeai de fapt de coşmarul vieţii mele.

— Exact, a continuat el. În fine, eu te ajutam.

— Mă ajutai…?

— Să simulezi amnezia.

— Nu înţeleg, i-am spus. De ce ar vrea cineva să simuleze amnezia? Vreau să spun că nu-i aşa distractiv. Ţi se pare că mă simt bine aici?

— Nu, nu mi se pare.

— Păi şi atunci de ce ar vrea cineva să facă asta intenţionat? Sau chiar să se prefacă?

— Era vorba de o reinventare, a spus el încercând să dea un sens întregii poveşti. Voiai să te reinventezi.

— Asta e foarte ciudat, am zis. Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să cred.

— Crede-mă. Da, era ciudat, dar ce îţi trece ţie prin căpşorul ăla numai Dumnezeu ştie şi, când ţi se pune pata pe ceva – gata. Am încercat, crede-mă, dar nu am reuşit să

te conving să renunţi.

— De ce aş fi vrut să fac una ca asta?

A oftat şi a luat o pauză.

— Nu îţi plăcea turnura pe care o luase viaţa ta.

— Era atât de grav? am întrebat. Vreau să zic, eram… cam prostănacă?

Am încercat să mă pun în mintea cuiva care şi-ar fi dorit să simuleze amnezia, dar nu am reuşit. Orice scenariu pe care mi-l imaginam era atât de sumbru, încât mi se părea lipsit de sens. Mai ales dacă îi luam în consideraţie pe toţi oamenii ăia drăguţi care veniseră să mă vadă la spital. Mie mi se părea că duceam o viaţă destul de bună.

— Nu, nu erai o prostănacă, dar…

— Dar?

— Niciodată nu-ţi impuneai părerile. Nu reuşeai niciodată să faci cele mai bune alegeri în ceea ce priveşte tipii cu care te întâlneai. Nu erai prea înnebunită nici după ai tăi. La serviciu erai nefericită…

Toată povestea asta îmi suna complet străină. Şi-a dat seama că toate sugestiile lui mi s-au părut ciudate, aşa că s-a luminat dintr-odată.

— În fine, ai făcut-o! Ai întors foaia. Şi mergea. Începuse să îţi meargă chiar bine.

Puteam să bag mâna în foc că era un drăguţ Todd ăsta, dar chiar nu voiam să mai aud chestiile astea acum. Doar nu-l ştiam de pe vremea lui Pazvante. Nici pe mine nu mă cunoşteam de prea mult timp. Şi cu siguranţă nu îl ştiam pe Pazvante. Şi ceea ce îmi povestea mă tulbura complet. Şi eu nu voiam decât să dorm şi să îmi recapăt memoria şi să nu mă mai agit cu prostiile astea.

— Sunt puţin obosită, am spus. Crezi că putem să mai vorbim şi altă dată?

Părea dezarmat. Îmi părea rău de el şi de faptul că povestea lui nu îmi spunea nimic, dar nici nu puteam să îl cred pe cuvânt. Era absurd. Şi era mai mult decât aş fi putut îndura în acest moment.

— Sigur, a zis. Odihneşte-te. Dar te rog ceva…

— Ce?

— Nu spune nimănui nimic din ce ţi-am spus, mi-a sugerat el. Oricât de ciudat ar părea, nu ţi-ai dori să mai ştie şi alţii de asta. Crede-mă pe cuvânt.

— OK. Cum spui tu. Pa.

— Pa, Jordy. Să te faci bine.

Şi a luat-o din loc. Dar înainte de a pleca s-a mai uitat o dată la mine ca şi cum ar fi încercat să mă facă să îmi amintesc de el sau de orice altceva. Când mi-am ridicat sprâncenele spre el, s-a oprit şi a plecat. Îmi părea rău de el. S-ar fi putut să fie un tip extraordinar – chiar spusese că era cel mai bun prieten al meu –, dar prietenii nu prea mai contează când nu ai nici cea mai vagă idee cine eşti. Plus că mă speriase de moarte.

— Bună, frumoaso, mi-a zis Arătosul în timp ce se apleca să mă sărute pe frunte. Dirk. Maică-mea îi spusese Dirk ieri.

— Bună, i-am răspuns.

— Eu sunt Dirk, îţi aduci aminte?

— Ai venit şi ieri. Îmi amintesc că am văzut nişte oameni ieri. Din păcate, asta e tot ce îmi amintesc.

— Sunt iubitul tău, mi-a zis el şi m-a strâns de mână. E OK? a întrebat el referindu-se la faptul că mă ţinea de mână.

— Da, i-am spus. Mă simt bine.

Şi aşa am rezolvat un mister. Arătosul era iubitul meu.

— Cum te mai simţi azi?

— Mai bine, cred. Nu ştiu cum mă simţeam înainte, încă mă mai doare capul…

— Era de aşteptat. Avea o privire atât de dulce. Îmi doream să îi ating obrazul, dar simţeam că nu îl cunoşteam suficient de bine.

— Toată lumea urăşte spitalele, nu?

— Cu siguranţă, m-a asigurat el.

M-am încruntat. Voiam să îi spun cât de neajutorată mă simţeam şi confuză şi ce atenţi erau toţi cu mine, dar, sincer, nu îmi găseam cuvintele. Îmi doream să pot arăta

spre mine şi să spun: „Vezi? Aşa mă simt…” Şi să sper că oamenii o să umple singuri punctele de suspensie.

— Vei ieşi în curând din spital. Şi o să te duc acasă. Nu-ţi face griji. Voi avea eu grijă de tine. Ca întotdeauna. Ca întotdeauna.

Ce bine suna. Ăsta era cel mai liniştitor lucru pe care îl auzisem de când mă trezisem la spital.

— Îmi pare rău, Dirk, i-am spus. Mă simt vinovată că nu îmi amintesc de tine. Sunt sigură că erai un iubit absolut minunat.

— Nu te-am auzit niciodată plângându-te.

— Înseamnă că eram o norocoasă.

Mi-a zâmbit şi atunci mi-am dat seama de ce mă amorezasem de el, în primă fază. Avea un zâmbet mortal. Plin de încredere şi, da, puţin încrezut, dar care dădea senzaţia că îmi aparţinea numai mie şi că nu am de ce să îmi fac griji. Nici nu îmi puteam imagina de ce Todd îmi spusese că aveam gusturi proaste la bărbaţi. Cred că era, de fapt, gelos. Tocmai atunci a intrat şi o blondă în rezervă.

— Bună! mi-a zis. Şi apoi, observându-l pe Dirk şi-a schimbat complet tonul. Bună, Dirk. Mă întrebam dacă fusese ceva între ei. Era ex-ul ei? Dacă era aşa, de ce era drăguţă cu mine? Eram prietenă cu ea? Eram prietenă cu toate fostele lui prietene?

— Deci ne-am întors acolo de unde am plecat, nu? m-a întrebat ea cu sprâncenele ridicate.

M-am uitat la ea, neînţelegând prea bine ce voia să spună, dar acordându-i – ca şi tuturor celorlalţi care îmi călcaseră pragul camerei de spital – prezumţia de nevinovăţie. Asta da viaţă luată de la zero.

— De necrezut, a spus ea. Pe bune. Nu îmi vine să cred! Mă surprinde că nu te dau la ştiri. La dracu’ cu ştirile locale – asta merita să fie în *60 Minutes*.

— Mai mult de atât, i-am spus. Ei spun că e vorba de cinci zile, dar eu nu îmi amintesc decât ziua de azi şi ceva din ieri.

Mi-a zâmbit şi s-a oprit subit. După care a început iar

să vorbească.

— Eu, personal, aş opta pentru cele cincizeci de minute de glorie. Eu sunt Cat. Eram cele mai bune prietene. Aşa a fost, cam dintotdeauna. Am crescut locuind una lângă cealaltă. A scos din geantă o poză şi mi-a arătat-o. Două fetiţe cu peruci. Aici suntem noi. Tu eşti blonda. Eu sunt bruneta. Astea sunt peruci. Nu e o imagine prea reuşită a unor puştoaice de opt ani, dar noi ne credeam destul de şmechere.

M-am uitat întâi la poză şi apoi la ea. Am încercat să văd schimbările fizionomiei. Nu îmi cunoşteam suficient de bine propria fizionomie aşa că nu eram capabilă de comparaţii. Mă văzusem doar în scurtul episod în care încercasem să fac o comparaţie între mine şi minionele de mama şi soră-mea.

Apoi Cat a trecut deja la o alta în care eram copii.

— Aici suntem noi – fără peruci – tot demult. După cum vezi, suntem la fel de drăguţe atunci ca şi acum.

Şi a mai scos o poză. Era cu ea şi Todd făcând un scaun din încolăcirea braţelor pe care stătea cineva. Eu eram cea care stătea în scaun.

— Şi asta e nostimă.

M-am uitat la toate pozele şi m-am simţit extrem de copleşită. Nu îi recunoşteam pe niciunul dintre oamenii din poze şi cu atât mai puţin evenimentele respective. Mi-am simţit nările fremătând şi bărbia tremurând în timp ce mă abţineam să nu plâng, dar mi-am pierdut controlul şi lacrimile au început să îmi şiroiască pe obraji în jos.

— Îmi pare rău, i-am spus, ştergându-mi lacrimile şi trăgându-mi nasul – regretând sunetul dezgustător rezultat. Eu doar… Totul e ciudat.

Nu îmi aminteam absolut nimic – şi de nimeni. Mi se părea că aveam atâtea amintiri plăcute, dar indiferent de cât de mult mă holbam la pozele alea sau cât de mult mă concentram, nu însemnau nimic pentru mine.

— E OK, a zis Cat. Ştiu că e înfricoşător să nu ştii pe nimeni şi să nu îţi aminteşti nimic. Dar va trece. Te vei face bine.

Dirk părea destul de nervos. Credeam că era din cauza plânsului.

— Îmi pare rău că sunt o plângăcioasă, i-am spus.

— Nicio grijă, scumpo. Totul e copleşitor. Ai fi fost un robot dacă nu te simţeai speriată şi confuză, a spus Dirk.

Cat şi-a dat capul pe spate şi i-a surâs afectat lui Dirk.

— Că veni vorba de oameni artificiali, te deranjează să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevăratul Dirk? A ruginit?

Dirk a ignorat-o.

— Vă las să mai vorbiţi. Eu trebuie oricum să plec, a zis el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire.

— A, scuzele mele, a spus Cat. Aşa mai vii de-acasă – împuşti doi iepuri: vizită la spital şi întâlnire.

— De fapt, i-a răspuns Dirk, e vorba de un voluntariat. Nu mare lucru, dar contează pe mine să fiu acolo.

— Serios? Foarte drăguţ! i-a răspuns ea.

— E vorba de singurul lucru care mai poate interveni între noi acum, a mai zis el şi mi-a făcut mie cu ochiul.

— Ei bine, asta… sau orice piţipoancă urcată pe bar, a mai adăugat Cat.

— Cat, bucură-te că Jordan se află încă printre noi. Încearcă să nu mai fi atât de acră cu doi oameni care se iubesc, i-a răspuns Dirk cu un zâmbet înţelegător. Şi mie mi-a trimis o bezea. Vin să te văd mai târziu, iubito.

— Ihm. M-ai păcălit! a mai spus Cat după ce el a plecat.

— Nu îţi place Dirk? am întrebat-o.

— Ce-i de plăcut?

Ceva clar nu era în ordine în treaba asta. Cred că s-a culcat cu el, mi-am zis eu. Sau a încercat.

Probabil că asta era. Probabil că încercase să mi-l fure şi el o refuzase. Ce fel de prietenă îmi era? Nici nu putea fi vorba ca superdrăguţul şi voluntarul meu prieten să o fi supărat intenţionat cu ceva. Bineînţeles că eram suficient de cu capul pe umeri să îmi amintesc că dragostea şi pasiunea sunt stăpâni capricioşi. Eu

presupuneam că ego-ul lui Cat era destul de rănit.

Şi atunci a intrat şi tipul pe care îl goniseră ei cu un urs de pluş gigantic cu o faţă de bleg şi cu nişte ochi pierduţi. Mai întâi am văzut animalul de pluş şi apoi un tip în spatele lui, luptându-se să nu îl scape.

— El e Bartholomew, sfântul patron al victimelor amneziei, a spus el. A venit să aibă grijă de tine şi să te ajute să îţi recapeţi memoria. Şi să îţi reaminteşti că cineva e nebun după tine, aşteptându-te să te faci bine cât mai repede.

Ce drăguţ?

— Cum te mai simţi, baseball?

— OK, i-am spus.

Confuză. Baseball? Asta era vreo parolă? Ar fi trebuit să ştiu parola cu care să-i răspund?

— Bună, sunt Travis, i-a spus lui Cat şi i-a întins mâna.

Ea a luat-o şi a răspuns cu o încuviinţare din cap spre mine.

— Ei bine, a zis ea în timp ce un zâmbet i se lungea pe faţă. Am aşteptat acest moment, i-a spus lui. Am auzit o grămadă despre tine, Travis. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

Şi mi-a zâmbit şi s-a uitat la el de câteva ori ca şi cum ar fi vrut să îmi atragă atenţia că e acolo.

— De fapt… cred că o să mă duc să iau nişte cafele şi o să vă las pe voi singurei. Nu e nimic mai bun pe lume decât cafeaua de la cafeneaua spitalului. Vin imediat.

Cat a plecat şi mi-a ridicat două degete mari din uşă, când nu se uita el.

— Scuze pentru mărimea ursului, a spus Travis privind dezaprobator muntele de blană. Nu aveau ceva mai mare. Am considerat că am epuizat stocul de flori şi dulciuri data trecută… deşi… dacă mă gândesc mai bine, nici măcar nu îţi aminteşti de asta, aşa că aş fi putut să o iau de la început, în fine, mi s-a părut foarte drăguţ, aşa că…

— Mulţumesc, i-am spus. E minunat.

— Şi când o să te iau acasă, o să vreau să îţi pregătesc o mâncare de bun-venit-acasă şi să-te-faci-bine.

— Găteşti? l-am întrebat.

— Ai face bine să crezi. Fac şi curat, să ştii. Dacă eşti drăguţă, ţi-aş putea calcula şi taxele.

— Ce noroc pe mine. Stai… eu am taxe?

— Nu prea ai fost o bună platnică, a spus Cat zâmbind, dând târcoale uşii. Acum am plecat pe bune. Revin.

— Asta face toată lumea, a spus el. De fapt, nu prea mă pricep la calcule. Dar mi-aş da toată silinţa şi le-aş încurca destul de bine până când ai chema nişte profesionişti.

— Mersi.

— Nu îmi vine să cred ce-ai păţit.

Mi-a dat părul căzut pe faţă la o parte, chestie ce m-a îngrijorat puţin din cauza lipsei de familiaritate. Dar el mă privea atât de dulce. Era clar că se petrecea ceva aici. Trebuia să întreb.

— Noi doi eram…? şi l-am privit în ochi sperând să înţeleagă aluzia.

— Eram ce? a întrebat el, nepărând să înţeleagă unde băteam eu.

— Se pare că noi, adică din felul în care te porţi… Noi ne-am întâlnit vreodată?

— Dumnezeule. Îmi pare rău. Credeam că ştii asta. Da, a spus el şi a zâmbit puţin timid. Sunt nebun după tine.

Adică – sunt nişte lucruri – o sumedenie de lucruri despre care trebuie să vorbim, dar… o să o scoatem noi la capăt.

Am început să am frisoane şi să curgă apele pe mine. Mi-am amintit de faza cu Dirk de mai devreme când el mi-a spus că el era iubitul meu. Nu puteam să îmi dau seama ce se întâmpla. Mergeam la două capete? câţi ţipi mai credeau că sunt iubiţii mei? Şi pe care dintre ei îl plăceam eu?

— Uau.

— Uau… de bine? Uau de rău? a întrebat el.

— Eu… îmi pare rău. Eu nu îmi amintesc.

— E OK. Pe bune. Nu te stresa prea tare. Tu nu îţi aminteşti nimic. Dacă m-ai fi uitat doar pe mine, mi-aş fi făcut probleme.

— Totul e atât de ciudat, i-am spus. Trebuie să ţii cont de atâtea lucruri.

— Ştiu. Nu îmi pot imagina ce greu îţi este ţie. Dar o să ne revenim. Nu îţi face griji. Nu plec nicăieri.

— E bine, i-am spus încercând să îi zâmbesc, dar mă simţeam extrem de agitată şi vinovată.

Era atât de drăguţ. Amnezia asta nu e recomandată când eşti o devoratoare de bărbaţi.

Travis a rămas cu mine până la sfârşitul orelor de vizită şi apoi mi-a promis că o să mai vină. Mi i-am imaginat pe el şi pe Dirk stând unul lângă celălalt. Sugrumându-se unul pe altul şi revenind apoi asupra izvorului lor de amărăciune – adică eu. Atunci am decis să nu mă mai gândesc la nimic pentru o vreme.

Mai târziu, un bărbat cu o cămaşă şi pantaloni albaştri de bumbac a intrat în camera mea şi mi-a zâmbit.

— Bună, Jordan. Cum te mai simţi? a spus el şi a verificat ce îmi turnau intravenos.

— Nu îmi spune, i-am zis. Ieşeam împreună?

— Nu, dar sunt interesat dacă şi tu eşti.

Toată lumea era glumeaţă. Eu însă eram derutată şi în mijlocul unei crize. Din câte ştiam eu înşelam pe toată lumea cu toată lumea.

Atunci, el a scos un apăsător de limbă.

— Spune AAA, a zis el.

Am presupus că era un alt doctor. Am deschis gura, am scos limba şi am făcut ce mi-a zis. Mi-aş fi dorit să mă fi spălat pe dinţi de dimineaţă şi mă întrebam ce respiraţie de câine lansam în direcţia lui. A pus apăsătorul pe limbă şi apoi a consemnat ceva în diagramă. În timp ce făcea asta, zâmbea.

— Ce? am întrebat. Sau cel puţin asta am vrut să întreb, dar mi-era greu să fiu inteligibilă cu un băţ în gură.

— Ei bine, asta e impresionant, a zis el.

— Ce? Am nişte amigdale zdravene?

— Nu, e vorba de reflexul de înghiţire. Cele mai multe fete înghit după cinci secunde.

— O, am făcut, deşi nu eram sigură că ăsta era un subiect de conversaţie adecvat.

Ce voia, de fapt, să spună?

— Mi-am făcut rezidenţa la Los Angeles. Fetele de pe Coasta de Vest au un control al reflexului extraordinar. Actriţele. Figurantele. Dar tu eşti cea mai tare peste care am dat pe Coasta de Est.

Ochii mei s-au holbat. Sigur discutam despre reflexul de înghiţire? Chiar zisese el „că dăduse peste”? Şi chiar deţineam atuul unui star porno? Aparent aveam doi iubiţi, aşa că în calitate de câştigătoare la categoria reflex de înghiţire ar fi trebuit să conteze în cursă.

— În fine, am zis, nu sunt foarte sigură cum ar trebui să reacţionez la asta. Să îţi mulţumesc că ai remarcat?

— Ce părere ai despre dans, Jordan?

Nu se poate, mi-am spus. Se dădea la mine şi la reflexul meu?

— Mmm… Nu prea ştiu, i-am spus. Ce părere ai tu despre dans?

— Îmi place.

— Bravo, i-am spus eu, neştiind prea bine încotro se îndrepta discuţia.

— Te întreb pentru că intenţionez să te trimit la Dr. Debra. Ea se ocupă de terapia prin dans.

— Sună distractiv, i-am spus.

A dat din cap şi şi-a agăţat pixul după ureche.

Când am ajuns la sala de terapie prin dans, m-am foit la uşă, nefiind tocmai nerăbdătoare să intru. Dar profesoara, Dr. Debra mă cunoştea.

— Bună, Jordan, mi-a cântat ea în timp ce mă împingea spre mijlocul încăperii.

— Bună, Jordan, mi-a spus un tip în jur de patruzeci de ani. Mă bucur să te văd. Bine ai revenit.

Am simţit iminenţa unui atac de panică. O luasem razna? Bine ai revenit? Doctorul tocmai mă trimisese acolo

pentru prima dată.

— Îmi pare rău, am zis. Poate mă confundaţi cu altcineva.

— Nu, Jordan, mi-a spus tipul. Noi te ştim. Tu nu îţi aminteşti de noi.

— Dar nici măcar nu îmi amintesc că am mai fost aici, i-am răspuns eu uitându-mă prin cameră. Şi am fost internată doar acum câteva zile.

— Ştiu. Am auzit. E groaznic. Eu sunt Paul, mi-a zis tipul. Noi – tu şi cu mine – eram parteneri de dans la terapia prin dans înainte.

— A, chiar?

Uitasem că se presupunea că am mai fost aici şi că mai sufeream deja de amnezie. Sau nu? Dacă credeam povestea lui Todd, că mă prefăcusem. Dar de ce? De ce aş fi vrut să zac prin spital şi să dansez cu victime ale loviturilor? Nu aveam nici cea mai vagă idee ce fel de om fusesem şi/sau cum îmi primisem loviturile înainte, dar nu îmi puteam imagina că ăsta era genul meu de distracţie.

— Mă bucur să te revăd, mi-a spus el. Arăţi bine.

— Şi tu, cred.

Dr. Debra ne-a pus nişte muzică New Age şi ne-a cerut să începem să ne mişcăm. Şi asta am şi făcut. Cred că mă descurcam mai bine ca data trecută pentru că Dr. Debra aşa zicea.

— Excelent, Jordan. Eşti mult mai dezinhibată. Ai progresat.

— Mulţumesc? am bombănit eu.

Ce se petrecea era cel puţin bizar.

— Simte-te. Simte-te din interior spre exterior. Mişcă-te aşa cum simţi.

O femeie a început să se agite de parcă ar fi avut o criză de epilepsie. M-am gândit că o să moară acum şi aici – până când mi-am dat seama… că aşa simţea ea. Şi cum nimic nu e în zadar, chiar dacă ar fi fost o criză, se afla în locul potrivit. Cineva ar fi imobilizat-o pe podea şi ar fi avut grijă de ea.

— Jordan, mişcă-ţi corpul! mi-a comandat Dr. Debra.

Fusesem atât de prinsă, de agitată că îmi neglijasem „Dansul aşa cum simţeam”. Nu voiam să dansez la început. Mă simţeam derutată şi speriată şi frustrată şi supărată… şi apoi – din motive ştiute numai de Dumnezeu şi, poate, de inventatorul Dance Revolution – chiar voiam să dansez. Nu existau cuvinte care să exprime ce simţeam şi dintr-odată am simţit nevoia disperată de a le exprima. Şi asta am făcut. Am dansat. Nebuneşte. Sălbatic. Lipsită de inhibiţii. M-am agitat şi m-am învârtit şi m-am rotit şi m-am cutremurat în aşa hal, încât picături de transpiraţie îmi umpleau faţa, stricându-mi coafura, dar nu îmi păsa. Nici măcar nu remarcam că oamenii se opriseră din dans ca să se uite la mine şi când am început să obosesc şi am dat nas în nas cu o cameră înţesată de ochi, nu mi-a păsat.

Şi ce a fost cel mai surprinzător – toţi m-au aplaudat.

— Foarte energic, Jordan, a spus Dr. Debra. Asta e eliberarea pe care o speram data trecută. Felicitări pentru c-ai fost prezentă.

După terapie am fost trimisă înapoi în rezerva mea. Toate asistentele mă ştiau şi îmi ziceau pe nume când ne întâlneam, dar eu nu o recunoşteam pe niciuna.

Am stat în cameră şi m-am străduit cât am putut să îmi amintesc ceva. I-am rememorat pe toţi oamenii care mă vizitaseră şi m-am concentrat, mai ales, pe feţele lor, încercând să îmi amintesc, ceva… orice. N-am avut noroc. M-am ales, în schimb, cu o durere de cap.

Am început să mă întreb dacă eram nebună. Nu mă simţeam nebună, dar dacă făcusem ceea ce zisese Todd – deşi nu prea credeam – atunci însemna că era ceva în neregulă cu mine. Ce fel de om ar simula amnezia?

Am stat săptămâni în spital. Psihologul desemnat să mă tragă înapoi – aşa numea el asta, aşa sau „să mă smulgă” sau „să mă ridice” sau să mă „aducă înapoi” sau să mă „dezvolte” – în fine, nu îmi amintesc cum o numea, dar ţinea şedinţe de lunea până sâmbăta, excluzând miercurea, într-un birou de la etajul şapte, dincolo de coridoarele în care se afla secţia cu nebunii cu acte-n regulă şi pe care el le numea „suburbii”. Sau

„străinătatea” sau „teritoriile îndepărtate”. Nu mă gândeam la detalii de acest gen. În fine, ceva din entuziasmul lui liniştitor mă calma şi pe mine şi tocmai în această zi aveam nevoie de ceva liniştitor.

Norocul meu, el era plecat, dar era o o zarvă generală pe etaj – era secţia cu psihopaţi şi erau orele de vizită. Unii pacienţi nu aveau pe nimeni care să vină să-i vadă şi ei erau cei mai trişti şi am început să îi urmăresc. Mă întrebam de cât timp erau acolo şi de ce nu venea nimeni la ei. Mă întrebam şi ce îi adusese acolo şi cine îi etichetase drept „psihotici”. Care a fost picătura care a umplut paharul, ultimul lucru pe care l-au făcut şi care i-a adus într-un spital de boli mintale – sau fusese vorba de nişte acumulări în timp? Şi era posibil ca una dintre acţiunile oamenilor de acolo, care ar fi putut părea iraţionale, să fie de fapt o reacţie normală la o situaţie anormală? Doar gândindu-mă la asta m-au trecut fiorii. Cum poţi să îi diferenţiezi pe vizitatori de pacienţi, pe civili de recruţi, în afara halatelor albastre?

O femeie mi-a atras atenţia. Părea mai sărăcuţă decât ceilalţi colegi de secţie, avea o fustă ponosită şi părul în toate direcţiile. Purta o bandana murdară la mâna dreaptă. Bombănea de una singură. Nu puteam să înţeleg decât unul două cuvinte, dar de fiecare dată când încheia o propoziţie, părea că aşteaptă un răspuns de la mine.

— Ai grijă ce spui… te vor numi radical… liberal, fanatic… spunea ea şi apoi ridica o sprânceană la mine.

Vorbea cumva de politică? făcuse cineva toate aceste lucruri? Oare fusese arestată la vreun soi de protest politic şi adusă aici? Nu îmi puteam lua gândul de la asta, cel puţin cât stătea în spital, avea un acoperiş deasupra capului.

M-am uitat în altă parte, căci nu voiam să mă holbez, dar asta părea să o agite şi mai mult. S-a ridicat repede din scaunul ei, s-a uitat în jur şi a făcut trei paşi spre mine şi s-a aşezat exact în faţa mea.

— „Nu vrei să îţi spui numele”, a continuat ea insistent.

— Numele meu? am întrebat. Ei îmi spun Jordan. Şi nu am de ce să nu-i cred.

A dat din mână a lehamite şi a continuat.

— „Ne-am dori să te simţi acceptată… respectată… apreciată… vegetală.**

— Păi, doar o mică pierdere de memorie, da, dar nu aş merge atât de departe, i-am spus bătând în retragere.

— Hmm… a făcut ea.

Şi a plecat, şuşotind ceva, lăsându-mă la fel de confuză ca şi până acum.

Când m-am întors în cameră, maică-mea era acolo cu doctorul.

— Înainte de a te trimite acasă voiam să discutăm ceva, ne-a spus doctorul.

— Despre ce e vorba? a întrebat mama.

— Aşa cum v-am mai spus, repetarea amneziei sub această formă este fără precedent. Şi mă întrebam, din curiozitate, dacă poate fi… o reacţie. Ceva ce ar putea fi psihologic, dar care practic înseamnă un răspuns la ceva traumatic, mai degrabă, decât faptul că a fost provocată de o lovitură la cap de o gravitate nesemnificativă.

Deci, în timp ce eu vizitam spitalul, maică-mea şi bunul doctor discutau despre sănătatea mea.

— Ce vreţi să spuneţi? am întrebat, temându-mă că mă pregăteau pentru o cameră la etajul şapte.

— Păi, loviturile la cap sunt imprevizibile. Efectele nu apar în totalitate ca urmare a unor leziuni vizibile. Sunt greu de identificat. Şi voiam să te întreb, au existat anumite probleme în viaţa ta, Jordan? Ţi s-a întâmplat vreodată ceva despre care nu ai vorbit cu nimeni?

— Eu… eu sincer nu am nici cea mai vagă idee, am spus.

— Ce insinuaţi? a întrebat mama pe un ton neprietenos.

— Nu insinuez nimic. Sugerez doar că ea ar putea să îşi reprime un traumatism suferit la un moment dat în copilărie.

— Ca martoră a unui lucru groaznic? am întrebat.

— Mai mult sau mai puţin, trecerea printr-o situaţie groaznică, şocantă sau înfricoşătoare.

— Ştiu unde bateţi şi vă asigur că niciodată nu i s-a întâmplat nimic, a zis mama. Nu au existat unchi care să o atingă în locuri nepotrivite…

Doctorul s-a uitat la mine.

— Nu insinuez ceva anume, un abuz, doamnă Landau. Iertaţi-mă dacă aşa pare. Aici eşti în siguranţă, Jordan. Ne poţi spune orice şi nu vei păţi nimic.

— Mulţumesc, am spus, dar încă nu am amintiri legate de nimic, aşa că trebuie să merg pe mâna mamei.

— O să vă spun asta, a adăugat mama, întotdeauna a fost oaia neagră a familiei. Înţelegeţi, nu a semănat cu mine, sau cu sora ei, Samantha.

— Nu vreau să spun că nu au existat leziuni, a mai spus doctorul. Ele există. Dar reacţia imediată a creierului ei pare să fie cea de a trage obloanele şi a uita. Tipul ăsta de răspuns poate fi corelat cu o traumă îngropată în subconştientul lui Jordan, de exemplu. Trebuie să avem şi asta în vedere. Vreau să vă dau numărul de telefon al unui foarte bun psihiatru, pe care îl puteţi suna oricând doriţi.

— Mulţumim, am spus amândouă.

Apoi l-am văzut pe Dirk pe hol. Vorbea cu una dintre asistente. Ea îi scria lui ceva – probabil indicaţii pentru mine. M-a văzut că mă uitam şi a intrat în cameră.

— Caleaşca a sosit, a spus el.

— Şi unde mă va duce? am întrebat.

— O să te duc acasă şi o să te ajut să te instalezi. Vreau să fiu sigur că te simţi bine.

Maică-mea i-a zâmbit lui Dirk şi l-a îmbrăţişat.

— Eşti un băiat atât de bun, a spus ea. Jordan e norocoasă să te aibă.

În timp ce mergeam m-am gândit la Travis şi la faptul că şi el zisese că va veni să mă ia acasă, dar încă nu ştiam ce rol avea el în poveste. Probabil că încearcă să se dea la mine şi, văzându-mă în starea asta, a profitat. Cu toate astea, Travis părea atât de dulce şi de iubitor… s-ar fi putut ca el să fie alegerea perfectă. Mi-am zis însă că Dirk

apăruse primul şi maică-mea părea încântată, aşa că el era cel cu care mi-era destinat să plec.

Când ne duceam spre taxi l-am văzut pe Travis intrând în spital cu ceea ce părea a fi două cafele. Nu ne-a văzut şi nici Dirk nu l-a remarcat, dar eu l-am urmărit făcându-şi loc pe uşa turnantă – cu o băutură în fiecare mână – şi mi-a lăsat un gol în stomac. Un gol de derută, de spaimă, de incertitudine şi regret, pus acolo de cineva de care nu îmi aminteam. Aşa cum nu îmi aminteam nici de şoferul de taxi care a demarat cu scârţâit de roţi.

26. Dacă mă gândesc mai Dine… mi

Nu ştiu la ce mă aşteptam să se întâmple atunci când eu şi Dirk am ajuns în apartamentul meu, dar nu s-a întâmplat nimic. Cred că mă gândeam că, dacă voi intra în casa mea, îmi voi aminti ceva. Dar nu. Pur şi simplu eram acolo. M-am uitat la poze cu mine şi Dirk, cu mine şi Cat, cu mine şi Todd şi familia mea. Imagini trunchiate care nu însemnau nimic şi care puteau, la fel de bine, să fie ale altcuiva.

Nu ştiu de ce am fost externată, având în vedere că nu eram încă eu – cine o-i mai fi fost şi eu –, dar familia mea vorbise cu doctorul, doctorul cu psihologul, şi toţi pe rând cu asistentul social şi se hotărâse pentru mine (votul meu era lipsit de sens) că ar trebui să merg acasă. De fiecare dată când mă întrebaseră, le răspunsesem corect unde locuiesc şi de unde îmi fac cumpărăturile, unde duc hainele la spălătorie (deşi nu mi-am amintit numele doamnei şi al fiicei ei, sau dacă erau o doamnă şi o fiică) şi unde era poşta. Ştiam bancomatul pe care îl foloseam, dar nu şi PIN-ul; ştiam la ce salon de înfrumuseţare îmi făceam manichiura, dar nu şi ce culori mă avantajau; ştiam să ajung la serviciu, dar a trebuit să mi se reamintească ce funcţie ocupam. În tabloul amintirilor mele existau lacune şi găuri negre ca şi cum degetul mare ar fi fost aşezat pe lentilă când au fost făcute pozele. Nu vă pot explica ineditul situaţiei în care mă aflam, dar toată lumea are astfel de fotografii – aşa că poate nu va fi nevoie.

— Deci asta e casa ta, m-a instruit Dirk, pentru a

umple tăcerea. Am făcut curat – în fine, am pus pe cineva.

— Tu ai făcut asta? am întrebat eu jenată dintr-odată, şi mă gândeam în ce hal lăsasem casa. Eram dezordonată? Era mizerie?

— Nu, mi-a spus el, doar… ştii şi tu. Tu nu erai aici şi am vrut să vii acasă într-un apartament curat.

— Mulţumesc, i-am spus şi m-am uitat în jur.

Casa era curată. Fără pată, de fapt. Şi mică. Incredibil de mică. Ştiam că era a mea şi chiar îmi aminteam că o consideram apăsătoare şi înainte. Dar prin ochii ăştia limpezi, noi şi neînvăţaţi… era practic o cutie de chibrituri. M-am uitat la raftul de cărţi să văd dacă vreun titlu îmi va declanşa vreo amintire. Abia atunci am remarcat pe pervazul ferestrei o pasăre.

— Hei! am exclamat. Cine e el?

— El? a spus Dirk şi cred că aş fi putut să jur că era prima dată când îl vedea şi el. Aia e… pasărea ta.

— Am o pasăre. Ha. Cum îl cheamă?

— Numele lui e Tweet… Tweetie. Tweetie… Bird.

M-am dus spre colivia lui.

— Bună, Tweetie Bird, i-am spus. Îmi pare rău că nu îmi amintesc de tine. Îţi promit că asta nu se va reflecta asupra ta.

Şi ca într-unul din acele momente când te întrebi dacă animalele nu cumva înţeleg mai multe decât lasă să se vadă, chiar când am spus asta, el a tras cu ochiul la reflexia lui în oglinda din colivie.

— Da, aia e o reflectare a ta.

Dirk a venit prin spatele meu şi m-a prins de mijloc. Am simţit că m-a luat cu călduri şi mă întrebam dacă nu cumva mă înroşisem. M-a condus spre frigider şi l-a deschis.

— Înţesat cu preferatele tale, a spus el.

Până să apuc să deschid gura să-i mulţumesc mi-a înmânat un mobil.

— Şi… ăsta e noul tău telefon.

— Un telefon nou…?

— Nu ţi-am găsit mobilul nicăieri după accident aşa

că m-am gândit să-ţi iau unul nou. Ai acelaşi număr de telefon. Am introdus deja numărul meu de telefon în cazul în care ai nevoie de ceva… apeşi tasta 2. Fabricanţii programează la numărul 1 voice mail-ul. Aşa că mă aflu pe locul 2 în telefonul tău, dar sunt pe locul unu în inima ta.

— Ce chestie drăguţă… am spus.

Ca prin farmec, noul telefon a sunat. M-am uitat la Dirk, nesigură de ce se întâmpla. Îl programase el să sune în secunda aia?

— Cred că ar trebui să răspund. Doar e telefonul meu, nu? Am deschis clăpiţa. Bună?

— Bună! mi-a spus vocea de la celălalt capăt. Eşti acasă? Sunt Travis. Credeam că vin să te iau eu astăzi. Să înţeleg că ţi-au dat drumul mai devreme?

— Mda, i-am spus şi am simţit că mă trec toate apele.

— Cine e? m-a întrebat Dirk.

Acum chiar mă treceau apele.

— E Travis? i-am spus lui Dirk şi am acoperit telefonul.

— Tipul ăla e un cârnat! închide.

— Mmm… pot să te sun eu mai târziu? i-am spus lui Travis.

— Da, stai să îţi dau numărul meu de la serviciu.

— OK, stai să iau ceva de scris, i-am spus, dar Dirk mi-a smuls telefonul din mână.

— Nu are nevoie de numărul tău, frate. Să nu o mai suni niciodată.

Şi a închis clăpiţa şi telefonul. Eram şocată şi, sincer, îmi părea rău de Travis.

— Nu a fost foarte civilizat să ştii, i-am spus lui Dirk.

— Civilizat? Iubito, tu ştii cine e? Asta e tipul care te-a lovit cu maşina şi apoi a încercat să se culce cu tine să nu îl mai dai în judecată! Dar îl vom usca de tot ce are. E un nenorocit.

Exact atunci a intrat pe uşă şi mama cu o pungă de cumpărături.

— Serios? Nu ştiam, i-am spus lui Dirk.

— Nu ştiai ce? a întrebat ea.

— Că Travis m-a lovit cu maşina, am repetat eu.

— A, da! Ce tip îngrozitor şi Travis ăsta! a zis şi ea. Îl dăm în judecată, să ştii. Stai departe de el.

— A, am făcut.

Părea drăguţ Travis ăsta, în comparaţie cu descreieraţii de şoferi pe care îi întâlneşti de obicei. Nu că aş fi întâlnit mulţi, sau poate că da – nu am de unde să ştiu. Şi a mai zis că eram… sau aşa a insinuat, că ne întâlneam. Nu, cu siguranţă a spus că ne întâlneam. Minţea? Era atât de duplicitar?

— Nu mai contează, a continuat mama. Am fost la cumpărături! Dirk, dragule, mă poţi ajuta cu astea?

— Bineînţeles, doamnă Landau, a spus el, dar vă avertizez că şi eu am avut aceeaşi idee şi frigiderul ei e destul de plin. I-a smuls pungile din mână şi le-a aşezat pe masă. Apropo, vă stă foarte bine cu puloverul ăsta. Părea să ştie cum să pună lucrurile la punct în apartamentul şi în familia mea.

— Nu e cel mai drăguţ? m-a întrebat mama. Nu-l scăpa, dragă. E familist.

Îmi mai spusese ceva în genul ăsta şi la spital şi mă întrebam: Ce urmăreşte Dirk?

— Nu vreau să pară că sunt în trecere, dar trebuie să plec. Te las pe mâini bune, a mai spus ea şi ne-a trimis câte un pupic din uşă.

Dirk s-a aruncat pe patul meu şi a bătut un locşor rămas liber pe care să mă aşez. Şi asta am şi făcut.

— Ce zici de un masaj? a întrebat.

— A, nu e nevoie să faci asta, am spus, simţindu-mă destul de aiurea şi fără atingeri.

— Mă refeream la mine, a mai spus el şi s-a dezbrăcat de cămaşă rămânând la bustul gol.

— A! am exclamat surprinsă când s-a întors cu faţa şi a început să râdă.

— Glumeam! Nu zău… stai pe burtă şi relaxează-te. Ţi-aş spune să uiţi de toate problemele, dar cu asta deja mi-ai luat-o înainte.

Decât să ne certăm, am făcut cum a zis. Mi-am

păstrat bluza, dar m-am întins pe burtă şi l-am lăsat să îmi maseze spatele. Deşi eram stresată, având în vedere că necunoscutul ăsta – iubitul perfect îmi făcea masaj – am reuşit să mă relaxez şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mi-a sunat telefonul şi Dirk nu era de găsit.

— Alo, am spus.

— Sunt Cat. Sunt jos… Poţi să îmi dai drumul?

— Dirk mai e aici? am întrebat-o uitându-mă prin apartament.

Era prea mic ca să se ascundă, aşa că mi-am zis că plecase.

— Îm? Nu ştiu. E? a zis Cat.

— Nu, scuze. Adormisem… şi sunt ameţită. Cred că am adormit când îmi făcea masaj. Sper că nu am sforăit? Ştii dacă sforăi?

— Îm, Jordy? Sunt jos. Poţi să-mi dai drumul?

— Scuze. Îmi pare rău… Da… i-am spus în timp ce mă uitam în jur după un interfon. Ştii cum trebuie să procedez?

Ar fi trebuit să am un mare semn de întrebare tatuat pe frunte, căci cam asta era starea mea de fapt.

— E pe peretele de lângă bucătărie, mi-a zis. Ştii, holuleţul ăla care are şi o plită.

Când a intrat, Cat avea aceeaşi privire pe care o aveau toţi din ziua în care mă trezisem la spital. De parcă ar fi purtat nişte cercei de cinci kilograme la o singură ureche şi le trăgea capul într-o parte. Şi toţi spuneau „Cum te simţi?” cu capul înclinat într-o parte a părere de rău. Mă simţeam de toată mila.

— Cum te simţi? m-a întrebat ea, la comandă.

— OK, cred. Nu prea ştiu. Cum mă simt? Par OK?

— Ştii… pari diferită cumva faţă de prima dată când ai fost amnezică.

— Serios? am întrebat. Cum aşa?

— Nu prea ştiu. Cred că data trecută erai mai aproape de… tine. Nu că acum n-ai fi tu, tu eşti tu, bineînţeles. Dar pari mai… nu ştiu… pierdută. Te simţi mai pierdută?

— Nu îmi amintesc de ultima dată, i-am spus uitându-mă în jur.

Apoi a remarcat ceva.

— O, Doamne, încă îl mai ai pe Sneevil? De ce?

— Nu ştiu, i-am spus, îngrijorată, simţindu-mă ca şi cum aş fi avut o carte prea veche sau aş fi purtat ceva demodat. Ce e aia Sneevil?

— Pasărea. Pasărea lui Sam.

— Tweetie? am întrebat.

— Ce-i? a zis ea, dându-şi o palmă peste frunte şi lăsând capul pe spate.

— Dirk a zis că îl cheamă Tweetie.

— Vrăjeală. Dirk nu ştie nimic. Aia e pasărea Samanthei. Soră-ta?

— A, am spus, întrebându-mă care era adevărul.

De fiecare dată când Cat şi Dirk erau prin preajmă, poveştile nu se pupau. Nu ştiam dacă puteam avea încredere în ea şi aveam un sentiment ciudat în ceea ce-i privea. Acumulase atâtea animozităţi în legătură cu el. Nu reuşeam să înţeleg de ce.

— Vrei să alergăm? m-a întrebat.

— Obişnuiam să alerg?

— Da, a zis ea. Cu mine.

— Îmi făcea plăcere?

— Nu neapărat, a recunoscut.

— Ei, asta e ceva, i-am spus liniştindu-mă că nu era o mincinoasă notorie şi că nu trebuia să alerg. Pentru că joggingul acum mi se pare la fel de distractiv ca o extracţie de măsea. Se poate să îmi fi amintit că uram joggingul?

— Chiar îl urai, a spus ea dând din umeri, dar alergai oricum. Eu speram la o *speed-way*, mai degrabă… mi-a aruncat o privire plină de speranţă, dar tot nu mi se părea interesant.

— Nu mersi, i-am spus scuzându-mă.

— Cu ce te pot ajuta, scumpo? Mă simt inutilă, mi-a spus Cat în timp ce se uita în jur în căutarea unui lucru care să mă înveselească.

— Nu, eşti minunată doar pentru că stai cu mine.

Sunt o chestie fără amintiri. Cat de plictisitoare pot fi? Şi tu eşti încă aici.

— Nu eşti o chestie şi nu eşti plictisitoare, mi-a zis ea.

— Sunt. Sunt o legumă. Nu, mai rău – ceva şi mai insignifiant. Ce e mai prejos de legumă? Sunt o tofu.

— Nu eşti tofu. Încetează.

— Sunt o proteină din soia, incompatibilă cu un covrig.

Cat s-a ridicat şi mi-a arătat o poză cu mine, cu ea şi cu Todd.

— Ascultă-mă, am vorbit şi cu Todd, care era extrem de îngrijorat în legătură cu tine şi ne-am gândit la ceva. I-am spus şi lui Travis şi e de partea noastră.

— Travis? am întrebat şi mai derutată.

— Ştiu, îţi vine să crezi? Todd şi Travis împreună. Au dat unul peste celălalt la spital după ce te-ai externat azi.

— OK, dar Travis…

— Ascultă, e genial, a continuat ea. Vrem să dăm o petrecere. Pentru tine. Gen *This Is Your Life*. Cred că e o idee minunată. Vor veni toţi cei care au reprezentat ceva pentru tine. Ceva menit să îţi stimuleze memoria.

— Şi dacă nu va fi aşa? am întrebat.

— Atunci va fi doar o scuză bună pentru o petrecere! mi-a răspuns ea.

— Şi Travis, el e tipul care m-a lovit cu maşina. De ce vorbeşte Todd cu el? Suntem în proces cu el. Probabil nu ar trebui…

— Jordan, m-a întrerupt Cat. Nu ştiu ce cauţi… cu Dirk din nou, dar ţie chiar îţi plăcea Travis.

— Dirk e iubitul meu, i-am spus. Asta caut cu el. Nu ştiu ce ai tu împotriva lui şi nu vreau să te răănesc, dar chestia asta nu îmi place.

— Îmi pare rău, mi-a zis Cat şi şi-a muşcat buza de jos. Doar că… hmm. El e aşa un gunoi!

— S-a petrecut ceva între tine şi Dirk? mi-a scăpat.

— Jordan, sunt însărcinată! a exclamat Cat. Îţi aminteşti? Ce înseamnă ceva-ul ăla?

— Cu Dirk? am chestionat-o eu.

Şi judecând după râsul isteric al lui Cat, am presupus că răspunsul era clar nu.

— Asta… e foarte bună, mi-a zis ea, când a reuşit să se oprească din râs. Îţi promit că o să îl cunoşti pe Billy – soţul meu, pe care îl iubesc la nebunie – la petrecerea ta. Şi atunci vei înţelege că vreau doar să am grijă de prietena mea cea mai bună. Atunci, bine. Te las acum. Deşi ştiu că îl urai de moarte pe Dirk şi erai terminată după Travis.

Începea să mă doară capul.

— Dirk nu mi-a zis asta asta. Şi nici maică-mea.

— OK. Bine. În fine, se poate să facem petrecerea asta? Cred că e o idee minunată.

— Eu… eu nu ştiu. Pot să mă mai gândesc?

— Cred…

— Mersi, Cat, i-am spus încercând să îmi ascund exasperarea. Nu vreau să par nerecunoscătoare. E mult prea mult pentru mine şi ideea de a da o petrecere pentru memoria mea e cel puţin… ciudată. Dar ştiu că voi doar vreţi să mă ajutaţi şi apreciez asta. Sunt sigură că probabil erai o prietenă nemaipomenită.

— Păi… sigur, a zis ea. Şi tu erai… eşti. Sunt, încă, o prietenă nemaipomenită. Şi tu la fel.

Stăteam în pat, frustrată că nu aveam nimic de care să mă agăţ. Patul din casa mea ar fi trebuit să îmi ofere tot confortul. Aşa am crezut, dar nu era decât o piesă de mobilier într-o cameră care se presupunea că era a mea şi totuşi nu îmi era familiară. Niciun confort. M-am simţit ca un musafir în propria-mi casă – în propria-mi viaţă.

Mă întrebam dacă există un dram de adevăr în ceea ce spusese doctorul – dacă nu cumva eram rezultatul unei traume, dacă nu cumva sufeream de sindrom post-traumatic. Şi dacă nu îmi recăpătăm memoria? Ce ar fi trebuit să fac?

Nu ştiam ce însemna să fii Jordan Landau. Era de datoria mea să pun laolaltă spusele tuturor, sau ar fi trebuit să îmi urmez instinctul după care să fac alegerile şi să devin altcineva? Nu asta pretinsese Todd că făcusem?

Mă disimulasem sau mă reinventasem?

Puteam să înţeleg tentaţia de a o lua de la zero şi libertatea de a face orice îmi trecea prin cap, dar pierderea propriei identităţi părea o pedeapsă mult prea aspră.

Eram un nimeni. Nu aveam amintiri legate de casa în care crescusem, de familia mea, de prietenii mei, de serviciu. Nu îmi aminteam prima zi de şcoală, profesorii preferaţi, petrecerile de zilele mele de naştere sau genunchii zdreliţi. Puteam vorbi la telefon, puteam să gătesc, să întorc cheia în broască şi să îmi folosesc cardul de credit – ei, ştiam să îl arăt, deşi în actuala situaţie financiară, nu ajungeam mai departe de faza cu arătatul şi atunci intervenea Tăticul Lichidităţilor. „Cum” era mai mult sau mai puţin OK. „Cine” şi „ce” erau o problemă.

A sunat telefonul – am tresărit şi am ieşit, slavă Domnului, din starea asta.

— Bună? am răspuns ezitant – neştiind dacă voi recunoaşte vocea de la celălalt capăt.

— Bună, sunt Travis.

Travis. Alt mare semn de întrebare. Îi ştiam numele acum şi din vizita lui la spital ştiam că sunt legată de el printr-un triunghi conjugal misterios – ar fi putut fi chiar un pătrat sau chiar un pentagon –, dar era ca şi cum aş fi avut o carte pe raft de care nu îmi aminteam să o fi citit sau de o piesă de mobilier pe care nu îmi aminteam să o fi cumpărat. Dirk avea o versiune şi Cat alta. Era insistent şi nu se lăsase intimidat de faptul că Dirk îi închisese telefonul, aşa că l-am ascultat să văd ce vrea.

— Bună, Travis, i-am spus.

— Cum te simţi?

— OK, cred. Încerc să îmi amintesc. Dacă mi-ar fi plăcut să trăiesc într-o ţară friguroasă şi dacă da, de ce?

— Bună întrebare. Ţi-e frig?

— Îl urăsc, am spus.

— Da, azi e groaznic. Dar noi chiar discutăm despre vreme? m-a întrebat el şi i-am ghicit un zâmbet prin telefon.

— Scuze, am zâmbit. E unul dintre lucrurile imediate… discutabile. Nu prea ştiu despre ce altceva sunt capabilă să vorbesc. Am făcut câteva exerciţii la spital unde mi-au arătat nişte imagini şi mi-au pus întrebări despre ele. Am putea face asta… dar cu siguranţă nu la telefon.

— Da… a zis el şi a râs. Sigur nu.

— Da… i-am răspuns eu şi a urmat o tăcere.

El m-a sunat aşa că, presupun că avea un motiv.

— Şi… Ţi-ai amintit ceva? m-a întrebat el plin de speranţă. Oameni?

— Nu, i-am răspuns. Aş vrea eu. Oamenii sunt veriga care lipseşte.

— Îmi pare rău, mi-a zis el. Ştiu că ţi-e greu. Vrei să îţi spun câteva lucruri să vedem dacă ţi se aprinde vreun beculeţ?

— Sigur, am spus.

— The Beacon?

— Nu.

— Longfellow.

— Nu. Vreo cunoştinţă?

— Doar dacă ai în jur de o sută cincizeci de ani, mi-a spus, şi atunci asta da întorsătură a lucrurilor. Cel puţin, pentru mine. Să mai încercăm? Ai mers cu mine la nişte oameni complet străini să le stricăm sărbătoritră? Ziua Recunoştinţei?

— Nu… am făcut ce?

— A, da, asta am făcut, mi-a spus el şi a râs când şi-a adus aminte. Erai foarte bună.

— Asta de anul trecut?

— Da.

— Nu am petrecut-o cu familia mea? am întrebat.

— Ba da. Dar ai luat şi o mică pauză.

— Ha, am făcut, încercând să mă ţin tare, dar nereuşind.

Am tăcut.

— Maşinuţe? a mai întrebat.

— Îmi pare rău, am spus.

— E OK. Nu e vina ta. Dar măcar de data asta nu e nici a mea.

— Mda, am zis. Se pare că… e o problemă cu asta.

— Jordan, e o nebunie. Oamenii îţi vor spune tot felul de lucruri… şi noi ne-am mai şi certat. Dar – şi nu vreau să te ameţesc şi mai tare – eram foarte fericiţi înainte de discuţia aia.

— OK, am spus pentru că, efectiv, nu ştiam ce să-i spun.

— Ştiu… sunt multe de analizat şi, probabil, că ai versiuni diferite, dar ţin la tine. Şi există o explicaţie pentru tot ce s-a întâmplat între noi – cel puţin din punctul meu de vedere.

— Ştii, i-am spus, nu ştiu „ce s-a întâmplat”, aşa că nici măcar nu ştiu despre ce vorbim.

— Ştiu, a spus el. Trebuia să ţi-o spun. Trebuia.

— OK, am spus.

— Te las să te întorci la treburile tale.

— OK, i-am repetat.

— Dacă crezi că vrei să ne vedem sau începi să îţi aminteşti ceva, vreau să ştii că nu sunt supărat şi îţi pot explica… A tăcut. Şi a luat-o de la capăt. Nu mai contează… Am mai spus asta. OK, Jordan. Noapte bună.

— Noapte bună, Travis.

După-amiaza următoare, Cat a venit din nou la mine şi era extrem de mulţumită pentru că avea un plan. Planul? Să încerce să îmi recapăt memoria prin metoda asociaţiilor negative. Făcea asta pentru că în cazul primei runde de amnezie – o exprimare pe care nu mi-o imaginez folosită prea des – ea a încercat să mă ajute pregătindu-mi mâncărurile preferate, frecventând locurile preferate, arătându-mi fotografii din trecutul glorios… şi nu a mers nimic.

A decis să facă exact invers de data asta. Prima oprire: Elton John. A pus CD-ul cu Greatest Hits şi s-a oprit la *Your Song*.

— E drăguţă, i-am spus. Ce e în neregulă cu acest cântec?

— Versul ăla în care spune – „Dacă aş fi fost sculptor… sau mai bine… nu”.

— Ce-i cu el?

— E ridicol. Ce e asta? Ne stresa întotdeauna. Mai ales pe tine. Şi-a schimbat părerea la mijlocul versului? Atunci de ce l-a lăsat? E ca un P.S. Într-un mail. Mută naiba cursorul ăla şi pune-l în mesaj.

— Nu ştiu ce să zic, i-am spus fără speranţă.

— Bine, a zis ea şi a scos CD-ul şi a pus altul.

Şi altul. Şi altul. Nimic familiar, dar vreau să vă spun ceva – parcă le auzeam pentru prima oară – *Macarena* şi *We Build This City* sunt două cântece pe care nu vreau să le mai ascult a doua oară.

Când mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus că vreau să înceteze experimentul muzical, Cat a aprobat cu înţelegere şi mi-a luat haina – ieşeam.

Cat zâmbea cu subînţeles când am intrat într-un bar numit The Lounge.

— Asta va merge, a zis ea. Simt asta.

— Uram barurile?

— Asta e un lounge.

— Ah. Uram lounge-urile?

— Nu tot timpul, dar de cele mai multe ori da. Nu canapeaua în sine… a zis ea şi şi-a făcut drum spre bar şi ne-a comandat nişte băuturi.

M-am uitat la lumea din bar şi am remarcat o tipă în mod deosebit. Sorbea din băutură în timp ce dansa – cu ochii lipiţi de anumiţi indivizi de la bar, unul câte unul. Sorbea şi se unduia. Dacă nu primea vreun zâmbet sau gest de încurajare, trecea la altcineva. Dansul ei avea un mesaj foarte clar: dacă unul dintre voi, domnilor, este interesat să mă ia acasă astă-seară, sunt disponibilă şi aş fi fericită să îi arăt poziţia „femeia deasupra”.

— Uite, mi-a zis Cat în timp ce îmi dădea o băutură cu o frunză în ea.

— Mersi, i-am spus şi am luat o gură.

Cat s-a apropiat periculos de mine şi a ridicat o sprânceană. Dacă nu aş fi crezut că o cunoşteam bine, m-

aş fi gândit că voia un sărut –, dar ea aştepta reacţia mea la băutură.

— Ei bine?

— E bună. Ce e?

— E julep cu mentă. Îl urai.

— Serios? am întrebat şi am mai luat o gură să văd dacă dulcegăria asta cu mentă nu era la fel de gustoasă la a doua degustare. Mi s-a părut la fel de bună ca acum treizeci de secunde. Îmi place, i-am spus simţindu-mă vinovată.

— Ei, gata şi cu asta, a spus Cat dezamăgită.

După câteva ore şi trei julep-uri de mentă (ale mele fiind singurele cu alcool, având în vedere starea ei), am bântuit (mai mult împleticit, în cazul meu) prin districtul Meaptacking[25] încercând să pescuim un taxi – fără prea mare succes.

— Uite unul! a ţipat Cat.

— Ăla nu e un taxi, am corectat-o eu. Ala e un PT Cruiser. Şi e roşu aprins.

— Aşa-i, mi-a replicat Cat, ţinându-mă de mână ca să nu cădem grămadă pe trotuar.

De unde ştiam eu că maşina aia nu e taxi, dar nu îmi aminteam de această femeie ciudat de insistentă care, dacă iei în calcul tentativa de sărut şi strângerea de mână, părea să fie şi ea unul dintre urmăritorii mei? Mai multe taxiuri ocupate sau care ieşeau din tură au trecut pe lângă noi şi am hotărât să ne mai plimbăm pe bulevard. În miniturul nostru prin Meaptacking District, am trecut pe lângă ceea ce părea a fi un travestit – o femeie incredibil de înaltă, cu nişte picioare groase – şi doi tipi care făceau pipi – nu unul pe celălalt, din fericire, dar tot nu simţeam nevoia să îi vedem – şi o bucată de carne, la propriu.

— Câh, am spus.

— Naşpa, m-a aprobat Cat, deschizându-şi telefonul. Hai să îl sunăm pe Todd. Ce nostim. Avem nevoie de Todd.

— E târziu, am spus, mult prea târziu.

---

25 Cartier newyorkez, recunoscut pentru prostituţie, trafic de droguri, transsexuali etc.

— Todd, noi suntem! Eu şi Jordy. Ne uităm la o bucată de carne şi ne gândim la tineee! apoi a închis. Era robotul, cred.

În sfârşit, un taxi liber se îndrepta spre noi, dar o tipă cu o haină groasă fugea spre el.

— Hei! a urlat Cat. Hei! E taxiul NOSTRU! Prinde taxiul ăla – nu o lăsa să îl fure! a ţipat la mine.

Dar femeia l-a furat.

— Îmi pare rău, i-am spus, dar era mai aproape.

— Minunat, a exclamat Cat. Acum nu îţi mai aminteşti nici cum se câştigă lupta pentru taxiuri.

Trecuse o săptămână de la externarea mea şi nu îmi amintisem nimic mai mult decât îmi aminteam în primele momente în care devenisem conştientă. Fusesem avertizată în legătură cu o metodă de recuperare, dar fără stocul de amintiri care să mă ţină ocupată, nerăbdarea părea să rămână principala ocupaţie. Mă învârteam fără ţintă prin apartament, vorbind din când în când cu pasărea.

— Asta e casa mea, spuneam, dar multe lucruri nu îmi spun nimic.

Şi el se uita la mine, apoi pe geam, apoi prin cameră, la fel de neştiutor.

Un alt lucru pe care se pare că eu şi pasărea mea îl împărţeam era un proprietar ostil şederii noastre acolo. Locul nu îmi era total străin, dar aveam un sentiment ciudat că nu era genul de apartament pe care l-aş fi ales dacă eram în toate minţile. Se pare că eram în urmă cu plata chiriei, în mod repetat. Cei de la bancă îmi garantau asta. Şi mai erau şi alte chestii. Prin intermediul unor bileţele şi scrisorele mi se reamintea că pasărea reprezenta o „violare”, chiria „era dusă de mult”, „peste termen”, apoi „plătită integral” – cu mulţumiri doamnei Landau. Nu vă lăsaţi păcăliţi: s-a dovedit că nu eram măritată, doar sub oblăduirea juridică a doamnei Judith Landau. Puteam să lămuresc lucrurile mai târziu, mi-am zis eu. Pentru moment, le voi lăsa aşa cum erau.

Am început să cotrobăi prin lucrurile mele, sperând

că ceva o să mă lumineze. Dar lucrurile nu îmi spuneau nimic. M-am holbat la pozele cu mine şi prietenii mei, dar toţi mi se păreau nişte străini. Inclusiv eu.

Todd venise de mai multe ori la mine şi am înţeles de ce eram atât de apropiaţi, aşa cum se presupunea că fusesem. Era un tip nemaipomenit care mă făcea mereu să râd. Cat a mai trecut să îmi mai aplice vreo două tehnici de recuperare a memoriei, dar toate încercările ei au eşuat lamentabil – cu excepţia unor stări de ameţeală.

Mi se explicase că nu fusesem foarte apropiată de familia mea, aşa că am rămas surprinsă când Samantha a apărut la uşa mea să vadă cum mă mai simt. M-a îmbrăţişat şi s-a uitat adânc în ochii mei când m-a întrebat asta. Părea că îi pasă.

— Sunt OK, cred, i-am spus. Nu chiar. Nu prea ştiu ce să mă fac. Mă simt pierdută.

— Te rog să mă ierţi, mi-a spus ea.

— Pentru ce?

— Am fost rea cu tine înainte. Când ai fost amnezică prima dată. Îţi aminteşti ceva de când ai stat cu noi la mama?

— Nu, am spus.

Şi m-am întrebat dacă fusesem o pacoste pentru ei şi de ce nu mă luaseră şi de data asta.

— Nu am crezut că eşti amnezică. Credeam că te prefaci.

Interesant, din moment ce Todd spunea că mă prefăceam.

— Aveai vreun motiv să crezi asta?

— Nu, nu neapărat, a zis ea, luându-mi lucrurile şi punându-le la loc, dar simt că nu te-am susţinut şi acum eşti mai rău.

— Samantha, sunt sigură că nu ăsta e motivul.

— Îmi spuneai Sam. Aşa îmi spuneai tu.

— Sam, am spus şi i-am zâmbit, încercând să o fac să înţeleagă că nu era vina ei.

Pasărea a început să cânte şi Sam s-a uitat la colivie. Părea că se simte vinovată.

— Aia e pasărea ta? am întrebat.

— Mda.

— Cum o cheamă?

— Sneevil, mi-a zis şi părea ruşinată. Sneevil Knievil.

— Ha, am făcut şi am căzut pe gânduri, încercând să înţeleg de ce Dirk îmi spusese că îl chema Tweetie.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— A, e OK. Îmi place. Îmi ţine companie.

— Nu, nu mă refeream la pasăre – lucru pentru care îmi cer scuze din nou. S-a ridicat şi s-a uitat pe fereastră. Şi a continuat fără să se uite la mine. Am fost mereu geloasă pe tine. Erai mai deşteaptă ca mine şi ai o slujbă bună, şi, deşi mama şi cu mine avem mai multe în comun, pe tine te respectă. Chiar şi tatăl meu, cu care tu nu te înrudeşti, te place mai mult.

— Sunt sigură că nu e aşa, i-am spus, îndreptându-mă spre ea. N-are cum.

— Ştiu, a zis ea, în timp ce-şi ridica privirea şi îşi înghiţea umilinţa. Dar uneori, aşa simt.

Eu simţeam că tocmai întrezărisem o părticică din dinamismul relaţiei noastre frăţeşti şi nu era una frumoasă.

— OK, atunci.

— Mda, a zis. Cred că o să plec.

— OK, am spus şi m-am uitat la colivie. Îţi vrei pasărea înapoi?

— Mmm… a făcut ea şi a expirat, suflându-şi bretonul de pe frunte. Nu, poţi să îl mai ţii o vreme.

— OK, am spus. E bine.

M-am uitat la Sneevil şi m-am întrebat dacă îi păsase de el şi cum ajunsese ea să îl aibă.

— Mai porţi şi altceva în afară de Puma? mi-a zis Samantha şi m-am întors să văd la ce se referea şi am dat cu ochii de Todd în pragul uşii.

— De fiecare dată când cred că am avut de pierdut că n-am avut o soră, îmi dau seama cât de binecuvântat am fost că nu am avut niciuna. Ferească Dumnezeu să mă fi trezit cu o soră diabolică, aşa ca tine, i-a spus el.

— Ne mai vedem, a spus Sam în timp ce trecea pe lângă el.

— Bună, a zis Todd. Am nimerit bine?

— Da, sigur, am spus. Pentru…?

— O… s-a bâlbâit el.

— Nu-mi spune. Am uitat ceva…? Ce anume?

— Nu, nu, a zis el. Am trecut neinvitat. Stai liniştită.

— O, vai, am făcut. În cazul ăsta foarte bine ai făcut.

Nu recomand amnezia nimănui, dar faptul că nu recunoşteam oamenii îmi permitea să văd mai clar când îşi băgau nasul în viaţa mea. Poate şi pentru că intuiam că îi văd pentru prima oară; poate că mintea mea se juca de-a reconstrucţia impresiilor asupra lor. Indiferent de motive, mă hrăneam cu poftă din toate – felul în care arătau, vorbeau, se mişcau; în ce fel îşi foloseau mâinile; îmi dădeam seama când mă ascultă şi când nu. Şi după ce îl văzusem fix de două ori după accident, am simţit o schimbare la Todd în timp ce stătea în pragul uşii.

— Intri? l-am întrebat.

Şi-a scuturat braţele şi s-a uitat în jos la picioare şi, pentru o secundă, am crezut că se va întoarce şi va pleca.

— Asta a fost o invitaţie, i-am spus. Uite, o fac în mod oficial. Te rog, intră.

Şi totuşi el stătea în prag, zâmbind pe jumătate, privind cu suspiciune apartamentul, chestie care nu a durat prea mult. Simţul umorului trebuie să fie strâns legat de memorie, pentru că în cazul meu, nu reuşeam să spun niciun lucru nostim care să detensioneze atmosfera.

— Todd, intră!

Acum s-a uitat fix la mine ca şi cum s-ar fi trezit din vis şi a intrat.

— E fainã, i-am spus. E nouă?

— Ce? a întrebat el repede.

— Dar dacă mă gândesc mai bine, am cugetat eu, aş putea spune acelaşi lucru despre fiecare lucru pe care îl văd în vestimentaţia oamenilor.

Şi atunci mi-am dat seama că amnezia ar putea avea şi câteva avantaje – de exemplu, o garderobă nou-nouţă!

(Sau obiectivitatea cu care să înregistrezi greşelile din actuala ta vestimentaţie.)

Dar în ceea ce îl privea pe Todd mă refeream la geaca lui de piele, care părea nouă şi ţeapănă şi scârţâia un pic în timp ce mergea.

— Asta? Pe-asta o am de… ani de zile. Nici nu mai ştiu. Am pescuit-o de undeva.

Se uita în jur fără ţintă, analizând lumânărelele şi aranjamentele din imortele, plasticele cu Buddha şi deschidea revistele întorcând paginile fără să citească ceva.

— Nu ţi se pare neobişnuit, nu?

Am încercat să ghicesc la ce se referise.

— Nu, de fapt, se pare că toţi oamenii vin aici şi fac acelaşi lucru – se uită în jur la lucrurile mele, ca şi cum pierderea memoriei ar fi determinat o redecorare a apartamentului meu. Am pus mâna pe un breloc John Deere de pe raft. Sincer, nu ştiu dacă m-ar fi deranjat.

— Nu, mă refer la faptul că am venit neanunţat. Eu nu vin niciodată neanunţat. Dar tu nu îţi aminteşti asta.

— Cu siguranţă eşti bine-venit aici. Nu sunt cine ştie ce companie, având în vedere lipsa amintirilor, dar se spune că în timp o să îmi revin.

S-a aplecat peste măsuţa de bucătărie.

— Dacă e adevărat că nu îţi aminteşti – şi nu mă îndoiesc de asta, a spus el, deşi suna ca şi cum avea clar dubii, atunci e adevărat că nu îţi aminteşti… ştii tu…

Dar nu ştiam, aşa că m-am uitat la el pentru a-i da de înţeles că nu.

— Cum stăteau lucrurile între noi?

— Între mine şi tine? am întrebat.

— Asta ar însemna noi, a spus el, ridicându-se din nou şi plimbându-se prin casă.

Mi-a arătat un Buddha cu mâinile ridicate.

— Tu şi cu mine eram un soi de cuplu. Ţie îţi cam plăcea de mine şi eu eram înnebunit după tine. Eram pe punctul de a trece de la stadiul de prieteni la altceva.

Numărul peţitorilor se înmulţea constant. Ar fi

trebuit să fiu extrem de mulţumită că nişte bărbaţi atât de prietenoşi, frumoşi, de stăpâni pe ei şi în acelaşi timp disponibili, îmi acordă atâta atenţie. Pe de altă parte, deşi poate suna a lipsă de recunoştinţă, eu nu îmi doream decât să închid ochii şi să-mi şterg din minte toată această nebunie. În afara faptului că de-abia se conturau nişte scenarii. Aşa că m-am aşezat pe canapea.

Am rămas tăcuţi pentru o vreme. M-am uitat la Todd şi mi-am dat seama ce părea diferit la el. Zâmbea pe jumătate, era pe jumătate aplecat, stătea pe jumătate, mă privea pe jumătate şi cu cealaltă jumătate nu. Jumătate şi jumătate. Era indecis. În spital, se mişca repede, cu intensitate, aproape nebuneşte. Întotdeauna părea pe punctul de a se împiedica, pentru ca imediat să se redreseze. Râdea prea tare, se încrunta, scotea limba. Acum însă, părea un puşti care ştie că e într-o mare belea. Trebuie să recunosc, deşi mă făcea să mă simt puţin incomod, avea totuşi ceva… simpatic. Era chestia aia care inspiră adjective ca „băieţeşte” sau „afectuos”. S-a aşezat lângă mine şi s-a întors spre mine.

— Jordan, dacă e adevărat (iar începea cu „adevărul”), dacă e adevărat că nu îţi aminteşti, m-am gândit să fac ceva care să te ajute.

Fără să înţeleg exact la ce se referea, am simţit că ceva era pe cale să se întâmple. Genunchiul lui era la un milimetru de al meu. Şi mai era şi tăcerea. Intervalele în care nu vorbeam erau mute, dar cine ascultă tăcerea? Atunci asta am făcut. Am auzit cum trecea timpul.

S-a apropiat în aşa fel încât genunchii noştri să se atingă şi, atunci, mâna lui s-a întins şi a acoperit-o pe a mea care a tremurat şi s-a umezit puţin. Poate că experienţa de viaţă te călească pentru astfel de situaţii şi înveţi cum să treci prin ele. Dar, în cazul meu, nu exista aşa ceva. Eram îngrozită, da, dar şi captivată. Pur şi simplu nu ştiam ce să fac în secunda aia în care el s-a aplecat încet spre mine… cu fiecare milimetru. Şi, dintr-odată, s-a oprit brusc.

— Dumnezeule, a spus. Doamne Dumnezeule.

S-a aplecat, trăgându-mă după el, înconjurându-mi umărul şi îmbrăţişându-mă, bărbia lui apăsându-mi umărul.

— Ce dracu' se întâmplă cu mine? a zis el.

— Eu… nu ştiu? am încercat eu să îl consolez.

— Uau, a spus el, ridicându-se şi începând să se plimbe. Chestia asta va intra în istorie drept cea mai josnică, cea mai nenorocită chestie pe care am făcut-o vreodată. Ai voie să te superi pe mine pentru asta. Dar nu pentru mult timp.

Nu înţelegeam ce voia să spună.

— Îmi pare rău… Dar ce-ai făcut?

— Iisuse, a zis şi a ezitat un moment. Am minţit grosolan. Totul a fost o minciună. Nu suntem… suntem prieteni. Doar prieteni. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, a spus el cu o voce răguşită. Îmi pare şi mai rău că am încercat să profit de situaţie şi sper să mă ierţi. Dumnezeule, mă urăsc.

Eram surprinsă de tot, atât de năucită, că pentru un moment am rămas cu braţele în aer. Şi apoi l-am îmbrăţişat şi eu.

M-a împins ca să se uite la mine cu ochi umezi şi un zâmbet larg. Am început să plâng.

— Of, opreşte-te. E OK, a zis el, dând din cap. Ce e între noi rămâne mereu între noi. Vei vedea. Vei reveni la normal. Sau vom încerca din nou.

Todd. Nu ştiam exact cine era, dar eram sigură că îmi va plăcea pe vecie.

27. Familiaritatea naşte dispreţul

„Fericirea nu înseamnă altceva decât să fii sănătos tun şi să ai o memorie proasta!

Aşa spunea Albert Schweitzer. Conform unei felicitări pe care mi-o adusese Cat în una din vizitele sale. Dar eu aveam o sănătate bună – cu excepţia recentului cucui în cap – şi o memorie foarte proastă, şi credeţi-mă… nu eram fericită.

Oamenii care arătau într-un fel, se comportau în altul. Nu exista nicio hartă sau ghid practic pentru buna-

cuviinţă. Cred că oricum există un adevăr, dar când nu ai nicio amintire cu privire la caracterul cuiva, ai tendinţa să faci alegeri neinspirate şi să ai încredere în oamenii nepotriviţi. Mi-aş fi dorit că toată lumea să poarte etichete ca alea pentru sandvişuri care să conţină cine şi ce erau. Defecte şi calităţi. Doar un cuvânt de avertizare care să mă lumineze şi care să mă ajute să ştiu cu cine am de-a face. Tipul ăsta: un Mincinos. Trişor. Afemeiat. Pungaş. Manipulator. Încăpăţânat. Infractor. Narcisist. Nenorocit. Tipul ăla: De încredere. Cinstit. Egoist. Trufaş. Afectuos. Cu două-feţe. Iubitor. Satanic.

Interfonul a sunat, provocându-mi un atac de cord, aproape. Când am apăsat pe butonul „Vorbiţi”, am respirat uşurată că era Dirk. A ajuns la uşă în câteva secunde, de parcă mi-ar fi simţit tensiunea psihică şi mi-a aruncat o pungă de hârtie maro în stomac. Am deschis punga.

— Ce-i aici?

— E o surpriză, a zis el şi a scos două casolete de Ben Jerry – Peanut Butter Cup şi Chocolate Chip Cookie Dough dar acum că am văzut cât eşti de drăguţă, poate fi cred-că-ar-trebui-să-avansăm-puţin-lucrurile-la faza-doi – din moment-ce-suntem-împreună-de-peste-doi-ani-chiar-dacă-tu-nu-îţi-aminteşti îngheţata.

— Arome noi, am zis eu. Pot să le pun pe toate la un loc?

— Da. Părea amuzat.

— E o surpriză foarte dulce, i-am spus mutându-mă de pe un picior pe altul şi am simţit că mă doare. Şi aia sună foarte… drăguţ. Dar nu prea mă simt în stare, încă. Am dat din umeri şi m-am crispat puţin. Îmi pare rău.

— E OK. Aduc eu linguri, a zis el, dându-mi mie o cutie de Cookie Dough şi ducându-se la bucătărie să aducă două linguri.

Mi-am văzut imaginea în oglindă – lumina mi-a căzut pe lănţişor – şi m-am apropiat mai mult să îl inspectez.

— Tu mi-ai luat asta? am strigat eu.

— Ce? a răspuns Dirk, dădu-mi o lingură şi deschizându-şi cutia.

— Acest frumos pandantiv.

Dirk s-a uitat la el în acelaşi fel în care s-a uitat şi la Sneevil prima dată când l-a văzut, aşa că am ştiut că răspunsul va fi nu. Oricât de puţin l-aş fi cunoscut, eram capabilă să recunosc priviri pe care le mai văzusem.

— Nu, a spus el.

— Hmm, am făcut.

M-am aplecat spre oglindă şi deschizând pandantivul am remarcat pentru prima dată fotografia din el.

— E un far aici, am spus.

— Aşa să fie, a răspuns Dirk şi a ridicat o lingură în semn de toast. Pentru noi şi noi începuturi, a zis el.

Ne-am ciocnit lingurile şi am băgat în noi.

Între perioada mea de spitalizare şi perioada de recuperare de acasă trecuseră încă patru săptămâni în afara celor pe care firma ni le dăduseră de sărbători. Începusem un program de terapie fizică şi psihică de două ori pe săptămână, aşa că mă simţisem, relativ, ocupată. Dar eram pregătită să îmi reîncep viaţa, indiferent de ce însemna ea. Aşa că nu am fost foarte nefericită când într-o dimineaţă am primit un telefon de la Splash Media Human Resources, de la o doamnă extrem de drăguţă care mă întreba când m-aş putea întoarce la muncă şi care părea destul de agresivă în a remarca – deşi asta era treaba ei – că lipsisem o grămadă de timp de la muncă în ultimele patru luni şi ceva. I-am spus că sunt gata de treabă când erau şi ei. A doua zi, am primit un telefon de control de la o femeie pe nume Lydia, care părea extrem de drăguţă şi părea la fel de extrem de curioasă când plănuiam să mă reîntorc.

Lunea următoare, plină de elan, m-am îmbrăcat în nişte pantaloni largi de culoare gri, o bluză de mătase roşie ca vinul de Burgundia, mocasini negri şi o haină neagră – toate extrem de serioase – şi am plecat hotărâtă spre muncă.

Am intrat la Splash Media şi am fost imediat şocată de haosul existent. Oamenii erau agitaţi la maximum şi nu era decât ora 9. Am trecut pe lângă un tip care m-a privit

din cap până în picioare şi a izbucnit în râs.

— Ai un interviu? a zis el.

— Da? am făcut nefiind sigură că am înţeles ce a vrut să spună.

— A, sigur, a zis. Scuze, am uitat. Eu sunt Kurt.

— Bună, Kurt?

— Ţinuta, a zis el. De obicei nu te îmbraci aşa. Întotdeauna tachinăm oamenii care vin la serviciu la costum. Se presupune că au interviuri la alte companii, pentru că suntem convinşi că nu se îmbracă aşa pentru aici.

— A, am făcut, dându-mi seama cum arătam şi dorindu-mi din suflet să fi avut o ţinută de schimb la mine.

— Arăţi de parcă te-ar pufni plânsul, mi-a spus el. Nu te speria. Arăţi bine.

Nu aveam de gând să plâng.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Sunt OK. Dar unele lucruri sunt… mai puţin clare. Cum ar fi biroul meu. Ai putea să mă orientezi în direcţia bună, te rog?

— Sigur, a zis el. Ai biroul chiar la capătul holului de-aici, a spus şi l-am urmat pe holuri până la biroul meu.

Mă aşezasem de vreo trei minute la birou când o femeie a apărut în pragul uşii.

— Bine ai revenit, a zis ea. Sunt Lydia.

— Bună, i-am spus în timp ce răsfoiam nervoasă nişte post-it-uri.

— Uite ce e – a oftat ea greu –, ştiu că ce s-a întâmplat ţi-a dat o anumită impresie, iar eu vreau să o corectez. E totul în regulă?

— Îmi pare rău, dar nu merge, i-am spus şi ea a îngheţat.

Deschisesem gura pe jumătate să îi spun că totul era în regulă, dar mi-am dat seama atunci că nu aveam nici cea mai vagă idee ce voia să spună. În sertarele minţii mele – unele goale, altele suprapopulate – cea cu eticheta Lydia conţinea extrem de puţine. Am recunoscut-o când am văzut-o, dar dacă ea era cea care conducea firma sau cea care îmi aducea cafeaua şi pateul dimineaţa, nu ştiam.

Îmi amintisem că scriseserăm ceva şi mi se părea că lucraserăm amândouă – pentru că faţa ei mi se părea cunoscută –, dar nu era legată de o „Lydia” sau de alte experienţe concrete. Doar schiţe, ca nişte grafitti pe geamurile de la metrou, pe care nu ştiam cum să le interpretez.

— Nu am vrut să te sperii, am continuat. Doar că nu am nici cea mai vagă idee despre tine, de bine sau de rău. Îmi pare rău. Acum, nu îmi amintesc absolut nimic din ce făceam împreună.

S-a luminat la faţă şi am presupus că am atins o coardă sensibilă.

— Asta e, păi, asta-i… în fine, te-ai acomodat? Eşti gata să facem minuni împreună? Partenero?

— Abia am ajuns, dar sigur… ce-ar trebui să fac? Sau „să facem”?

— Păi, campania ta la Get Rich Quick a demarat şi cât ai fost tu plecată şi-a croit propriul drum.

— Bun, am zis neştiind despre ce vorbea, dar fericită că totuşi făcusem ceva aşa cum trebuia.

— Acum eşti liberă să lucrezi din nou pentru mine.

— Sună bine, am spus. La ce lucrăm?

— Încercăm să dăm lovitura secolului, Harvest, a zis ea, dar numele nu îmi spunea nimic. Cred că mi-a citit confuzia pe faţă pentru că a adăugat.

— Asigurări.

— A. OK.

— Au avut nişte campanii cu lanuri de grâu de care au încercat să scape, aşa că acum poate fi orice. Dar fără grâu.

— Am înţeles, i-am spus.

— Perfect. Vin pe la tine mai târziu şi putem face un brainstorming, mi-a zis şi a dispărut doar pentru a reapărea într-o fracţiune de secundă. Frumoşi mocasini, apropo, a spus şi a şters-o iar.

Todd m-a sunat şi mi-a cerut să ne vedem în faţa birourilor în pauza de prânz. Când am ajuns în părculeţul de peste drum am fost întâmpinată de Todd *şi* Travis.

— Ambuscadă, am zis eu glumind.

— De fapt, aşa şi e, a spus Todd şi am fost mirată de cât de necăjit părea.

Ochii îi erau înfundaţi şi încercănaţi, avea părul slinos şi îi stătea în toate direcţiile, şi purta reiaţi negri şi o cămaşă tot neagră. Arăta ca un vampir părăsit de noroc.

— Uau, am zis. Ce-am mai făcut?

— De asta am venit să stăm de vorbă, a spus Todd.

— Bună, i-am spus lui Travis, care încă nu zisese nimic.

— Eu nu ştiu, a zis el dând din umeri. Todd m-a rugat să ne vedem aici, aşa că nu ştiu mai multe ca tine.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat de Todd.

— Amândoi trebuie să fiţi foarte atenţi la mine, a zis Todd.

— Bine. Ce-i? a zis Travis.

— Jordan, fac asta pentru binele tău. E legat de ce-am discutat – de ce ţi-am spus la spital, a continuat Todd şi s-a uitat la Travis. Travis, Jordan nu a avut amnezie.

— Ce? a zis Travis şi s-a strâmbat la faţă. Bineînţeles că a avut.

— Nu, nu când ai lovit-o tu, nu când ai cunoscut-o tu, nu când ai ieşit cu ea în oraş. Se prefăcea.

— De ce faci asta, Todd? am întrebat.

— E adevărat? m-a întrebat Travis.

Am intrat în panică şi eram derutată. Voiam să-i spun adevărul, dar nu ştiam care era ăla. Aşa că am răspuns sincer:

— Nu ştiu, i-am zis.

— Cum adică nu ştii? a întrebat Travis, destul de agitat.

— Nu ştie, a intervenit Todd, pentru că acum chiar are amnezie. Sunt singurul care ştie adevărul.

— OK. A) De ce ar vrea Jordan să facă asta? şi B) De ce îmi spui mie asta?

— Pentru că te iubeşte. Şi eu o iubesc pe ea. Iar Dirk se joacă cu ea. Şi nu vreau decât să îndrept lucrurile.

Travis s-a întors spre mine.

— Deci te-ai prefăcut tot timpul? Nu-mi vine să cred!

— Stai, a intervenit Todd, lasă-mă să-ţi spun că se simţea groaznic faţă de tine pentru că trebuia să se prefacă. Serios. De-aia a şi vrut să îţi mărturisească. Dar când a fost lovită de bâta aia de baseball a fost o coincidenţă absurdă, pentru că tocmai mă rugase să simulăm un alt accident diferit, ca să se poată revanşa faţă de tine.

— Sigur, a adăugat Travis cu îndoială. Pentru că altfel aş fi crezut că sunteţi amândoi nebuni.

— Nicio şansă acum, am îngăimat eu.

— Voia să organizeze un pseudoaccident. Care să-i readucă memoria, chipurile.

— Cred că e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată, a spus Travis.

— Nu, mai e ceva, a continuat Todd, devenind mai agitat.

— Ai dreptate. Trebuia să mă abţin, a intervenit Travis.

— Şi voia ca tu să fii eroul. Ca… să ţi se şteargă orice sentiment de vinovăţie. Ai fost acolo când şi-a pierdut memoria şi acum ai fi fost acolo când şi-ar fi recăpătat-o şi şi-ar fi recâştigat controlul asupra propriilor acţiuni – sau cum se numeşte chestia aia pe care o deţine maică-sa – şi să renunţe la proces.

Travis îl privea deja pe Todd mult mai atent.

— Voia să facă asta pentru mine?

— Păi, sigur nu o făcea pentru mine, a zis Todd.

— Uau, a susurat Travis.

— Mda, a zis Todd, cu un zâmbet. Stupid, dar dulce.

Cei doi păreau să aibă un soi de înţelegere, dar eu nu reuşeam să îmi dau seama în ce fel. Şi nici măcar nu mă includeau şi pe mine în conversaţie, aşa că nu pricepeam de ce mă chemaseră acolo, cu excepţia intenţiei de a mă umili.

— Mai aveţi nevoie de mine? am întrebat. Pentru că nu cred nimic din toate astea şi chiar nu vreau să mai aud nimic.

Îmi ghiorţăia stomacul pentru că sărisem peste prânz după ridicolul şi surprinzătorul atac, aşa că m-am întors la birou, am desfăcut pe jumătate un baton cu cereale, pe care l-am găsit în sertarul de sus, şi mi-am petrecut următoarele două ore şi ceva citind documentaţia şi luând notiţe pentru brainstormingul cu Lydia. Nu ştiu dacă din cauza şocului provocat de confesiunile debordând de imaginaţie ale lui Todd, de expiratul baton cu cereale, limpezimea minţii mele, sau de fericirea de a mă regăsi la biroul meu… Poate era din cauza inspiraţiei induse de industria de asigurări, dar ideile mi-au venit remarcabil de uşor. Au explodat, practic, ca flash-urile din camera digitală a lui Cat (acum se afla în misiunea de a crea noi amintiri de la început, în caz că cele vechi reveneau deformate). Ştiam de la tipa de la Resurse Umane că îmi mergea bine şi că revenirea mea era aşteptată cu nerăbdare în anumite privinţe, dar nu credeam că puteam să o iau de la zero cu minimum de efort.

După-amiaza târziu, Lydia a venit în biroul meu cu un caiet de notiţe şi s-a aşezat pe marginea biroului.

— Deci… te-ai gândit la ceva?

Nu voiam să par prea sigură pe mine, aşa că am rămas calmă. Până la urmă, brainstormingul presupune schimb de idei, pentru a vedea ce merge. Puteam să-mi ofer ideile pe degeaba şi să par nu doar deşteaptă-foc, ci şi complet năucă.

— Păi, am zis eu, au pus accentul pe consecvenţă, dar strategia asta cere un mesaj mai puţin conservator şi, totuşi să se adreseze celor mai mari consumatori de asigurări. Nu mă refer la Mapllethorpe, dar nici la Norman Rockwell. Aşa că uite la ce m-am gândit eu.

Mi-am aşezat mâinile una peste alta.

— Aha, a făcut Lydia şi şi-a notat nişte lucruri.

— Şi apoi logo-ul: „Eşti pe mâini bune… cu Harvest”.

Lydia s-a oprit din scris.

— E parodic? Sau o comparaţie propriu-zisă? Nu ştiu dacă acceptă comparaţii. Dar dacă are şi umor, presupun că…

— Păi, am zis eu dezamăgită că nu a aruncat caietul în aer ca să sară la mine şi să mă îmbrăţişeze, nu e chiar o abordare comică. E vorba de cele două mâini, una peste alta, împreună, care te susţin, care au grijă de tine, uite aşa – şi am format un căuş din ale mele, aşa cum văzusem atât de clar cu ochii minţii. Dar, şi de asta mi-am dat seama abia acum, seamănă cu „Noi te tratăm bine; eşti pe mâini bune cu noi”. Sau „o mână de ajutor de la Harvest”.

Stătea cu pixul în gură.

— Întrebare, a zis ea. Următorul tău concept se referă cumva la o şopârlă care spune bancuri?

ZBANG! Am lovit în birou.

— E incredibil! Trebuie să fie din cauza… electronilor din aer. Chestia asta se va scrie singură, practic!

Caietul atârna flasc în mâna ei, în timp ce se uita la mine, acră.

— Nu ştiu dacă se va scrie singură, dar cu siguranţă s-a mai scris, mi-a spus ea.

— Nu foloseşte la nimic? Doar nu vrei să pierdem şansa.

— Stai liniştită, nu pleacă nicăieri, mi-a replicat ea.

M-am uitat în caietul unde îmi notasem ideile.

— Ai probabil dreptate. Ar fi greu să uiţi aşa ceva. Pur şi simplu curge.

— Aşa e, mi-a zis ea, şi a ieşit din birou, lăsându-mă să mă întreb dacă reuşisem s-o uimesc.

Pentru că îmi distrusese rutina personală pe care aş fi putut-o avea, amnezia mă plasa într-un perpetuu joc al aşteptării. Aşteptam ca oamenii să mă sune, să mă viziteze, să facă planuri şi să nu le respecte. Mă hrăneam şi îmi spălam singură, dar nu luam eu iniţiativa. Chestia asta mă făcea vulnerabilă în faţa diferitelor provocări – cum ar fi să mă duc la shopping la Barneys cu mama şi soră-mea într-o zi după serviciu.

— Bună, Jordan, mi-a spus Samantha. Bine ai venit în lumea noastră.

Când mi-a zis asta, m-am oprit pentru o secundă, gândindu-mă că suna familiar.

— Ştiu asta… am zis. Ce-i asta?

— E un cântec care se ascultă pe FAO Schwarz, a zis Sam.

Barneys părea echivalentul orgii copilăreşti printre raioanele de jucării pentru adulţi, debordând de bogăţie, aşa că era convenabil.

— Obişnuiam să venim aici împreună? am întrebat.

S-au uitat una la alta şi au râs.

— Nu, a zis Sam. Nu-ţi prea plăcea să mergi la shopping.

— Păi, şi-atunci, ce-mi plăcea?

— Îţi plăcea mai mult să…

— Să cugeţi, a încheiat fraza mama.

— Eram o tocilară? am întrebat.

— Nu erai o tocilară, Jordan, a spus mama. Nu. Nu o tocilară.

— Ba da, era, mamă, a intervenit Sam. Nu erai deloc la modă. De-aia a fost aşa o minunăţie când ai început relaţia cu Dirk.

— Vouă chiar vă place Dirk, îmm? am întrebat.

Era ciudat. Pentru fiecare argument pe care Cat şi Todd mi-l dădeau în favoarea lui Travis, mama şi soră-mea aveau unul pentru Dirk.

Mama a încuviinţat.

— E un bărbat minunat, dragă.

— Şi eram fericită cu el?

— Foarte.

— Petreceaţi mult timp cu noi? am întrebat.

— Păi, nu, dar ştiam că erai fericită.

— Uite ce e, Jordan, a zis Sam. Nu vei găsi pe altcineva mai bun ca Dirk. Nici… odată. Aşa că nu m-aş îndoi atât de tare în locul tău.

În următoarea oră, le-am urmărit pe mama şi pe soră-mea cum se uitau după aceleaşi ţinute, aceleaşi culori, certându-se pe cine le-a văzut prima, hotărându-se, într-un final, să îşi ia fiecare, dar în culori diferite şi să şi le împrumute. M-am uitat la mama – draga şi tirana mea de la periferie – care, practic, smulsese ultima pereche,

măsura 24, de Joes Jeans din mâinile unei fete (făcând-o a ei şi numai a ei) fără să piardă nicio bătălie.

M-am uitat surprinsă cum mama şi soră-mea se mişcau cu lejeritate printre raioane şi puneau ochii pe ţinutele *must-have*. Ar fi putut fi în capătul celălalt al magazinului, dar reuşeau, într-un fel anume, să aleagă lucruri extrem de asemănătoare. Şi când se întâlneau spuneau în tandem: „De unde ai luat asta?”

Am remarcat că vânzătoarele le recunoşteau şi le ziceau pe nume şi, ceea ce era şi mai înfricoşător, scoteau o colecţie de rezervă pe care o aveau dosită pentru ele în aşteptarea următoarei lor vizite. Nimeni la Barneys nu părea să mă cunoască pe mine, însă. M-am uitat la un pulover care părea interesant şi am verificat eticheta: 2 800 de dolari. Nu erau 2 800 de dolari o grămadă de bani pentru un pulover? Am mai pierdut ceva când m-am lovit la cap? Au luat-o toţi razna şi au ajuns la concluzia că e OK să cheltuieşti contravaloarea unei vacanţe pe un articol de îmbrăcăminte?

Când au ajuns la casă, casiera le-a mai dat fiecăreia câte o tanga. Noua culoare de la Cosabella. Le ofereau celor mai fideli clienţi.

— Sun gratis! a spus zâmbind casiera, în timp ce îi îndesa în pungi.

Am luat o pereche şi m-am uitat îndeaproape la ea.

— Arăţi fundastic, am spus şugubăţ perechii de tanga de parcă ar fi putut vorbi. Asta e o achiziţie nemaipomenită. Culoarea te face să te opreşti în loc.

Maică-mea mi-a smuls-o din mână şi pus-o înapoi pe tejghea.

— Ce faci, Jordan? m-a întrebat pe cel mai dezgustător ton.

— Făceam o glumă. Ai înţeles?

Nu au râs. Casierei i s-a făcut milă de mine şi, deşi nu cumpărasem nimic, mi-a înmânat o pereche fundastică de tanga.

Şi ca şi cum ziua nu ar fi fost suficient de lungă, când am ajuns acasă, Todd era acolo, aşteptându-mă.

— Îmi pare rău pentru ieri, a zis el.

— Sunt foarte obosită, am spus.

— Te rog să mă crezi. Tot ce am spus e adevărat.

Şi eu simţeam că pot avea încredere în el, dar mă simţeam şi extrem de umilită.

— Să simulez amnezia? Asta e un lucru îngrozitor! Cum să le fac asta celor care le pasă de mine…

— Hei… a fost ideea ta, mi-a zis el.

— Ştiu… aşa spui tu… Dar sună atât de ciudat. Lucrurile erau atât de grave?

— Treceai printr-o perioadă nasoală.

— Şi care sunt şansele să mi se întâmple tocmai mie! am spus. Că veni vorba de karma! Sunt o persoană îngrozitoare. Dumnezeu mă pedepseşte.

— Dumnezeu nu te pedepseşte.

— Dumnezeu mă urăşte.

— Stop. A râs. Jordy, eşti cea mai deosebită persoană pe care o cunosc. Trebuie doar să îţi recapeţi memoria şi eu te voi ajuta să îţi dai seama de asta.

Todd era o persoană atât de caldă care mă făcea să mă simt în siguranţă.

— Hai să-ţi arăt ceva, am spus şi am scos tanga din pungă.

Todd s-a înroşit un pic.

— OK. Nu eram chiar atât de apropiaţi înainte. Credeam că am lămurit asta.

— Nu, am spus, fluturându-i tanga pe sub nas. Am nevoie de părerea ta pentru că tu ai înţelege, cred.

I-am spus cum dădeau perechile pe gratis, şi pe măsură ce povesteam lucrurile mi se păreau şi mai ciudate. Cum adică, ce hal de cadou era şi ăsta? Ce spuneai clientului? Mulţumim că faceţi cumpărături de la noi. Şi acum, fiţi drăguţi şi trageţi-vă astea prin fund…

În secunda în care am spus, Arătaţi fundastic”, pe Todd a început să-l umfle râsul.

— Lenjerie fundastică, a spus Todd. Foarte tare. Asta e nebunatica pe care o cunosc şi o suport.

M-am simţit mult mai bine. Imediat.

— Nu aveai cum să te aştepţi ca familia ta să înţeleagă asta. Nu sunt cei mai deştepţi oameni de pe faţa pământului. Şi când vine vorba şi de simţul umorului, mai bine las-o baltă.

— Atunci eu de ce am?

— Pentru că tu eşti excepţională. Nu întreba de ce tu eşti aşa cum eşti şi ei sunt aşa cum sunt. Vei ajunge oricum la concluzia la care am ajuns eu cu mult timp în urmă: eşti adoptată. Dar ai destule pe cap acum. Putem reveni mai târziu la asta. În plus, nu eşti adoptată. Eşti doar deosebită şi unică şi genială şi nostimă şi de-aceea, oricine în prezenţa ta va părea insignifiant. Pentru că aşa e!

— Ce norocoasă să am un prieten ca tine!

— Pentru că şi eu sunt deosebit şi unic, genial şi nostim. Oamenii caută semeni ca ei.

— Am înţeles, am încuviinţat.

Todd era de treabă, chiar dacă nu îmi aminteam de el.

— Mulţumesc… pentru că ai încercat să mă ajuţi.

— Măcar atât să fac şi eu. Numai să mă crezi că nu eu sunt băiatul rău aici!

— Cred, am spus, şi m-am întrebat dacă Dirk era băiatul rău. Şi de ce trebuia să fie vreun băiat rău?

Reacţia ciudată a Lydiei la ideea mea „de a fi pe mâini bune” am interpretat-o ca fiind pozitivă aşa că m-am gândit să o mai uimesc şi cu altele. A doua zi, când am intrat în birou, eram înarmată şi gata de atac cu încă două abordări la fel de bune – una care mă lovise cu o seară înainte la duş şi alta care îmi venise dimineaţa când mă spălam pe dinţi.

Eram în chicineta de la etajul nostru, turnându-mi o cafea stătută într-un pahar termoizolant când Lydia s-a furişat lângă mine.

— Vreo revărsare de idei creative astăzi? m-a întrebat ea.

— Mda, i-am zis. Avem.

— Minunat, mi-a spus ea şi m-a urmat în birou.

— OK, i-am zis. Trebuie să ne gândim la brand, nu?

Ce sună cel mai bine în branşă dacă nu încrederea şi confortul?

— Confortul? a întrebat ea.

— Ei bine, mie, din orice punct de vedere ai lua-o, mi-au plăcut ideile pe care ţi le-am împărtăşit deja. Şi nu pentru că sunt ale mele…

— Jordan, poanta a fost deja exploatată şi înţeleg că nu ai venit tu cu ea.

— Exact… i-am spus, neînţelegând, dar nevrând să pierd momentul, nu pentru că sunt ideile mele, ci pentru că merg. Când te gândeşti la asigurări, vrei să crezi că există nişte oameni în spatele promisiunilor. Aşa că, până acolo, ar trebui să creăm ceva îndrăzneţ pentru un brand care a fost dintotdeauna cunoscut pentru „consecvenţa" lui, dar nu pentru faptul că sunt de încredere, discreţi, grijulii… înţelegi?

— OK… a spus ea.

— Aşa că am câteva idei, am continuat eu. Una dintre ele se referă la un paznic al cartierului. Dar nu un gardian voluntar… ci mai degrabă un prieten. Un vecin care are grijă de tine… de spatele tău.

— Aha.

— M-am gândit la asta: „Ca un bun vecin… Harvest e acolo". Şi alte variaţiuni pe aceeaşi temă, cum ar fi…

— Jordan, m-a întrerupt ea, poţi să aştepţi un moment?

— Sigur, am zis.

— Vreau doar să îl aduc şi pe şeful, a zis ea şi a dispărut din biroul meu.

Părea că vechea Jordan începea să spargă gheaţa din nou.

Câteva momente mai târziu, Lydia a revenit însoţită de un bărbat cu părul alb şi Kurt, tipul care mă acuzase că aveam un interviu pentru un job.

— Bună Jordan. Bine ai revenit, mi-a spus bărbatul cu părul alb. Eu sunt Ted Billingsly.

— Bună, am zis. Îmi pare bine… să vă văd.

— Jordan tocmai îmi spunea de noile şi inspiratele

idei pe care le are pentru campania Harvest, pe care voiam să le auzi cu urechile tale, a spus Lydia şi s-a uitat încrezător la mine. Spune-le şi lor.

Am repetat chestia cu „bunul vecin”, iar domnul Billingsly a rămas cu privirea goală pentru un moment. Apoi a deschis gura, dar nu i-a ieşit nimic. M-am uitat în jur şi emoţionată am continuat. Folosirea acestui concept ar fi putut să fie prea blândă sau prea subtilă pentru compania în discuţie, aşa că am decis să îi expun şi cealaltă idee a mea – cea pe care nici măcar nu i-o împărtăşisem Lydiei.

— Şi mai e încă una la care m-am gândit. Care are cam acelaşi mesaj, înţelegeţi, stabilitate… am bombănit eu.

— OK? mi-a zis el.

— „Ca o stâncă”, am spus şi am aşteptat puţin. Dar nu au zis nimic. Adică, am continuat, „ei sunt stânca ta”. Ei sunt acolo pentru tine. Şi am cântat cuvintele care îmi veniseră în cap în timp ce mă spălam pe dinţi: „Ca-a o stâncă!”

Kurt a pufnit în râs, dar l-a acoperit cu o tuse. Nu ştiam ce se petrecea, dar simţeam că nu mai pot respira şi mă mânca în gât.

Domnul Billingsly mi-a zâmbit şi s-a întors spre Kurt şi spre Lydia şi a spus:

— Mă puteţi lăsa câteva minute singur cu Jordan?

— Ţi-am spus, am crezut că o aud pe Lydia spunându-i lui Kurt.

— Ştii ce este State Farm? m-a întrebat domnul Billingsly cu blândeţe.

— State Farm? am întrebat eu.

— Asigurări? a zis el.

— Îmi pare rău, nu ştiam. Am făcut vreo campanie pentru ei?

— Nu, a zis el. N-am făcut. Dar ei au o campanie care e similară cu cea pe care tocmai ai conceput-o.

— O au decât, treizeci, patruzeci de ani? a spus Kurt amabil, care era încă acolo împreună cu Lydia.

— Au? am întrebat, simţind din nou mâncărimea în gât, acum mult mai pronunţat. Îmi pare rău. Nu am încercat să fur idei. Pur şi simplu mi-au venit.

— Înţeleg, a zis el. Cred că subconştientul tău îţi reaminteşte de campaniile existente.

— Campanii? am întrebat. La plural?

— Lydia mi-a spus că i-ai expus ieri o campanie la Allstate şi, în fine, cealaltă idee pe care ai avut-o astăzi – campania „Ca o stâncă" ea celor de la Chevy. E cântecul lui Bob Seger.

— Of, Doamne, am spus şi am simţit un nod în gât. Mi-e atât de ruşine. Jur că nu am vrut să…

— E în ordine, a spus el încet şi le-a făcut semn lui Kurt şi Lydiei să plece. Înţelegem. Vrem doar să te faci bine.

— Mulţumesc, am spus.

— Dar pentru moment, Jordan, cred că nu ne eşti de niciun ajutor aici. Cred că ar fi bine pentru toată lumea să îţi iei liber o perioadă.

M-am ridicat imediat şi am început să îmi fac bagajul. Mi-am băgat capsatorul în geantă fără să mă mai gândesc, dar l-am scos repede şi l-am pus înapoi pe birou.

— Da. Absolut, am spus în timp ce răsfoiam hârţoagele de pe birou şi tremuram. Înţeleg perfect. Cat timp?

— Vom vorbi la Resurse Umane şi vom stabili un plan. Îmi pare rău, Jordan, a zis el şi s-a ridicat să plece.

— E vorba de o absenţă permanentă? am întrebat cu voce tremurată.

— Sună-ne când te simţi mai bine, mi-a răspuns el, nedându-mi de fapt un răspuns. Şi cu siguranţă nu cel pe care îl aşteptam.

28. Fir-ar amnezia!

Vinerea următoare, când Todd, Cat şi Travis au apărut la uşa mea, ceasul arăta ora 6 p.m. M-au luat prin surprindere – îi mai văzusem pe Todd şi Cat împreună, la fel şi pe Todd şi Travis, dar nu îi mai văzusem pe toţi trei odată. Deşi la un moment dat am fost de acord cu

petrecerea *This Is Your Life*, nu am crezut că va conta prea mult. Din fericire, nu mă folosiseră pe mine pe post de sursă.

— Ieşi afară, mi-a spus Todd zâmbind.

— Vrei să plec eu? am întrebat. Credeam că eu sunt invitatul de onoare.

— Vrem să aranjăm nişte lucruri, a spus Cat, care să te surprindă.

— Surpriză, a zis şi Todd, uitându-se la degetele lui şi agitându-le. Cred că mi s-a tăiat circulaţia din mâini. Fir-ar ele de pungi de plastic. Fir-ar amnezia!

— Fir-ar amnezia! îmi amintesc de asta, i-am spus, examinând conţinutul pungilor şi extrăgând primul lucru pe care am pus mâna. Sunny Delight… şi nacho cheese Doritos?

— Ia mâna, a spus Cat. Ne strici tot experimentul.

— În Proust, a explicat Todd, personajul principal începe să retrăiască amintiri din copilăria sa, când servea ceai şi madeleine. Aşa că am zis să recurgem la mâncărică.

— Madeleine?

— Prăjituri în formă de scoici. Dar noi am crescut cu SunnyD şi Doritos.

— Nu ştiam că l-ai citit pe Proust.

— Nu l-am citit, a răspuns Todd. A fost un articol în *The New Yorker*.

— Nu ştiam că citeşti *The New Yorker*, a zis Cat.

— Nu îl citesc. O tipă de la mine de la serviciu vorbea de chestia asta la o şedinţă.

— Impresionant, a zis ea, dând din cap. Apoi a desfăcut cu zgomot o pungă de Doritos şi a hăpăit o mână de chipsuri. Sarcina, a dat ea nevinovată din umeri. Am voie.

Exact atunci i-am surprins privirea lui Travis care se holba la mine şi am avut un sentiment de neliniște în legătură cu asta, aşa că am pus mâna pe o revistă şi m-am prefăcut că citesc ceva din ea. Cu cât disconfortul era mai mare, cu atât sentimentul de familiaritate era şi mai mare, ca şi cum mi-aş fi amintit de o emoţie. Stângăcia,

vanitatea, negarea de sine, timiditatea – nu eram foarte sigură cum să le numesc, dar mai trecusem cândva prin ele. Nu era prima dată după accident când lumea mă privea, cu toate astea, când m-am uitat la mâinile lui (îşi încleşta şi-şi descleşta degetele cu nervozitate), apoi la Travis, apoi la Cat (aranjând pungile peste tot), apoi din nou la Travis (prefăcându-se că nu se uită şi totuşi trăgând cu ochiul), apoi la podea (încă, sub picioarele tale, mda), apoi iar la Travis (ochii lui mă căutau, încă), am devenit agitată. Ceva era în neregulă cu acest om.

— Arăţi foarte drăguţ, apropo, a zis Travis şi mi-a scăpat revista din mâini, şi m-am aplecat să o iau, pierzându-mi echilibrul şi lovindu-mă la cap de marginea mesei.

— Eşti bine? a întrebat el.

— Bineînţeles, da, sunt bine, am zis, râzând de durere.

— Atunci, ieşi afară, mi-a zis Todd, zâmbind iar.

— OK… am spus. Când ar fi bine să mă întorc?

Mi-au zis să stau departe vreo oră, cel puţin, dar să fiu înapoi până în opt, pentru că atunci soseau invitaţii. Nu prea ştiam ce să fac în ora aia, şi nu era nici prea cald afară, aşa că am bântuit pe străzi cât de mult am putut (a se citi: şase minute) şi am ajuns într-o drogherie, citind felicitări.

Am pus mâna pe o felicitare cu un puşti pistruiat cu o şapcă de baseball care zicea: „La Mulţi cu ocazia celor 4 ani, Luptătorule!”. Puştiul de pe felicitare îmi amintea de Dirk. Mă întrebam de ce el nu făcea parte dintre organizatorii petrecerii, dar tocmai acceptasem că existau două tabere diferite şi nu toată lumea plăcea pe toată lumea. Dacă prietenii mei nu îl plăceau pe Dirk, ei bine, era păcat, dar atâta timp cât eu îl iubeam, asta conta cel mai mult. Şi chiar îl iubeam. Cred. Aşa mi se spusese.

Văzând că femeia de la casă, care purta o băsmăluţă roşie, cizme roşii de cauciuc şi pantaloni strâmţi purpurii, se uita la mine ameninţător, am decis că petrecusem suficient timp la raionul de felicitări. Nu stătusem chiar

degeaba – de fapt am ajutat mai multe persoane să facă alegerea potrivită.

4 c

Uşa de la intrare era închisă, dar nu încuiată, astfel încât oamenii să intre fără să mai bată. Se auzea zgomot de petrecere – râsete, pahare, flecăreala, toată zarva specifică unei petreceri – şi, deşi era casa mea, nu mă simţeam bine să dau buzna.

Am bătut, încet la început, ca şi cum nu aş fi vrut să audă nimeni şi astfel să nu fiu nevoită să particip la treaba asta. Abia când am atins cu cotul uşa (care trebuia ştearsă de praf) am intrat în panică. Dacă asta era tot? Dacă ăsta va fi ultimul meu „Ura”? Dacă nu funcţiona, toţi m-ar fi părăsit? Dacă descopeream că nu am prieteni? Şi că singurii oameni care se prezentaseră erau cei care o şi organizaseră?

Uşa s-a deschis şi Cat stătea acolo cu o mutră caraghioasă şi cu o sticlă de şampanie în mână. M-a tras înăuntru, dregându-şi glasul în cel mai vădit şi insuportabil mod posibil şi toată lumea s-a întors să se uite la mine.

Le-am scanat feţele zâmbitoare – sprâncene ridicate în aşteptare, uitându-mă după cineva care mi-ar fi reamintit de ceva… orice. Erau panglici peste tot şi fotografii cumplit de mari cu mine la diferite vârste. Eram şocată şi înspăimântată, dar cel mai mult jenată. Era o poză cu mine pe un fel de scenă jucând într-o piesă, alta cu mine şi cu doi băieţi – nu ştiu sigur, dar părea că făceam break-dance – şi mai era una cu mine purtând o uniformă hidoasă roş-albastră, care avea pe piept emblema de la DOMINO’S PIZZA.

— E puţin cam stânjenitor, am spus, încercând să nu par nerecunoscătoare şi să nu arăt cât de oripilată eram. Foarte bine gândit. Puţin cam prea mult „eu”, înţelegi? Adică… e o mulţime de eu.

— E timpul să îţi redescoperi „eul” Jordan, a spus Cat. Ar trebui să faci mai multe pentru „eu”. Seara asta e o petrecere a „eului” şi în meniu, specialitatea serii este „eu”.

— Vorbim despre „eu”, da? am întrebat, arătând spre mine.

— Asta dacă nu te dovedeşti plictisitoare, mi-a răspuns ea, sărutându-mă pe obraz. Atunci vom fi obligaţi să abordăm alt eu, după zece jumate.

Cat ai clipi, locul s-a umplut de necunoscuţi, care se presupunea că au fost foarte importanţi pentru mine la un moment dat. Am fost surprinsă, plăcut, de câţi oameni au venit. Casa mea era înţesată. Cat îmi arăta pozele mărite cu mine, încercând să îmi zdruncine amintirile.

— Uită-te la aia! Îţi mai aminteşti de ea? Aia a fost în vara din clasa a şasea. Mergeam în vacanţă peste hotare şi tu şi iubitul tău de-atunci, Warren, aţi dansat blues pe *New York*, *New York* şi aţi plâns, amândoi! A fost aşa de trist!

— Uau, am spus. Trist, într-adevăr. Prima iubire, nu? Dramatic.

— E aici! a explodat ea.

— Cine? am întrebat.

Cat mi-a arătat un tip şi a început să îi facă semne să vină la noi.

— Warren! a zis ea.

Anii nu fuseseră blânzi cu Warren. Era supraponderal, avea părul rar, era destul de urâţel şi gura plină cu mâncare. I-a făcut şi el cu mâna lui Cat şi a început să îşi croiască loc spre noi.

— Te rog, nu face asta, i-am spus.

Dar, iată-l.

— Bună, Warrren, a zis Cat.

— Bună, a spus Warren cu gura încă plină de mâncare şi firimituri împrăştiate pe toată faţa şi pe gât. Bună, Jordan. Arăţi minunat.

— Mersi, şi tu la fel, am minţit eu.

— Îţi mai aminteşti de el? a întrebat Cat, cu sprâncenele ridicate.

Nimic nu se compară cu presiunea, Cat.

M-am încordat. M-am uitat la el, lung şi concentrată. Şi nu mi-a fost uşor, pentru că începuse să saliveze. Din fericire şi-a scos limba şi şi-a şters saliva. M-am

cutremurat.

— Nu. Nu… cred. Îmi pare rău. Aş vrea să pot spune că da. Ziceam doar, ştii, ce minunat arăţi, făcând comparaţie nu cu înainte şi cu… cu… nimic.

— De fapt, a spus Cat, şoptind astfel încât numai eu am auzit-o, prin comparaţie „nimic” ar fi prea frumos.

— E OK, a zis Warren, după care s-a aplecat şi a zis suficient de tare ca să audă toată lumea: Te-am pipăit cu o seară înainte de a pleca.

— Nu mai spune…? am reuşit eu să zic între şoc şi groază.

A dat din cap cu foarte mare convingere şi voiam ca o bucată din parchet să se deschidă şi să mă înghită.

— Bine atunci că şi-a pierdut memoria, i-a spus Cat, zâmbind larg.

Din fericire sau din nefericire a venit şi soră-mea.

— Bună, a zis Sam. Pozele astea sunt clasice. Ador uniforma Domino’s Pizza.

— Mda, am spus, dar nu arăt prea fericită.

Aveam boneta lăsată pe ochi şi stăteam cu braţele încrucişate.

— Jordan a lucrat acolo o vară, i-a zis Sam lui Cat şi tuturor celor aflaţi în imediata ei apropiere în timpul campaniei „treizeci de minute”. Obişnuiam să dau comenzi false de la prietenele mele şi îi dădeam adresa greşită, şi apoi prietenii îi făceau cu mâna de la casa alăturată şi primeam pizza pe gratis în timp ce ea dădea de naiba.

— Ce… urât! am spus.

Ştiu că a zis că fusese geloasă pe mine, dar fata asta era un coşmar!

— Era superdistractiv, a zis ea. Eram bulimice atunci, aşa că nu avea niciun rost să plătim pentru mâncarea pe care urma să o vomăm.

— E oribil, am spus.

— Şi Jordan era bulimică, a trântit-o Sam.

— Eram? am întrebat surprinsă şi întristată de o aşa descoperire.

— Erai? a zis şi Cat – înclinându-şi capul într-o parte

şi uitându-se de parcă nu-i prea venea să creadă aşa ceva, din moment ce fusese în lumea mea de când mă născusem, practic.

— Ei, o bulimică ratată, a zis Sam râzând. Avea deprinderea de a mânca, dar uita să vomite.

— Ştiam că nu e adevărat, a zis Cat. Nu o să te schimbi niciodată, Sam. Binecuvântată să îţi fie inimioara ta neagră.

— Trebuie să mă duc... să verific ceva, am spus. Vă rog să mă scuzaţi.

Şi mi-am făcut repede drum spre Todd. Stătea lângă o femeie mai în vârstă şi nu îmi puteam imagina ce căuta ea acolo.

— Bună, Jordy. Ce adunare, a zis Todd. Ce faci?

— Mai bine acum, am spus. Soră-mea nu e tocmai o drăguţă, nu? am întrebat.

— E o nenorocită, mi-a confirmat el.

Şi câteva secunde n-a mai zis nimic.

— Mi-am întâlnit iubitul din clasa a şasea, i-am spus.

— Şi altceva? m-a întrebat.

— A, o grămadă! Dar, nu, nu îmi amintesc de el.

— Ei, păi tocmai mă întreţineam cu doamna Oakmin, învăţătoarea noastră dintr-a patra, a zis el. Spune „Bună”.

M-am simţit ca un copil mic din cauza felului în care toţi defilau cu mine prin faţa oamenilor, spunându-mi tot timpul să spun „Bună”. Mă simţeam ca şi cum în fiecare secundă urma să-mi ceară să prestez *Heart and Soul* la pian şi apoi să fac o reverenţă.

— Ce frumos ai crescut, a zis doamna Oakmin cu un uşor accent nemţesc, ce sâni frumoşi. Ăsta e primul lucru pe care mi-l spune după ce nu m-a mai văzut din clasa a patra?

— Da? am zis, neştiind ce să răspund la chestia asta. Vreau să zic, OK. Mulţumesc.

— Erai plată ca o masă de călcat, a zis ea.

— Aveam nouă ani, am spus, şi m-am trezit punându-mi mâinile la piept. Ca şi cum nu ar fi fost suficient de jenant să discuţi despre sâni cu învăţătoarea ta dintr-a

patra.

— Erai o bună scriitoare. Mai scrii? Sper că da.

— Mai scrie, a răspuns Todd. E genială.

— Bineînţeles că este, a spus doamna Oakmin.

Printre cei cincisprezece oameni pe care îi adunaseră cu eroism (eroism având în vedere că zicala „trei sunt deja prea mulţi" ar fi putut fi concepută chiar în căsuţa asta) erau şi alte feţe din fotografii. Dar nu îmi puteam aminti niciun nume şi niciun moment petrecut cu ei (eram întruchiparea superficialităţii). Începeam să mă enervez. Aşa că mi-am făcut loc printre toţi străinii/prietenii mei. Toţi trăgeau de mine şi mă obligau să vorbesc cu ei şi eu îmi doream doar să fiu singură. Atunci l-am văzut pe Travis. Doamne, ce mişto era. Mă întrebam care era faza cu el. Era el persoana aia groaznică pe care mi-o descrisese Dirk şi familia mea sau era tipul ăla grozav pe care mi-l descrisese Cat? Sau amândouă? Şi chiar îl înşelam pe Dirk? Travis ştia? Amândoi ştiau? Astea erau întrebările pe care nu le puteam adresa nimănui fără să dezgrop morţii. Chiar dacă nu ştiam dacă chiar erau morţi de dezgropat. M-am trezit plutind spre el, oricum, imaginându-mi că, dacă mă apropii suficient, s-ar putea să înţeleg cum stăteau lucrurile cu noi printr-un proces de osmoză.

Şi Travis a venit spre mine.

— Cum rezişti?

— Nu crezi că aţi cam exagerat? Adică, iubiţii din clasa a şasea? învăţătoarea dintr-a patra? Cat de mult ne întoarcem în timp?

— Îl vezi pe tipul de-acolo? a întrebat Travis în timp ce îmi arăta un bărbat mai în vârstă cu geacă de stofa şi ochelari.

— Da?

— El te-a adus pe lume. A tăcut pentru efect. Glumeam.

— Niciunul dintre oamenii de-aici nu-mi este cunoscut, am spus.

— Îmi pare rău. Speram să îţi fie de ajutor. S-a uitat

în jur căutând parcă ceva care să îmi stimuleze memoria. Slideshow?

— Te rog, nu! Am râs.

Acum mă simţeam mult mai bine în prezenţa lui, ca şi cum era unul de-al nostru.

Şi a venit şi Dirk spre noi. Nu îl văzusem deloc şi mă întrebam dacă tocmai ajunsese.

— Uite-o pe frumoasa mea iubită, a zis el şi m-a învârtit ca-ntr-o piruetă.

— Şi iată-l pe iubitul meu, i-am răspuns eu, şi mi-a plăcut atât de mult că m-a învârtit – sau poate că echilibrul meu tocmai gafase –, că am căzut peste el şi am râs când mi-a dat drumul.

Confuză cum eram, cu trecutul dându-mi târcoale fără însă să recunosc ceva din el, am simţit un mic fior de fericire, prima bucurie pură pe care mi-o aminteam din ultimele săptămâni de recuperare. Voiam să le-o împărtăşesc şi lor. Şi le-am zis.

Todd a rămas cu gura căscată. Travis şi Dirk s-au uitat şi ei la mine şi am crezut că am făcut ceva rău. Dirk a părut să-şi revină, dar ceilalţi doi nu.

— Nu e ea cea mai drăguţă fată, a zis el, luându-mă de mijloc ca să mă tragă înapoi spre el. Şi apoi şi-a lăsat capul într-o parte şi a căscat ochii. *Why de birds suddenly appear*, *every* – hai, îţi aminteşti ce te-am învăţat – *every time*…

Şi chiar îmi aminteam. Cu câteva seri înainte, îmi spusese cum obişnuiam noi să stăm întinşi unul lângă altul, cântând. Şi repetasem unul dintre cântecele lui preferate pentru că, zicea el, astea erau momentele cele mai frumoase din viaţa lui şi că nu-i păsa dacă îmi voi mai reveni vreodată – nu, aproape că îşi dorea să nu-mi mai revin – pentru că aveam tot timpul din lume să ne creăm noi amintiri.

— *Every time you're near,* i-am răspuns eu, deşi nu ştiam melodia.

Şi am cântat amândoi, fără să fi avut niciun habar de melodie: *Just like me*, *they want to be*, *close to you*.

Travis şi Todd au rămas cu gura căscată. Nu reuşeam să îmi dau seama dacă erau impresionaţi sau ce?

— Mi se face rău, acum şi aici, a spus Todd (sau ce, se pare). A scos limba şi a pus o faţă acră. Pe bune că am nevoie de o mentolată. A trecut pe lângă Travis şi a mai făcut un pas spre Dirk. În primul rând e „*they long to be*”. Dacă tot vrei să scorneşti momentele preţioase, măcar foloseşte dracu’ cuvintele corect.

Dirk a făcut şi el un pas, micşorând distanţa. Începuse să miroasă a scandal între ei şi, cum spaţiul era mic, „mireasma” a atras atenţia tuturor. S-au întors câteva capete şi paharele au rămas suspendate la câţiva milimetri de buze.

— Dacă îţi imaginezi că o să stau cu mâinile în sân în timp ce tu îi speli creierul lui Jordan lăsând-o să creadă că voi doi eraţi extrem de apropiaţi, că sunteţi legaţi prin nu ştiu ce… lume a voastră, eşti un bou şi mai mare decât am crezut că eşti.

Deci Dirk avea cu vreo 10 centimetri în înălţime, 18 kilograme şi 15 centimetri în lăţime mai mult faţă de Todd. Dar poate Todd ajunsese la limita nebuniei, pentru că, deşi eram convinsă că Dirk îl va sugruma, el doar zâmbea.

— Sunt aici pentru Jordan, aşa cum cred că este şi toată lumea adunată aici, a spus Dirk. Deci o să las lucrurile aşa, deocamdată. Dar să nu pleci cu ideea că tu ştii mai bine decât noi cum vor evolua lucrurile, pentru că noi nu am avut niciodată probleme şi, chiar dacă am fi avut, tu nu ai fi ştiut.

Chestia asta i-a redus la tăcere pe toţi, în timp ce fiecare căuta privirea celuilalt. Todd era clar supraîncălzit, dar Travis i-a zis la ureche ceva ce nu am auzit şi amândoi s-au uitat în spate spre Cat.

— Hai, vino. Vreau să discutăm ceva, mi-a şoptit Dirk.

M-a luat de mână şi m-a tras departe de Travis şi Todd.

Mi-am întors privirea spre ei şi am fost frapată nu de Todd care se întorsese, ci de Travis, care avea acum cea mai sfâşietoare privire. Era descurajat şi frustrat şi extrem

de trist. Dirk m-a văzut uitându-mă înapoi şi m-a luat de bărbie. M-a sărutat şi m-a tras spre dormitor, dar am mai simţit o mână care mă trăgea – un cleşte, mai degrabă – Cat.

— Jordy, ştiu! a zis Cat.

— Ce? am întrebat.

— Jurnalul tău. Sigur ţineai un jurnal.

— OK... am zis. Unde e?

— N-am văzut niciun jurnal, a zis Dirk. Am făcut curat peste tot – de la un capăt la altul.

— Ei bine, ea ţinea unul... unde probabil spunea adevărul despre ţine de o mie de ori, a şuierat Cat.

— Atunci să sperăm că o să-l găsim, a zis el cu sinceritate, uitându-se în dreapta şi-n stânga.

— Cat, am spus, surprinsă de reacţia ei. Calmează-te, sunt OK. Dacă există un jurnal, îl vom găsi.

— Nu cred că există, iubito, a zis Dirk.

— Mda, pentru că probabil că el l-a ars, a ţâşnit Cat.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, a zis Dirk, întruchipând calmul în ciuda acuzaţiilor ei şi m-a băgat în bucătărie.

— Iubito, îmi pare rău, a zis el.

— Nu înţeleg de ce te urăşte, am spus.

— Eu da, a zis el. Faptul că vrea să ne strice relaţia e un lucru egoist şi regretabil. N-am vrut să-ţi spun asta pentru că sunteţi prietene de atâta timp şi mi-ar părea rău să pierzi un prieten de-o viaţă, dar Cat... am respins-o în repetate rânduri.

— Da?

— Noi suntem împreună de mult timp, iubito. Şi în tot acest timp, s-a dat la mine de mai multe ori decât îmi pot eu aminti.

— Dumnezeule, am spus. E surprinzător. E măritată... şi însărcinată!

— Nu e nici pe departe prima femeie măritată şi sunt sigur că nu va fi ultima. Nu e vorba doar de sex. Pretinde că e îndrăgostită de mine. Că e mai potrivită pentru mine. Că şi-ar părăsi soţul pentru mine. Dar nu îţi face griji. Nu aş putea-o iubi pe Cat. Eu te iubesc doar pe tine.

— Mulţumesc, am spus, simţindu-mă şi mai confuză – dacă se putea una ca asta.

— Dar… că veni vorba de sentimentele mele pentru tine, înainte de a fi întrerupţi, voiam să te fur şi să te întreb.

Rahat, mi-am zis. Ştia. Ştia că îl înşelasem, că îl minţisem, că îl înjunghiasem pe la spate şi intenţiona să mă întrebe de Travis. Nu aveam de gând să îl mint. O să fiu sinceră. O să îi spun ce ştiam – Cat îmi spusese că mă întâlneam cu el, dar că nu se mai întâmplase de la accident.

— OK… m-am încurajat eu. *Shoot*.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, a spus el.

Nu era exact la ce mă aşteptasem.

Nu ştiam ce să fac. Asta era o cerere în căsătorie sau deschidea doar un subiect de conversaţie?

— Nu am încă inelul, dar o să iau unul. Şi asta oricum e o formalitate. Ceea ce contează este că ne iubim şi că vrem să fim împreună.

— Uau, am făcut răvăşită. Uau, uau.

— Ştiu, a zis el. Eşti surprinsă. Şi eu sunt. Dar simt că asta trebuie să fac.

— Dar nici măcar nu mi-am recăpătat memoria. Sunt o epavă. Aş fi o mireasă nasoală.

— Nu îmi pasă. Ştiu că pe tine te vreau. Şi ştiu că şi tu mă vrei. Suntem de doi ani împreună şi nu trecea nici măcar o zi în care să nu aduci vorba de verighetă.

— Serios? şi m-am uitat la degetul meu, încercând zadarnic să-mi fie ruşine pentru lipsa unui inel.

— Pe toţi dracii, da! Erai reprezentanta femeilor în campania Tiffany.

— Măcar am gusturi bune, am spus.

— Păi, doar m-ai ales pe mine, nu? a zis el cu un zâmbet încrezător. Crede-mă. Mureai de nerăbdare să fii cerută în căsătorie.

— Eram, în?

— La greu. Aşa că cedez, a zis el, jucându-se cu mâna pe la spate. Şi eu eu vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Eşti sigur? i-am spus.

— Bineînţeles că sunt sigur.

Era supertare. Nu ştiam ce să fac. Aveam aici un tip care îmi spunea că îl iubesc şi că voia să se căsătorească cu mine, iar familia mea eram sigură că va fi de acord, dar eu nici măcar nu ştiam cine sunt. Nu ştiam ce să fac. Dacă spuneam DA, cred că până la urmă memoria avea să îmi revină şi aş fi fost extrem de fericită şi am fi trăit aşa până la adânci bătrâneţi. Dacă spuneam NU şi îmi revenea memoria, dar el renunţase deja la idee pe motiv de dezamăgire cumplită şi îmi pierdeam singura şansă de a fi fericită? Mă întrebam dacă puteam să îl rog să aştepte până îmi recuperam memoria. Dar era jignitor. Ca şi cum nu aş fi crezut ce îmi spusese el despre relaţia noastră. Şi dacă ziceam DA şi mă recuperam amintindu-mi că îl plăceam, de fapt, pe Travis? Nu puteam să accept. Nu puteam să mă căsătoresc cu acest bărbat. Nu îl cunoşteam. Nu mă cunoşteam pe mine.

— OK, am spus, gata să îi ţin un discurs.

— OK ce? a exclamat el. Te căsătoreşti cu mine?

— Păi, nu m-ai cerut propriu-zis. Tocmai ai spus că te-ai gândit că ar trebui să mă ceri.

Şi atunci a căzut în genunchi:

— Jordan Landau… te căsătoreşti cu mine?

— Da, am spus.

Ştiu că am spus că nu intenţionam să o fac, dar era în genunchi. Şi zisese că şi eu voiam. În aceste condiţii, sistemul meu nu reuşea să genereze impulsuri ca îndoiala.

— Bine! a zis Dirk şi şi-a ridicat mâna ca să batem palma.

M-am simţit îndatorată să îi răspund şi, în timpul ăsta, am avut cel mai ciudat sentiment – aproape asemănător unui vertij – că îl vedeam pe el făcând acelaşi lucru, dar cu altcineva, nu un obiect solid, ci cu o fantomă sau cu cineva parcă ieşit dintr-o fotografie, cu Dirk îmbrăcat în altceva şi părând diferit, într-un moment extrem de diferit faţă de cel de acum.

Chiar atunci a intrat maică-mea cu un bărbat şi o

femeie de origine spaniolă. Păreau trecuţi de patruzeci de ani, poate chiar cincizeci.

— Bună seara, doamnă Landau! a zis Dirk. Sau să îţi spun mamă?

Travis şi Todd stăteau la o aruncătură de băţ şi s-au întors când au auzit asta.

— Eu şi cu Jordan tocmai ne-am logodit!

— Dumnezeule! a ţipat mama. Ştiam că aşa se va întâmpla!

— Dumne… ze… ule, au zis Travis şi Todd la unison.

— Asta e minunat, a mai spus mama şi ne-a îmbrăţişat pe amândoi.

— Jordan, a spus Travis, cred că ar trebui să te gândeşti bine înainte de a da un răspuns final.

— Dar tu de ce eşti aici? l-a întrebat Dirk.

— De ce eşti aici? a adăugat mama.

— Pentru că o iubesc, a răspuns Travis.

Inima îmi bătea să îmi iasă din piept. Doi bărbaţi luptându-se pentru mine. Deşi chestia asta nu părea a fi deloc genul meu, mai ales că nu îmi aminteam de niciunul din ei. Era derutant ca dracu'.

— Nu sunt sigur că acceptă bigamia, i-a spus Dirk lui Travis.

— Ce? am întrebat.

— Amorezul tău e căsătorit, a spus Dirk.

— E? am întrebat. Eşti? l-am întrebat direct pe el.

— Da, Jordan, a zis mama. Este. Am aflat şi noi la depoziţie.

— Tipul e un *charleston*, a dăngănit Dirk.

— *Charlatan*, l-a corectat Todd cu un râs batjocoritor, înseamnă „escroc", aşa că sunt surprins că nu ştii cuvântul.

Dirk l-a ignorat pe Todd şi a continuat.

— Se vedea cu tine doar ca să obţină o înţelegere convenabilă la proces.

— Jordan, a pledat Travis. Despre asta îţi spuneam. Nu e…

— Eşti căsătorit? am întrebat.

A lăsat capul în jos.

— Tehnic, da, dar…

— De ce nu vrei, frate, să te cari? a zis Dirk şi a pus mâna pe umărul lui Travis ameninţător.

— Nu face asta, i-a zis Travis, uitându-se la mine. Maică-mea m-a tras de mână şi m-a dus spre cuplul de spanioli.

— Jordan, scumpa mea, îţi mai aminteşti de Esperanza? Oamenii se adunaseră să vadă dacă mi-o mai aminteam pe Esperanza. Şi dintr-odată am început să mă simt extrem de ameţită. Tocmai acceptasem o cerere în căsătorie de la cineva cu care îmi doream sau nu să mă căsătoresc.

— Nu, am spus, scuzându-mă. Nu cred că îmi amintesc de voi. Îmi pare rău.

— A fost menajera noastră când erai tu mică, a spus mama. Şi acesta este soţul ei, Luis.

Femeia vorbea într-o engleză de baltă şi continua să mă tot îmbrăţişeze, cu ochii înlăcrimaţi, spunându-mi ce dor i-a fost de mine şi că îi părea atât de rău că aveam „menezia” din nou.

— Yordan! a zis ea. Ce bine arăţi. Ce bine!

— A, mulţumesc, am spus, dar mă simt puţin… am nevoie de puţin aer.

— Ca o doamnă. Îmi amintesc mereu cum erai mică. Boarte, boarte, murdară…

— A! a exclamat soţul ei. Ea e cea care obişnuia să arunce cu caca peste tot.

— *Ay, şi*!

Ce? Ce? Despre ce vorbeau în faţa unor oameni care mă ştiau de-o viaţă?

— Pardon? am întrebat.

Sam a luat cuvântul.

— Cu siguranţă! Dumnezeule. Era aşa de scârboasă!

— Era tu? *Dios*, memoria mea. În fine, trebuia să avem un paznic, a povestit Esperanza, şi imediat am regretat că am pus întrebarea. Făceam cu rândul, dar de cele mai multe ori eram eu. Stăteam pe marginea pătuţului

şi când mă striga doamna Landau pentru ceva mă ridicam pentru cinci minute. Dar mă întorc şi *Dios mio*! E caca peste tot! Pare că cineva a aruncat cu prăjituri de ciocolată pe pereţi!

Toţi râdeau isteric. Eu eram complet îngrozită.

Cat, în ciuda a ceea ce se petrecuse, a venit cu o tavă plină cu prăjituri cu ciocolată. Nu era exact imaginea de care aveam nevoie după povestea gogonată cu mine aruncând cu căcat pe pereţii din dormitor.

— Prăjituri cu ciocolată? a zis ea în timp ce le oferea celor din jur. Prăjituri cu ciocolată? Nimeni nu voia. Normal. M-am uitat la prăjituri, cu ochii mari din cauza şocului şi a ororii, mi-am luat haina şi am rupt-o la fugă.

29. Soţie legală?

Nu ştiam dacă şi cât de tare mai fusesem umilită înainte de Incidentul cu Prăjiturile, dar simţeam că ăsta fusese cel mai umilitor moment din viaţa mea până atunci. Am auzit pe cineva strigându-mă după ce-am ieşit valvârtej din casă, dar nu m-am oprit pentru că nu mai conta nimic. Nimic din ce mi-ar fi putut spune cineva nu m-ar fi putut fiice să mă simt mai bine.

Nu a fost numai chestia cu Travis care m-a făcut să îmi pierd minţile – asta a fost doar cireaşa de pe tort. Era prea mult. Sunt sigură că oamenii trec prin viaţă şi se întreabă care e limita suportabilităţii lor. Care e barometrul lor de înjosire? Care e pragul de la care ajungi la concluzia că e cazul să te muţi într-o altă ţară şi să-ţi schimbi identitatea?

O nouă identitate. Interesant concept, mi-am zis. Am ajuns de unde am plecat. Ziua cârtiţei în versiunea mea? Am ajuns în punctul în care să zic „Gata, e destul!” şi decid să simulez amnezia şi mă reinventez? Iar şi iar? Acum era momentul în care se presupunea că trebuie să o mai fac o dată? Şi ajungeam mereu să sufăr de amnezie, de-a binelea, în decursul acestui proces?

Cu siguranţă nu. Ideea era de-a dreptul absurdă. Dar astea sunt lucrurile care îmi treceau prin cap când coboram scările în fugă să ajung mai repede în stradă să

respir aer curat. Am fugit de parcă alerga cineva după mine, deşi ştiam că urmărirea se încheiase de când acel cineva mă strigase după ce am ţâşnit pe uşă. M-am uitat înapoi să văd dacă Dirk venea după mine, doar ca să fiu sigură, dar nu venea. Nu am vrut să mă întreb şi de ce.

Am început să obosesc cam în acelaşi timp în care mi-am dat seama că mă dureau picioarele îngrozitor, aşa că am încetinit pasul şi am continuat să mă plimb, fără o destinaţie precisă.

Am bântuit aşa aproape toată noaptea. Ştiu, pare şi periculos, şi monoton – fiind vorba de New York, de frig şi toate alea –, dar oricine locuieşte aici ştie că în ceea ce priveşte marile oraşe, New York-ul e foarte sigur. Pentru că, una la mână, iluminatul îl face mult mai sigur faţă de orice altă suburbie; şi mai sunt şi o grămadă de chestii deschise toată noaptea, unde poţi intra să te încălzeşti când ai obosit şi ţi-au îngheţat picioarele.

Le-am zâmbit trecătorilor – celor care stăteau în faţa barurilor, fumând, cuplurilor, celor fără adăpost –, iar faptul că eram o nimeni mă făcea să mă simt bine. Să nu cunoşti oamenii pe lângă care treci şi nici ei să nu te cunoască pe tine. Eram epuizată de puţinii oameni care mă cunoşteau, dar despre care eu nu puteam să spun acelaşi lucru, şi începuse să mă deranjeze teribil de tare lucrul ăsta. Voiam să dau vina pe cineva şi să cer să fiu repusă în drepturi, dar pe cine? Şi cum?

Am trecut dintr-un cartier în altul, asimilând diferitele arome şi peisaje. Fiecare a cincisprezecea stradă are propria atmosferă şi plimbarea asta în miez de noapte mă convinsese că New York-ul este un oraş remarcabil.

La un moment dat, când m-am săturat de plimbat, m-am oprit într-o speluncă care nici măcar nu avea o firmă. Aveau un jukebox cu o sumedenie de piese country şi hard rock şi ceva punk. M-am uitat la titluri şi m-am întrebat de ce recunoşteam aproape toate cântecele, dar nu mi-o puteam reaminti pe propria mea mamă.

Barul era aproape gol. Era un tip mai vârstă cu o şapcă de camionagiu, fără nicio ironie, şi două tipe care se

împopoţonaseră, gândindu-se, poate, că asta era seara în care îl vor cunoaşte pe Făt-Frumos – sau pe cineva cu suficienţi bani pentru câteva Martini şi o salată Caesar. M-am uitat la ele cum se întorceau de câte ori se deschidea uşa – lucru destul de rar. Vedeam pe faţa lor cum treceau de la speranţă la dezamăgire când el nu apărea.

M-am făcut comodă pe ultimul scăunel de bar. Barmaniţa, sera, avea un piercing în buric şi pe braţ un tatuaj cu o femeie dezbrăcată lăfăindu-se pe un hamburger. Mi-a spus că şi-a schimbat numele din Sara în *sera* în colegiu, după ce văzuse *Leaving Las Vegas*. Credea că e mai cool. Toţi îşi doresc să fie unici – chiar dacă imită la modul grosolan pe altcineva.

Pe la 3 a.m., eu şi cu sera eram destul de apropiate. I-am spus că mă logodisem în seara aia şi că nu eram foarte sigură că făcusem alegerea potrivită. I-am spus şi de amnezie – inclusiv de şireata simulare – şi că încă nu îmi recăpătasem amintirile. I-am spus că fusese o petrecere în cinstea mea în seara aia şi din câte ştiam eu era în toi încă, dar că a fost mult prea copleşitoare pentru mine şi am plecat. Am omis faza cu Esperanza şi furtuna de rahat. Şi prăjiturelele cu ciocolată. Nimeni nu îşi dorea să audă asta. Nici eu nu îmi doream să o fi auzit. SEra era un bun ascultător. Dar dacă stau bine să mă gândesc, făcea parte din atribuţiile postului, dar părea să fie o chestie nativă – o înţeleaptă.

La faza cu identitatea, în cazul meu, a lipsei ei, mi-a spus:

— Nimeni nu ştie cine e cu adevărat. Cei mai mulţi merg înainte – aşteptând să li se întâmple ceva. Adevărata fire nici măcar nu iese la iveală până când nu sunt supuşi unor teste, nu sunt puşi în nişte situaţii extreme… şi mulţi oameni trec prin viaţă încercând să evite astfel de situaţii.

— Deci nu sunt foarte diferită de ceilalţi, am cugetat eu. Asta mi se pare acceptabil. Ce spui despre logodna mea?

— Faptul că nu ai habar cine eşti şi ce tabieturi aveai – şi deci pentru logodnicul tău nu eşti persoana de care s-a

îndrăgostit – şi faptul că el tot te-a cerut spune foarte multe despre el. E dispus să facă pasul şi speră ca totul să fie bine. Asta înseamnă încredere. Şi îmi pare iubire adevărată.

— Uau, am făcut. Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

Dintr-odată, cererea lui Dirk însemna cu atât mai mult pentru mine. Şi chiar dacă nu ştiam dacă voiam să mă căsătoresc cu el, mă simţeam mult mai sigură acum că făcusem alegerea potrivită.

— Dacă vrei să asculţi şi umila mea părere, a zis ea, eu cred, că odată ce-ai găsit dragostea, nu ar trebui să te uiţi înapoi… şi fă orice sacrificiu.

Era întruchiparea barmanului înţelept. Un clişeu, fără îndoială, dar clişeele se nasc din adevăruri şi aveam aici un exemplu perfect.

— Ai o viziune extrem de optimistă, i-am spus. Cu siguranţă ai o viaţă minunată.

— Să nu iei de bun ce îţi spun eu, a zis ea şi a rânjit. Sunt însărcinată şi port copilul bodyguardului. Şi mi-a făcut semn spre uşă.

M-am întors să văd spre cine-mi arăta şi am dat cu ochii de un tip care cântărea vreo sută treizeci de kilograme şi nu avea niciun pic de gât. Şi ea a dat din umeri.

La 4 a.m. M-a dat afară din bar. Mi-a zis că închide, dar m-a rugat să mai vin şi altă dată.

Există două categorii de oameni. Cei „de dimineaţă”… şi toţi ceilalţi. Nu ştiam dacă eu fusesem o persoană „de dimineaţă” înainte, dar faptul că mi-am pierdut vremea prin baruri uitându-mă la petrecăreţi şi la paznici de noapte, după care am umblat aiurea până în zori, m-a făcut să îmi dau seama că, dacă dormi peste jumătate de zi, ratezi cam multe.

Am stat pe o bancă şi m-am uitat la alergătorii matinali, la echipele de muncitori din construcţii care înălţau zgârie-nori, la oamenii care plecau la serviciu, la stăpânii epuizaţi ai patrupedelor. Toţi începeau o nouă zi,

odihniţi şi gata să cucerească lumea. Mi-am dorit şi eu, atunci, să îmi pot aminti cum era să începi o nouă zi – ce ritualuri aveam, ce simţeam la fiecare pas, dacă era ceva ce mi-aş fi dorit să schimb, dacă aveam o perioadă preferată a zilei. Ce mă făcea fericită? Ce mă scotea din sărite? Când/dacă îmi voi recăpăta memoria, se va schimba ceva în felul în care percepeam lucrurile acum?

Când am ajuns acasă era 7 a.m. Todd era acolo, aşteptându-mă. Era pe jumătate adormit, cocoţat pe pervaz. Puteam să jur că se luptase cu somnul toată noaptea. Bietul de el!

— Jordy! Slavă Domnului! a zis el şi a coborât, alergând să mă îmbrăţişeze. S-a împiedicat de covor sau de şireturi şi s-a împleticit spre mine. Era epuizat.

— Nu trebuia să mă aştepţi, i-am zis.

— Asta ştiu să fac cel mai bine, mi-a răspuns el, privindu-mă cu ochii împăienjeniţi.

— Serios, i-am spus, odihneşte-te puţin. Vrei să dormi aici?

— Nu. Vreau să ştiu unde ai fost.

I-am povestit ce făcusem toată noaptea. Cam cât din oraş îl luasem la picior, i-am spus de sera de la bar, de răsăritul soarelui şi de faptul că m-am întrebat aşa cum făcusem în fiecare zi a ultimei luni, dacă asta va fi ziua în care îmi voi recăpăta amintirile. Todd nu era prea încântat. Şi era de înţeles. Îşi făcuse griji.

— Îmi pare rău dacă te-am necăjit, i-am zis.

— Trebuia să suni, măcar.

— Nu eram în apele mele. Mă simţeam jenată şi nu voiam decât să scap. Nu ştiam că ai să fii aici.

— Jordan, zău, a zis el.

— Nu am ştiut! îmi pare rău. Mă ierţi? Şi am schelălăit ca un căţel şi am hohotit zgomotos pe nas de câteva ori.

— Ştii bine că asta fac mereu.

— De fapt, nu prea. Dar aveam o bănuială. Vrei un mic dejun sau vrei să dormi puţin?

— Cred că voi trage pe dreapta, a zis el.

— Şi eu la fel.

Şi amândoi am căzut laţi în pat, fără alte cuvinte. M-am trezit prima, pe la 1 p.m. Todd încă mai dormea şi am stat şi m-am uitat la el. Tocmai dormisem cu acest Todd şi mă simţisem extrem de în siguranţă… Aveam încredere în el. Şi eram supernorocoasă că aveam în această viaţă pe cineva ca el – eram binecuvântată să am un prieten ca Todd. Probabil că a simţit că îl priveam pentru că s-a trezit şi s-a încruntat la mine.

— Ce e cu privirea aia? a întrebat el.

— Sunt doar fericită că eşti prietenul meu.

— Păi, nu ştiu dacă vei mai fi fericită după ce vei asculta ce am de spus.

— Oho… am zis.

— Mda, a zis şi a ridicat o sprânceană. „Oho”. Şi-a adunat forţele. Jordan, nu poţi, nu poţi, nu se poate, să te măriţi cu Dirk.

— Hmm, am bombănit eu, dându-mă jos din pat să mă duc să mă spăl pe dinţi. Hai să nu discutăm despre asta.

— Trebuie să discutăm despre asta. E o treabă serioasă. E un coşmar de proporţii catastrofale.

— Nu e chiar atât de rău.

— Ai dreptate, a zis el. E mai rău.

— Todd, ştiu că tu crezi că ştii ce e mai bine pentru mine – şi îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi –, dar am înţeles că aici există două tabere complet diferite. Şi nu pot să fac fericită pe toată lumea.

— Dar poţi să fii tu fericită. Şi eu te asigur că, dacă te măriţi cu Dirk, nu vei fi fericită.

Părea că ştie ce vorbeşte. Dar analizând lucrurile la rece, mi-am zis că trebuie să fie şi alţi factori la mijloc.

— OK, lasă-mă să te întreb ceva, i-am spus.

— Orice.

— Tu ai avut ceva sentimente pentru mine?

— Da, a zis el fără tragere de inimă. Dar nu are nicio legătură cu asta. Jur. Prefer să te văd împreună cu Travis decât cu Dirk.

— OK, lasă-mă să te întreb un lucru: Când eram cu Travis – cum pretindeţi voi – erai fericit pentru mine şi Travis?

A tăcut mâlc. Şi-a încreţit buzele şi a expirat pe nas. Era evident că răspunsul e nu. Şi clar că nu puteam să am încredere în opinia lui Todd în această privinţă, indiferent de cât de bun prieten îmi era în orice altă privinţă.

Todd s-a ridicat, şi-a înşfăcat haina şi s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit şi mi-a mai aruncat o privire.

— Nu, nu m-am bucurat pentru tine şi Travis, dar – şi e vorba de un „dar" imens…

— Cine are un par imens? am încercat eu să fac o glumiţă. Dar nu era nostimă.

— Te iubesc. Eşti prietena mea şi fata la care ţin de la şapte ani nenorociţi. Da, am simţit ceva pentru tine, da, m-am comportat ca un cretin absolut de mii de ori, pentru că am tot sperat că la un moment dat vei înţelege că suntem făcuţi unul pentru celălalt… în concluzie, reprezinţi totul pentru mine. Şi aici mă refer şi la fericirea ta. Nu mi-aş bate joc de tine acum. E mult prea important şi tu eşti mult prea vulnerabilă. Eu nici măcar nu contez în ecuaţia asta. Singurul lucru pe care l-aş avea de câştigat din faptul că ţi-am spus asta e fericirea ta, care pare mai importantă decât a mea. Dar, te rog, ascultă-mă: tu nu îl iubeşti pe Dirk. Tu îl iubeşti pe Travis. Dacă vrei să faci ceva bun în viaţa ta, ascultă-mă de data asta.

Şi a ieşit pe uşă.

Cat a apărut pe la 3 p.m. Şi a început să deschidă dulapuri şi să cotrobăie prin sertare. Era chitită să-mi găsească jurnalul şi niciun protest al meu nu o putea opri.

Peste vreo zece minute a apărut şi Dirk şi el, şi Cat au început iar să se certe.

— Uite ce e, Nancy Drew, nu e niciun jurnal, a zis el. De ce nu încetezi tu să tot creezi probleme şi să începi să te bucuri pentru tânăra pereche?

— Pentru că în ziua aia va îngheţa iadul, a zis Cat. Nu ştiu ce anume urmăreşti cu nunta asta. Adică – înţeleg că îşi doreşte ceea ce ştie că nu poate avea şi că încearcă să

devină asociat etc. Asta o înghit. Dar să mergi până la căsătorie? Când îi va trece din nou de tine, imediat ce se va aranja şi te va avea… şi se va termina cu toată exaltarea alergăturii pentru a te cuceri? Şi aşa se şi va întâmpla. Promit.

— Cat, am mustrat-o eu într-o manieră care nu mă caracteriza. Uită de tot ce s-a întâmplat între tine şi Dirk. Dacă eu sunt dispusă să trec peste asta, cred că şi tu poţi.

Cat s-a ridicat şi s-a scuturat de scamele de pe pantaloni pe care le luase de pe jos în timp ce cotrobăia şi percheziţiona. Şi-a îndreptat spatele şi stătea cu o mână pe burtică în felul acela în care stau femeile însărcinate, uitându-se pe fereastră, apoi la Dirk şi apoi la mine, şi iar pe fereastră, la picioarele ei şi iar la mine.

— Bine, a zis ea. În fine. Eu sunt aici pentru tine.

Apoi s-a încruntat la Dirk, m-a pupat pe obraz şi a plecat.

Din nu ştiu ce motiv, Dirk a vrut ca logodna noastră să fie de scurtă durată. Mi-a spus că asta mi-aş fi dorit, aşa că data nunţii a fost stabilită la trei luni de la seara petrecerii.

În următoarele trei luni am fost ocupată cu vârtejul organizării minţii.

Deşi îmi jurasem că nu o să mai pun piciorul în Barneys niciodată după Ziua Chilotului, mi-am cumpărat rochia de acolo. Era o rochie incredibilă, Christian Lacroix, cu cel mai romantic, ciudat şi totuşi simplu design – cu panglici de mătase şi tul, cu broderie din dantela, cu un corset cu volănaşe ce cădeau asimetric de-a lungul taliei… un vis întruchipat într-o rochie.

Am făcut o mie de probe, dar de fapt nu au fost decât trei. Fetele care lucrau la raionul de nunţi de la Barneys erau incredibil de drăguţe şi implicate în ceea ce făceau, chiar dacă toată ziua se ocupau numai de asta de mai multe ori pe zi, în fiecare zi, pentru mirese diferite.

Am avut mai multe programări la coafor pentru probe de coafură, ca s-o pot alege pe cea mai potrivită. M-am oprit la un coc din care îmi cădeau câteva şuviţe pe

faţă care îmi încadrau profilul. Maică-mea părea mult mai drăguţă decât înainte. Era înnebunită să planifice această nuntă şi s-a dedicat complet acestui ţel. Walter mi-a spus că îi părea extrem de bine că ne înţelegeam, iar eu eram fericită că aveam cu cine să împărtăşesc emoţiile, pentru că nu simţeam niciun pic de entuziasm din partea lui Cat, Todd şi Travis.

Maică-mea a luat în serios responsabilităţile ce-i reveneau mamei miresei, până acolo încât i-a explicat unui potenţial designer floral că ea era „Regina albinelor şi trebuia servită”. Nu am reuşit să îmi dau seama dacă îi făcea avansuri sau era pur şi simplu binevoitoare, dar indiferent de motivaţie, era inadecvat şi regretabil în astfel de situaţii. Perspectiva de a sta pe locul din faţă şi nu la volanul maşinii îi scotea la suprafaţă toată nesiguranţa, arăta ca un copil căruia îi iei jucăriile.

Cat a încetat, la un moment dat, să mai pomenească de povestea dintre mine şi Travis şi a fost de acord să fie domnişoara mea de onoare. Ea, verişoara mea, Danielle – pe care nu mi-o aminteam, dar mama insistase să facă parte din alai soră-mea şi mama formau alaiul meu. Nu aveam de gând să fac vreun comentariu din moment ce, dacă nu era Danielle, le-aş fi avut doar pe Cat, Sam şi mama – şi chiar dacă mă înrudeam deja cu trei dintre cei patru oameni din alaiul meu de nuntă, părea mai puţin jalnic.

Nu am mai auzit nimic de Travis, şi nu m-am mai văzut cu Todd decât de câteva ori înainte de nuntă. Am încercat să ne mai vedem, dar el se uita la mine atât de dezamăgit, că nu mai puteam suporta. Am simţit lipsa lui Todd – atât de acut –, dar nu ştiam şi de ce. Totul se petrecea cu viteza luminii şi nu aveam timp să analizez cauzele.

Era un du-te-vino, de la cofetăria unde am comandat tortul (îmbrăcat în două straturi de ciocolată şi umplut cu spumă de ciocolată şi glazurat cu bezea albă) la castingul pentru formaţie (şi alcătuirea listei de piese „astea nu”: cum ar fi *Mony Mony*, *Celebration*, *Brick House*, *YMCA* sau

Hot Hot Hot) la îmbinarea culorilor, ornamentelor, cadourile pentru invitaţi şi organizarea ceremoniei (curtea din spatele casei mamei şi a lui Walter decorată la mare artă). Am decis să nu organizez o petrecere a burlacelor, pentru că nu-mi aminteam nicio rubedenie din alaiul miresei, şi riscam să iasă mai degrabă o chestie neplăcută decât una distractivă.

În tot acest timp, Walter părea preocupat. Am crezut că era îngrijorat că toată peluza îi va fi călcată în picioare tocmai când dădeau primele firişoare, dar era foarte deschis la orice cerere. Pur şi simplu nu părea să fie fericit – sub nicio formă. Am presupus că îi venea greu să îşi asume rolul de tată vitreg, întrucât mereu părea că ar avea să-mi spună ceva, dar nu îndrăznea.

Cat ai clipi, ploile de primăvară au fost înlocuite de florile de mai şi m-am trezit cu o noapte înainte de nuntă.

Maică-mea parcă îşi ieşise din minţi. Dar din evaluările mele din lunile anterioare ajunsesem să îmi dau seama că îşi ieşea din minţi în sensul bun al cuvântului. Era în priză – mai în priză ca oricând – şi chiar şi atunci când apăreau mici întâmplări nefericite, îi remarcam întotdeauna un zâmbet în colţul gurii când reuşea să le rezolve. Şi reuşea să le rezolve, făcând ca totul să arate aşa cum îşi imaginase ea.

Reuşise să se depăşească pe sine. Chiar începusem să mă întreb ce va face la sfârşitul acestei zile, pentru că în ultimele trei luni organizarea acestei nunţi fusese tot ce îngurgitase, respirase şi visase. Şi rezultatul se vedea. Biserica îţi tăia răsuflarea. Nimic nu scăpase de sub sporita ei vigilenţă.

Cat, Danielle şi Samantha erau o apariţie în auriu. Rochiile lor erau – îndrăznesc să spun – splendide. Maică-mea se depăşise pe ea însăşi şi le comandase special şi păreau a fi mai mult ţinute *couture* pentru „covorul roşu” decât rochiile unor domnişoare de onoare. Cat avea şi ţinuta aceea specifică femeilor însărcinată atât de la modă la recentele decernări de premii.

— Sunteţi atât de frumoase, le-am spus.

— Chiar aşa, a confirmat şi Cat. Nu credeam că voi vedea vreodată un alai al miresei care să nu fie hidos, darămite să mai fac şi parte din el. Cineva ar trebui să ne facă o fotografie.

— A, fac eu, a zis maică-mea cu aparatul acoperindu-i jumătate de faţă şi începând să tragă blitz după blitz.

— A, scumpa mea, a început Cat, aproape înecându-se în lacrimi de bucurie, eşti răpitoare.

— Deci… a zis Samantha. Avem timp de asta?

Am ridicat din sprâncene întrebându-mă ce era asta, dar când toate au început să scoată cutii împachetate mi-am dat seama că era timpul pentru străbuna şi totuşi indispensabila tradiţie. Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva bleu.

— Al meu e primul, a ordonat Sam.

Am luat pachetul ei şi am tras de panglică, desfăcând funda. Am băgat nasul în cutie şi am văzut ceva bleu. Am reuşit să îmi dau seama ce era fără să desfac măcar hârtia de învelit – o jartieră baby blue.

— Din străfundul inimii mele până în zona superioară a coapsei, îţi mulţumesc, i-am zis, ţinând jartiera în aşa fel încât să o vadă şi restul fetelor. Asta înseamnă că e ceva nou şi ceva albastru?

— Doar ceva albastru, a zis maică-mea dându-mi astfel de înţeles că „ceva nou” îmi va da ea. Mi-am ridicat rochia să îmi trag jartiera pe picior şi m-am întrebat dacă exista un picior bun şi unul greşit. Dar, fiind deja foarte sigură de alegerea făcută, am tăcut din gură.

— Piciorul greşit, mi-a atras atenţia Cat.

— Sunt stângace şi dacă remarcă cineva, îi voi spune că am probleme şi mai mari decât nerespectarea tradiţiei, am spus.

— Deschide asta, a zis, bătând din palme entuziasmată.

Am făcut aşa cum mi-a spus şi am scos la iveală cel mai frumos şi delicat colier de perle şi diamante pe care îl văzusem vreodată. Deşi… îl mai văzusem? Avea ceva familiar, ca şi cum m-aş fi uitat la o fotografie – şi cu toate

astea colierul se afla în mâna mea. Cat m-a ajutat să mi-l pun la gât şi apoi m-a dus la oglindă să mă privesc.

Mi-am trecut degetele peste nestemate.

— E atât de frumos.

— E ceva împrumutat, a zis Cat. Şi ceva vechi. E al mamei mele.

— Arată atât de bine, că îţi vine să-l mănânci, am spus şi Cat a tras adânc aer în piept.

— Exact acelaşi lucru ai spus şi data trecută! a exclamat ea, în timp ce scotea la iveală o fotografie. Chiar l-ai băgat în gură pentru o clipă şi, dacă te-ar fi văzut mama, nu cred că am mai fi apucat ziua asta. Fotografia mă înfăţişa pe mine la vârsta de şapte ani – căsătorindu-mă cu Todd în fundul curţii. Purtam tot colierul mamei ei. Mi-am pus mâna la gât şi l-am atins. Ştiam că îmi mai arătase fotografia asta la spital când încerca să îmi pună memoria la treabă şi nu eram sigură dacă îmi aminteam de ea de atunci sau de când eram copii. Dar ceva tot am simţit. Ca şi cum mi-ar fi râcâit creierul.

— E rândul meu, a zis mama. Ceva nou.

Mi-a dat o cutiuţă îmbrăcată în hârtie argintie. Am deschis-o cu grijă, încercând fără succes să nu rup frumoasa învelitoare şi am dat peste o cutie neagră de catifea. Înăuntru se afla o pereche de cercei cu diamante.

— Uau, am făcut. Sunt superbi.

— Aşa m-am gândit şi eu. Şi orice fată ar trebui să aibă aşa o pereche, a spus cu un aer de autoritate.

— Mulţumesc, i-am spus, deşi începusem să simt că am parte de o experienţă de dedublare a lui Jordan.

Se întâmpla ceva ciudat înăuntrul meu, o combinaţie între ameţeală, greaţă, durere de cap şi anxietate. Cum a venit aşa a şi dispărut. Voiam să stau jos, şi apoi să mă ridic şi iar să stau jos şi să o iau naibii la fugă de acolo şi să mă dau huţa într-un copac, care nu era acolo. Emoţiile nunţii, fără îndoială. M-am uitat în oglindă ca să-mi pun cerceii, dar mica încuietoare mi-a scăpat şi a căzut pe mâna înmănuşată. Şi în timp ce Sam a dat să mă ajute, m-am temut un moment că mă va ciupi tare de lobul urechii.

— Jordan, stai liniştită, m-a mustrat ea. E ziua ta. Nu ţi-aş face rău nici dacă m-ar plăti cineva – şi nu am avut nicio ofertă decentă până acum. Mai mult decât atât, a zis ea, strângând bine piatra de mărimea unui molar, schema aia e depăşită.

Schema aia? M-am holbat la ea, mi-am frecat lobii şi mi-am întors capul spre ea.

Maică-mea, Cat şi Danielle au ieşit din cameră pentru ultimele retuşuri, lăsându-mă singură cu Sam.

— Deci, a zis Sam, dând din cap cu nervozitate.

— Deci… i-am răspuns eu.

— Probabil că aici e momentul în care eu ar trebui să spun ceva ca de la soră la soră şi devenim lacrimogene, a zis ea.

— OK, am zis eu aşteptând.

A urmat un moment de tăcere în care Sam şi-a pendulat piciorul stâng de câteva ori.

Şi, în fine, a deschis gura.

— Mda, e destul de greu de zis ceva care să nu pară jignitor.

Şi şi-a încleştat degetele de rochia aurie.

Şi a venit şi salvarea – o bătaie în uşă.

— Intră, am urlat la unison.

Uşa s-a deschis şi în pragul ei stătea Dirk, extrem de mişto în smochingul lui şi care… se uita la noi.

— Bună! am spus eu, devenind extrem de conştientă de implicaţii. Nu ar trebui să mă vezi până la altar! Aduce ghinion!

— Vă las, a zis Sam şi a şters-o pe uşă.

— Vino aici, mi-a spus Dirk şi m-a tras spre el. Asta ne va aduce noroc.

Şi m-a sărutat uşor. Şi buzele lui mi-au atins în treacăt obrajii, gâtul şi, în final, s-au oprit pe urechea mea. A început să îmi lângă urechea ca un câine flămând ce linge cu poftă castronul, după ce nu mai văzuse mâncare de o săptămână. Delicatele săruturi avansaseră spre canalul urechii. Nu voiam să îi rănesc sentimentele, dar era dezgustător.

Şi din reflex, i-am împins braţele şi m-am îndepărtat uşor; am simţit că mai trecusem prin asta şi altă dată. Noi doi aflaţi în contact direct, întorcându-mi privirea de la el, cu ochii larg deschişi. Nu ştiam dacă aveam un déjà vu sau rememoram un moment, dar limba lui Dirk lingându-mi urechea era o senzaţie extrem de neplăcută, pe care eram aproape sigură că o mai percepusem şi altă dată. M-am îndepărtat şi m-am uitat la el. M-am concentrat tare. Cat de tare am putut. Oare îmi aminteam ceva? Dirk a clipit şi a zis:

— Ne vedem la altar, iubito!

Şi dus a fost.

Am rămas în aceeaşi poziţie în mijlocul camerei pentru mai bine de zece minute, încercând să rememorez acel moment, celălalt moment – ceva de dinaintea amintirilor recente pe care aveam să le păstrez în suflet la ceremonie, către altar, şi către o nouă viaţă. Simţisem ceva atunci. Ceva deosebit de ce simţeam „acum”.

Walter a deschis uşa şi Cat a intrat în cameră, întâmpinându-mă cu un zâmbet uşor tremurat. Mi-am luat buchetul şi am ascultat foşnetul rochiei de mireasă.

Atunci mi-a trecut prin minte o frază, dar care nu se referea la Dirk. Ci la urechi. „Deştept până peste urechi!” Copil fiind am interpretat greşit fraza „Deştept până peşti urechi!” nu am reuşit să îmi dau seama când şi cum, dar era o amintire confuză care părea că vrea să îşi croiască drum spre conştiinţa mea. Parcă o auzeam pe maică-mea râzând de mine şi corectându-mă, dar tot nu reuşeam să îi dau o semnificaţie.

Nu voiam să mă mişc din locul ăla. Devenisem superstiţioasă în privinţa locului – din moment ce credeam că acolo mă găsiseră amintirile –, aşa că am mai rămas câteva minute, nici nu ştiu câte, aşteptând să îmi revină memoria, sau măcar un alt cuvânt, o imagine sau o altă frază. Nimic. Doar marşul nupţial. Am considerat că era un semn şi m-am pregătit pentru cel mai mare eveniment din viaţa mea – cu siguranţă şi din cea pe care mi-o aminteam.

Cat, Danielle şi Samantha îşi dădeau coate, ca să

ajungă le cei trei cavaleri ai lui Dirk, pentru drumul către altar. Maică-mea i-a urmat, iar eu mi-am încleştat mâna de braţul lui Walter, simţindu-mi dintr-odată toţi muşchii încordaţi – neştiind dacă voi începe să ţip de durere, voi leşina, plânge sau toate laolaltă, şi nu neapărat în această ordine.

Aveam impresia că stăteam, practic, cu câţiva centimetri în faţa mea, purtând blugi şi un vechi tricou Dr. Pepper, privind la o mireasă pe care nu o cunoşteam, deşi tot eu eram. Poate că în acel moment fantastic, în aşteptarea jurămintelor, orice mireasă şi mire aflaţi la prima experienţă de acest gen trec printr-un moment de nebunie, determinat de conştientizarea fără drept de apel a faptului că viaţa lor se va schimba radical. Nu ştiu câţi dintre ei se consolează cu un potenţial divorţ, dar eu cu siguranţă nu am făcut-o. Mintea mi-a luat-o razna spre decoruri pestriţe, unele sterpe, altele aglomerate cu fizionomii cunoscute şi locuri familiare, zumzăind de voci pe care nu le înţelegeam şi cu o muzică ce părea a fi lansată de undeva din adâncuri. Am fost tentată să o iau la fugă, dar mireasa stătea lângă un tată vitreg pe care abia îl cunoştea, îndreptându-se spre un altar şi spre un consimţământ dat unui bărbat pe care jumătate dintre cunoştinţele ei jurau că îl ura.

Aşteptam în uşa bisericii când Walter mi-a pus ceva mic în mâna dreaptă. Un *jeleu* de portocale. „Să îţi poarte noroc”, a zis el. L-am îndesat repede în gură, l-am mestecat şi l-am înghiţit. Tot atunci toată lumea s-a ridicat în picioare şi s-a întors spre mine.

— Eşti gata, Jordy Jeleu? m-a întrebat el şi totul s-a oprit.

Vocile, corzile dense ale muzicii lui Mendelssohn, caruselul nebunesc al imaginilor ca dintr-un videoclip muzical. Ceaţa prin care plutisem în ultima jumătate de oră începea să se risipească. Toate amintirile începeau să se lege, una câte una, picătura transformându-se într-un val înalt. Toate îmi erau clare acum. Tot răul spre bine, aveam diamantele. Deştept până peste urechi. Asaltul din

adolescenţa lui Sam asupra lobilor mei proaspăt găuriţi, improvizând noi piercinguri de-a lungul unei vieţi închinate torturii. Soţie legală.

Şi Jordy Jeleu. Ştiam şi asta. Şi ştiam şi cum o aflasem. Jeleul cu aromă de portocală. Eram născută sub mandatul lui Reagan şi în aceeaşi perioadă dulciurile Jelly Belly erau la mare căutare, şi din dragostea lui pentru dulciuri, apoliticul Walter a găsit că are ceva în comun cu „The Great Communicator”. Din rezerva pe care o ţinea pe biroul său de acasă, le punea mereu deoparte pe cele cu portocale, pentru mine, pentru Jordy Jeleu a lui. Mi-am amintit.

Walter mi-a dat un brânci şi am început să ne îndreptăm spre altar. M-am uitat de o parte şi de alta a culoarului şi am recunoscut feţe, nu toate, dar majoritatea. Mi se părea că mă aflam pe un câmp cu flori ce înfloreau una după alta – fiecare floare semnificând o fizionomie familiară din viaţa mea. Doamna Winchell, vecina noastră, pe care nu o plăcea nimeni, dar care mereu ne aducea o plăcintă cu fructe de Crăciun – pe care mama o redăruia imediat la Children’s Hospital. Doamna Reading, profesoara mea de pian. Nu mai cântasem de cincisprezece ani şi nu mai aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia cântat *Edelweiss*, dar mi-o aminteam pe ea. Libidinosul unchi Ritchie. De fapt, nu era rudă cu noi, dar era cel mai bun prieten al lui Walter. Obişnuia să îmi dea să beau bere pe furiş, şi când m-am întors într-o zi de la şcoală şi l-am întrebat ce însemna „şaizeci şi nouă” – mi-a spus, dar m-a pus să promit că nu voi spune nimănui de unde aflasem. Şi eu care mă întrebam cum dracu’ poate cineva să sărute pe altcineva şaizeci şi nouă de secunde?

Şi Dirk. Iată-l şi pe el… atât de frumos în smochingul lui – nenorocitul dracului.

Amintirile negre ale relaţiei noastre au început să curgă în şuvoaie – imagini lamentabile, meschine una după alta. Îmi aminteam de diferitele ţipe cărora le făcuse ochi dulci, cu care flirta, cu care mă înşela. Ziua mea de naştere uitată. Prima mea revenire la spital – cu toţi cei care mă

disecau ca pe un cobai de laborator. Şi apoi a doua oară. Şi Dirk care pretindea că încă mai eram împreună, deşi mie îmi trecuse complet, fără echivoc şi peste 200 la sută iubirea pentru el. Amintiri după amintiri după amintiri… până la câteva minute înainte de nuntă – Dirk introducându-şi scârboasa lui limbă de vacă în urechea mea. Patentata extravaganţă a lui Michael Dirkinson. Toate mi-au revenit cu viteza luminii, născute din ura pentru marea de salivă.

Cum se întâmplase asta? Am rămas pe gânduri. M-a surprins cu sprânceana ridicată şi mi-a făcut cu ochiul. Am mai făcut câţiva paşi şi iată-mă în centrul propriei nunţi. Era suprarealist.

Preotul a încuviinţat din cap pentru a ne atrage atenţia că puteam începe, iar eu am inspirat adânc. Nu ştiam când era momentul potrivit să anunţ că nu va avea loc nicio nuntă. Când era momentul potrivit să ridic mâna?

— Ne-am adunat azi, aici pentru a fi alături de Jordan Landau şi Michael Dirkinson în sfânta lor uniune, a început preotul.

Chiar atunci, am decis. În secunda în care am auzit „sfânta uniune” în aceeaşi frază cu numele meu şi al lui Dirk, toată şarada tragicomică trebuia oprită.

— Părinte, am zis eu tuşind şi ridicând mâna.

— Da? a întrebat preotul.

— Eu obiectez, am spus.

Am auzit freamăt în bănci şi mult mai mult zumzete în rândul mulţimii. M-am întors cu faţa la ei.

— Bună, am spus tuturor. Şi m-am uitat bine la toţi cei care se aflau în biserică pentru a participa la căsătoria mea. Nunta mea. Cu Dirk. Odios.

— Bună, mi-au răspuns câţiva derutaţi.

— Sunt eu Jordan. Adică – ştiu că ştiţi că sunt eu, dar vreau să vă spun că e vorba chiar de mine. Mi-am revenit. Mi-a revenit memoria. Chiar acum, şi continuă să revină, dar ÎMI AMINTESC!

S-au auzit oauuuri şi *aaauri* şi ce minunat, zâmbete peste tot – cu excepţia feţei lui Dirk. Părea extrem de

agitat.

— Dirk, cred că îmi lipseşte ceva. Unde e jurnalul meu?

— Jurnalul tău? a repetat el pe un ton gen „Cine, eu?”

— Jurnalul meu, am repetat. Era sub pat. Dacă ai făcut curat, înseamnă că l-ai găsit. Şi dacă te-ai uitat în el, ai aflat asta: ai uitat de ziua mea anul trecut. Sau de faza aia din iulie când mi-ai spus că arăt ca o creatură din lagună când ieşeam din apă. Sau când m-ai înşelat – prima dată, când am plâns până am udat fleaşcă paginile şi am încercuit locul unde s-a încreţit hârtia de la lacrimile mele.

Dirk s-a uitat la mulţimea prezentă şi a zâmbit nervos. M-am uitat şi eu la feţele lor, pe care acum le recunoşteam.

— Îmi amintesc de voi toţi! am urlat. Bună ziua, doamna Dunlap, am strigat-o pe nume pe doamna cu pălărie de paie legată cu nişte panglici mari din satin, aflată pe rândul al treilea. Mi-amintesc că ne făceaţi broccoli în caserole. Era oribilă, dar nu ziceam nimic. Îmi pare bine să vă revăd!

Simţeam că o iau razna. Trecusem de la mânia oarbă la fericirea fără margini.

— Îmi amintesc! îmi amintesc tot! am zis arătând spre diverşi oameni. Îmi amintesc de tine şi de tine, şi de tine… Şi atunci l-am văzut pe Todd, care parcă îşi ţinea respiraţia. Am făcut câţiva paşi spre el. Şi cu siguranţă îmi amintesc de tine.

— Pe bune? m-a întrebat el.

— Cum mi-aş fi putut uita primul soţ?

A zâmbit şi părea că e la un pas de a izbucni în plâns. Preotul însă nu a fost prea fericit să afle de nunţile mele anterioare.

— Aveam şapte ani, i-am spus şi s-a încruntat puţin.

— Adulterino! a exclamat o femeie în vârstă din primul rând pe care nu am recunoscut-o.

M-am întors la Todd.

— Cum m-ai lăsat să mă căsătoresc cu nenorocitul ăsta? l-am întrebat.

— Eu obiectasem deja, a zis el. Dar nu m-ai crezut, aşa că m-am aşezat aici, ţinându-mi respiraţia, rugându-mă să îţi revii.

— Îmi pare rău că te-am chinuit atâta – şi că nu te-am crezut, am spus şi m-am uitat apoi la Cat, care se uita la mine cu nerăbdare, aşteptând să îi spun şi ei ceva. Şi bineînţeles că îmi amintesc de cea mai bună prietenă a mea!

Cat s-a grăbit să mă îmbrăţişeze.

— Ţi-ai revenit, a zis ea. Am încercat să te opresc…

— Ştiu, am spus.

O mişcare bruscă mi-a atras atenţia. Era Lydia care stătea în picioare, având o privire hăituită. Ce dracu' voia să facă încercând să se strecoare din rândul cinci?

— Lydia? am strigat-o eu incredibil de ascuţit. Ai furat ideile de la Kideo de la mine. Şi ai o aventură cu cineva cu cincisprezece ani mai tânăr ca tine.

— Au, a zis cineva.

M-am uitat să văd cine şi am remarcat că mă aflam într-o încăpere plină de oameni de care nu îmi păsa. Şi, mai important, nimănui nu-i păsa de mine.

Tot atunci am pus ochii pe Esperanza care mă acuzase pe mine că aruncam cu rahat! Ştiam că nu era cazul să rescriu eu istoria, dar nu eram eu aia.

— Şi, Esperanza, am spus şi i-am vânturat degetul, Sam era cea care arunca cu rahat, nu eu! Sam.

Samantha şi-a dat ochii peste cap ca şi cum habar nu avea despre ce se vorbea, dar pe asta nu voiam să o ratez.

— A… a încuviinţat uşor Esperanza. Iisus… cred că ai dreptate.

Crezi?

— Ştiu sigur că am dreptate. Pentru că îmi amintesc, am spus eu victorioasă. Nu ştiu nici măcar de ce mulţi dintre voi se află aici. Mă uit la voi şi mi-e greu să aleg mai mult de o mână de oameni care au fost vreodată drăguţi cu mine.

M-am uitat şi la mama.

— M-ai tratat ca pe un copil vitreg nedorit aproape

toată viaţa. Da, mi-ai organizat o nuntă frumoasă. Îţi mulţumesc pentru asta. Dar cum m-ai putut vinde atât de ieftin? Ştiai că îl iubesc pe Travis!

Maică-mea a venit spre mine şi pe o voce domoală mi-a zis:

— Nu e nici timpul, nici locul, Jordan.

— Timpul şi locul? am întrebat nevenindu-mi să cred. Dar chiar este şi momentul, şi locul să mă mărit cu cineva de care tu ştiai foarte bine că mă despărţisem înainte de a-mi pierde memoria?

— Nu îţi doream decât binele, a zis ea.

— Binele meu? E inestimabil.

Atunci am remarcat-o şi pe Samantha, care părea că savurează toată faza.

— Sam de ce eşti atât de mulţumită? Ai profitat de mine din secunda în care ai învăţat să mergi. Am tăcut pentru efect şi am continuat. Nici nu-i de mirare că tatăl tău mă preferă pe mine.

M-am întors spre Walter.

— Cel puţin tu ai avut intenţii bune, i-am spus şi apoi m-am adresat tuturor aflaţi în biserică. Dar cei mai mulţi dintre voi mă trataţi ca pe un gunoi de-o viaţă! Şi apropo? Am pretins că sunt amnezică prima dată pentru că aveam nevoie de o schimbare. Am vrut să uit de tot şi de toţi! Pentru că v-am lăsat pe toţi cei din biserică să mă călcaţi în picioare, încât mi s-a părut singura modalitate de a o lua de la zero. Mi-am ridicat mâinile spre cer. Aşa că, iartă-mă Doamne, că am păcătuit. Am minţit! Dar nu se va repeta.

— E de-ajuns, a intervenit mama.

— Ai dreptate. E mai mult decât aş putea eu îngurgita. Aşa că în timp ce tu continui să ai grijă să îmi fie bine, scuză-te în faţa acestor oameni pentru că şi-au pierdut azi timpul onorând invitaţia la o nuntă fictivă. Şi ar fi spre binele tău să renunţi la procesul împotriva iubitului meu real dacă vrei să mai ai de-a face cu fiica ta. Sunt în deplinătatea facultăţilor mintale şi nu ai nicio putere de decizie şi niciun proces. Travis nici măcar nu are vreo vină în treaba asta. Nu a făcut nimic. Doar m-a iubit.

Şi în secunda în care am spus asta, m-am gândit la Travis. Trebuia să ies de acolo cât mai repede.

— Să înţeleg că nunta se anulează? a întrebat agitat Dirk.

Asta era idiotul cu care trebuia să mă mărit?

— Da, Dirk, am spus. Nunta se anulează. Şi m-am întors spre toţi cei prezenţi. Aţi auzit? Nu va fi nicio nuntă astăzi. Nu e nimic de văzut, oameni buni. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să îl găsesc pe tipul pe care chiar îl iubesc.

30. Spre far

Indiferent de zi, pe străzile din New York poţi vedea aproape orice, aşa că fuga mea de la biserică, de pe Broadway câteva străzi până în Union Square, unde am găsit în final un taxi care să mă ducă la Travis, îmbrăcată încă în rochia de mireasă, nu a provocat cine ştie ce reacţii. Am avut parte de câteva degete direcţionate spre mine şi de câteva priviri insistente, dar nu mai conta. Aveam o misiune. L-am sunat pe Travis în secunda în care am ieşit pe uşa bisericii, dar am avut parte de înregistrarea robotului, lucru care m-a scos şi mai tare din minţi.

Chiar când am ajuns în faţa blocului lui, un tip intra şi el în clădire, aşa că m-am furişat înăuntru ca să nu mai aştept la interfon, zâmbind (pentru cei interesaţi, o rochie de mireasă reprezintă o acoperire perfectă în cazul unui jaf), şi am sărit în lift. Am fugit într-un suflet până la uşa lui şi am început să sun la sonerie ca o nebună.

S-a deschis uşa şi în pragul ei stătea… Ben. Nu mă aşteptam la asta. Nici el. M-a măsurat din cap până în picioare şi mi-a spus printre hohote de râs:

— Ce-i, ai căzut de pe tort?

— Unde e Travis? am gâfâit eu, lipsită de respiraţie.

— Nu-i aici, a zis el. Nu mai locuieşte aici. I-am preluat eu contractul.

— Unde e? am întrebat.

— Cine doreşte să afle?

— Tu cine crezi?

— De ce nu-l laşi tu în pace, Jordan? a zis el. Ce ai zice să uiţi, pur şi simplu, de el? Te pricepi la asta.

N-aveam timp de aşa ceva. Ultimul lucru de care aveam nevoie era Ben şi atitudinea lui.

— Unde e? Spune-mi, l-am implorat eu. Trebuie să îl găsesc. Unde locuieşte acum?

— Nu-mi amintesc, mi-a spus el satisfăcut. Cred că am uitat. Ştii cum e.

— Ha! Ha! m-am maimuţărit eu.

— Mda, aşa mi-am zis şi eu. Îţi mulţumesc pentru vizită, mi-a spus şi a vrut să închidă uşa.

M-am strecurat şi l-am oprit.

— Te rog, Ben. Te rog, spune-mi unde este. Trebuie să vorbesc cu el. Şi cred că şi el şi-ar dori asta.

A scos un oftat. Combinaţia între luciditatea regăsită şi aparenta nebunie de care dădeam dovadă cred că l-a copleşit.

— S-a mutat pe vechea barcă a tatălui său. Voia să îşi salveze economiile să poată restaura farul şi să deschidă restaurantul, în caz că nu mai rămânea cu nimic după proces.

— S-a rezolvat cu procesul! am spus cu seriozitate. Ai numărul lui de telefon?

— N-are telefon.

— Cum e posibil aşa ceva? Dă-mi-l, te rog.

— Nu are telefon, mi-a repetat el.

— Păi, atunci ştii unde e barca lui? am întrebat.

— În general se găseşte pe apă, mi-a răspuns.

Lacrimile au început să îmi ude obrajii.

— Ben, te rog.

— E într-un port pe undeva, nu ştiu. Serios, nu ştiu, mi-a zis el şi mi-am dat seama că aşa şi stăteau lucrurile.

I-am mulţumit şi am plecat.

Îl găseam eu cumva, chiar dacă ar fi trebuit să cutreier fiecare portuleţ din Main până în Miami.

Am luat un taxi până în Penn Station, un tren până în Long Beach şi iar un taxi până în port. Am mizat pe faptul că nu foarte mulţi oameni locuiesc în bărci. Mi-am

imaginat că sunt aliniate ca răţuştele, în rând, şi că puteam alerga de la una la alta, căutând, până l-aş fi găsit pe Travis.

Sigur, am fost naivă. Pentru început – toate bărcile erau în larg sau acostate bot în bot în port, şi nu aveam cum să ajung la ele. La asta se adăuga şi faptul că erau răspândite pe un perimetru de trei kilometri, asta aşa, ca să vă faceţi o idee cum se prezenta toată treaba, cu mine stând pe doc în rochia de mireasă. Ridicol.

Frustrată şi copleşită de evenimentele zilei, nu mă grăbeam deloc să iau înapoi două taxiuri şi un tren, aşa că m-am descălţat şi am mers pe dig. Fusesem aşa de concentrată să îl găsesc pe Travis, să mă împac cu Travis – Travis, Travis, Travis –, încât nici nu m-am gândit la ce se întâmpla cu Jordan.

Euforia revenirii şi a descotorosirii de Dirk mă obosise. Găsisem un loc liniştit, m-am tolănit pe o bancă şi m-am uitat la bărcile trase la ţărm, minunându-mă de şirul de nenorociri prin care trecusem.

Am coborât din tren la Aston Place şi am văzut-o pe Doamna în Versuri, aprinzând un chibrit. În secunda în care s-a aprins, ea l-a stins. Apoi a aprins un altul şi a făcut acelaşi lucru. Nu ştiam dacă să mă bucur de faptul că ieşise la lumină sau nu. Nu îmi doream decât să-i fie bine. Am tuşit în timp ce mă apropiam de ea, pentru a-mi face simţită prezenţa; ea şi-a ridicat privirea şi s-a încruntat.

Am trecut extrem de încet pe lângă ea, dându-i timp să-mi trântească vreun vers. Dar… nimic. Nu ştiu să spun de ce conta asta atât de mult pentru mine, dar conta. Şi am simţit un imens gol în suflet. Probabil că aşa a simţit şi ea când eu m-am oprit din joacă – la început din egoism, pentru a-mi acoperi urmele, căci nu ştiam altfel cum.

Şi tocmai când voiam să fac stânga pe Broadway, a tuşit şi ea. M-am oprit şi m-am întors spre ea.

Şi-a scos bărbia în faţă provocator.

— *Igot… nine lives… cat's eyes…* a zis ea.

— *Usin every one of them and runnin wild*, i-am răspuns.

Şi revenisem. *Back în Black*. Şi-a ridicat pumnul încleştat în aer şi într-un impuls am fugit la ea şi am îmbrăţişat-o.

S-a uitat la mine şi a încuviinţat.

— *Nice day for a white wedding*.

Am încuviinţat şi eu şi i-am mărturisit:

— *It's a nice day to…*

Dar mi-a luat-o înainte la final, dându-şi capul pe spate şi curbându-şi corpul la patruzeci şi cinci de grade.

— *Start again* a cântat ea cu putere.

Ce bine e să fii acasă!

Am intrat în apartament pe la miezul nopţii şi Sneevil a gângurit agitându-şi căpşorul spre mine şi scăpând un ciripit.

— Sneevil, am zis tare, mă mai ţii minte?

M-am dus direct la colivia lui şi pentru prima dată, am deschis uşiţa şi am băgat mâna în ea – şi, deşi ştiu, canarilor nu le place să fie mângâiaţi, m-a lăsat, temător, să îl dezmierd. Ba chiar s-a făcut mic în mâna mea.

— Îmi pare rău că nu mi-am amintit de tine, piticule, i-am spus. Dar m-am făcut bine. Şi acum eşti al meu.

Ledul de la robotul telefonic licărea şi nu îmi doream să ştiu ce cantitate de otrăvuri înmagazina, aşa că l-am ignorat. Nu doar l-am ignorat, dar le-am şters – neascultate. Era vorba de trecut. Oricât de mult ar fi sunat ca un clişeu, noua mea viaţă începuse în faţa altarului. Deşi ar fi putut părea egoist şi distructiv, aveam nevoie de asta pentru a o putea lua de la capăt… din nou. De data asta, fără simulare, fără pierderi, ci asamblând toate informaţiile pe care le acumulasem de-a lungul ambelor experienţe, din care să se nască un plan organizat în ceea ce priveşte viitorul meu.

Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Todd. Voiam să aud ce se întâmplase după ce plecasem de la nuntă. S-a dovedit că mama făcuse o criză cardio-respiratorie şi aproape leşinase din cauza emoţiilor, Samantha insistase ca recepţia să aibă loc, din moment ce o plătiseră deja, iar Todd şi Cat s-au dus în cel mai apropiat bar, unde au dat

sec după sec (deşi ale ei erau fără alcool).

— Deci, trebuia să întreb, mama e OK? După criza cardio-respiratorie?

— E bine, a zis el. Nimic ce nu se poate rezolva cu cinci pahare de merlot.

— OK... am spus, aşteptând mai multe informaţii, dar nu mai spunea nimic. Şi nu mai ai nicio bârfa pentru mine? Aţi plecat pur şi simplu?

— Tu eşti bârfa, năroado! Ce credeai că s-ar mai fi putut întâmpla după ce ai plecat în mijlocul ceremoniei?

— Cred că nimic, am admis eu.

— Deci? a întrebat Todd. Ai ceva să-mi povesteşti despre ce ai făcut după ce ai plecat? Să înţeleg că lucrurile nu au decurs conform planului, că altfel nu m-ai fi sunat acum. Ce s-a întâmplat cu Travis?

— S-a mutat, am spus, pe o barcă. Într-un port. Undeva. Şi nu ştiu unde.

Om la apă. Relaţie încheiată.

Evident că prima întrevedere a celor Trei Muşchetari urma să fie neplăcută, pentru că trebuia să îi cer scuze lui Cat şi voiam să îi spun şi lui Todd unele lucruri.

Ne-am văzut la Cozy's şi, deşi îmi pregătisem un mic discurs, totul s-a dus de râpă când le-am văzut feţele. Cat încerca să nu fie supărată, dar mi-am dat seama că rănile se infiltrau în spatele zâmbetului cald cu care m-a întâmpinat.

— Cat, am început eu, îmi pare rău. Ştiu că aş fi putut avea încredere în tine. Dar mai ştiu cât de îngrozită ai fi fost şi nu aş fi putut rezista. Ai fi fost vocea raţiunii. Cea care ar fi pus piciorul în prag, oricât de tâmpit ar suna, dar te respect prea mult şi nu am vrut să te amestec şi pe tine. Şi nu voiam să am de-a face cu totala şi bine intenţionată ta dezaprobare.

Am început să mă joc cu dispenserul de şerveţele pentru că lacrimile începeau să îmi înceţoşeze vederea şi aveam nevoie de ceva care să mă distragă. M-am prefăcut că şterg o urmă de pe forma de aluminiu, dar lucrurile se agravau.

— Hei, mi-a zis Cat, şi m-a prins de mână. E OK. Adică, sigur, sunt supărată pe tine… dar eu şi Todd am discutat despre asta la Chumley … şi, deşi nu îmi place să recunosc, probabil ţi-aş fi distrus planul.

— Vrei doar să fii drăguţă, am zis.

— Nu, a intervenit Todd. Aşa ar fi făcut. Ştii că nu e bună la chestii de-astea.

Cat l-a pocnit şi am rămas tăcuţi o vreme.

— Eşti prea puternică, Cat. Toţi se înclină în faţa ta, ca nişte prostovani în faţa unei zeiţe veritabile. Adevărata amnezie chiar nu a făcut parte din plan, am continuat. Vă mulţumesc că aţi încercat să mă scăpaţi din mâinile lui Dirk. Scuze că nu v-am ascultat.

— Ce ciudat a fost, totuşi, s-a mirat Cat. Nu faptul că ai fost amnezică – chestie superciudată şi totuşi datorată şi karmei –, ci faza cu Dirk. Că tot veni vorba de abordarea clinică a vieţii.

— Aţi încercat din răsputeri, fără rost. A fost aşa de nasol, am confirmat eu. Când mi-a revenit memoria şi mi-am dat seama că merg spre altar şi mă mărit cu Dirk… m-am cutremurat toată la acest gând.

— Te prinsese, te ameţise, a zis Todd. Şi apoi te-a pierdut şi te voia înapoi. Acum, că te-ai trezit din coşmar…

— Fir-ar amnezia! am înserat.

— Exact! mi-a zâmbit Todd. Şi acum te-a pierdut definitiv, şi mă întreb care va fi următoarea lui mişcare.

— Eu nu, a zis Cat. L-am văzut făcându-i avansuri vară-tii înainte de a pleca împreună de la recepţie.

— De la recepţie? am repetat eu. Dumnezeule – ce dezastru am provocat. Nici nu m-am gândit la toate astea – la tort, la băutură, la formaţie şi la închirierea cortului. Şi la returnarea cadourilor care trebuie să fi fost îngrozitoare!

— Putea fi mai rău, a zis Todd, făcându-mi cu ochiul, şi nu m-am putut abţine să nu râd; la fel şi Cat.

Am stat acolo, eu sorbind din supa de mazăre – şi ţin să vă spun că era mai bună decât mi-o aminteam –, scuzându-ne când unul, când altul pentru diferitele chestii

din ultimele luni şi, după ce am spus tot ce aveam de spus, eram ca la început. Todd se vedea cu cineva care trecuse testul primei săptămâni. Totul era bine. Cu excepţia lui Travis. Aici lucrurile mergeau prost. Foarte prost. Dar eu nu renunţam la luptă şi Todd şi Cat mi-au dat dreptate.

Prima oprire: DVM[26]. Probabil ultimul loc în care ţi-ai dori să te afli, dar Todd a sugerat că ar fi mai bine să aflu unde înregistrase Travis barca, decât să-l caut de nebună la docuri în rochie de mireasă. Nu ştiam dacă mi-ar fi oferit o asemenea informaţie, dar merita să încerc. Şi iată ce am aflat:

1. DVM chiar este îngrozitor de birocratică, aşa cum am constatat pe propria-mi piele.

2. Dacă eşti posesorul unei bărci în statul New York, trebuie să fii înregistrat la DVM.

3. Cu toate astea, DVM-ul nu îţi poate da informaţii despre nimic ce nu îţi aparţine (OK, de înţeles).

4. Nici măcar nu sunt politicoşi.

5. Disperarea nu e calea spre simpatie.

Mă plângeam lui Cat despre impasul în care mă aflam şi cum nu aveam să găsesc niciodată barca asta, când ea a început să vină cu tot felul de idei.

— Stai pe doc cu un megafon? a sugerat ea.

— Nu prea cred, am zis.

— Un mesaj în sticlă? a zis ea.

— Nici asta, am răspuns.

— Fumigene? a mai zis ea, glumind din nou, desigur, dar nici asta.

Fără fumigene, dar cu faruri. Farul. Dacă nu puteam să ajung eu la el, îl aduceam pe el la mine.

În loc să continui să pedalez în gol, m-am hotărât să fac câteva cercetări pe Internet. M-am aşezat acasă la calculator (mi-a fost dor de tine, birouaş, mi-am zis), m-am conectat (şi de tine mi-a fost dor, calculator!), gata să dau un search, când am dat cu ochii de un inbox cu 168 de mesaje necitite.

Am dat click pe mailbox, cu precauţie, să arunc o

26 Departament of Motor Vehicle.

privire de ansamblu şi să mă asigur că nu pierd ceva important, şi uită-te şi uimeşte-te, aveam un catralion de mesaje între mama şi Walter – niciunul, după analiza subiectelor, neavând nicio legătură cu mine (de asta nu mi-a fost dor).

Am hotărât să răspund unuia dintre ele şi să le şterg pe celelalte. Cel pe care l-am deschis spunea:

From: judypatootie521 hotmail.com

To: wallygator317 hotmail.com

Subiect: Am uitat!

Mi-am amintit ca voiam să îţi spun ceva, dar nu îmi aminteam ce.

Poate îmi amintesc mai târziu. Dacă nu, înseamnă că nu era important.

Deşi era îndeajuns de important de împărtăşit într-un mail despre nimic, m-au informat şi pe mine în legătură cu asta. Nu era nicio brânză, dar îmi ocupa cam tot inboxul. Şi cu cât mă gândeam mai mult la asta cu atât era imperios necesar să le spun să înceteze. Simplu. Şi totuşi, ca în multe alte chestii nerezolvate încă, mă temeam de confruntare şi nu luam atitudine. Le-am dat Reply All.

From: Jordanlandau@@yahoo.com

To: wallygator317 hotmail.com: judypatootie521 hotmail.com

Subiect: Am uitat!

Dragi părinţi.

Vă rog să nu mă mai CC în schimbul vostru de mailuri. Apreciez faptul că vreţi să mă includeţi şi pe mine în corespondenţa voastră. Cu toate astea, dacă nu se referă la mine sau dacă nu este şi „pentru” mine, prefer să nu le mai primesc. Îmi dau seama că avem multe de discutat, dar voiam să vă rog să nu mă mai CC de multă vreme, aşa că am procedat acum astfel, fiind cu mintea mai limpede. Vă mulţumesc foarte mult.

Send.

Frunzăream paginile Societăţii de Istorie din New York, Societăţii de conservare a patrimoniului şi Autorităţii municipale în domeniu, încercând să aflu cine mă putea

ajuta să alimentez cu electricitate farul – dacă exista această posibilitate. Căutam de vreo şapte minute când am auzit dingul inboxului.

From: wallygator317 hotmail.com

To: Jordanlandau@@yahoo.com

Subiect: re: re: Am uitat!

Dragă Jordan.

Am înţeles şi nu te vom mai CC, decât atunci când te priveşte şi pe tine. Ne bucuram că ai revenit printre noi şi aşteptam cu nerăbdare următoarea întâlnire cu familia.

Cu drag.

Wally (Tata)

Serios? mi-am zis. Doar atât? Mă lăsaseră cu gura căscată. Cu o simplă, calmă şi concisă comunicare. Problema se rezolvă. Fără identităţi false. Fără pierderea memoriei. Ha!

După o serie de blocaje şi „nu aveţi nevoie de noi, oamenii pe care trebuie să îi contactaţi sunt…”, am reuşit să adun câteva informaţii utile, după ce am stat în aşteptare vreo şaptesprezece ore. O femeie pe nume Brenda de la Compania de Electricitate din Long Island m-a surprins cântând la unison cu muzica de *hold*, într-o stare de delir absolut şi m-a plăcut instantaneu.

— Se pare că îţi place mult cântecul ăsta. Te pot pune înapoi în aşteptare, s-a oferit ea, dar am refuzat.

A chicotit şi a recunoscut că făcea acelaşi lucru când era pe *hold*.

Mi-a spus că furnizarea curentului electric pentru farul Portului Redding fusese întreruptă în anul 1988 şi nu mai fusese alimentat de atunci.

— Stai, am zis. Şi poate fi rebranşat?

— Mda, mi-a zis ea. Dacă cineva aprobă acest lucru.

Aveam o experienţă bogată în negocieri cu cei de la companiile de utilităţi. Dar, serios, a repurtat cineva succese în acest sector? Cu siguranţă nu eu. Cu istoricul meu bancar, mi se tăiase electricitatea de mai multe ori, şi de multe ori din stradă ţi s-ar fi părut că am un stroboscop – oprit şi pornit, oprit şi pornit, la intervale orbitoare.

Dar între mine şi Brenda exista o legătură. În urma interpretării melodiei *Because the Night (Belongs to Us)*, se născuse o relaţie şi ea nu putea să nu ajute un fan al pieselor *on-hold*. Doar că nu ştiam cum să pun problema.

— Foarte interesant, am spus.

— Dacă zici, mi-a răspuns melodios şi a oftat, aşteptând să vadă dacă mai am ceva de spus.

S-a lăsat tăcere şi în timp ce eu ştiam să apreciez momentele de linişte, Brenda s-ar fi putut să nu.

— Foarte, foarte interesant, am repetat, încercând să umplu tăcerea.

— Deci, mmm…

— Jordan, am zis, intervenind în încercarea de a da o notă personală conversaţiei.

— Da, OK, Jordan, te mai pot ajuta cu ceva?

— De fapt, da, am zis, făcând apel la tot curajul meu să pot pune întrebarea.

Dacă nu luaţi în considerare faptul că mă aflam la capătul lumii, singură, într-un far părăsit şi într-o zonă fără semnal telefonic şi dacă mai luăm în calcul şi faptul că Travis ar fi putut să nu apară, ideea nu era deloc fericită.

Bineînţeles, Todd şi Cat nu au fost de acord.

— Nu îmi place deloc să fii singură acolo, a spus Todd îngrijorat.

— Să fii singur nu e cel mai îngrozitor lucru din lume, am spus.

— Ştiu că e romantic şi aşa mai departe, dar nu crezi că exagerezi? m-a întrebat şi Cat cu delicateţe.

— E cam aiurea, ai dreptate. Da, am spus.

— Deci suntem cu toţii de acord cu asta, a intervenit Todd.

— Trebuie să se întâlnească cu mine, am spus.

— Nu se poate întâlni cu tine dacă nu ştie când şi unde ar trebui să se afle, a zis Cat.

Nu înţelegeau.

— Nu genul ăla de întâlnire, am explicat eu. Să mă întâlnească pe mine. Versiunea asta a mea. M-a cunoscut când pretindeam că sunt altcineva, cea mai apropiată

variantă de ceea ce sunt –, dar mult prea contradictorie şi mult prea cofeinizată – şi m-a mai cunoscut atunci când habar nu aveam cine eram, lucru destul de jenant, dar încă nu a cunoscut-o pe adevărata „Jordan”.

— A cunoscut-o cineva dintre noi? a zis Todd. Câte versiuni ale tale sunt acolo, apropo? Asta e varianta ta finală sau va mai exista o alta în săptămânile viitoare?

— Poate, i-am spus. Todd a ridicat mâinile şi Cat a oftat dramatic. Dar nimic nebunesc, i-am asigurat eu. Adică veţi vedea cea mai bună versiune a mea. Poate o s-o schimb… dar, să sperăm că în bine.

— Te referi la varianta „dansatoare la bară”? a întrebat Todd plin de speranţă.

— Pe-asta o lăsăm deoparte, am spus. Nici măcar nu ştiam cine sunt până acum. Şi, da, am făcut greşeli şi am fost groaznică, uneori… dar se spune că cele mai dureroase experienţe te îmbogăţesc sufleteşte.

— Fratele meu mă bătea de mă snopea, a zis Todd, şi trebuie să recunosc am crescut… cam obosit.

— Faza e, am zis, ignorându-l pe Todd, că vreau să îi arăt lui Travis cine sunt. Să vedem dacă avem vreo şansă. Fără minciuni, fără procese sau spitale. Şi s-ar putea să nu avem. Dar vechea Jordan nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ar fi acceptat faptul că a făcut o serie de greşeli şi că merită să sufere. Nu mai sunt aşa. Dragii mei, mă ajutaţi să rezolv treaba asta?

— Bineînţeles, a zis Cat. Fugi după el.

Todd tăcea. A tras adânc aer în piept şi apoi a oftat. Şi în cele din urmă a vorbit:

— Bine. Fie. Bineînţeles, vreau să fii fericită. Dar aminteşte-ţi un lucru. Ai cântat *Close to You* cu Dirk în public şi, fără mişţouri… nu te voi lăsa să uiţi asta niciodată.

Călătoria cu trenul spre portul Redding nu e tocmai scurtă. E aproape la celălalt capăt al insulei – cam până acolo unde a ajuns picioruşul de om – şi timpul petrecut pe drum, singur, îţi descătuşează gândurile cam până când ţi se epuizează cântecele din ipod, dar, pe urmă, va trebui să

te confrunţi cu ceea ce se petrece dincolo de urechi.

În vagon era un băieţel care stătea lângă mama lui – cu şireturile desfăcute, cu nişte picioruşe subţiri pe care le tot bălăbănea în timp ce cu mâinile îşi tot acoperea ochii. Jucau Baba Oarba. Îşi acoperea ochii şi spunea „Unde-i mami?” şi apoi îşi dădea mânuţele la o parte şi chicotea de fericire că o regăsea pe mama lui.

Uram Baba Oarba în copilărie. Singurul joc pe care îl uram şi mai tare era de-a v-aţi ascunselea – probabil şi pentru că se bazau pe aceleaşi reguli. La Baba Oarba există acel element de spaimă. Unde e mami? Şi, apoi, uşurarea. A... uite-o. Eu nu mă simţeam niciodată bine, pentru că nu aveam certitudinea că ea va fi precis, cu siguranţă şi fără niciun dubiu, acolo când deschideam ochii. Aşa că trişam. Când jucam Baba Oarba, întotdeauna trăgeam cu ochiul printre degete, dar atât de repede, încât nimeni să nu se prindă. Tehnic se numea Baba Oarba, aşa că logic eu mă apăram zicând că mă puteam uita, totuşi, printre degete.

De-a v-aţi ascunselea era altă mâncare de peşte. Îl uram pentru că niciodată nu mă consideram demnă a fi găsită. Şi eram mereu înspăimântată că, dacă mă ascund prea bine, vor renunţa şi se vor lua cu altele – lăsându-mă să stau într-un ungher întunecat, întrebându-mă dacă se mai jucau. Aşa că alegeam mereu un loc vizibil. Alegeam locuri atât de vizibile, încât aş fi putut la fel de bine să fi rămas la vedere, cu o placardă de gât. Nu aş putea să spun de ce făceam asta, dar dintr-odată am înţeles – am înţeles mai bine.

Şi cred că la bază exista un element de „de-a v-aţi ascunselea” în faptul că mă prefăcusem amnezică şi exista chiar şi atunci când fusesem cu adevărat amnezică. Prima dată am făcut-o pentru a ascunde cine eram. Pentru a o ascunde pe persoana de care îmi era ruşine şi care mă făcea de ruşine. Nu îmi plăcea ce devenisem şi nu voiam să afle cineva de vechea Jordan, dar îmi doream ca ei să o regăsească pe Jordan cea nouă şi îmbunătăţită. Am făcut-o conştient prima dată şi inconştient, a doua oară. În ambele

situaţii nu reuşisem să fiu mândră de ceea ce devenisem.

Dar de data asta nu mă ascundeam – de fapt, făceam chiar opusul. Încercam din răsputeri să fiu găsită. Încercam să îmi luminez calea, cât mai intens, orbitor, cu o lumină explozivă ca să semnalez că sunt „la vedere”.

Făceam ceea ce îmi descrisese sera – săream fără plasă de siguranţă, dar sperând că va apărea. Plasa fiind Travis. Şi cu toate că existau întrebări rămase fără răspuns – căsnicia sa fiind cea mai mare întrebare –, în faza de amnezie îmi promisese nişte explicaţii şi aveam încredere că ele existau. Trebuia doar să îi dovedesc că poate avea încredere în mine. Şi mai important, aveam nevoie ca el să apară.

Farul era cufundat în întuneric când am parcat maşina pe care o închiriasem pentru a doua parte a călătoriei (nu-i chiar simplu atunci când nu ai carte de credit) în acea după-amiază de sâmbăta. În timp ce mă apropiam, am văzut pentru prima dată cât de dezolant şi de jalnic arăta acest loc. Dacă dezolarea reprezintă un clişeu al farurilor, atunci farul lui Travis făcea toţi banii.

Pentru că fusese cu mine prima dată şi pentru că eu eram cu ochii pe el, nu văzusem temelia prăbuşită, zugrăveala scorojită, ferestrele şubrede, plus puzderia de ciulini, bicisnicul ienupăr şi alte plante agăţătoare ce împânzeau locul. Farul ăsta era la pământ. Şi în timp ce mă împingeam în uşă şi pătrundeam în frigul şi în goliciunea de piatră ale încăperii de la nivelul solului, am simţit că mă trece un fior de îndoială şi de înfrângere.

Nu ştiu de ce mă aşteptasem să fie aprins când am ajuns acolo, dar începea să mi se taie răsuflarea şi inima să îmi bată cu putere în timp ce urcam scările. În halul meu de tulburare emoţională nu mi-a trecut prin cap că, în afara faptului că îmi neglijasem prietenii, munca, situaţia financiară şi orice alt gen de comportament specific uman în timpul amneziei mele, neglijasem şi gimnastica. Eram total lipsită de formă fizică şi acum începeam să îmi pierd şi încrederea în proiect, lucru ce începea să capete contur în creierul meu îmbătat de amintiri. Mi-am zis că,

bineînţeles, va fi întuneric până îl va aprinde cineva –, însă dăinuia încă o teamă că poate pledoaria mea pentru un răgaz de o săptămână de electricitate fusese acceptată într-un final, doar pentru a scăpa de nebuna de la telefon. Şi nu pentru că îi spusesem că îmi putea salva viaţa, cu doar o apăsare pe comutator.

S-a dovedit a nu fi atât de uşor, bineînţeles, dar nici atât de complicat pe cât v-aţi imagina. Racordarea la lumină a durat o săptămână şi, după asta, eram pe cont propriu. După câteva telefoane am aflat care era locul şi circuitul sistemului şi unde era comutatorul farului. La cum au decurs lucrurile, reflectorul era un model destul de vechi şi, după câteva suişuri şi coborâşuri pe scări, după examinarea cutiei, după înghiontiri ale butoanelor şi urmărirea indicaţiilor din manual pentru a pune totul la punct, se părea că lucrurile erau în ordine.

Aşa cum era de aşteptat, când am ajuns în camera reflectorului şi mă pregăteam să fiu orbită, nu voia să se aprindă. Perfect, mi-am zis. O altă pedeapsă. Am mai umblat la el câteva minute, încercând să îl pun în funcţiune, când mi-am dat seama că eu nu mai eram Jordan care simulase amnezia şi cu siguranţă nici cea care avusese amnezie. Nu îmi mai era milă de mine. Eram OK indiferent de ce se întâmpla, îmi recunoşteam vina în toată povestea şi eram chiar mândră pentru că îmi asumam diferite acţiuni. Nu aveam niciun control asupra rezultatului. Nu aveam control absolut deloc.

Şi cred că în secunda în care am acceptat acest lucru – ei bine, poate nu chiar atât de repede, ba chiar mult mai târziu, pentru că m-am luptat cu becul destul de mult, dar ce metaforă frumoasă – lumina a prins viaţă. A luminat încet şi timid un moment şi apoi, în ciuda prafului şi funinginei de pe suprafaţa lentilelor, a devenit orbitoare şi atât de intensă, încât am crezut că o să mă arunce în mare.

Şi acum, nu pot să spun că s-a aprins singură – i-am dat un ultim brânci, dar a funcţionat. Şi am râs ca o idioată şi mi-am întins mâinile spre farul orbitor. Acceptare? Oare asta îmi lipsise tot acest timp? Deci, dacă aş fi recunoscut

că nu pierdusem niciodată cele patru kilograme jumate, ele ar fi dispărut singure? Poate? Poate că nu (dar merita încercat).

Materialele de citit sunt cruciale în momente de aşteptare, de exemplu în cabinetul doctorului, în aeroporturi, în gări, în orice situaţie în care eşti pe fugă sau în aşteptarea unui eveniment. Şi aici mă aflam într-una din situaţiile alea în care mi-aş fi dorit ca timpul să poată fi condensat, ca atunci când în natură ni se arată cum o sămânţă se transformă în floare în cinci sau şase secunde. Dar mie mi-era sortit să îl aştept o veşnicie pe Travis. În nebunia mea să ajung mai repede la far, uitasem să îmi iau anumite lucruri. (Şi, da, recunosc că nu aveam nimic de citit şi nu, nu a apărut, prin magie, nicio carte.)

Aşa că, după minutele bune de bucurie şi de uimire, am început să cuget, ca apoi să ajung în pragul unei crize de disperare, şi am început să patrulez. Patrulam şi cugetam. Şi cântam. Şi mă aşezam pe podea. Şi am făcut puţin curat. Şi am jucat jumping Jack. Şi apoi am măsurat turnul cu pasul, numărând câţi paşi am făcut dus-întors. Şi un stat în mâini. Şi am mai cugetat. Mă plictiseam. Dar nu renunţam.

A început să plouă. Şi m-am întrebat cum era să fii într-o barcă în timp ce plouă. Mi l-am imaginat pe Travis într-una din miile de bărci aflate în port – citind sau făcând ce făcea el… şi apoi uitându-se pe geam şi dând cu ochii de far. Aprins. Mi-am imaginat scena asta de o mie de ori, într-o mie de feluri, până să îmi dau seama cât de târziu era şi că poate el nu era nici măcar pe o barcă. Sau poate nu mai era nici în port. Şi poate că totul fusese o idee foarte, foarte proastă.

Am făcut un pas pe docul putrezit şi scorojit de vreme, acum şi umed de la ploaie, şi am găsit un loc de meditaţie. Nu mă deranja că mă ploua. Mă simţeam bine – curăţată – până când a început să toarne cu găleata. Atunci a devenit groaznic. O ceaţă densă s-a aşternut peste tot şi vedeam din ce în ce mai puţin. Mă bufnea plânsul, dar poate erau doar suferinţa, deznădejdea, şi faptul că se

apropia noaptea.

Şi atunci am auzit o maşină. Prin ceaţă, am văzut nişte puncte de lumină a ceea ce părea a fi un camion, făcând curba din jurul promontoriului pe care era construit farul. S-a oprit undeva mai departe. Apoi cineva a deschis portiera. Şi inima mea, nerăbdătoare, a făcut eforturi imense să nu-mi sară din piept.

N-am reuşit să îmi dau seama dacă era el sau altcineva „în pustiul ăsta în care nu prea ai ce face, şi şansele ca acel cineva să fie Travis erau destul de mari. Am devenit atât de nerăbdătoare, încât am luat-o la fugă pe podeţ, să văd mai bine. Şi am alunecat.

S-a întâmplat atât de repede, încât nu m-am mai putut controla. Mi-am simţit picioarele alunecând în faţă, iar marginea putrezită a platformei s-a rupt sub mine, şi o durere care a urcat până în străfundul muşchilor încordaţi în încercarea de a se prinde de ceva. Am căzut şi m-am lovit la coate de balustrada sfărâmată, dar adrenalina a început să îmi inunde braţele şi mi-a răsucit mâinile în nişte gheare şi următorul lucru de care îmi amintesc că pendulam agăţată de marginea balustradei. Am simţit o durere intensă în picioare şi în braţe şi inconfundabila senzaţie că de undeva îmi curgea sânge, dar altceva mă deranja şi mai tare. Dacă nu era Travis, ci doar un localnic care ieşise la o plimbare sau care fusese curios să afle de ce se aprinsese farul şi căruia nu îi păsa că eu atârnam acolo? Ce ironie a sorţii, mi-am zis. Fata care încercase să se salveze, era pe punctul de a se pierde definitiv. Aveam să cad şi să mor pe stâncile astea şi nimeni nu va şti. Poate că era un sfârşit nimerit. Poate că asta şi meritam.

— Iisuse! am auzit pe cineva urlând.

Şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă ăsta-mi era sfârşitul. Dacă ratam şi faza cu moartea şi treceam direct la viaţa de după. După toate aparenţele, Iisus era deja acolo.

Cu siguranţă nu mă puteam uita în jos pentru confirmare. Eram zgâriată, însângerată, îngrozită, atârnând de o balustradă de metal udată de ploaie, roasă

de rugină şi care părea gata să se rupă cu puţină încurajare din partea mea. Platforma se afla în spatele meu, iar picioarele mi se bălăbăneau în gol. Când am încercat să mă ridic, balustrada, a scârţâit şi s-a îndoit. Aşa că am închis ochii şi am simţit cum durerea îmi părăseşte braţele, luând şi strânsoarea mea cu ea. Atunci a ţipat iar salvatorul meu, dar vocea aproape că mă atingea.

— Jordan!

Şi braţele lui chiar m-au atins, m-au strâns şi eu am ridicat privirea şi era Travis.

Degetele lui m-au înşfăcat de coate şi în timp ce trăgea am urlat tare, dar el m-a împins înainte sau mai bine zis a căzut pe spate şi ne-am rostogolit pe doc.

— Bună, i-am zis.

— Ce caută o fată drăguţă prin locurile astea? a întrebat el.

— Am crezut că te văd… că văd pe cineva. Şi am luat-o la fugă. Am vrut doar să văd mai bine.

— Data viitoare nu te bucura atât de tare că mă vezi, a zis el, ridicându-se fără să-mi dea drumul.

Mi-am muşcat buza în timp ce încercam să găsesc cuvintele potrivite.

— Tu eşti? a întrebat Travis. Adică cea dinaintea amneziei? Şi a tuşit cu subînţeles. Cea adevărată?

— Mi-am recăpătat memoria, da, am spus, ruşinată şi în acelaşi timp eliberată de faptul că îl vedeam zâmbind.

— Eşti udă toată, a zis el.

— Nu e atât de grav, am spus, foarte încet, căci îmi clănţăneau dinţii.

Şi-a luat geaca şi mi-a aranjat-o pe umeri.

— Bănuiesc că o pneumonie nu te poate doborî. S-a uitat spre reflector. Tu ai făcut asta?

— Pentru asta e făcut, nu? Să te călăuzească spre casă.

— Sau să te ţină departe de necazuri, a mai zis el, privindu-mă insistent. Dar la mine nu a funcţionat. M-a condus până la tine.

— Speram să vezi… i-am spus, conştientizând ceea ce

urma să dezvălui.

— Lumina? a intervenit el. Am încuviinţat amândoi şi el mi-a zâmbit cu un zâmbet comic. Dar e o performanţă deosebită. Aproape incredibilă.

Travis s-a învârtit în jur.

— Sincer nu ştiu dacă m-aş fi întors dacă nu mi-ar fi zis cineva că vechiul far luminează din nou.

M-am întors spre el.

— Dar am crezut că era visul tău.

A zâmbit şi a oftat.

— M-am trezit. Ca şi tine. Amintirile de aici… sunt vii şi importante pentru mine, dar nu e un loc fericit. Tatăl meu… a trăit sub vraja izolării, ca un prizonier al propriului trecut. A ignorat-o complet pe mama ani de zile şi s-a închis în el. Şi a murit singur. Într-un fel, încercam să repar cumva lucrurile şi să îi redau gloria pentru el.

— A fost un vis frumos, am şoptit.

— Felul în care vreau să-i cinstesc memoria este să mă rup de locul acesta atât de trist şi atât de frumos, a zis, trecându-şi mâna peste zidărie.

— Poate va fi un proiect pentru altcineva. Eu voi duce amintirile mai departe. În East Village. Sau în Lower East Side.

— Te muţi?

— Deschid un restaurant, mi-a răspuns cu un zâmbet pierit. Când privesc înapoi, vreau să văd mult mai mult decât acest loc.

A făcut un pas spre mine şi pentru o fracţiune de secundă am crezut că vrea să mă sărute, dar s-a oprit.

— Cum a fost nunta?

Mi-am ridicat mâna stângă şi i-am arătat că nu aveam inel.

— N-a mai avut loc, i-am zis. Deşi am fost cumplit de aproape. Cred că ar trebui să te întreb acelaşi lucru.

— Exact, a zis el şi nu s-a uitat în jos sau în cu totul altă parte, ci în ochii mei. Căsnicia mea.

— Mda, i-am spus cu sprâncenele ridicate.

— Jamie Reingold, a zis el. Prietena mea din facultate

şi câţiva ani mai târziu iubita mea şi apoi, restul. Am fost în Vegas cu alţi cinci prieteni şi ne-am îmbătat şi am zis ce dracu', hai să ne căsătorim. Nici măcar nu discutaserăm despre asta, dar după câteva shoturi de Jäger, părea o idee excelentă. Aşa că am intrat în cea mai apropiată capelă şi ne-a căsătorit un tip îmbrăcat într-un tricou de poliester care avea inscripţionat pe spate Miller High-Life. Eram tineri, neastâmpăraţi şi proşti…

— Şi în Vegas, am spus.

— Şi în Vegas… fără să gândim, dar, în fine, am făcut-o. Şi totul a fost OK vreo doi ani. Părea să numere în minte. De fapt, un an şi jumătate. Nu mai ştiu. Şi într-o zi ne-am dat seama să asta nu e căsnicie şi, dacă întâlneşti pe cineva care se apropie mai mult de ideea ta de pereche, nu poţi continua o relaţie cu acea persoană, aşa că am început să ne urâm. Ridicol, dar nu mai voiam să fim căsătoriţi unul cu celălalt.

S-a uitat spre golf.

— Am fost aproape surprinşi de nevoia de a divorţa, pentru că nu luaserăm lucrurile în serios nici când spuseserăm „Da". Ar fi trebuit să cerem informaţii suplimentare la întrebarea respectivă. În acest caz, ce s-a întâmplat în Vegas nu s-a limitat la Vegas. Ne urmărea peste tot. Ne-am zis că poate se putea s-o anulăm, dar n-a mers, aşa că ne-am zis Ok – divorţăm. S-a dovedit că legea statului New York nu ia în derâdere căsătoria aşa cum am luat-o noi şi să treci printr-un divorţ în New York e un adevărat coşmar.

— Am înţeles, am zis.

— Un an de trai separat, cu depuneri de acte la dosar. Lucrurile se mişcă însă, m-a asigurat el. Am făcut toată documentaţia. Suntem separaţi în mod legal. Şi nu am mai sărutat-o de ani de zile, apropo.

— Nici pe mine nu m-ai sărutat, i-am zis.

— De foarte mult timp, mi-a zis şi a zâmbit, în timp ce se apleca şi îmi atingea uşor gura cu buzele lui, uitându-se fix în ochii mei – ochii lui se încreţeau din cale-afară când zâmbea.

Şi apoi m-a sărutat, de data asta relaxat şi închizându-şi ochii. Şi iar ne-am sărutat. Şi iar – ignorând ploaia şi privind spre viitor. Şi pentru fata asta udă fleaşcă, plină de sânge, a cărei amintire despre dragostea pentru acest bărbat creştea limpede ca o lună plină ce îşi făcea loc prin ceaţă, toată lumea era frumoasă.

Aş vrea să pot spune că după tot calvarul, familia mea s-a metamorfozat: că maică-mea a devenit o übermamă iubitoare, soră-mea şi cu mine am devenit cele mai bune prietene şi dragul meu tată a devenit motorul principal al familiei. Dar n-a fost aşa. S-a întâmplat ceva şi mai bun: m-am schimbat. Ştiţi genul ăla de persoană despre care spui: „Când o să fiu mare aş dori să fiu ca ea?” Ei bine, aşa am devenit eu. Şi acum aşa sunt.

Am învăţat să îmi accept familia aşa cum este şi am înţeles că, deşi sunt limitaţi în anumite chestii, au şi calităţi pe care le-aş putea aprecia. Faptul că îi uram pentru că nu erau cum îmi doream eu nu îmi aducea decât suferinţe. Resentimentele nemărturisite, spunea cineva, sunt ca otrava – o iei, dar speri că va muri celălalt. În plus, dacă se întâmplă aşa ceva – şi nu sunt sigură că înţeleptul s-a gândit şi la asta –, persoana respectivă nu va fi de faţă pentru a-ţi da satisfacţie când îl vei vedea căzând.

I-am dat înapoi mamei banii pentru chiria plătită, m-am împăcat cu proprietarul (şi am păstrat şi pasărea) şi mi-am şi achitat o parte din credit (ar fi trebuit să auziţi şocul din vocea lui Cindy de la Citibank când am sunat-o), folosind o parte din împrumutul de la Cat. Da, ştiu de riscul de a da şi de a lua cu împrumut de la prieteni, dar îi voi plăti înapoi în şase luni cu tot cu dobândă – primele două rate fiind deja achitate. Cat are mai mulţi bani ca Bill Gates, aşa s-a dovedit, şi s-a şi oferit, şi ştiind că eu, Jordan Landau, eram o bună platnică, am acceptat.

Data viitoare când mi-am văzut vecinul dotat, duceam gunoiul. S-a luminat la faţă, neştiind cu care dintre „euri” se întâlnea, dar că sigur – cu memorie sau nu – exista un motiv s-o abordeze pe Jordan Landau de la 5E.

— Bună, Jordan, a zis el cu un zâmbet până la urechi.

Mă mai ţii minte?

— Mdaa, i-am zis uitându-mă la echipamentul lui din spandex şi din nou în ochii lui. Pune nişte pantaloni pe tine, pentru numele lui Dumnezeu.

Mi-am aruncat gunoiul şi m-am dus ţintă în apartamentul meu, fără ca măcar să îi aştept reacţia.

La muncă, lucrurile au revenit la normal destul de repede. Odată cu dezvăluirea aventurii ei, Lydia s-a despărţit de Kurt, secretul relaţiei fiind de fapt şi atracţia ei principală. Şi, nu la mult timp, a fost aruncată peste bord, pentru că şi-a patentat câteva creaţii – sau mai bine zis creativitatea – ale altora, în unele cazuri, eu neavând nicio legătură. Mi-era indiferent. Mi-a permis mie să urc pe val ca senior writer în doar câteva luni, fără să îmi fie şterse cu buretele păcatele mai vechi; am fost văzută mai degrabă ca o falsificatoare cu tupeu decât ca o măsluitoare retardată. Chiar şi cei de la Creaţie – cei cinci renumiţi – m-au primit înapoi cu o palmă usturătoare, probabil o combinaţie între perdaf şi reiniţiere în lumea celor vii.

M-au iertat. Toţi m-au iertat. Şi eu la fel. Am învăţat să nu mai dau vina pe pasageri pentru traseul pe care îl urma *S.S. Jordan* şi am preluat eu comanda navei. Asta e cea mai sigură cale pentru a ajunge la cea mai bună versiune a mea – Jordan Versiunea 3. Am înţeles într-un final că nu poţi fugi de ceea ce eşti, dar, cu siguranţă, te poţi schimba. În fiecare zi ai şansa de a decide cine vrei să fii. Cam aşa stau lucrurile.

E posibil ca din familia ta să nu facă parte decât oameni pe care nu-i poţi suporta în jur mai mult de zece minute pentru că tot timpul au ceva de comentat. Dar dacă stai să te gândeşti, poate au şi ei aceleaşi sentimente faţă de tine. Şi având în vedere că asta e singura familie de care ai parte, în sensul că sunt imperfecţi şi permanenţi, într-un anume fel vă potriviţi. Şi trebuie să găsiţi o cale unul spre inima celuilalt.

Din fericire, ne putem alege prietenii.

Pedalam prin oraş într-o dimineaţă superbă de iunie, când am trecut chiar pe lângă zidul unde eu şi Travis am

avut primul accident. Mi-am amintit – cel cu mesajul mâzgălit cu spray. Încă mai spunea:

DUMNEZEU A MURIT.

Nietzsche, 1883.

Dar nu am remarcat şi ce scria mai jos:

NIETZSCHE A MURIT.

Dumnezeu, 1900.

Eram sigură că o să am o zi minunată.

Despre autoare

Ce aş mai putea spune în această bio faţă de ce am spus în ultima? Staţi – aţi citit *sunt aiurită şi se ia*! nu? Păi, nu s-au schimbat prea multe de atunci. Scrisul are un dar de a-ţi ocupa fiecare secundă din viaţă, pe de o parte, cu scrisul efectiv şi, pe de alta, cu teama că nu ai scris destul. A, m-am lăsat o vreme de cafea, o veste trăsnet. Dar am înlocuit-o cu peste douăzeci şi şapte de ceşti de ceai verde pe zi. (Probabil, dând naştere acum unei adevărate discuţii cu privire la renunţatul la cafea.) Oamenii spun că scrisul înseamnă 10 inspiraţie şi 90 transpiraţie. O prostie – vorbim de aproape 100 cofeină. Cel puţin în cazul meu. Aşa că, deşi am schimbat locul în Titanic, încă mă înec (cu vivacitate şi în alertă) într-o mare de stimulente. Dar iată şi noua carte pe care v-o încredinţez!

Am încă aceiaşi părinţi: extraordinara mea mamă, Tina Louise, eroina şi raza mea de lumină în zilele mohorâte. Genialul meu tată, Les Crane, probabil, singura persoană care posedă un umor mai negru ca al meu. Încă mai am cei doi câini: Chelsea şi Max. Chelsea împlineşte şaisprezece ani anul ăsta. Ceea ce înseamnă că în sfârşit poate să conducă. Legal.

Anii petrecuţi scriind pentru MTV nu au făcut cine ştie ce pentru intelectul meu, dar mi-au alimentat dragostea profundă pentru muzică. Şi l-am cunoscut pe Beavis.

Apoi a venit vremea să îmi urmez visele – înfiinţarea unei case de discuri, crearea unei linii de bijuterii şi, în sfârşit, concentrarea fulltime pe scrieri creative. Sau

măcar ficţiuni.

Şi cam asta e tot. Numai e nimic de văzut, oameni buni. Eu continui să scriu: scenarii… povestiri… scrisori editorului… Cărţi de bucate… programe pe calculator… lucrări de semestru pentru studenţi… contracte prenupţiale… şi cartea pe care o aveţi în mână.

Sper să vă placă.

Ţinem legătura pe: www.capricecrane.com.

TOP 5

LUCRURI PE CARE MI-AŞ DORI

SĂ NU LE FI UITAT

5. Minibarul nu e gratis.

4. Convorbirea aceea a fost pe speaker.

3. Vegetarienii nu suportă să le fie servit *foie gras*. Nici măcar pe post de glumă.

2. Nimănui nu-i place să audă obiecţii în timpul ceremoniei nupţiale.

1. Dansează ca şi cum nu te vede nimeni, dar nu la înmormântări.

Mulţumirile autoarei

Lui Caryn Karmatz Rudy, eşti minunată. Mulţumesc pentru că eşti tot ceea ce am sperat de la un editor. Mulţumesc agentului meu, Jenny Bent, pentru că a crezut în mine. Mulţumiri lui Amy Einhorn pentru că mi-a dat prima şansă. Mulţumiri agentului meu Adam Levine, managerului meu Dave Brown, Endeavor Agency şi Trident Media.

Mulţumiri familiei mele: mamei, tatălui, mamei mele vil rege şi bunicii mele, niciunul dintre ei nu este descris în această carte, în ciuda referirilor la „încruntaţi”. Le mulţumesc din nou câinilor mei, Chelsea şi Max, pentru dragostea necondiţionată. Ştiu, ştiu că mă amăgesc – ei o fac pentru mâncare.

Mulţumesc prietenilor mei, pentru că îmi fac viaţa mai frumoasă: Rick Biolsi, Adam Carl, Dahlia Cohen, Jim Cotter, Tajma Davis, Denise Diforio, Ralph Fogel, Ellen şi Irwin Frankel, Glen E. Friedman, Jonathan Fuhrman, D.B. Gilles, Jeff şi Claudia Goodman, Devon Keligren, Scarlett

Lacey, David List, Jacqueline Lord, Nez Mandel, Cristina şi Cade Menown, Makyla Oakley, Terrell Owens, Missy Peregrym, Simone Reyes, April şi Erik Rofe, Paul Romaldini, Jeff Schneider, Lisa Singer, Lou Stalsworth, Sky şi Victoria Stone, David Vanker (pentru atâtea motive), Kim Whalen şi Harley Zinker.

Mulţumiri tuturor celor de la 5 Spot/Warner/Hachette: Rebecca Isemberg, Tareth Mitch, Rebecca Oliver, Brigid Pearson, Penina Sacks, Martha Scwhartz şi Elly Weisemberg. Mulţumiri tuturor minunaţilor scriitori de la 5 Spot pe care i-am întâlnit şi adorat.

Şi recunoştinţa mea tuturor celor care mi-au citit prima carte şi care mi-au scris să îmi spună că au îndrăgit-o. Şi eu pe ei şi mai mult.

Autoarea bestsellerului *Sunt aiurită și se ia!* revine cu un nou roman senzațional! Publicat în peste 15 țări, *Vai, ce-am uitat!* a câștigat Romantic Times Book Reviews Award, fiind desemnat cel mai bun roman *chick-lit* al anului 2007.

După ce un stupid accident de circulație o țintuiește la pat, lui Jordan îi vine o idee de milioane: care-i cea mai bună metodă de a-ți lăsa în urmă viața plicticoasă și de a te reinventa? Păi, să te prefaci că nu-ți mai amintești nimic! Așadar, la adăpostul unei pretinse amnezii, care-i aruncă-n aer toate inhibițiile, Jordan își reglează conturile cu familia de coșmar, îi servește șefei nesuferite o lecție de neuitat, îi dă papucii iubitului mincinos și trădător și – ce să vezi? – se îndrăgostește nebunește de visătorul Travis, bărbatul care a accidentat-o. Numai că inexplicabilul se produce și, într-o bună dimineață, amnezia o lovește de-adevăratelea. Cât de departe e Jordan în stare să meargă de data asta ca să se regăsească?

„Caprice Crane are comedia în sânge."
Jeff Arch, scenarist nominalizat la Oscar pentru filmul *Sleepless in Seattle*

„Încă un triumf!"
Romantic Times Book Reviews

ISBN 978-973-689-302-5